இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு

(முதற் பகுதி)

ஆசிரியர்கள் :

R. C. மஜூம்தார்

H. C. ராய்சௌதுரி

K. தத்தா

தமிழாக்கம் :

டாக்டர் தி. வெ. குப்புசாமி

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

த. பா. நி. (க. வெ.) வரிசை எண் —69

இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு

(முதற் பகுதி)

ஆசிரியர்கள்

R. C. மஜூம்தார், M.A., Ph.D.,
முன்னாள் துணைவேந்தர், டாக்காப் பல்கலைக்கழகம்.

H. C. ராய்சௌதுரி, M.A., Ph.D.,
முன்னாள் கார்மைக்கேல் பேராசிரியர்,
பண்டைய இந்திய வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டுத்துறை,
கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகம்.

K. தத்தா, M.A., Ph.D.,
முன்னாள் துணைவேந்தர், பாட்னாப்பல்கலைக்கழகம்,
பாட்னா.

தமிழாக்கம்

டாக்டர் தி. வெ. குப்புசாமி, எம்.ஏ. (வரலாறு), பிஎச்.டி.,
எம்.ஏ. (பொருளாதாரம்), எம்.ஏ. (அரசியல்),
வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர், துறைத் தலைவர்,
ஸ்ரீ புஷ்பம் கல்லூரி, பூண்டி (தஞ்சாவூர்).

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

First Edition—February, 1965
Second Edition—June, 1971
Third Edition—November, 1976
Reprint—March, 1979
Number of Copies—2,000

T.N.T.B.S. (C.P.) No. 69

AN ADVANCED HISTORY OF INDIA-I

R. C. MAJUMDAR
H. C. RAYCHAUDHURI and
K. DATTA

Translation
Dr. T. V. KUPPUSAMY

Price

This translation of "An Advanced History of India"—by R. C. Majumdar, H. C. Raychaudhuri and K. Datta, third edition reprinted in 1974 is published by arrangement with Messrs MacMillan and Company Limited of St. Martin's Street, London, W. C. 2

Published by the Tamilnadu Textbook Society under the Centrally Sponsored Scheme of production of books and literature in regional languages at the University level, of the Government of India in the Ministry of Education and Social Welfare (Department of Culture), New Delhi.

This book has been printed on concessional paper made available by the Government of India.

Printed by

Srinivasam Press The Jupiter Enterprises,
1, Smith Lane, Mount Road,
Madras-600 002.

அணிந்துரை

(திரு. செ. அரங்கநாயகம், தமிழகக் கல்வி அமைச்சர்)

தமிழைக் கல்லூரிக் கல்வி மொழியாக ஆக்கிப் பதினெட் .ண்டுகள் ஆகிவிட்டன. குறிப்பிட்ட சில கல்லூரிகளில் .ட்டப் படிப்பு வகுப்புவரை மாணவர்கள் தங்களின் பாடங்கள் அனைத்தையும் தமிழிலேயே கற்றுவருகின்றனர். நாடு முழுவதும் பரந்துள்ள மாணவர்களின் ஆர்வம், 'தமிழிலேயே கற்பிப்போம்' என முன்வந்துள்ள கல்லூரி ஆசிரியர்களின் ஊக்கம், பிற பல துறைகளிலும் தொண்டு செய்வோர் இதற்கெனத் தந்த உழைப்பு, தங்கள் சிறப்புத் துறைகளில் நூல்கள் எழுதித் தர முன்வந்துள்ள நூலாசிரியர்களின் தொண்டுணர்ச்சி இவற்றின் காரணமாக இத் திட்டம் நம்மிடையே மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் தரத்தக்கவகையில் நடைபெற்றுவருகிறது.

வரலாற்றியல், அரசியல், உளவியல், பொருளியல், புவியியல், புவியமைப்பியல், மனையியல், மெய்ப்பொருளியல், கணிதவியல், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல், வானியல், புள்ளியியல், விலங்கியல், தாவரவியல், பொறியியல், சட்டவியல் ஆகிய பல துறைகளில் மூல நூல்கள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்ற இருவகையிலும் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் நூல்களை வெளியிட்டுவருகிறது.

இவற்றுள் ஒன்றான இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு (முதற் பகுதி) என்னும் இந் நூல் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் சார்பில் வெளியான 69 ஆவது வெளியீடாகும். தமிழ் மக்களின் பேராதரவினாலும் தமிழைப் பயிற்சிமொழியாகக் கொண்டவர்களின் நல்லூக்கத்தினாலும் இதன் முந்தைய பதிப்புப் படிகள் அனைத்தும் விற்பனையாகிவிட்டன. ஆதலின், இப்பொழுது இந் நூல் மீண்டும் வெளிவருகிறது. இந் நூல் மைய அரசு, கல்வி, சமூகநல அமைச்சகத்தின் 'மாநில மொழியில் பல்கலைக்கழக நூல்கள் வெளியிடும் திட்டத்'தின்கீழ் வெளியிடப்படுகிறது.

தமிழில் பயிலும் மாணவர்கள் உலக மாணவர்களிடையே சிறந்த இடம் பெற வேண்டும் என்பதே நம் குறிக்கோளாகும். கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கலையியற் பாடங்களையும், அறிவியற் பாடங்களையும், தொழில்நுட்ப அறிவுப் பாடங்களையும் பயிலுகின்ற மாணவர்கள் அவற்றைத் தமிழில் பயில வேண்டும் என்பதைவலியுறுத்தி வருவதற்குக் காரணம், தமிழறிவு வளர வேண்டும் என்பதைவிட, தமிழ் மக்களின் அறிவு ஆற்றல் எளிதாக, விரைவாக வளரவேண்டும் என்பது தான். 'எதிலும் தமிழ்; எங்கும்தமிழ்' என்னும் குறிக்கோளை நிறைவேற்றவேண்டிய கடப்பாடு தமிழகத்து ஆசிரியப் பெருமக்களையும் மாணவர்களையும் சார்ந்ததாகும். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களின் பல்வகை உதவிகளுக்கும் ஒத்துழைப்புக்கும் நம் மனம்கலந்த நன்றி உரித்தாகுக.

செ. அரங்கநாயகம்.

ஆங்கில முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

தொடர்ச்சியும் தெளிவும் குன்றிய தொன்மை வாய்ந்த நம் நாட்டு வரலாற்றினை மேலை நாட்டறிஞரும் கீழை நாட்டு அறிஞரும் ஆகிய பலர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். 'பழம்பெரும் புராதன இதிகாசத்தை' எடுத்துரைக்கும் மற்றுமொரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. புதைபொருளாராய்ச்சியாளரின் பெரு முயற்சிகளும் பேரறிஞர் பலரின் ஆராய்ச்சிகளும் ஆண்டு தோறும் புதிய வரலாற்றுண்மைகளைப் புலப்படுத்தி வரு கின்றன. மாணவருக்கு வரலாற்றுண்மைகளை எடுத்தோதும் போது, செய்திகளைப் பல கோணங்களில் ஆய்ந்து உரைக்க வேண்டிய அவசியமும் அனுபவ வாயிலாக உணரப்படுகிறது. எங்கள் புது முயற்சிக்கு இவைகளே அடிப்படைக் காரணங் களாய் விளங்குகின்றன.

வரலாற்றின் அடிப்படைகளைக் கற்றுணர்ந்து, மேலும் ஊன்றிப் படித்து, பேரறிவு பெற விரும்பும் மாணவர்களின் தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்டு இந் நூல் வெளிவருகிறது. முக்கியச் செய்திகள் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வெவ்வேறு காலங்களில் நிகழ்ந்தவை. நிகழ்ச்சிகள் எழுந்த வகை, அவற்றின் படிப்படியான வளர்ச்சி ஆகியவைகளை இளமையில் மாணவர் கற்றுணர்ந்த பரந்த பொது நோக்கிற்கு முரண்படாது கூற முயன்றுள்ளோம். நிருவாக, சமூக, பொரு ளாதார, கலாசாரத் துறைகளில் அதிக கவனம் செலுத்தியிருக் கிறோம். ஆங்காங்கே கிடைக்கும் செய்திகளைச் சீரிய முறையில் தொகுத்தளித்திருப்பது இந் நூலின் தனிச்சிறப்பு. பண்டைய இந்து சமூகத்தினர் கலாசார, அரசியல் துறைகளில் கண்ட வெற்றிகளையும் முன்னேற்றத்தையும் நன்கு விளக்கியிருப்ப துடன், கட்டடக்கலை, நுண்கலை ஆகிய துறைகளைச் சார்ந்த பல செய்திகளையும், அயல்நாட்டுத் தொடர்பால் இந்தியக் கலாசாரமும் பண்பாடும் அடைந்த மாறுதலையும் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளோம்.

ஆராய்ச்சியின் பயனாக இன்றுவரை நமக்குக் கிடைக்கும் நம்பகமுள்ள செய்திகளைத் திரட்டித் தெளிவாகக் கூறியுள் ளோம். செய்திகளிலிருந்து ஊகித்தறியப்படும் முடிவுகளை நடுவு நிலை தவறாது ஆய்ந்து தெரிவித்துள்ளோமெனினும், நடை முறையில் இருந்துவரும் பல கருத்துகளையும் உள்ளவாறு ஆங்காங்கே கூறியிருக்கின்றோம். வெற்றெலும்புக்கூடாகக்

தேசப் படங்கள்

(பொருட்குறிப்பு அகராதிக்குப் பின் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.)

1. புராதன இந்தியா (பாரத வர்ஷம்)
2. இடைக்கால இந்தியா—தொடக்கம்
3. புராதன ஆசியா

அதிகாரங்கள் 1, 3, 14 டாக்டர் H. C. ராய்சௌதுரியாலும் அதிகாரங்கள் 2, 15, 16 டாக்டர் R. C. மஜும்தாராலும் தொகுக்கப்பட்டவை.

இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு

முதற் பகுதி

பழங்கால இந்தியா

1. இயற்கை அமைப்பும் அடிப்படை ஒற்றுமையும்

ஆசியாக் கண்டத்தில், திபெத்தின் தெற்கெல்லையில் வாள் போன்று வளைந்து காணப்படும் கம்பீரமான மலைத்தொடர்களுக்குத் தெற்கிலுள்ள பரந்த நிலப்பகுதி 'இந்தியா' என வழங்கப்படுகிறது. இதை ஓர் உப கண்டம் எனலாம். இவ்வுபகண்டம் ஒழுங்கற்ற நாற்கர வடிவுடையது. பண்டைய பூமி சாத்திர வல்லுநர், நாற்புறங்களிலும் நன்கமைந்துள்ள எல்லைகளை வர்ணித்துள்ளனர். தெற்கு, மேற்கு, கிழக்கு ஆகிய மூன்று பகுதிகளிலும் இந்து மாக் கடல் சூழ்ந்துள்ளது. வடக்கில், இமய மலைத்தொடர் வில்லின் நாண் போலப் பரவியுள்ளது. இமயத்தின் வானளாவிய பனி மூடிய மலைச்சிகரங்களோடு, கீழ்த்திசையிலுள்ள லூஷாய், சிட்டகாங் போன்ற குறுமலைத் தொடர்களும், மேற்கிலுள்ள சுலைமான், கிர்தார் மலைத்தொடர்களும் காணப்படுகின்றன. இரு மருங்கிலும் சரிவாய் உள்ள கடற்கரை வரையிலும் இவை பரவியுள்ளன. இவை அடர்ந்த காடுகளுடைய ஐராவதிப் பள்ளத்தாக்கைக் கிழக்கிலும், குன்றுகளடர்ந்த ஈரான் பீடபூமியை மேற்கிலும் இந்தியாவிலிருந்து பிரிக்கின்றன. அரசியல் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கும் போது, 1947ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு மாதம், 15ஆம் தேதிக்கு முன் இந்தியப் பேரரசு, மேற்குறித்த இயற்கையெல்லைகளுக்கப்பால் பரவியிருந்தது புலனாகும். கிர்தார் மலைகளுக்கப்பாலுள்ள பலுச்சிஸ்தானமும், வங்காள விரிகுடாவின் பல பகுதிகளும் இந்தியப் பேராட்சியுள் அடங்கியிருந்தன. கடலுக்கப்பாலுள்ள பகுதிகள் நீங்கலாக, இந்திய நாட்டின் பிற பகுதிகள் ஏறக்குறைய 61ஆவது தீர்க்கரேகைக்கும், 96ஆவது தீர்க்கரேகைக்கும் இடையிலும், 8ஆவது அட்சரேகைக்கும், 37ஆவது வடஅட்ச ரேகைக்கும் இடையிலும் அடங்கியிருந்தன எனக் கூறலாம் இந் நிலப்பரப்பின் அதிகபட்ச நீளம் 1,800 மைல்; அகலம் 1,360 மைல். 1935ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின்படி தனி நாடாகப் பிரிக்கப்பட்ட பர்மா நீங்கலான இதர இந்திய ஆட்சிப் பகுதிகளின் நிலப்பரப்பு 1,575,000 சதுர மைல்களாம். மக்கள்தொகை முப்பத்தெட்டுக் கோடியே எண்பது இலட்சமாகும்.

இமயம் முதல் குமரிவரை பரவியுள்ள இப் பெருநிலப் பரப்பை இந்துக்கள் 'பாரத வர்ஷம்' என வழங்கினுர்கள்; புராணப் புகழ் எய்திய பரதன் என்னும் மன்னன் ஆண்ட நாடு என்றும் கருதி வந்தனர். பாரதம், 'ஜம்பூ த்வீபம்' என்னும் பெரிய நிலப்பரப்பின் ஒரு பகுதி என இந்து பூதத்துவ வல்லுநர் கருதுவர். உலகப் பரப்பு, ஏழு வட்ட வளையங்களால் அமைந் திருப்பதாகவும், ஒவ்வொரு வளையமும் கடலொன்றுல் சூழப் பட்டிருப்பதாகவும், வளையங்களின் மையத்தில் 'ஜம்பூ த்வீபம்' அமைந்திருப்பதாகவும் புராதன பூவல்லுநர் (Cosmographers) சித்திரித்துள்ளனர். இப் புராண வர்ணனையில் கற்பனையும் கலந்திருப்பதாகக் கொண்டாலும், புத்த சமய ஆதி நூல்களில், கி.மு. மூன்றும் நூற்றுண்டிலேயே வழக்கிலிருந்த 'ஜம்பூ த்வீபம்' என்னும் சொல், பெரியதொரு நிலப்பரப்பைக் குறிப்பதாகும் என்னும் கருத்தைக் காண்கிறேம். சீனு நீங்கலாக ஆசியாவின் இதரப் பகுதிகளில், மௌரியப் பேரரசின் ஆதிக்கம் பரவி யிருந்தது. அப் பகுதிகள் யாவும் 'ஜம்பூ த்வீபம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றிருந்தன. 'இந்தியா' என்னும் பெயர் கிரேக் கர்களால் வழங்கப்பட்டது. அது பாரசீகக் கல்வெட்டுக் குறிப்பு களிலுள்ள 'ஹிந்து' என்பதற்கொப்ப அமைந்துள்ளது. 'சப்த சிந்து' (Saptha Sindhu), 'ஹப்த ஹிந்து' (Haptha Hindu) போன்ற இந் நாட்டிற்குரிய பெயர்கள், வேதங்களிலும் உப நிடதங்களிலும் காணப்படும். இந்திய உபகண்டத்தின் சிந்து நதிக்கரையே வளமிக்க பகுதியாகும். இந் நாட்டின் தொன்மை யான பண்பாட்டிற்கும் இதுவே விளைநிலமாய் விளங்குகிறது. சிந்து நதியை அடிப்படையாகக்கொண்டு உபகண்டத்தின் காரணப் பெயர்கள் பல தோன்றியிருக்க வேண்டும். 'ஹிந்து' (Hindu), 'இந்துஸ்தானம்' (Hindusthan) என இக் கண்டத்தை இடைக்கால ஆசிரியர் குறிப்பர். இச் சொற்களும் முன்னர் நாம் குறித்த சொற்களின் திரிபுகளேயாகும்.

எல்லை நாடுகள் நீங்கலாக, இந்திய உபகண்டத்தை மட்டிலும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன: (1) மலைப்பாங்கான வடபகுதியைப் புராணங்கள் 'பர்வ தாரச்யம்' (Parvathasrayin) எனக் குறிக்கின்றன. அடர்ந்த காடுகளைக் கொண்ட தாரை நாட்டிலிருந்து (Jungles of the Tarai) இமயமலைச் சிகரம் வரை பரவியுள்ள இந் நிலப்பகுதியில், காஷ்மீரம், காங்கிரம் (Kangra), தேரி (Tehri), குமான், நேப் பாளம், சிக்கிம், பூட்டான் ஆகிய நாடுகள் அடங்குகின்றன. (2) வடக்கிலுள்ள விசாலமான சமவெளி கோதுமைக் களஞ் சியமாய் விளங்கும் சிந்து, மற்றும் கிளை நதிகளின் பள்ளத்தாக்கு

களும், மணற்பாங்கான ராஜபுதனச் சிந்துப் பாலைவனங்களும், கங்கை, யமுனை, பிரமபுத்திரா நதிகளின் வளமிக்க வண்டல் பகுதிகளும் இவ் வெல்லைக்குட்பட்டவை. (3) தென்திசையில் மையமாயுள்ள தக்காணப் பீடபூமி, கங்கைச் சமவெளிக்குத் தெற்கிலுள்ள நிலப்பரப்பை உபகண்டத்தின் வட பகுதியி லிருந்து 'பரிபத்ர' (Paripathra), மேற்கு விந்திய, விந்திய மலைத் தொடர்கள் பிரிக்கின்றன. 'சஹ்யாத்ரி' (Sahyadri) அல்லது மேற்கு மலைத்தொடர்களும், 'மகேந்திரம்' (Mahendra) அல்லது கிழக்கு மலைத்தொடர்களும், முறையே, பீடபூமியை அரபிக் கடல், வங்காள விரிகுடாக் கடல்களினின்றும் பிரிக்கின்றன. (4) மேற்கு, கிழக்கு மலைத்தொடர்களுக்கும், கடல்களுக்கு மிடையே காணப்படும் நீண்டும் குறுகியும் உள்ள நிலப்பகுதியுள், 'கொங்கணம்' (Konkan), 'மலபார்' (Malabar) போன்ற துறை முகங்களும், கோதாவிரி, கிருஷ்ணா, காவிரி நதிகளின் வண்டற் பகுதிகளும் அடங்குகின்றன.

இவ் வியற்கை நிலப்பிரிவினைக்கும், முன்னோர்கள் கையாண்டு விரித்துரைக்கும் நிலப்பிரிவினை முறைகளுக்கும் வேற்றுமைகள் பல உண்டு. பழங்கால இலக்கியங்கள் இவ் வுபகண்டத்தை நான்கு பெரும்பகுதிகளாகப் பிரித்துரைக் கின்றன. சிந்து, கங்கைச் சமவெளிகளை உள்ளடக்கிய 'மத்திய தேசம்' (Madhya Desa) தானேஸ்வரம், பீஹோவா (Thaneswar, Pehoa) நாடுகளையடுத்துப் பாயும் சரஸ்வதி நதிக்கரையிலிருந்து அலகாபாது, காசி வரையிலும் பரவியிருந்ததாக 'பிராமண ஏடுகள்' (Brahminical Records) வருணிக்கின்றன. பழங்காலப் புத்த சமயக் குறிப்புகளிலிருந்து இப் பகுதி 'ராஜ்மகல்' (Raj-mahal) குன்றுகள் வரை பரவியிருந்ததென்றும் கொள்ளலாம். இந் நிலப்பரப்பின் மேற்குப் பகுதி 'பிரம்மரிஷி தேசம்' (Brahma-rishi Desa) எனப் பெயர் பெறும். இப் பகுதியே பதஞ்சலியின் (Pathanjali) இலக்கண நூலில் 'ஆரியாவர்த்தம்' எனக் குறிக்கப் படுகிறது. சில சாத்திர நூல்கள் (Law Books) ஆரியாவர்த்த எல்லையை விரித்துரைக்கின்றன. பீஹோவிற்கு அப்பாலும், மத்திய தேசத்திற்கு வடக்கிலும் அமைந்த பகுதி 'உத்தரப் பிரதேசம்' அல்லது 'உதீச்சியம்' (Udichya—வடமேற்கிந்தியா) என்றும், மேற்கிலமைந்த பகுதி 'அபராந்தம் அல்லது பிரதீச் சியம்' (Aparantha or Pradichya—மேற்கிந்தியா) என்றும், தென் பகுதி 'தட்சணபதம்' அல்லது தக்காணம் (Dakshinapatha or Deccan) என்றும், கிழக்குப் பகுதி 'பூர்வ தேசம்' அல்லது பிராச்சியம் (Purva Desa or Prachya) என்றும் [இதை அலெக் ஸாந்தரைப் பின்தொடர்ந்த கிரேக்க வரலாற்று நிபுண

டோட்டசு' (Herodotus) குறித்தார். பர்மா நீங்கலாகவுள்ள இந்திய உபகண்டத்தின் மக்கள்தொகை 38 கோடியே எண்பது இலட்சம் என 1941ஆம் ஆண்டுக் கணக்கெடுப்புப் புள்ளி விவரங்கள் அறிவிக்கின்றன. உலகில் வாழும் மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் இது ஐந்தில் ஒரு பங்காய் விளங்கு கிறது. பெருகியிருக்கும் மக்களின் கூட்டம் பல இனங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. பல பிரிவுகளடங்கிய இக்கூட்டத்தில் எண்ணிலடங்காச் சாதிகளும் கணக்கற்ற சமயக் கருத்துகளும், இருநூற்றிற்கும் மேற்பட்ட மொழிகளும் காணப்படுகின்றன. சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு நிலையையும் விளக்க வல்ல சான்றுகளும் உண்டு. வன விலங்குகளை வேட்டையாடியும். கனி கிழங்குகளை உண்டும் வாழ்ந்த அக்கால மனித இனத்தின் பழங்குடி மக்களையும், விஞ்ஞானம் முதலிய பொது அறிவின் விளைவுகள் யாவையும் பயன்படுத்தி வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கி, போக வாழ்வு நடத்தி வரும் நகர மாந்தரையும் இன்றும் காணலாம்.

இனம், சாதி, சமயக் கோட்பாடுகள் ஆகிய வேற்றுமைகள் நிறைந்த இம் மனிதர்கூட்டத்தை உற்று ஆராயுங்கால், வேற்றுமைகளிடையிலும் அடிப்படை ஒற்றுமை தெரிய வரும். மேல்நோக்காகக் கவனிப்பவர்களுக்கு இது புலனாகாது. இவ் அடிப்படை ஒற்றுமை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வளர்க்கப் பட்டது. பரவியெழுந்த கல்வியறிவும், ஒரே வகையான ஆட்சி முறையும் இவ்வொற்றுமையைப் பெரிதும் உறுதிப் படுத்தின. இவ் வடிப்படை ஒற்றுமை உணர்ச்சி, பத்தொன் பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இருந்ததென்பது குறிப்பிடத் தக்க செய்தி. உண்மையில் இவ் வுணர்ச்சி மிகத் தொன்மை யானது. இதிகாச புராணங்கள் இந் நாட்டைப் 'பாரத வர்ஷம் அல்லது 'பரத சாம்ராச்சியம்' என்றும், 'பரதவமிசத்தினரின் பேரரசு' என்றும் குறிக்கின்றன. கடல்களுக்கு வடக்கிலும் பனி உறைந்திருக்கும் மலைத்தொடர்களுக்குத் தெற்கிலும் உள்ள நிலப்பகுதி 'பாரதம்' எனப் பெயர் பெறும்; அங்குப் பரதனின் சந்ததியார் வசித்து வருகின்றனர்.

> உத்தரம் யத் சமுத்ரஸ்ய
> ஹிமாத்ரேஸ்சைவ தக்ஷிணம்.
> வர்ஷம் தத் பாரதம் நாம
> பரதீ யத்ர ஸந்ததி : (ஹி)' (விஷ்ணு புராணம் II; 3:1)

அரசியல் ஞானிகளும் வேதாந்திகளும் இவ்வொருமைப் பாட்டுணர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டிருந்தார்கள். 'இமயத்தி

லிருந்து சேது வரை, ஆயிர யோசனை விஸ்தீரணமுள்ள நிலப் பகுதி பேரரசிற்கேற்றது', என அவர்கள் குறித்தது நினைவு கூரத்தக்கது. வட திக்கிலுள்ள பனியுறைந்த இமயமலைத் தொடர்களிலிருந்து, தென் திசையிலுள்ள சேது வரை (Adam's bridge), கீழ்த்திசையிலுள்ள பிரமபுத்திரா நதிப் பள்ளத்தாக்கி லிருந்து, ஏழு கிளைகளுடன் கூடிய மேற்கிலுள்ள சிந்துநதிக் கப்பாலும் ஆதிக்கம் செலுத்திய பெருமன்னர்களை இவர்கள் போற்றி வருணிப்பதும் கவனித்தற்குரியது. கி. மு. மூன்ருவது நூற்ருண்டில் அரசு செலுத்திய மன்னன் ஒருவன், 'பிராகிருதம்' என்ற ஒரே மொழி வாயிலாகத் தனது மனத்தைக் கவர்ந்த சமயமொன்றின் கருத்துகளை, சாம்ராச்சிய முழுவதும் வாழ்ந்து வந்த மக்களுடன் பகிர்ந்து வெற்றிகண்டான் என்பது முக்கியச் செய்.தி சில நூற்ருண்டுகளுக்குப்பின் 'சம்ஸ்கிருத' மொழி (வடமொழி) அரண்மனைகளிலும், நாட்டின் பிற இடங்களிலும் வழங்கலாயிற்று. இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களைத் தமிழ், தெலுங்குப் பகுதிகளிலும், அறிவுக் களஞ்சியங்களாய் விளங்கிய தட்சசீலம் (மேற்குப் பஞ்சாப்), நைமிசாரண்யம் (மேல்கங்கைச் சமவெளி) முதலிய இடங்களிலு முள்ள மக்கள் ஒருங்கே விரும்பிக் கற்றனர். வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் காணப்படும் சமயக் கருத்துகள் இன்றும் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களுக்கு மன நிறைவளித்து வருகின்றன. சிவன், விஷ்ணு போன்ற கடவுளருக்குப் பனி உறைந்த இமயமலை உச்சியிலும், கோதாவிரி, கிருஷ்ண நதிகளின் வண்டற் பிரதேசங்களிலும் ஒருங்கே கோவில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கோவில்களில் சென்று வழிபடாது நிற்கும் பிறரையும், இந்து சமயக் கொள்கைகள் ஓரளவு கவர்ந் திருக்கின்றன. பல்வேறு சமயவாதிகளிடையிலும் ஒற்றுமை நிலவிவருவது கண்கூடு. இந் நாட்டுச் சமயவாதிகளுள் இஸ்லாமியர், இரண்டாவது இடம் பெறுவர். ஆல்-பிருனியின் (Al-Biruni) காலந்தொட்டு இந்துக்களின் விஞ்ஞான தத்துவ ஆராய்ச்சிகளில் இஸ்லாமியர் மிகுந்த அக்கறை கொண் டிருந்தனரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்றும், இந்து சமயக் கோட்பாடுகள் கிராம வாழ்க்கையின் அடித்தளங்களாய் விளங்குகின்றன. இக் கோட்பாடுகளைக் கிராமங்கள் புறக் கணிக்க இயலாது. இஸ்லாமியரின் ஏகாதிபத்திய அரசியற் கொள்கையும் சமுதாயத் துறையில் சம அந்தஸ்துக் கொள்கையும், நாட்டில் உலவிய சாதி சமயச் சண்டைகளை அகற்றுவதற்கும் தடை செய்வதற்கும் பெரிதும் உதவின; குறிப்பாக, இடைக்காலத்தில் 'இந்திய அரசியல் கூட்டு' த்தத்து வம் (Pan Indian State) வலுப்பெறுவதற்கு இடமளித்தன.

ஆதிக்குடிகளின் வரலாற்றைத் தொகுப்பதற்குக் கற்கருவிகளைத் தவிரப் பிற சான்றுகளில்லை. இக் கருவிகளை மட்டிலும் ஆராய்ந்து அவர்தம் வரலாற்றைத் தொகுப்பதும் கடினம். உலோகங்களைப் பற்றிய அறிவு அவர்களுக்கில்லை எனத் துணிந்து கூறலாம். நாடோடிகளாகவே அவர்கள் வாழ்ந்து இருக்க வேண்டும். சிற்சிலர், இலைகளையும் சிறு குச்சிகளையும் உபயோகித்துக் குடிசைகளமைத்து வாழ்ந்திருக்கக் கூடும். சிங்கம், புலி, காண்டாமிருகம், யானை போன்ற வன விலங்குகள் அவர்களை மிகவும் அச்சுறுத்தியிருக்க வேண்டும். பயிர் செய்து தானியம் விளைவிக்கும் ஆற்றல் அவர்களுக்கில்லை; மாமிசம் மற்றும் கனி கிழங்குகளை உணவாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பாண்டங்கள் செய்யும் வகையறியார். நெருப்பின் உபயோகமும், தீ மூட்டும் முறையும் அவர்தம் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டவையாய் இருந்தன. பொதுவாக, வன விலங்குகளாய் (Savages) அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள் எனக் கூறலாம். எனினும், அவர்தம் வாழ்க்கைமுறை கவனித்தற்குரியது. மேம்பட்டு, இறுமாப்புடன் சீரிய வாழ்க்கை நடத்தி வரும் மனிதகுலத்தின் இன்றைய நிலையையும், தொடக்கத்திலிருந்த அநாகரிக வாழ்க்கையையும் ஒப்பிடுவதன் பயனாக மனித குலத்தின் மாபெருஞ் சாதனைகளை எண்ணி நாம் வியப்பெய்துகிறோம்.

இந்தியப் பழங்கற்கால மனிதன், நீக்ரிட்டோ இனத்தைச் (Negrito race) சார்ந்தவன். இன்றைய அந்தமான் வாசிகளை அவனது மரபினராகக் கருதுவதுண்டு. கறுத்த மேனியும், அடர்த்தியான உரோமமும், தட்டை மூக்குமுடைய அவர்கள் குள்ளமான தோற்றமுடையவர்கள்.

புதிய கற்கால மனிதர்
(Neolithic Men)

வாழ்வில் வெற்றி கண்டு முன்னேறும் ஆற்றல் மனித குலத்தின் தனிச் சிறப்பு. விலங்கினங்களுக்கு அவ்வாற்றல் இல்லை. இயற்கைச் சத்திகளின் வலிமையறிந்து, காலப் போக்கில் அவைகளை வயப்படுத்தி மனிதகுலம் வெற்றி கண்டிருக்கிறது. வெற்றியின் அளவையும் வேகத்தையும் அளவிட்டு நிர்ணயிக்க இயலாதெனினும் பல்லாயிரமாண்டுகளாக வருந்தி உழைத்து, மனிதன் முன்னேறி வருவது மட்டிலும் உண்மை. இம் முயற்சியின் இரண்டாவது நிலையைப் புதிய கற்காலம் (Neolithic Age) எனக் குறிப்போம். இதுவும்

கிரேக்க மொழி மரபையொட்டிய சொற்றொடரேயாகும். இக்கால மனிதனும், கற்கருவிகளையே உபயோகித்தான். தங்கம் நீங்கலாகப் பிற உலோகங்களை அவனறியான். 'குவார்ட்ஸைட்' கற்கருவிகளைப் போலன்றிப் புதிய கற்காலக் கருவிகள், மெருகிடப்பட்டுப் பளபளப்பாகவும், தேவைக்கேற்ற உருவமுடையனவாகவும் (Ground, grooved and polished) காணப்படுகின்றன. கருவிகள் பலவகையானவை. அருமையான கற்கருவிகள், புதிய கற்கால மனிதனின் கைத்திறனுக்குச் சான்று பகர்கின்றன. இக் கருவிகளை அவன் நன்கு பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். பழங்கற்காலக் கருவிகளைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்கும் இவைகளை, நாம் எளிதில் கண்டு கொள்ளலாம்.

புதிய கற்கால வரலாற்றுச் சான்றுகள் இந்நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பல்லாரி மாவட்டத்திலும் சென்னையிலும் கருவி உற்பத்திக்கென ஆலைகள் இருந்திருக்கக் கூடும். ஆலை நிறுவன வேலையின் பல நிலைகளையும் விளக்குகின்ற சான்றுகள் உண்டு.

பல துறைகளிலும் புதிய கற்கால மனிதன் மேம்பட்டு விளங்குவது கண்கூடு. தானியம், கனி வர்க்கம் இவைகளின் உற்பத்தி பெருகியது. எருது, ஆடு போன்ற கால்நடைகளை உழவிற்கும் பிற வேலைகளுக்கும் பயன்படுத்தினர். மூங்கில், மற்றும் துண்டுக் கட்டைகளின் உதவியுடன் தீ மூட்டவும், மட்பாண்டங்கள் செய்யவும் கற்றுத் தேர்ந்தனர். மட்பாண்டங்கள் தயாரிப்பதற்கெனச் சக்கரமொன்றையும் கண்டு கொண்டனர். வசித்து வந்த குகைச் சுவர்களை அழகான சித்திரங்கள் தீட்டி அலங்கரித்தனர். வேட்டையாடுதல், நடனக் காட்சிகள் ஆகியவற்றை அழகாகச் சித்திரித்துள்ளனர். இச் சித்திரங்களை வடஇந்திய தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் இன்றும் காணலாம். மட்பாண்டங்களுக்கு வர்ணம் தீட்டி அலங்கரிப்பதும் வழக்கிலிருந்தது. கடற்பிரயாணம் மரக்கலங்களின் உதவி கொண்டு நடைபெற்றது. பருத்தி, கம்பளி நூற்கவும், ஆடைகள் நெய்யவும் விரைவில் கற்றுணர்ந்தனர். இறந்தவரைப் புதைக்கும் வழக்கமிருந்தது. புதிய கற்காலக் கல்லறைகள் இந்திய நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. பிணங்களை மட்பாண்டங்களில் (urns) இட்டுப் பூமியில் புதைத்தனர். இத்தகைய மட்பாண்டங்கள் (urns) இந் நாட்டின் பல இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. டால்மென்ஸ் (Dolmens) எனப் பெயர்பெறும் இக் கல்லறைகளின் கூரைகளும்

தூண்களும் கற்களால் ஆனவை. வட்ட வடிவமான மூன்று அல்லது அவற்றிற்கு மேற்பட்ட கற்றூண்கள், கனமான மற்றுமொரு கல்லைக் கூரையாகக் கொண்டு கல்லறைகளாயமைகின்றன. இவற்றைப் போன்ற புதிய கற்காலக் கல்லறைகள் உலகின் பல பகுதிகளிலும் உண்டு.

பழைய புதிய கற்காலச் சகாத்தங்களை, வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலமெனக் கருதுகிறோம். அக்காலத்துச் செய்தியறிவதற்குக் கற்கருவிகளையும், குகைச் சித்திரங்களையும் தவிர வேறு சான்றுகளில்லை. புதிய, பழைய கற்கால மனிதரிடையுள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்து முடிவு கூறுவதும் கடினம். புதிய கற்காலத்தவரைப் பழங்கற்காலத்தவரின் சந்ததியார்கள் எனக் கருதவும் கூடும். அறுதியிட்டுக் கூற வகையில்லை. இவ் விரு காலங்களுக்கிடையே சுமார் இரு நூற்றாண்டு இடைவெளி இருந்திருக்க வேண்டுமென்று அறிஞர் பலர் கருதுவர். ஆயிரம் ஆண்டுகள் இடைவெளி உண்டு எனக் கூறுவோரும் உண்டு. கைவசமுள்ள சான்றுகள் மிகக் குறைவாயிருப்பதால், போதிய சான்றுகள் அகப்படும்வரை, செய்திகளை ஓரளவு கற்பனை செய்தே தீரவேண்டும். மதியூகங்களையும் கற்பனைகளையும் நம்பியிருக்கும் நிலையை மாற்றி, ஒளிவீசச் செய்வது மானிட நூல் ஆராய்ச்சியாளரின் (Anthropologists) கடமை.

உலோக காலம்
(Age of Metals)

மனித குலப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் அடுத்துக் காணப்படுவது 'உலோக காலம்.' இக் காலத்து மக்கள் உலோகங்களை உபயோகித்தனர். இவர்களைப் புதிய கற்காலத்தவரின் சந்ததியாராகக் கொள்வதில் கருத்து வேற்றுமைகள் குறைவாய் உள்ளன. சிறுகச்சிறுக, உலோக உபயோகம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என எண்ணுவதற்கு ஆதாரங்களுண்டு: (1) உலோகங்களுடன் கற்கருவிகளையும் அவன் உபயோகித்தான். (2) உலோகக் கற்கருவிகளிடையே காணப்படும் உருவ ஒற்றுமை.

நாட்டுப்பகுதி ஒவ்வொன்றிலும் வெவ்வேறு உலோகம் உபயோகத்திலிருந்தது. வடஇந்தியப் பகுதிகளில் தாமிர உபயோகம் மிகுதி எனக் கருதலாகும். கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள தாமிரத்தாலாகிய ஆயுதங்களும் பிற கருவிகளும் இதற்குச் சான்று. கோடரி, வாள், ஈட்டிமுனை போன்ற பல ஆயுதங்களைக் கண்டெடுத்துள்ளனர். இரும்பு உபயோகம் நெடுநாள்

களுக்குப்பின் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இவ் வடிப் படையில் வடஇந்திய 'உலோக காலத்'தைத் தாமிரக் காலம், இரும்புக்காலம் என இரு கூறுகளாகப் பிரிக்க வகையுண்டு. தென்னிந்தியாவில் இரும்பு உபயோகம் மிகுதியென்பது தெரிய வருகிறது. கற்களையடுத்து இரும்பு உபயோகம் தொடங்கி யிருக்க வேண்டும். வடஇந்தியாவைப் போன்று தாமிரக் கால இடைவெளி இங்கில்லை. ஒன்பது பங்கு தாமிரமும், ஒரு பங்கு தகரமும் கொண்ட கலவை வெண்கலம் (Bronze) எனப்படும். தாமிரத்தையடுத்து வெண்கல உபயோகம் காணப்படுகிறது. தாமிரத்தைக் காட்டிலும் உறுதியான வெண்கலம் பல வகையான ஆயுதங்களைத் தயாரிப்பதற்குப் பயனுள்ள தாயிற்று. ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றில், புதியகற்காலத்தை யடுத்து வெண்கல யுகம் தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். மேனாடு களில் அக்காலங்களில் தாமிரம் ஒன்றே உபயோகத்திலிருந்தது என்பதும் தெரியவருகிறது, இந்தியாவில் வெண்கலத்துடன் தாமிர உபயோகமும் இருந்தது என்பது கவனித்தற்குரியது. இந்திய நாட்டில், தனித்ததொரு 'வெண்கல யுகம்' இல்லை யெனக் கூறலாம்.

தாமிர, வெண்கலங்களுக்குப் பின் தெளிவான வரலாற்றுச் சான்றுகள் கிட்டுகின்றன. செய்திகளைத் திட்டமாக அறிந்து கூறவும் வழியுண்டு. இந்திய வரலாற்றுத் தொகுப்பில் முதலிடம் பெறும் ரிக்வேத காலத்தில் (Rigvedic period) தாமிரம், வெண்கலம், இரும்பு போன்ற உலோகங்களில் எந்த உலோகம் மிகவும் வழக்கிலிருந்ததென்பதைத் திட்டமாகக் கூற இயலாது. இரும்பின் உபயோகமே மிகுந்திருந்ததென அறிஞர் சிலர் கருதுவர். ரிக்வேத காலநிலை இவ்வாறிருக்க, தாமிர உபயோகம் மிகுந்திருந்த சிந்துச் சமவெளியில் விளைந்த நாகரிகம், இந்திய வரலாற்றில் சிறப்பு வாய்ந்தது. உயரிய சிந்துவெளிப் பண்பாடு, நாளடைவில் சுற்றுப்புறங்களிலும் பரவிற்று. 'சிந்து நாகரிகத்தை' விரிவாக ஆய்தல் வேண்டும். அவ்வாராய்ச்சியைத் தொடங்குமுன் இந்நாட்டு மக்களினங் களைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறுவோம்.

மக்களினங்கள்
(Races)

மொழி, உடற்கூறு ஆகியவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு மக்களை நான்கு வகைகளாகப் பிரித்துக் கூறலாம். அவை யாவன : (1) பெரும்பாலாரான உயர் வகுப்பு (சாதி) இந்துக்

கள். காந்தியையுடைய தோலும் நீண்ட மூக்கும் படைத்த இவர்கள் உயரமாயிருப்பார்கள் ; வடமொழி மரபையொட்டிய மொழி பேசுவர். இவர்களுக்கு 'ஆரியர்' அல்லது 'இந்திய ஆரியர்' (Aryans or Indo-Aryans) என்பது பெயர். (2) தென்னிந்தியத் தீபகற்பத்தில் வாழும் மற்றுமோர் இனத்தவர் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளைப் பேசுபவர்கள். இவர்கள் இந்திய ஆரியரைப் போலன்றி, நிறத்தாலும் தோற்றத்தாலும் வேறுபட்டவர்கள். இவர்கள் பேசிவரும் மொழிகளைத் 'திராவிட மொழிகள்' என்னும் காரணப் பெயரிட்டு வழங்குகிறோம். திராவிட மொழி பேசிவரும் மக்களைத் திராவிடர் என்றும் குறிக்கிறோம். (3) காடு மலைகளில் வசித்து வரும் மற்றுமோர் இனத்தவர் குள்ளமாயும் கறுத்த நிறமுடையவர்களாயும், சப்பை மூக்கினர்களாயும் காணப்படுவர். நிறத்திலும், அங்க அமைப்பிலும் ஆரியருக்கு நேர் மாறுன இவர்கள், நூதனமான மொழி பேசி வருகின்றனர். கோலர், பில்கள், முண்டர் (Kols, Bhils, Mundas) ஆகிய மலைவாசிகள் இவ்வினத்தைச் சார்ந்தவராவர். (4) சப்பை மூக்கும், தட்டை முகமும், மஞ்சள் நிறமும், வழுவழுப்பான உரோமமற்ற முகமும், எடுப்பான தாடைகளும் கொண்ட மற்றுமோர் இனத்தினரும் உண்டு. மங்கோலியரைப் போன்ற அங்க அடையாளமுள்ள இவர்களை, இமயமலைச் சரிவுகளிலும், அஸ்ஸாம் மலைப்பகுதிகளிலும் காணலாம். கூர்க்கர், புத்தியர், காசிகள் (Gurkhas, Bhutiyas aud Khasis) ஆகியோர் இவ்வினத்தைச் சார்ந்தவர்கள்.

இறுதியாகக் கூறப்பட்ட ஈரினத்தினர்களையும், புதிய கற்காலத்தவரின் சந்ததிகளாகக் கொள்ளலாம். புதிய கற்கால மனிதரைப் பற்றிய செய்திகளை முன்னர்க் குறித்தோம். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் இவர்தம் வாழ்க்கை முறைகளில் பெருமாறுதல் எதுவும் காணப்படவில்லை.

ஆதிக்குடிகள், நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. காலப்போக்கில் ஆற்றல் மிக்க திராவிடர்களுக்கு இவர்கள் அடிபணிய நேர்ந்தது. இவர்கள் வாழ்ந்துவந்த பகுதிகள் திராவிடர் வசமாயின. இதைப் போலச் சிறிது காலத்திற்குப் பின் ஆரியர் ஆதிக்கம் பெருகி வளர்ந்தது. நாட்டின் பெரும்பகுதியை ஆரியர் வசப்படுத்தினர். இவ்வாறு ஆதிக்குடிகளுக்கும் புதியவராகக் குடியேறுபவர்களுக்குமிடையே நிகழ்ந்த போர்களின் விளைவுகள் வரலாற்றின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளாயின. போரில் பலர் மடிந்தனர்; மற்றும் பலர் அடிமைகளாயினர். வெற்றி கண்டோரின் சமுதாய அமைப்பில்

அடிமைகள் கடைநிலை எய்தினர். தப்பியோடிய சிலர் காடுகளிலும், கோட்டை கொத்தளங்கள் போன்ற மறைவிடங்களிலும் வசிக்கத் தொடங்கினர். இவர்களிடையே இன்றும் ஆதிக்குடிகளின் பழக்கவழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. முன்னோரது வாழ்க்கை முறைகளை நினைவுறுத்தும் வகையில் இன்றும் இவர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இந்திய ஆதிக்குடிகளுக்கும், இந்தோ-சீனா, மலாய்த்தீவு, இந்திய ஆர்ச்சிபிலாகோ முதலிய பகுதிகளில் வசித்துவந்த மக்களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பிருந்திருக்க வேண்டுமென மொழி ஆராய்ச்சி வாயிலாக அறிகிறோம். முண்டர், காசிகள் (Mundas, Khasis) போன்ற ஆதிவாசிகளின் மொழி, இந்தோ-சீன இந்தோனீசிய மொழிகளைப் போன்று 'ஆஸ்டிரிக்' (Austric) வகையைச் சார்ந்ததென 'சிமிட்' (Schmidt) என்னும் மொழி ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். எனவே, இந்தியாவில் குடியேறிய ஆதி மனிதர், இந்தோ-சீனத் தீபகற்பத்தைக் கடந்து, தெற்கு முகமாகவும், தென்கிழக்கு முகமாகவும் சென்று, பசிபிக்குக் கடலிலுள்ள பல தீவுகளையும் கடந்து, ஆசியாவின் கீழ் முனையைச் சென்றடைந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருத இடமுண்டு. 'சிமிடின்' (Schmidt) கருத்திற்கிணங்க, மற்றொரு சாரார், இந்திய நாட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டுத் தென்முகமாகச் சென்று, பசிபிக்கு மகா சமுத்திரத்தின் மேற்கெல்லையைத் தொட்டு 'நியூ கினி' (New Guinea) வழியாக ஆஸ்திரேலியக் கண்டத்தை அடைந்திருக்க வேண்டும்.

தென்கிழக்கு ஆசிய வரலாற்றில் இந்தியக் கற்கால மனிதருக்குச் சிறந்த முதலிடம் அளிக்கப்படவேண்டுமென்பது 'சிமிடின்' கருத்து. அறிஞர் பலர் 'சிமிடின்' கருத்தைப் பயனற்றதெனத் தகுந்த மேற்கோள்களுடன் உணர்த்துகின்றனர். எனவே, அவர் கருத்தை முற்றிலும் ஏற்பதற்கில்லை.

சிந்து சமவெளி நாகரிகம்
(The Indus—Valley Civilisation)

சிந்து மாகாணத்தின் 'லார்க்கானா' (Larkana) மாவட்டத்திலுள்ள 'மொகஞ்சதாரோ'விலும், பஞ்சாபு மாகாணத்தின் மான்ட்கோமரி மாவட்டத்திலுள்ள 'ஹரப்பா' என்னுமிடத்திலும் அண்மையில், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளரால் தொல்

பொருள்கள் பல கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சிந்து, பலுச்சிஸ்தானப் பகுதிகளிலும், இத்தகைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ் வாராய்ச்சிகள், சுமார் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, பண்பட்டதொரு மனிதரினம் இப் பகுதிகளில் வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென உணர்த்துகின்றன. எகிப்து, அசிரியா, பாபிலோனிய நாடுகளைப் போன்று, இந்திய நாகரிகம் மிகப் பழமையானது எனத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளரின் முயற்சிகள் அறிவித்தன. நைல், டைகிரிஸ் நதிப்பள்ளத்தாக்குகளில் தோன்றி வளர்ந்த நாகரிகங்களைப்போன்று, சம வயதுடைய நாகரிகமொன்று, சிந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கிலும் வளர்ந்தோங்கியிருந்ததென்பது தெளிவாயிற்று. பழம்பெரு நாகரிகங்களைக் கொண்டதாய் வரலாற்றில் சிறப்பெய்திய நாட்டுப்பட்டியலில், இந்திய நாடும் இடம் பெற்றது. கால வரன்முறையில், வரலாற்று அறிவிற்கு எட்டியவரை தொன்மையானது எனக் கருதப்படும் நாகரிகங்களில், சிந்து சமவெளி நாகரிகமும் ஒன்று.

எனினும், இந் நாகரிகத்தின் சிறப்பை அறிவிக்கவல்ல இலக்கியச் சான்றுகளோ, பிற எழுத்துமூலமான ஆதாரங்களோ இல்லையென்பது வருந்தத்தக்கது. பிற நாடுகளில் இக் குறையில்லை. இலச்சினைகள் (Seals) பல சிந்து வெளியில் கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ் விலச்சினைகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துகளைக் கண்டறியும் வாய்ப்பில்லை. சிந்து வெளியின் அரசியல் வரலாற்றையும் பண்பாடுகளையும் தெளிவாக அறிய இயலாது. ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள சான்றுகளைக் கவனமாகப் பரிசீலனை செய்து, சிந்து வெளி வரலாற்றை ஓரளவு தொகுத்துக்கூற இயலும்.

சிந்து நதியின் மூலப்பகுதிக்கும், மேற்கு நாராக் கால்வாய்க்கும் (Western Nara Canal) இடையே குறுகலான நிலப்பகுதி ஒன்றுண்டு. இச் சமவெளிப் பிரதேசத்தின் சற்று உயரமான பகுதியொன்றில் மொகஞ்சதாரோ அமைந்துள்ளது. இவ் வுயரமான பகுதியை இடுகாட்டு மேடு (Mound of the Dead) என அப் பகுதிவாழ் மக்கள் வழங்குவதுண்டு. இதைச் சுற்றிலுமுள்ள வளமிக்க நிலப்பகுதிக்கு 'நாக்லிஸ்தானம்' அல்லது 'சிந்து மாகாணப் பூங்கா' (Nakhli-sthan or Sind) என்ற பெயர்களுண்டு. ஐயாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னரே, அழகியதொரு நகரம் இங்குத் தோன்றியது. சிந்து நதியின் வெள்ளப் பெருக்கிற்குக் குறைந்தது ஏழு முறைகளாவது இந் நகரம் இலக்காகியிருக்க வேண்டும். தண்ணீர் வடிந்ததும் மீண்டும் இந் நகரம்

புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். சிதைந்த நகரை வெள்ளம் வடிந்தபின் இடைவெளியின்றிப் புதுப்பித்தனர் என்றும் கூற இயலாது. புனர் நிருமாண வேலை சிறிது காலம் தடைப்பட்டு மீண்டும் நடைபெற்றிருக்கவும் கூடும். அடிக்கடி ஏற்படும் வெள்ளப்பெருக்கால், நகரெழுப்பியவர்கள் இன்னல்களுக்கிலக்காகி, சோர்வடைந்து, புனர் நிருமாண முயற்சியைக் கைவிட்டு, பிற இடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்திருக்க வேண்டும்.

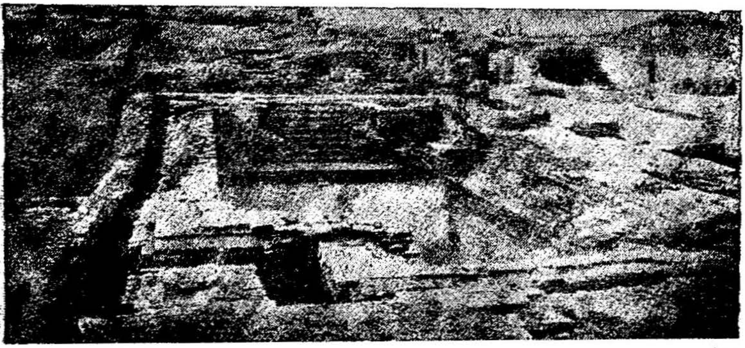
இப்போது பொலிவிழந்து நிற்கும் அந் நகரின் பண்டை வரலாற்றையும், அந் நகரில் வாழும் வாய்ப்புப்பெற்றிருந்த மக்களின் பண்பாட்டையும் அறிய முற்படுவோம்.

நகர்
(City)

வசிப்பதற்கேற்ற நகரம், மக்கள் மனைகளைக் கொண்ட பரந்த நகரமாய் விளங்கியது. மனைகள் பலதரப்பட்டவையாய் இருந்தன. சிறு மனைகளில் இரண்டே அறைகள் காணப்படுகின்றன. முகப்பில் எண்பத்தைந்து அடி நீளமுள்ள காலியிடமும், தொண்ணூற்றேழு அடிப் பரப்புமுள்ள மாளிகைகள் சில, நான்கு அல்லது ஐந்தடிக் கனமுள்ள எல்லைச் சுவர்களுடையவை. இவை நன்கு சுடப்பட்ட உயர்ந்த வகைச் செங்கற்களாலானவை. இருபதேகால் அங்குல நீளமும், பத்தரை அங்குல அகலமும், மூன்றரை அங்குலக் கனமும் கொண்ட பெருஞ்செங்கற்களையும் இம்மனைக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். பெருமனைகள், இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட மாடி அடுக்குகளை உடையவையாகக் காணப்படுகின்றன. நன்கு அமைந்த சமதளங்களையும், நிலாமுற்றங்களையும், கதவுகளையும், குறுகலான மச்சுப்படிகளையும் இம் மனைகளில் காணலாம். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கிணறும், வடிகால்களும், குளிக்கும் அறையும் இருந்தனவென்பது கவனித்தற்குரியது.

இவை நீங்கலாக, அரண்மனை போன்ற பெரிய கட்டடங்கள் சில இருந்தன. விசாலமான இவைகளைத் திட்டமிட்டுக் கட்டியிருக்க வேண்டும். சிலவற்றில் தூண்களும் பலம் பொருந்திய எண்பது அடிச் சதுர அளவுள்ள விசாலமான கூடங்களும் உண்டு. இக் கட்டடங்களின் உபயோகத்தைப்பற்றிய தெளிவான கருத்துகளில்லை. நகரசபைக் கூட்ட மன்றங்களாகவோ, அல்லது வசிப்பதற்கேற்ற அரண்மனைகளாகவோ, இவைகளை உபயோகித்திருக்கலாம்.

காண்போர் கருத்தைக்கவரும் ஒரு கட்டடம் (The Great Bath) நகரத்தின் தனிச்சிறப்பாய் விளங்கும். நாற்கோண வடிவமுள்ள நீர்த்தேக்கமொன்று அக்கட்டடத்தின் நடுவில் அமைந்துள்ளது. நாற்புறங்களிலும் அறைகளும், அடுக்கடுக்கான மேல் தட்டுகளும் உண்டு. முப்பத்தொன்பதடி நீளமும், இருபத்து மூன்றடி அகலமும், எட்டடி ஆழமும் உடைய 'நீச்சுக் குளம்' ஒன்று (Swimming enclosure) நடுவில் காணப்படுகிறது.

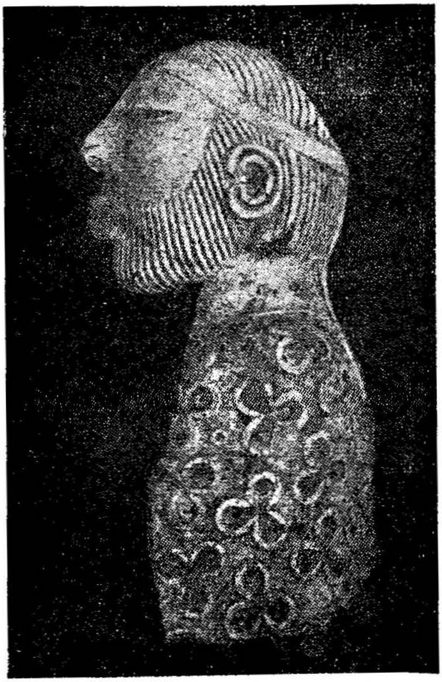
மொகஞ்சதாரோ—செயற்கைத் தடாகம்

இதன் இரு மருங்கிலும் படிக்கட்டுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அருகிலுள்ள அறையொன்றிலிருந்து கிணற்றுநீரால் நீச்சுக்குளம் நிரப்பப்படும். ஆறடிக்கு மேலான உயரமுடைய கூரையோடு கூடிய வடிகாலின் மூலம் கழிவுநீர் வெளியேற்றப்படுகிறது. "கிரேட் பாத்' என்னும் கட்டடம் நூற்றெண்பது அடி நீளமும், நூற்றெட்டடி அகலமும் உடையது. இதன் வெளிப்புறச் சுவர்கள் எட்டடிக் கனமுள்ளவை. ஐயாயிரமாண்டுகளுக்குப் பின்னரும் பொலிவுடன் விளங்குவதால் இக்கட்டடம் மிக உறுதியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை அறியலாம்.

அதிக வளைவுகளின்றி அமைந்துள்ள வீதிகள் விசாலமானவை. கழிவுப்பொருள்களை அப்புறப்படுத்துவதற்கான வடிகால்களும், திடப்பொருள்களைத் தேக்குவதற்கான குழிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, இந்நகரமாந்தர், சுகாதார வசதிகளையும் பிற வாழ்க்கை வசதிகளையும் பெற்று, மனநிறைவுடன் போக வாழ்க்கை நடத்தியிருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம். வாழ்க்கை வசதிகள் நிரம்பிய இதுபோன்ற நகர

மொன்றைப் பண்டைய உலகில் காண்பதருமை. சிதைவுகளைக் காணும்போது மக்கள்தொகை மிக்க 'அழகிய நகரமொன்று இருந்திருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்கும்.

மொகஞ்சதாரோ-சுண்ணாம்புக் கற்சிலை

கட்டுப்பாடான நகராட்சியும் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். கட்டடக் கலையின் உச்சியை இந்நகர மன்றத்தார் எட்டியிருந்தனர் எனக் கூறுவதும் பொருந்தும்.

நகரமாந்தர்

(People)

பாழடைந்த மொகஞ்சதாரோ, அங்கு நல்வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்களைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது; இந்தியாவின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் முதன்முதல்

ஆராய்ச்சியாளர் சிலர். யோகாசனமிட்டுச் சிவபிரான் அமர்ந்திருக்கும் காட்சி இலச்சினையொன்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. விலங்குகள் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அவரது தலையினின்று இரு கொம்புகள் எழுவன போன்று சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்று முகங்களுடைய இச் சித்திரம் பிற்காலச் சிவ தத்துவத்தை விளக்குவதாயமைகிறது. சிவபிரானுக்கு 'மகாயோகி' (Maha Yogin) என்றும், 'பசுபதி'-விலங்கினங்களின் தலைவன் (Pasupathi—Lord of animals) என்றும் பெயர்களுண்டு. முக்கண்ணும், திரிசூலமும் அவருக்குரியவை. மொகஞ்சதாரோ யோக நிலைச்சித்திரம், மகாயோகி என்னும் சிவநாமத்தை விளக்கவல்லது. விலங்கினங்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் இவருக்குப் 'பசுபதி' என்னும் பெயரும் பொருந்தும். இவ் வடிவில் காணப்படும் மும்முகங்களே பிற்காலத்தில் முக்கண்ணன் என்ற கொள்கை பரவுவதற்கு இடம் தந்திருக்கலாம். இரு கொம்புகளுடைய தலையணியிலிருந்து, பிற்காலத் திரிசூலமும் தோன்றியிருக்கக்கூடும்.

இவைகளைத் தவிர, லிங்க வடிவமுள்ள சிறு கற்சிலைகளும் காணப்படுகின்றன. சைவர்களிடம், லிங்க வழிபாட்டு முறை வழக்கிலிருந்து வருகிறது. எனவே, சிந்து சமவெளியில் காணும் ஆண்சிலையைச் சிவபிரானாகக்கொள்ளும் எண்ணம்வலுப்பெறும்.

சிவ-சத்தி போன்ற ஆண்-பெண் கடவுளரின் தன்மையுணர்ந்தும், அவைகளை உருவகப்படுத்தியும் வழிபட்டனர். அன்றியும், ஆதி மனிதனின் மரபையொட்டி மரம் செடிகளையும், விலங்கினங்களையும் வழிபடும் வழக்கும் இருந்தது. இவ் வியற்கைச் சின்னங்களைச் சத்தி வாய்ந்த தேவதைகளாக எண்ணி வழிபட்டனர். கேடு விளைவிக்கும் ஆற்றலும், நன்மை புரியும் ஆற்றலும், இத் தேவதைகளுக்கு உண்டென்றும் நம்பி வந்தனர். இன்றும் நம்மிடையே வழக்கிலிருந்து வரும் யட்ச, நாக (Yaksha, Naga) வழிபாட்டு முறைகள் இம் மரபையொட்டியவை. இவ் வழிபாட்டு மரபை ஐயமின்றி விளக்கவல்ல சான்றுகள் மொகஞ்சதாரோவில் உண்டு. சிந்துவெளியினரின் சமயக் கருத்துகளுக்கும், இன்றைய இந்து சமயக் கோட்பாடுகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதைக் காணலாம்.

பொதுவான முடிவுகள்
(General Conclusions)

சிந்துவெளிப் பண்பாட்டாராய்ச்சியின் விளைவாக எழும் பிரச்சினைகள் சில, சீரிய சிந்தனைக்குரியவை. சுமேரிய, மெசபட்டேமியப் பண்பாடுகளுக்கும், இப் பண்பாட்டிற்குமுள்ள

ஒற்றுமை வியப்பூட்டுகிறது. மூன்று பண்பாடுகளும் வரலாற்றிற்கு முந்திய காலத்தவை. நகர வாழ்க்கை, பாண்டங்கள் செய்தல், சுட்ட செங்கற்களின் உபயோகம், தாமிர வெண்கலப் பாண்டங்களை உபயோகித்தல், இவை யாவற்றிற்கும் மேலாகச் சித்திர வரி வடிவங்கள் (Pictorial Writings) ஆகிய சில ஒற்றுமைகளைக் காண்கிறோம். மொகஞ்சதாரோ இலச்சினைகள் 'இலாம்' (Elam), மெசபட்டேமிய (Mesopotamea) ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந் நாடுகளுக்குள் நெருங்கிய தொடர்பிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதிலும் ஐயமில்லை. இந் நிலையில், 'இம் மூன்று நாகரிகங்களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பின்றி எழுந்தவையா, அல்லது ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து முளைத்தெழுந்த கிளை நாகரிகமா?' என்ற கேள்வி எழுவது இயற்கை. பிரச்சினையை வேறு வகையாகவும் கூறலாம். இத்தகைய பண்பாடு இந்திய நாட்டில் தோன்றி மேற்கு முகமாகப் பரவியதா, அல்லது மேற்குத் திசையில் தோன்றி இந் நாட்டிற்குள் நுழைந்ததா, அல்லது சிந்துவெளிப் பண்பாடு, வெளிநாட்டுத் தொடர்பு எதுவுமின்றித் தனித்து வளர்ந்ததொரு நாகரிகமா?'—இது போன்ற கருத்துகள் சிந்தித்தற்குரியவை. இவ் வினாக்களனைத்திற்கும் விடையிறுப்பது கடினம். இக் கருத்துகளுள் ஒவ்வொன்றையும் ஆதரிப்போரும் எதிர்ப்போரும் பலருண்டு.

மற்றுமொரு சிக்கல், ஆரியருக்கும் சிந்து வெளியினருக்குமுள்ள தொடர்பின் தன்மையைப் பற்றியது. வேதகால ஆரியரே இந் நாட்டு வாசிகளில் முதல்வரென்றும், பிறர் அவரது வழித்தோன்றல்களாவர் என்றும் ஒரு கருத்து நிலவி வருவதால், இவ்விருவர்க்குமிடையே தொடர்பை ஆராய்ந்தறிவது நலம். இரு வகுப்பினரிடையில் வேற்றுமைகள் பல உண்டு. ஆரியர் நாட்டுப்புறவாசிகள். சிந்து வெளி மக்களோ, நகரவாசிகள். இரும்புக்கருவிகளையும், தற்காப்பிற்கான கவசங்களையும் ஆரியரிடம் காண்கிறோம். இவைகளைச் சிந்து வெளியில் காண்பதரிது. குதிரைகளை ஆரியர் பயன்படுத்தினரா என்பது விவாதத்திற்குரியது. சமயக் கருத்துகளிலும் வழிபாட்டு முறைகளிலும் வேற்றுமைகள் பல காணப்படுகின்றன. பசுக்களை ஆரியர் கடவுளென வழிபட்டனர். எருதுகளே சிந்துவெளி மக்களின் தெய்வம். சிந்து வெளியில் வழக்கிலிருந்த சிவ-சத்தி வழிபாட்டுக் கருத்துகளை ரிக்வேதம் ஏற்பதில்லை. லிங்க வழிபாட்டு முறையையும் ரிக்வேதம் ஆதரிப்பதில்லை எனக் கருதும் அறிஞர் பலர் உருவ வழிபாடு வேத காலத்தில் வழக்கிலில்லை எனக் கூறலாம்.

இக் காரணங்கள் பற்றி, சிந்து வெளி நாகரிகம், ஆரியப் பண்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டதென்பதும், காலத்தால் முற்பட்டதென்பதும் தெளிவாகும். கால வரன்முறையமைப்பு விதிகளுக்கு இக் கருத்து முரண்பட்டதாகாது. முன்பு கூறியது போல, சிந்து வெளி நாகரிகம் கிறிஸ்து தோன்றுவதற்கு மூவாயிரமாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. அதற்கு ஆயிரமாண்டுகளுக்குப்பின், ரிக்வேதம் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது பல ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. சிலர், ரிக்வேதம், சிந்து வெளி நாகரிகத்தைக்காட்டிலும் மூவாயிரமாண்டுகள் காலத்தால் முற்பட்டதென்றும் கருதி வருகின்றனர்.

இச் சுழலினின்று கரையேறுவது கடினம். பண்பாடுகளிடையே உள்ள வேற்றுமைகள் வெளியிடை மலே. எனவே, இரண்டும் வெவ்வேறு வகையைச் சார்ந்தவையென்பதிலும் ஐயமில்லே. கால நிருணய வேலே சிக்கல் நிறைந்து கருத்து வேற்றுமைகளுக்கிடமளிக்கிறது. திட்டமான முடிவெய்த வகையின்றித் தவிக்கிறோம். ஆரியர், இரும்பை உபயோகித்து வந்தனர் என்ற ரிக்வேதச் செய்தியொன்றை மட்டிலும் ஆதாரமாகக்கொண்டு அவர்களேக் காலத்தால் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்வதும் முறையன்று. திட்டமானமுடிவு அறிவிக்கும் வாய்ப்பளிக்கவல்ல சான்றுகளும் இல்லே. சிந்து வெளி நாகரிகமே காலத்தால் முற்பட்டது என்னும் கருத்து வேரூன்றி வளர்ந்து வருகிறது. அக்கருத்தையே நாமும் ஏற்பது அறிவுடைமையாகும்.

கால ஆராய்ச்சி இவ்வாறிருக்க, ஆரியரின் வழித்தோன்றல்களாக, பிற இந்திய மக்களினங்களேக் கருதுவது மதியீனம். இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் சிந்து வெளியினருக்குப் பெரும்பங்குண்டு என்பதில் ஐயமெதுவுமில்லே.

இறுதியாகச் சிந்து வெளி மக்கள் எவ்வினத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்னும் வினு எஞ்சி நிற்கிறது. அறிஞர் பலர் கூறியுள்ள விடைகளில் சிலவற்றை முன்பு குறித்தோம். இவர்களேச் சுமேரியர் எனக் கருதுவோரும், திராவிடர் எனக் கருதுவோரும் பலருண்டு. இவர்கள் யாவரையும் ஓர் இனமாகக் கொள்பவர்களும் உண்டு. அக் கருத்திற்கிணங்கத் திராவிடர், பஞ்சாபு, சிந்து, பலுச்சிஸ்தானம் போன்ற இந்தியப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தனரென்றும், நாளடைவில் மெசபட்டேமியாவில் சென்று குடியேறினரென்றும் எண்ணத் தோன்றும். பலுச்சிஸ்தான் வாசிகளான 'பிரௌகி' (Brahui) என்னும் சாதியினர் இன்னும் திராவிட மொழி பேசி வருவது இக் கருத்தை வலுப்படுத்துகின்றதென்றும் கூறப்படும்.

சிந்து வெளி மக்களும் ஆரியரே என்ற கருத்தும் உண்டு. இக் கருத்தை இப்போது பலர் ஏற்பதில்லே. இனப்பிரச்சினேக்கு முடிவு காண்பது மிக அருமை. சிந்து வெளி மக்கள் தனி இனத்தவர்கள் எனக் கருதுவதற்குரிய சான்றுகள் பின்னுள்களில் கிடைக்கவும் கூடும்.

3. முந்திய வேத்காலம்
(The Early Vedic Age)
முற்கால ஆரியரின் குடியேற்றம்
(Early Aryan Settlements)

'இந்தியா' என்னும் பெயர் 'சிந்து' என்பதிலிருந்து பிறந்த தென்பது தெளிவு. தொன்மை வாய்ந்த இந்தியப் பண்பாடு இந் நதிப்பள்ளத்தாக்கையே உறைவிடமாய்க் கொண் டிருந்தது. இப் பள்ளத்தாக்கின் கீழ்முனையில் மேற்கொள்ளப் பட்ட புதை பொருள் ஆராய்ச்சியின் விளைவாக, நன்கமைக்கப் பட்ட பல நகரங்களும் மெசபட்டேமியாவிலுள்ள இஷ்நூனு (Eshnuna), கிஷ் (Kish), ஊர் (Ur) முதலிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டவைகளை ஒத்த இலச்சினைகளும் காணக் கிடைக்கின்றன என முன்னர்க் குறித்தோம். கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இவை தோன்றியிருக்க வேண்டும். அருமையான இப் பண்பாட்டை உருவாக்கிய மக்கள் யாவர் என்பது உறுதிப்படுத்த இயலவில்லை. சிவபெருமானின் முன்னோ னெனக் கருதக்கூடிய ஆண்கடவுள் ஒன்றையும், 'சத்தி' என்னும் பெண் தெய்வம் ஒன்றையும் இவர்கள் வழிபட்டு, உருவ வழிபாட்டு முறைகளையொட்டிய சமயக்கருத்துகளையும் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கக்கூடும். லிங்க வழிபாட்டு முறையும் இருந்ததெனலாம். 'அக்கினிக் குண்டங்கள்' (Fire Pits) இல்லை யென்பது கவனித்தற்குரியது.

சிந்து வெளியின் மேற்கெல்லையை உறைவிடமாகக் கொண்டு விளங்கிய மற்றுமொரு நாகரிகம், கிழக்கெல்லையில் வழக்கிலிருந்த பண்பாட்டிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டதாகக் காணப்படுகிறது. இப் பண்பாட்டுச் சிற்பிகள் தங்களை ஆரிய ரெனக் குறிக்கின்றனர். ஆரியரது ஆதி இலக்கியங்களில் மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா போன்ற இடங்களில் நாம் கண்ட நகர வாழ்க்கையைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. அவர்தம் சமயக் கருத்துகளில் உருவ வழிபாடு இடம் பெறுவதில்லை. பெண் தெய்வ ஆராதனையைக்காட்டிலும், ஆண் தெய்வ ஆராதனைகள் மிகுந்திருக்கின்றன. இந்திரன், வருணன்

மித்திரன், நசத்தியஸ் (Nasatyas), சூரியன், அக்கினி (நெருப்பு) ஆகிய கடவுளர் பெருமதிப்புப் பெற்று விளங்குகின்றனர். சென்ற அத்தியாயத்தில், நாம் ஆராய்ந்த சிந்து வெளியினரிடம் இத் தெய்வங்களைக் காண்பதரிது. இவை யாவும் இயற்கைச் சத்திகளின் உருவகங்கள். ஆரியரின் ஆதி இலக்கியங்களான வேதங்கள் எக்காலத்தவை என்பதை நம்மால் அறுதியிட்டுக் கூற இயலாதது வருந்தத்தக்கதே. கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வழக்கிலிருந்த சிந்து வெளி நாகரிகத்திற்கும் இவ்வரிய பண்பாட்டிற்குமிடையிலுள்ள தொடர்பை நிச்சயிப்பதும் கடினமான முயற்சியேயாம். கி. மு. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வேதங்கள் தோன்றியிருக்கக் கூடுமென 'மாக்ஸ் முல்லர்' (Maxmuller) மிகுந்த தயக்கத்துடன் கூறுவர். 'திலகர்', 'யாகபி' (Tilak, Jacobi) ஆகியோர் வான ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் வேதங்கள் கி. மு. 3000-க்கு முன்னரே தோன்றியிருக்கக் கூடுமென எண்ணுவர். மொழி ஆராய்ச்சியாளர் பலர், வான நூலின் அடிப்படையில் கால நிருணயம் செய்வது தகாது எனக் கருதுவர். இவ் வாராய்ச்சியை மேற்கொண்ட திலகர் என்பவரும், தாம் மேற்கொண்ட முறையின் பயனை முழுவதும் நம்புவதில்லை.

இருள் மூடிக்கிடக்கும் இக் கால நிருணயம் ஆராய்ச்சிக்கு ஆசியா மைனர், மேற்கு ஆசியப் பகுதிகளிலிருந்து சிறிது ஒளி கிடைக்கிறது. கி. மு. 1400ஆம் ஆண்டுச் சாசனங்கள் சில 'போகஸ் காய்' (Boghaz Keui) என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளன. இந்திரன், மித்திரன், வருணன், நசத்யஸ் (Nasatyas) முதலிய ஆரியக் கடவுளரை, உடன்படிக்கைகள் சிலவற்றிற்குச் சாட்சிகளாக வரித்து உடன்படிக்கைகளைக் காத்தருள வேண்டுமென இந்தச் சாசனங்கள் வேண்டுகின்றன. ஆரிய மன்னர்களின் பெயர்களையும், கடவுளரின் பட்டியலையும் இங்குக் காண்கிறோம். இந்திரன், வருணன் போன்ற ஆரிய தெய்வங்கள் செல்வாக்கு மிகப்பெற்று விளங்கிய காலத்திலேயே இச் சாசனங்களும் உண்டாகியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. வேத காலத்து இத் தெய்வங்கள், 'பிராமண காலத்தில்' (Brahmanic period) செல்வாக்கிழந்து காணப்படுகின்றன. பிராமண காலத்தில் 'பிரஜாபதியும்' (Prajapathi) இதிகாச புராணங்களில் 'திரிமூர்த்தியும்' (Trimurthi) மிகச்சிறந்து விளங்குகின்றனர். இது காரணமாகவே போகஸ் காய்ச் சாசனங்களை, ரிக்வேதத்தையொட்டியவை எனக் குறித்தோம்.

'இந்திரனை வழிபடும் வழக்கமுடைய மக்கள் சிந்து வெளியி லிருந்து ஆசியா-மைனருக்குச் சென்றனரா, அல்லது ஆசியா மைனரிலிருந்து மக்கள் இங்குக் குடியேறினரா?' என்ற பிரச்சினைகள் குழப்பமுண்டாக்குபவை. ரிக்வேதச் செய்யு ளொன்றில், பக்தனொருவன் வழிபாட்டுக்கென அமைந்த பீடத்திலமர்ந்து (Pratoankas-பிராத்நௌகஸ்) பரம்பரைத் தெய்வ மாகிய இந்திரனை வழிபடும் செய்தியொன்று கிடைக்கிறது. ரிக்வேதங்களில் குறிக்கப்படும் தலையாய மரபினருள் இருவ ராகிய 'யதுக்களும்' 'துர்வசுக்களும்' (Yadus and Turvasus) நெடுந்தொலைவிலிருந்து இந்திரனால் அழைத்துவரப்பட்டவர் கள். 'பாசு' அல்லது 'பார்சு' (Pasu or Parsu) என்னும் பாரசீக மக்களின் வழித்தோன்றல்களாக, இவர்களைச் சில செய்யுள்கள் குறிக்கின்றன. 'பாசு' அல்லது 'பார்சு' என்னும் பெயர்கள், முற்காலப் பாரசீக மன்னர்களுக்கு வழங்கி வந்தன. 'பார்சுகள்', 'பார்த்தவன்' (Parthavan) என்னும் மன்னனொருவ னுடன் போரிட்டதாகத் தெரியவருகிறது. போரை ரிக்வேதம் பின்வருமாறு வருணிக்கிறது: 'சயமானன்' (Chayamana) புதல்வனான 'அபயவர்த்தனை' (Abhayavarthin) காப்பாற்று வதற்கென 'வரசிக' (Varasikha) குலத்தினரை இந்திரன் வேரறுத்தான். கிழக்குத் திக்கில் 'ஹரியூபியா' (Hariyupia) என்னுமிடத்தில் கூடியிருந்த 'வீரிச்சிவத்'தின் (Vrichivat) சந்ததியார் கொல்லப்பட்டனர். மேற்குப் பகுதியிலுள்ள கூட்டம் அச்சத்தினால் கலைந்து சென்றது.

பலருடைய வேண்டுதல்களுக்கிணங்கிக் கவசமணிந்த மூவாயிரம் படைவீரருடன், புகழ் வேண்டி, இந்திரன் அவ் வழியைச் சென்றடைந்தான். குரோதங்கொண்டு முன்னேறிய 'விரிச்சிவத்' (Vricivath) வேள்விப் பாண்டங்களை நாசம் செய்து, காலனை விரும்பி அழைத்து, உயிர் நீத்தான்.

'மண்ணிற்கும் விண்ணிற்கும் பறந்து திரிந்த, உண்டு கொழுத்த, பளபளப்பான மேனியையுடைய குதிரைகள், 'சிரிஞ்சயனை' (Srinjaya) விடுத்துத் 'துர்வாசனை' (Turvasa) ஏற்றன. 'விரிச்சிவத்தின்' சந்ததியார்கள் 'தேவதத்தன்' (அபயவர்த்தின்) அடிமைகளானார்கள்.

'சயமானன் குமாரனான பேரரசன் அபயவர்த்தன் களிப் பெய்தி, அழகிய இரு மாதர்களைத் தேரிலேறி வரச்செய்து, தேவதத்தனுக்களித்தான். இருபது பசுக்களையும் நன்கொடை யாக வழங்கினான். பார்த்தவனின் இந் நன்கொடைகளை யாராலும் அழிக்க இயலாது.'

மேலே குறிக்கப்பட்ட போர்ச்செய்தியினின்றும் தொலை நாட்டிலிருந்து இந்திரனால் அழைத்துவரப்பட்ட துர்வசு, 'விரிச்சிவத்' என்னும் கூட்டத்தினருக்கு உதவி புரிய முற்பட்டான் எனத் தெரியவரும். 'சிரிஞ்சயன்' (Srinjaya) என்பவனுக்கு இறுதி வெற்றி கிடைத்திருக்க வேண்டும். 'பர்வதன்' என்னும் இளவலொருவன் சிரிஞ்சயனின் படைக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தினான் என்றும், தேவர்கள் துர்வசுவையும் அவனுடைய தோழரையும் கைவிட்டனர் என்றும் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. 'பர்வதன்' என்னும் பெயர் இரேனிய நாட்டை நினைவுறுத்துகிறது. இச் சொல்லும் யதுக்களையொட்டிக் கையாளப்படும் 'பார்சு' என்ற சொல்லைப் போன்றதேயாகும். 'ஹரியூபியா' (Hariyupia) என்பது ஓர் ஆருகவோ அல்லது நகரமாகவோ இருக்கக்கூடுமென, விளக்க வுரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். இப் பகுதி, வேள்விகளுக் குரிய சாமக்கிரியைகளைச் சிதைத்த விரிச்சிவத்தின் வசமிருந்த தாக எண்ணுவதற்கிடமுண்டு. இவர்களை ஹரப்பாவாசிகளாகக் கருதலாம் எனச் சிலர் கூறி வருகின்றனர். இது, புகழ்பெற்ற முற்காலப் பண்பாட்டைக் குறித்ததொரு ரசமான செய்தி. பண்பாட்டின் உறைவிடமொன்று போர்க்களமாயும் இருந்த செய்தி மிக விந்தையானது. எனினும், படையெடுத்து வந்தோர் இந்திரனை வழிபட்டு வந்தவரென்றும், கவசமணிந்த போர் வீரர்களென்றும், மிடுக்கான நடைபோடும் குதிரைகளில் சவாரி செய்தவர்களென்றும் வருணிக்கப்பட்டிருக்கும் செய்தி கள் முரணானவை. இவைகளெவையும் ஹரப்பா வாசிகளிட மில்லை என்பதை நாம் நன்கறிவோம்.

இந்திரனைத் தெய்வமாகக் கொண்டிருந்த கூட்டத்திலும் கட்சிகள் இரண்டிருந்தன. சிரிஞ்சயனும், அவனுக்குத் துணைவ ரான 'பரதர்'களும் கூடி வாழ்ந்தார்கள். 'பரத்துவாஜ' முனிவர் குழாம் இவர்களைப் போற்றி வந்தது. யதுக்கள், துர்வசுக்கள், த்ருஹயர், அனஸ், புருக்கள் ஆகிய மரபினர், ஆதிவாசிகளின் தொடர்புகொண்டு மற்றொரு கட்சியினராய் விளங்கினர். இவர் களுள் முதலிரண்டு மரபினர்களைத் 'தாசர்கள்' (Dasas) என, ரிக்வேதத்துச் செய்யுளொன்று பெயரிட்டு வழங்குகிறது. மற்றுள்ளோருள், புருக்களை 'மிரித்ரவசர்கள்' (Mridhravachas) என வழங்கும் வழக்கமுண்டு. சுடுசொல்லுடையவர் (hostile speech) எனப் பொருள்படும் இச் சொற்றொடரைச் சாதாரண மாக ஆரியரல்லாத 'தஸ்யுக்களை' (Dasyus)க் குறிப்பதற்கே உபயோகிப்பது மரபு.

'தாசர்கள்' அல்லது 'தஸ்யுக்கள்' (Dasas or Dasyus) இவ்விரு இனத்தவரிடமிருந்தும் மாறுபட்டவர்கள். கறுப்பு நிறமும், சப்பை மூக்கும் கொண்ட இவர்தம் மொழி ஆரியர்களுக்கு விளங்காததொன்று. கோட்டைகள் கட்டி வாழ்ந்த இவர்களிடம் ஆடுமாடுகள் அதிகமிருந்தன. இவர்களிடமிருந்து ஆனிரைகளைக் கவருவதற்குத் தக்க தருணத்தை ஆரியர் எதிர்நோக்கியிருந்தனர். தெய்வங்களுக்கு ஆடுமாடுகளைப் பலியிட்டு வணங்குவதைத் தஸ்யுக்கள் வெறுத்தனர். இலிங்க வழிபாட்டு முறை இவர்களிடம் வழக்கிலிருந்தது. இது காரணமாகச் சிந்துவெளி மக்களிடம் இவர்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்பிருந்ததென எண்ணுவதற்கிடமுண்டு.

ஆரியக் கூட்டத்தினரான (ஜன-Jana) 'பரதர்', 'யதுக்கள்' ஆகியோரிடையிலும் பல வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. 'பரதர்' குடியேற்றச் செய்தி, வேதச் செய்யுள்களில் கிடைப்பதரியதாயுள்ளது. 'யதுக்களும்', 'துர்வசுக்களும்', பிற்காலத்தில் குடியேறியவர்களெனக் குறிக்கப்படுகின்றனர். வடமேற்கெல்லைக்கப்பால், மேற்குப்பகுதியில் பாய்ந்தோடும் 'த்ரிஷித்வதி', 'சரஸ்வதி', 'அபய' (Drishadvathi, Sarasvathi and Apaya) போன்ற நதிக்கரையில் பரதகுல இளவல்கள், வேள்விகள் பல மேற்கொண்டனரென ரிக்வேதம் சித்திரிக்கிறது. அக்கினி-குலச் (Agni-cult) சடங்கு முறைகளை இவர்கள் கையாண்டார்கள் என்பது கவனித்தற்குரிய செய்தியாகும். கி. மு. 14ஆம் நூற்றூண்டு 'போகஸ காய்ச்'சாசனங்களில், அக்கினி தேவனைப் பற்றிய செய்திகளில்லை.

'பரதர்' ஆதியில் பலங்குன்றியிருந்தனர்; 'ஆடு மேய்க்க உபயோகிக்கப்படும் இலைகளற்ற குச்சியைப்போலத் தங்கள் நாடுகளை இழந்து நின்றனர். பிற்காலத்தில் வசிஷ்டரைக் குலகுருவாகப் பெற்று 'த்ரித்சுகள்' வலுப்பெற்றனர். 'த்ரித்சுகளை'ப் பரதகுலத்தினரின் கிளைகளாகக் கருதுவதுண்டு. 'திவோதாசனும்' (Divodasa) அவன் பேரனான 'சுதசும்' (Sudas) இக்குலத்தில் புகழ்பெற்ற மன்னராவர்.

த்ரித்சுகளையும் அவர்தம் துணைவரான சிரிஞ்சயர்களையும் யதுக்கள், துர்வசுக்கள், த்ரிஷ்யுகள், அனஸ், புருக்கள் போன்ற கூட்டத்தினர் எதிர்த்து வந்தனர். முதலிரண்டு கூட்டத்தினரும் திவோதாசனின் எதிரிகளாவர். சரயுநதி வரையிலும் இவர்கள் முன்னேறியதாகத் தெரியவரும். சரயுநதி எனப்படுவது அயோத்தி (Oudh) மாகாணத்திலுள்ளதோர் ஆறு என நிச்சயிப்பதிலும் சிக்கல்களுண்டு. இரானிலும் இதே பெய

ருடைய ஆறு ஒன்றிருப்பதே குழப்பத்திற்குக் காரணம். காந்தார நாட்டினரென்று த்ரிஷ்யுகளை மரபு சித்திரிக்கிறது. காந்தாரம், ஆடுகளுக்கும் கம்பளிகளுக்கும் பிரசித்தி பெற்று விளங்கி வந்தது என ரிக்வேதம் அறிவிக்கும். இக்காலப் பெஷாவரைச் சுற்றியுள்ள நிலப்பகுதி காந்தாரம் என வழங்கப்பட்டு வந்தது. 'அனஸ்' என்ற கூட்டத்தினர் த்ரிஷ்யுகளின் நெருங்கிய நண்பர்கள். புருக்களும், அவர்களுடைய பகைவர்களான பரதர்களும், சரஸ்வதி நதிக்கரையிலும், மேற்குப் பஞ்சாபிலும் வசித்து வந்தனரென்பது தெரியவருகிறது.

நாடிழந்து நின்ற பரதர்கள், இழந்த உடைமைகளை மீட்பதற்குத் தருணம் பார்த்திருந்தனர்; எனவே, எதிரிகளிடையே போர்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. யுத்தமொன்றில் சிரிஞ்சயர்கள், துர்வசுக்களையும் அவர்தம் நண்பர்களான விரிச்சிவத்துகளையும் முரியடித்தனர். 'பத்து மன்னர்கள் பங்கு கொண்ட சமர்' (Battle of Ten Kings) என்னும் புகழ் பெற்ற யுத்தமொன்றில் திரித்ஸுக்களின் தலைவனான 'அதஸ்' எதிரிகளைப் பருஷ்ணி (Parushni) நதிக்கரையில் முரியடித்தான். வடமேற்குப்பகுதியில் வாழும் சிவசு (Sivas), பக்தசு என்னும் கூட்டத்தினரும் எதிரிகளுக்கு உதவினரென்பதை அறிகிறோம். ஆரியக் கூட்டத்தினருள் பரதர் முதன்மைப் பதவி எய்தி விளங்கினர். பிற்கால வேத இலக்கியங்களுள் ஒன்றான சதபத பிராமணம் (Sathapatha Brahmana) பழம் செய்தியொன்றைக் குறிப்பிட்டுப் 'பரதரைப் போன்ற புகழடைந்த இனமொன்று அவர்களுக்கு முன் இருந்ததில்லை; பின்னும் இருக்கப்போவதில்லை,' எனக் கூறுகிறது.

ஆரியரிடையுள்ள பூசலைக்காட்டிலும் ஆரியரல்லாத இனத்தாருடன் ஆரியர் புரிந்த போர்கள் முக்கியமானவை. இப்போர்களின் விளைவாக ஆரியராதிக்கம் கீழ்த்திசையில் பெருகி வளர்ந்தது. சம்பரன் (Sambara) என்னும் தஸ்யுக்களின் தலைவனுடன் பொருது வெற்றி கண்ட பெருமை திவோதாசனைச் சாரும். அவனுக்குப் பேரனான சுதசும் (Sudas) ஆதிவாசிகள் கூட்டமொன்றை யமுனை நதிக்கரையில் நடைபெற்ற போரில் வென்றான். விஸ்வாமித்திரர் என்னும் ஆசாரியரின் தூண்டுதலால் தெற்குப் பீகாரைச் சேர்ந்த 'கிக்கதர்' (Kikatas) என்னும் ஆதிக்குடிகளைப் பரதர் வெல்ல முயன்றதாக அறிகிறோம். தஸ்யுக்களை (Dasyus) எதிர்த்துச் சமர் புரிந்தபோது பரதர்களுக்குப் புருக்கள் துணை புரிந்தார்களென்றும், புருக்களின் தலைவனொருவனுக்கு 'த்ரஸதஸ்யு' (Trasadasyu — தஸ்யுக்களுக்கு அச்சம் விளைப்பவன்) என்னும் பெயர் வழங்கி வந்ததாகவும் தெரியவருகிறது.

நதிகள் சில குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அடையாளம் கண்டுகொள்வது எளிது. நதிகளின் வருணனைகளிலிருந்து

ரிக்வேத ஆரியராதிக்கம் பரவியிருந்த நிலப்பகுதிகளை ஊகித்தறிவது சாத்தியமாகிறது. இப் பகுதிகளில் முக்கியமானவை குபா அல்லது காபூல் (Kubha or Kabul), சுவஸ்து அல்லது சுவாத் பள்ளத்தாக்கு (Suvastu or Swat), 'குருமு' அல்லது 'குர்ரம்' (Kurumu or Kurram), கோமதி அல்லது குமல் (Gomathi or Gumal), சிந்து அல்லது இந்து (Sindu or Hindu), 'சுஷோமா அல்லது ஷோகன்' (Sushoma or Shohan), 'விதஸ்தம் அல்லது ஜீலம்' (Vitasta or Jhelam), 'அசிகினி அல்லது சீனப்' (Asikini or Chenab), 'மருத்வரிதா அல்லது மருவர்துவான்' (Marudvridha or Maruvarduwan), 'பருஷி அல்லது ராவி' (Parushini or Ravi), 'விபசு அல்லது பீயசு' (Vipas or Beas), 'சதுத்ரி அல்லது சட்லஜ்' (Sadutri or Sutlej), 'சரஸ்வதி' (Sarasvathi), 'த்ருஷத்வதி அல்லது ரஷி அல்லது சிதாங்' (Drushadvathi, Rakshi or Chitang), யமுனை, கங்கை, சரயு முதலியன. இப் பட்டியலிலிருந்து கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானம் முதல் கங்கையின் மேற்பகுதிவரை உள்ள நாடுகளில் ஆரியராதிக்கம் பரவியிருந்ததெனக் கொள்ளலாம். இந் நிலப்பரப்பின் பெரும்பகுதியடங்கிய பிரதேசத்திற்குச் 'சப்த சிந்து' அல்லது ஏழு நதிகள் பாயும் பகுதி (Sabdha Sindhu or Land of Seven Rivers) என்பது பெயர். இந் நிலப்பரப்பு முழுவதையும் ஆரியர் வயப்படுத்தினர் என்று கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தாது. தஸ்யுக் கூட்டத்தினர் சிலரும் இப் பகுதிகளில் இருந்தனரென்பதும் தெரியவருகிறது. சிறுகச்சிறுக ஆரியர்கள் தஸ்யுக்களை வென்றிருக்கவேண்டும். மேலும், இப் பகுதிகளில் அடர்ந்த காடுகளும் (ஆரண்யானி) ஆங்காங்கே கிணறு (பிரபா)களைக்கொண்ட பாழ்நிலங்களும் நிறைந்திருந்தன.

ரிக்வேத ஆரியரின் அரசியல்
(Political Organisation of the Rig Vedic Aryans)

ரிக்வேத ஆரியரின் அரசியல் சமூக வாழ்க்கையின் அடிப்படை, தந்தையைத் தலைவராகக்கொண்ட 'குடும்பம்' (Patriarchal family), பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த உயர் தொகுதிகள் முறையே கிராமம், விசு (Vis), ஜன (Jana) எனப் பெயர் பெற்று விளங்கின. வெவ்வேறு தொகுதிகளிடையேயுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் தெளிவாகக் குறிக்கப்படவில்லை. சில சமயங்களில் இவை யாவும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பனவாயும் அமைந்துள்ளன. பரதர்களை ஒரு செய்யுளில் 'த்ரித்ஸுவர்க்க விசுக்கள்' என்றும், மற்றுமோர் இலக்கியத்தில் இவர்கள் பரத குல 'ஜனங்கள்' என்றும், பசுக்களைத் தேடித் திரியும் 'கிராமத்தினர்' என்றும் குறிக்கப்பட்டதை மேற்கோள்களாக எடுத்

(Patti) என்ற காலாட்படையினரும், 'ரதர்' (Rathar) என்ற தேர்ப்படையினரும், நாட்டுச்சேனையின் பிரிவினர் ஆவர். போரிலக்கியங்கள் மிடுக்கு நடையிடும் குதிரைகளைச் சித்திரிக்கின்றன. யானைப்படையைப் பற்றிய குறிப்பு இல்லை. கைகளிலும், மார்பிலும், தலையிலும் உலோகங்களாலாகிய கவசங்களை நற்குலத்துதித்த வீரர் அணிந்திருந்தனர். வில்லின் உதவி கொண்டு எதிரிகளைத் தாக்கினர். விஷம் தோய்ந்த கொம்பு முனைகளைக்கொண்ட அம்புகளும், தாமிரம் அல்லது இரும்பாலான முனைகளைக்கொண்ட அம்புகளும், (அயோமுகம்-Ayomukham) உபயோகத்திலிருந்தன. ஈட்டிகள், கோடரிகள், வாள்கள் போன்ற போர்க்கருவிகளும் உபயோகிக்கப்பட்டன. 'பூர்சரிஷ்ணு' (Purcharishnus) அல்லது தாற்காலிகக் கோட்டைகளை எழுப்பி, பலம் பொருந்திய எதிரிகளின் கோட்டைகளைத் தாக்குவதும் வழக்கம். இசைக்கருவிகளையும், கொடிகளையும் உபயோகித்தனரென்பதும் தெரிய வருகிறது. சர்தா (Sardha), வ்ரதா (Vradha), 'கண' (Gana) என மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த செய்தி தெளிவுற்றுக் காணப்படுகிறது. 'குலபதிகள்' என்னும் குடும்பத் தலைவர்கள், வ்ரகபதி' (Vragapathi) என்பவரின் தலைமையில் போரிட்டனரென்பது தெரியவருகிறது. வ்ரகபதி என்பவரே கிராமணியார் எனக் கருதுபவர்களுமுண்டு. கிராமணி என்பவர் கிராமங்களின் அரசியலையும் பாதுகாப்பு வேலையையும் மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். கோட்டை கொத்தளங்கள் 'பூர்பதி' (Purpathi) என்பவரின் பாதுகாப்பிலிருந்தன. ஒற்றர் படையும், தூதுவர் குழாமும் (Duthas—தூதுவர்கள்) வேதகால மன்னர்வசம் இருந்தன.

மக்கள் தலைவனான 'ராஜன்' மக்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கியே அரசு செலுத்தி வந்தான். 'சமிதி' (Samithi) என்னும் பொது அவையில், இளவல்களும் பிறரும் கூடிக் கூட்டத்தினரின் பொதுப் பிரச்சினைகளை விவாதித்து வந்தனர். 'சபா' (Sabha) என்னும் மற்றோர் அவையும் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. 'சபா' என்பது முதியோர் அடங்கிய அவையெனச் சிலர் கருதுவர். மற்றும் சிலர், இதைக் கிராமவாசிகளடங்கிய கூட்டமெனக் கருதுவர். பின்னும் சிலர், இதை அவை கூடுமிடமென்றும், சமூகத்தினர் கூடும் பொதுவிடம் என்றும் கூறுவர். ரிக்வேத இலக்கியப் பகுதிகளில் சபா என்பது, செல்வரும் பதவியால் உயர்ந்தோருமடங்கிய அவையெனச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. கூட்டத்தினர் யாவரையும் 'சபா' கொண்டிருக்கவில்லை. மிக்க முதியோரே இதில் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

என்னும் கருத்தை ரிக்வேதச் செய்தி உறுதிப்படுத்தும். 'சபைகளில்' பெண்களுக்கு இடமில்லை. பொதுப் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு காண்பது சபையின் தலையாய கடமையாய் இருந்தது. பிற்கால இலக்கியக் குறிப்புகளிலிருந்து 'சபை', நீதி மன்றமாகவும் செயலாற்றியது எனக் கருத இடமுண்டு.

சமூக வாழ்க்கை
(Social life)

ரிக்வேத காலத்தில், அரசியல், சமூக அமைப்பின் அடிப்படையாய் விளங்கியது, 'குடும்பம்' என்பது ஏற்கனவே கூறப்பட்டது. குடும்பத்தினர் யாவரும் ஒரே வீட்டில் வசித்து வந்தனர். அக்காலத்தில் வீடுகள் மரத்தினாலோ, கோரைப் புல்லாலோ கட்டப்பட்டன எனக் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் 'அக்கினி குண்டம்', 'அக்கினி சாலா' அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு கூடமும், பெண்டிருக்கெனத் தனி அறைகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டின் தலைவன் 'கிருஹபதி' அல்லது 'தம்பதி' எனப்படுவான். அவன் பொதுவாக அன்பும் பிரியமும் உள்ளவனாய் இருந்தான். சிற்சில சமயங்களில் கொடுமைகளும் இழைக்கப்பட்டன என்றும் அறிகின்றோம். உதாரணமாக, ஊதாரித்தனமாய் நடந்த மகனுடைய கண்களைத் தகப்பன் பறித்துக் குருடாக்கினான் என்ற கதையும் உண்டு. குடும்பத்தில் தகப்பன் வழியாக ஆண் வாரிசுரிமை இருந்தது. ஆதலால், மக்கள் ஆண்மகவுக்காகக் கடவுளை வேண்டினர். பெண் குழந்தைகள் பிறப்பதை மக்கள் விரும்பவில்லை. ஆயினும், பிறந்த பெண் குழந்தைகளிடம் அன்பும் பரிவும் காட்டப்பட்டன. அவர்களுக்கும் கல்வி அளிக்கப்பட்டது. பெண்களுள் சிலர் கவிதை புனைவதில் திறம் பெற்று விளங்கினர். விஸ்வவாரா, கோஸா, அபாலா போன்ற சிலர் சிறந்த ஞானிகளின் நிலையை எய்தினர். நல்ல பக்குவமடைந்த பின்னரே பெண்களுக்கு மணம் செய்விக்கப்பட்டது. காதல் மணமும், பணத்திற்காக மணம் செய்து கொடுப்பதும் வழக்கத்திலிருந்தன. மணப்பெண்ணின் பெற்றோர் வீட்டிலேயே கல்யாணச் சடங்குகள் நடைபெற்றன. பொதுவாக, ஒரு மனிதன் ஒரு பெண்ணை மணஞ்செய்துகொள்வது வழக்கம். பலதார மணமும் நடைபெற்று வந்தது. ஆனால், மனைவி அல்லாத வேறு மாதருடன் உண்டாகும் கூடா நட்பைச் சமூகம் ஆதரிக்கவில்லை விதவைகளின் மறுமணம் அனுமதிக்கப்பட்டது. சட்டப்படி மாதர்கள் சுதந்தரமுள்ளவர்கள் அல்லர். அவர்கள் தங்கள் ஆண் உறவினரைச்சார்ந்தே வாழவேண்டியவர்களாயிருந்தனர்; தங்களுக்கு வேண்டிய உதவிக்கும் ஆதரவுக்கும்

ஆண் உறவினரையே எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. குடும்பத்தில் பெண்டிருக்குக் கௌரவமான அந்தஸ்து அளிக்கப்பட்டிருந்தது. தம்பதி என்னும் சொல் குடும்பத்தலைவனைக் குறிப்பது போன்று தலைவியையும் குறிக்கும். மனைவியர் தத்தம் கணவரின் மதச்சடங்குகளில் கலந்துகொண்டு, இல்லத்தரசிகளாய் விளங்கினர். ரிக்வேதத்தில் மகளிர் புறக்கணிக்கப்பட்டார் என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. அதற்கு நேர் மாறாக மகளிர் அணிகள் அணிந்து சூரியக் கதிர்கள் போன்ற ஒளியுடன் விளங்கி, விழாக்களில் குழுமியிருந்தனர்.

ஆடை ஆபரணங்களில் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டது. வேதகால ஆடை மூன்று வகைப்பட்டவை. அவற்றுள் உள்ளாடைக்கு 'நீவி' என்றும், இடை உடைக்கு 'வாஸ' அல்லது 'பரிதானம்' என்றும், மேலாடைக்கு 'ஆதிவாஸ', 'அட்கா' அல்லது 'த்ராபி' என்றும் பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. பல நிற ஆடைகள் வழக்கிலிருந்தன. அவை பருத்தி, மான்தோல் அல்லது கம்பளியாலானவை. ஆடைகள் சித்திரச் சரிகைத் தையல் வேலையோடு விளங்கின. தங்க நகைகளும், பூமாலைகளும் சாதாரண காலங்களிலும், விசேட காலங்களிலும் சிறப்பாக அணியப்பட்டன. ஆடவர், பெண்டிர் இருபாலாரும் தலைப்பாகை அணிவது வழக்கம். தலைமுடி நீளமாகச் சீவி விடப்பட்டுத் தொங்கியது. பெண்களின் நீண்ட கூந்தல் அகன்ற மடிப்புகளுடையதாய் அமைக்கப்பட்டது.

வேதகாலக் குடும்பத்தின் தினசரி உணவு 'பொரி' அப்பம் பால், தயிர், வெண்ணெய், பலவிதக் காய்கறிகள், பழங்கள் ஆகும். மாமிச உணவும் சாதாரணமாக உட்கொள்ளப்பட்டது. முக்கியமாகப் பெருவிருந்துகளிலும், குடும்பக் கூட்டங்களிலும் மாமிச உணவு விசேடமாக வழங்கப்பட்டது. பாடல்கள் பல பசுவை 'அஹன்ய' என்று விவரிக்கின்றன. இதனின்று, பிற்காலங்களில் பசுவதை குறைந்து வந்ததெனக் கொள்ளலாம். உப்பு என்ற பண்டத்தைப் பற்றிய குறிப்பு எதுவும் ரிக்வேதத்தில் காணப்படாமை மிக விந்தையாகவுள்ளது.

நீரூற்றுகளிலிருந்தும் (உத்ச), ஆறுகளிலிருந்தும் தேவையான குடிநீர் கிடைத்து வந்தது. 'அவதசு' என்னும் செயற்கைக் கிணறுகளும் இருந்தன. கல் ராட்டினமமைத்து, அதனுதவியால் கிணற்று நீரையிழுத்து மரத்தொட்டிகளில் நிரப்பி உபயோகிப்பது வழக்கம். 'சோம, சுரா' என்னும் தெம்பூட்டும் பானங்களையும் தயாரித்து அருந்தினரென்பது தெரிகிறது. இமாலயத்திலுள்ள 'முஜாவத்' (Mujavath) சிகரத்தில் வளரும் ஒருவகைச்

செடியிலிருந்து சோமபானம் தயாரிக்கப்பட்டது. பாரசீக ஏடுகளான 'அவெஸ்தா' (Avetsa) இப் பானத்தை ''ஹேயிமா'' (Haema) எனக் குறிக்கும். சமயச் சடங்குகளில் இப் பானம் உபயோகிக்கப்பட்டது. சுரா பானம் போதை தரவல்லது. பொதுக் குறிப்புகளிலிருந்து இதைப் பிற்காலங்களில் உபயோகிப்பதில்லை என்பது அறியலாகும். ஊக்கமிகுந்த மக்கள் ஓட்டப் பந்தயம், வேட்டையாடுதல், போர், நடனம் போன்ற கேளிக்கைகளில் பங்கு கொண்டனர். தேரோட்டப் பந்தயம் பொதுவழக்கிலிருந்தது. 'வாஜபேயம்' (Vajapeya) என்னும் பிற்கால வேள்விச் சடங்குகளில், தேரோட்டப் போட்டி முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது. வேட்டையாடுவதிலும், ஆரியர் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர்கள். சிங்கம், யானை, காட்டுப்பன்றி, காட்டு எருமை, மான் முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடி வந்தனர். பறவைகளை வேட்டையாடுவதும் வழக்கம். சொக்கட்டான் ஆடுவதிலும் ஆரியருக்கு விருப்பமதிகம். இவ் விளையாட்டில் ஈடுபடுவோர், உடைமைகள் யாவையும் பணயம் வைத்து இழப்பதுண்டு. குத்துச்சண்டை, நடனம், இசை ஆகியவைகளும், நேரம் போக்குவதற்குப் பயன்பட்டன. குழல், கைத்தாளம் முதலியவை முழங்க இசையிலும், நடனக்கலையிலும் தங்களுக்குள்ள புலமையை வெளிப்படுத்துவதில் பெண்டிருக்கு விருப்பமதிகமாயிருந்தது. பிற்காலங்களில் இதிகாசங்கள் தோன்றி வளருவதற்கு, யாழிசைப்போர் பேருதவி புரிந்தனர்.

வேதகால இசை வல்லுநர், வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்கும் சாகித்தியங்களைப் பாடிவந்தனர். மரணம் போன்ற சோகச் செய்திகளை அவர்கள் அமைத்துப் பாடுவதில்லை. எனினும், எதிரிகளின் மரணத்தைப் போன்ற செய்திகளை அவர்கள் பாட்டிலிசைத்துப் பாடுவதுண்டு. இறந்தோரைப் புதைக்கும் வழக்கமும், தீயிலிட்டுப் பொசுக்கும் வழக்கமும் இருந்தன. கைம்பெண்களை நெருப்பிலிடும் வழக்கமிருந்ததாகச் சொல்வதற்கில்லை.

'வருணம்', (Varna) 'ஸாஜாத்தியம்' (Sajathya–உறவு-Kinship) ஆகிய அடிப்படைகளில் வேதகாலக் குடும்பங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. வெள்ளை நிறமுடைய ஆரியர் (சுவித்னியர்-Svitnya) கருநிறமுடைய ஆதிக்குடிகளிலிருந்து வேறுபட்டவர். பின் கூறப்பட்டவர்களை, 'தாசர்', 'தஸ்யுக்கள்' அல்லது 'சூத்திரர்' (Dasas, Dasyus or Sudras) என வழங்குவது வழக்கம். ஆரியகுலத்தினரிடமும், அரச குடும்பத்தினர், ராஜன்யர் அல்லது க்ஷத்திரியர், புரோகித குலத்தினர் பிராமணர் என்ற

பிரிவுகளிலிருந்து வந்தன. 'விஸ்' (Vis) என்னும் தன்னுரிமை பெற்ற குடிமக்களிலிருந்து இவர்கள் வேறுபட்டிருந்தனர். நால் வகைப் பிரிவினைகள் பண்டைய துதிப்பாடல்களில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. 'புருஷசூக்தம்' (Purushasuktha) என்னும் பகுதியில், நடைமுறையிலிருந்த பிரிவுகளுக்கேற்ற விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு: 'ஆதி புருஷனைப் (Purusha) பிரித்தளிக்கும் முயற்சியின் விளைவாகப் புருஷன் வாயிலிருந்து பிராமணரும் (Brahmana), புயங்களிலிருந்து அரசர்களும் (Rajanya), தொடைகளிலிருந்து வைசியரும் (Vaisya), பாதங்களிலிருந்து சூத்திரரும் உண்டாயினர்.'

இதைப் போன்ற சமுதாயப் பிரிவினைகள், பிற இந்திய-ஐரோப்பிய வகுப்பினரிடமும் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் தோன்றி வளர்ந்த சாதிப்பிரிவினைகளுள் காணப்படும் கட்டுப் பாடுகள் ரிக்வேத துதிப்பாடல்களில் இடம்பெறவில்லை என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்வது நலம். கலப்பு மணத்தையும் தொழில் மாற்றத்தையும் தடை செய்வாரில்லை. ஆரிய-சூத்திரக் கூட்டுறவையும் நாம் காணலாம். குறிப்பிட்ட தொழிலையே, தலைமுறையாக ஏற்கவேண்டும் என்ற கண்டிப்பு இல்லை.

கவிஞர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறுவார்:

'நானொரு கவிஞன்; என் தந்தையார் வைத்தியர்;
என் தாயார் தானியம் உடைப்பவர்;
வெவ்வேறு நோக்குகளையுடைய நாங்கள் ஆநிரைகளைப்
பெறுவதற்காக, இலாபத்தைக் கருதியே
வாழ்ந்துவருகின்றோம்.'

சூத்திரர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட உணவைப் புசிப்பதில் எவ்விதத் தடையுமில்லை. ஈன சாதியினரின் தொடர்பினால் அசுத்தமேற்படும் என்ற எண்ணமும் எவருக்குமில்லை.

தொழில், திருமணம் போன்றவைகளில், பிற்காலங் களிலேயே மிகுந்த கட்டுப்பாடுகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆஸ்டிரலாய்டு (Austroloid) வகுப்பைச் சேர்ந்த, விலங் கினங்களை வழிபடும் வழக்கமுள்ள ஆரியர், ஆசிய நாடுகளி லிருந்து குடி பெயர்ந்து இந் நாட்டில் புகுந்தவர்கள். திராவிடர் காலத்திற்கும் முற்பட்ட காலத்தவராகிய இவர்கள், மந்திர சக்திகளையும், பிறவற்றையும் கண்டு மிக அஞ்சினர். எனவே, பிறரிடம் உணவு பெற்றுப் புசிப்பதற்கு மிகவும் அஞ்சியிருக்க வேண்டும். இதைப் போலவே, கலப்பு மணத்தையும், இவர்கள் வெறுத்திருக்க வேண்டும். நிறப்பெருமையும், இனச்செருக்கும்

கொண்ட ஆரியர், இக் கருத்துகளை ஒன்றுகூட்டிச் சாதி முறையை நிரந்தரமாகச் செய்திருக்கவேண்டும். பூவியலும், பொருளாதாரச் சமயக் கருத்துகளும் இதற்கு மிகவும் உதவியிருக்க வேண்டும்.

பிற்காலங்களில், மூன்று உயர்வகுப்புகளையும் சார்ந்த எவனும் உன்னத வாழ்வில் விருப்பமுடையவனுயின், 'ஆசிரமங்கள்' (Asramas) எனக் கூறப்படும் நான்கு வாழ்க்கை நிலைகளையும் கடந்தேயாகவேண்டும். ஒவ்வொரு நிலையிலும் கடுமையான விதிமுறைகள் உண்டு. முதற்படியான 'பிரமசரியம்' (Brahmacharya) என்பது கற்பைக் காத்து, வேதப் பயிற்சியில் ஈடுபடும் நிலை; அடுத்து அமையும் 'கிருஹஸ்தம்' (Grihastha) என்னும் நிலையில் மணம் முடித்து இல்வாழ்க்கை நடத்துவதற்கான விதிமுறைகளுண்டு; 'வானபிரஸ்தம்' (Vanaprastha) என்ற மூன்ருவது நிலையில் அடவி புக விரும்பும் ஞானியாகவும், நான்காவது நிலையான சந்நியாச (Sanyasin) நிலையில் முற்றும் துறந்த முனிவராக வேண்டுமென்பதும் விதி. ஆசிரம விதிமுறைகளின் வித்து, வேத இலக்கியங்களில் காணப்படும் 'கிருகபதி' (Grihapathi) என்ற பெயரைத் தவிர 'பிரமசாரி' (Brahmacharin), 'முனி' (Muni) என்ற சொற்களும், வேதச் செய்யுள்களில் கையாளப்படுகின்றன. புலனடக்கத்துடன் பிரமசாரி வேதங்களைக் கற்க முற்படவேண்டும். 'முறை வைத்துக் கத்தும் தவளைகள்போல, பாடங்களை உரக்கக் கூறும் குருவை மாணவர் பின்தொடர்வர். முனிவர், நீண்ட ரோமங்களை உடையவரென்றும், காற்றையே உடையாகக் (Wind Clad) கொள்பவர் என்றும், கிழிந்த காஷாய உடை தரித்து அலைந்து திரிபவர் என்றும் பலவாருக வருணிக்கப்படுகின்றனர்.

பொருளாதார நிலை

கிராமவாசிகளான ஆரியர் சிதறிக் கிடந்தனர். செய்யுள்களில் 'நகரம்' (Nagara), பட்டம் (City) என்ற சொல் உபயோகத்திலில்லை. 'புரங்கள்' (Purs), கற்கள் (அஸ்மமயி-asmamayi) அல்லது இரும்பிலைலானவை (அயசி-ayasi); அளவில் சற்றுப்பெரியவை. சில புரங்களில் சுவர்களிருந்தனவாகவும் தெரியவருகிறது. (சதபுஜி-Satabhuji) புரங்களை மதில் சுவர்கள் என்ரே, கோட்டைகள் என்ரே கொள்ளலாமேயொழிய அவற்றை நகரங்களாகக் கருதவியலாது. இலையுதிர் காலங்களில் தங்குமிடங்களாக அவைகள் பயன்பட்டிருக்கலாம். சில இலக்கியப்பகுதிகளில் காணப்படும் 'சாரதி' என்னும்

சொல் இக் கருத்தை விளக்கவல்லது. பிற்கால இலக்கியங்களில் 'அசந்திவதம்' (Asandivat), காம்பிலம் (Kampila) போன்ற நகரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ரிக்வேதத்தில் அத்தகைய குறிப்பு எதுவுமில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராம நிருவாகத்தைப்பற்றிய சில தகவல்களும் கிடைத்துள்ளன. சிவில், இராணுவ நிருவாகத்தைக் 'கிராமணி' என்ற அலுவலர் கவனித்துவந்தார். 'விரஜபதி' (Vrajapathi) என்னும் அலுவலர் ஒருவரும் இருந்தாரென்பது தெரியவருகின்றது. கிராமணியைப் போன்ற கௌரவமுடைய இவர் குடும்பத் தலைவர்களடங்கிய (குலபதிகள்) படைத்தலைவராவர்.

வீடு கட்டுவதற்கான மனைகளும், விளைநிலங்களும் தனி நபர்களுக்கோ, அல்லது குடும்பத்தினருக்கோ சொந்தமானவை. 'மேய்ச்சல் காடுகள்' (கில்யம்-Khilya) பொதுவிடங்களாய் விளங்கியிருக்கக்கூடும்.

பயிர்த்தொழிலைக் கிராமவாசிகள் மேற்கொண்டிருந்தார்கள். 'கிருஷ்டி', 'கர்ஷணி' (Krishti, Charshani) (உழவர்) போன்ற சொற்கள் உழவுக்கலையின் இன்றியமையாமையை எடுத்துணர்த்துகின்றன. இச் சொற்கள் பொதுவில் உழவரைச் சுட்டும். இச் சொற்கள் குறிப்பாக முற்கால வேத இனத்தினரின் ஐந்து பிரிவினரைச் சுட்டுகின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. பயிரிடப்பட்ட நிலங்களுக்கு 'ஊர்வரம்' அல்லது 'க்ஷேத்திரம்' (Urvara, Kshethra) என்னும் பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. வாய்க்கால்கள் நீர்ப்பாசன வசதியளித்தன. நிலத்திற்கு உரமிடுவதுமுண்டு. விளைதானியம், 'தன' அல்லது 'யவம்' (Dhana or Yava) எனப் பெயர் பெறும். பண்டை இலக்கியங்களிலும் இச் சொற்கள் ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. என்றாலும், இவைகள் எதைக் குறிக்கின்றன என்பதில் தெளிவில்லை. பிற்காலங்களில் அரிசி, பார்லி ஆகியவைகளுக்கு இப் பெயர்கள் வழங்கிவந்தன. பக்குவமடைந்த கதிர்களை அரிவாளினால் அறுத்து, கட்டுகளாகக் கட்டி, களஞ்சிய வாயிலில் கதிரடித்துத் தானியங்களை உதிர்த்தெடுத்தனர். காற்றினுதவியால் தூற்றி, திருவைகளிலிட்டு அரைத்து, அப்பமாகச் (Apupa- அபூபம்) செய்து புசித்தனர்.

கால்நடைகளைப் பேணி வளர்ப்பதிலும் அவர்கள் மிக்க கவனம் செலுத்தி வந்தனர்; பசுக்களை மிகவும் கௌரவித்து வளர்த்துவந்தனர். வேதகால ஆரியக் குடும்பங்களில் பால் முக்கிய உணவுப்பொருள். 'கோபன்' (Gopan) என்னும் மாடு

மேய்ப்பவன், ஆநிரைகளை நாள்தோறும் மேய்ச்சல் நிலங்களுக்கு ஓட்டிச்செல்வது வழக்கம். யமுனை நதிக்கரை கொழுத்த மாடு கன்றுகளுக்குப் பிரசித்தி பெற்று விளங்கியது. கன்றுகாலிகளின் காதில் அடையாளக் குறியிடும் வழக்கமுண்டு. 'அஷ்டகர்ணி' (Ashtakarni) என்னும் சொல் (துளைபட்ட காதுகளுடைய அல்லது எட்டு என்னும் எண்ணைப்போலக் குறியிடப்பட்ட காதுகளுடைய) பசுவைக் குறிக்கும்.

எருது (draught-Ox) குதிரை, நாய், வெள்ளாடு, செம்மறி ஆடு போன்ற உபயோகமுள்ள பல மிருகங்களும் வளர்க்கப்பட்டன. காந்தார நாட்டுப் பெண்ஆடுகள் கம்பளிக்குப் பெயர் பெற்றவை.

உழுதுண்டு வாழ்பவரெனினும், தொழில் வாணிகம் ஆகியவற்றையும் ஆரியர்கள் புறக்கணிக்கவில்லை. 'பாணி' (Pani) என்னும் வகுப்பினர் பெரும்பாலும் வணிகர்களாய் இருந்தனர். ஆரியரல்லாத இவர்கள் கருமித்தனத்துக்குப் பேர்போனவரென்பது தெரிகிறது. இவர்களிலும் 'பிரிபு' (Bribu) போன்ற தாராள மனப்பாங்குடையவர்களையும் பார்க்கிறோம். பண்டமாற்று முறை வழக்கிலிருந்தது. உடைகள், தோல்கள், மேலங்கிகள் ஆகியவை வாணிகப் பொருள்களெனப் பிற்காலச் 'சங்கிதை' (Samhithas) இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. பசு, குறித்ததொரு நாணய மதிப்புள்ளதாயிருந்தது. 'நிஷ்கம்' அல்லது 'நிட்கம்' (Nishka) என்னும் தங்க நாணயமும் வாணிகப் பரிவர்த்தனைக்குப் பெரிதும் உதவியது. நிட்கமெனும் தங்கத் துண்டிற்கு, நாணயங்களுக்குள்ள இலட்சணங்கள் யாவும் பொருந்தியிருந்தன என்னும் கருத்து, சந்தேகத்துக்கிடமானது. வேத காலத்துத் தங்க நாணயமெதுவும் இந்தியாவில் இதுவரை கண்டெடுக்கப்பட்டதாகச் செய்தியில்லை. பண்டமாற்று முறை சிறுகச்சிறுக வழக்கொழிந்து, நாணய மாற்று முறை ஏற்றம் பெறத் தொடங்கியது என்பதை 'நிட்க' உபயோகம் வலியுறுத்தும். 'நிட்கம்' என்பது, குறித்த அளவுள்ள தங்கத்துண்டு. அரசாங்கத்தாரால் இது வெளியிடப்பட்டதென்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. பரிசு வழங்கலைச் சித்திரிக்கும் ரிக்வேதப் பகுதியொன்றில் 'மனு' (Mana) என்னும் ஒரு சொல் காணப்படும். பாபிலோனியாவில் வழக்கிலிருந்த நிறுத்தலளவையை 'மனு' (Manah), இலத்தீன் 'மின' (Latin-Mina) ஆகியவற்றை இச் சொல் குறிக்குமென அறிஞர் சிலர் கருதுவதுண்டு.

தேர்கள் (ரதம்-ratha), பெட்டி வண்டிகள் (அனசு-Anas) முதலியவை போக்குவரவு சாதனங்கள். தேர்களில் குதிரைகளும், பெட்டிவண்டிகளில் எருதுகளும் பூட்டப்பட்டன. அக்கினி தேவனை 'பதி-கிருத்' (Pathi-Krit) அல்லது வழியமைப்பவர் (path-maker) எனக் குறித்துள்ளனர். கொள்ளைக் காரரும் (தஸ்கரர், ஸ்தேனர்—Taskara, Stena), கொடிய மிருகங்களும் நிறைந்திருந்த அடவிகளை அழித்து, வணிகர், வழிப்போக்கர் ஆகியோரது உபயோகத்திற்கென வழி அமைப்பதற்கு அக்கினி தேவனின் உதவி மிகவும் தேவையாய் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கடற்பிரயாணத்தை ரிக்வேத ஆரியர் மேற்கொண்டிருந்தனரா என்பதைப்பற்றிக் கருத்துவேற்றுமைகள் மிக அதிகம். ஓடங்களின் உதவிகொண்டு நதிகளைக் கடந்தனர் எனக் கூறுவர், ஒரு சாரார். நூறு துடுப்புகளமைந்த கப்பல்களில் கடற்பிரயாணத்தை மேற்கொண்டனர் என்பதைப்பற்றிய தெளிவான செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. புஜ்யனின் (Bhujya) கப்பல் சிதைந்த கதையொன்று தங்குமிடமும், ஓதுங்குமிடமும் அற்ற கடலின் பயங்கரச் சூழ்நிலையை விளக்குகின்றது. இங்குக் குறிக்கப்படும் சமுத்திரத்தைச் சிந்து நதியின் கீழ்ப்பகுதி என்று கூறுவோருமுண்டு. மற்றும் சிலர், சமுத்திரத்தைப்பற்றிய செய்தி பிரயாணிகளிடமிருந்து கேள்வியுற்றதன்றி, அனுபவ பூர்வமானதன்று என்று கருதுவர். கடல் அரிய பொருள்களையுடைய கருவூலமெனக் கருதப்படுகிறது. அங்கு விளையும் விலைமதிப்புள்ள பொக்கிஷங்களைப்பற்றிய குறிப்புகளும் வியப்பானவை. வேதகால ஆரியரின் 'மனு' என்னும் சொல்லும், பாபிலோனியரின் 'மனஹ்' (Manah) என்னும் சொல்லும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பவை எனக் கருதும்போது, இந்தியர் கடல் கடந்து அந்நியருடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பதும் ஐயத்திற்கிடமின்றி நிறுவப்படும்.

ரிக்வேத காலத் தொழிலாளிகளில், தச்சரும், உலோக வேலை செய்வோரும், தோல் பதனிடுவோரும், நெசவாளரும், குயவரும் சிறந்து விளங்கினர். இரதங்கள், வண்டிகள், வீடுகள், படகுகள் ஆகியவைகளையும், சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய மரக்கிண்ணங்களையும் தச்சர் உருவாக்கினர். கொல்லர், படைக்கருவிகளையும் ஆயுதங்களையும் படைத்தனர். பொற்கொல்லர்கள் தங்கத்தாலாகிய அழகுமிக்க அணிகளையும், பிற உலோகங்களாலான நகைகளையும் செய்து முடித்தனர். 'அயஸ்' (Ayas) என்று குறிக்கப்படும் உலோகத்தைச் சிலர்

தாமிரம் என்றும், மற்றும் சிலர் தகரமும் தாமிரமும் கலந்த உலோகக் கலவை என்றும் குறிப்பர். மற்றும் பலர், இது இரும்பையே குறிக்கிறது என்றும் கூறுவர். செம்மான்கள் தோலினாலான நீர்ப்பைகளையும் (Water-Casès) நாண்கயிறுகளையும் கவண் மற்றும் வில்லாளிகளுக்குத் தேவையான கைக்கவசங்களையும் செய்து குவித்தனர். ஆடவர், பெண்டிர் ஆகிய இருபாலாரும் நெசவுத்தொழில் செய்துவந்தனர். தையற்கலையிலும்,கோரைப் புல் மற்றும் நாணல்களைக்கொண்டு பாய் முடைவதிலும் பெண்டிர் தேர்ந்திருந்தனர். குயவரும் (குலாலர்-Kulala) மக்களுக்குத் தேவையான பாண்டங்களை உற்பத்தி செய்தனர்.

கலைகளும் விஞ்ஞானமும்

கவி புனையும் திறன் உச்ச நிலையடைந்திருந்தது. 'ரிக் சம்ஹிதை' (Rik Samhitha) என்னும் செய்யுள் தொகுதி கடவுளரைப் புகழ்ந்தேத்தும் பாக்கள் கொண்டது. இத் தொகுதியிலுள்ள பாக்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 1017. 'அஷ்டகம்' அல்லது 'மண்டலம்' (Ashtakas or Mandalas) என்னும் பல பிரிவுகளாக இப் பாக்கள் அமைந்துள்ளன. 'அஷ்டகம்' ஒவ்வொன்றிலும் எட்டு அல்லது பத்துப் பாக்களுண்டு. 'ஹோத்ரிகள்' (Hotris) அல்லது பாக்களிசைப்போர் என்னும் புரோகிதர்கள் இப் பாக்களை இசைப்பர். பழமையான பாக்களைக் குடும்பச் சொத்துகளாக விளங்கிய புத்தகங்களில் (Family Books–II–VII) காணலாம். மரபிற்கிணங்க இப் புத்தகங்கள் முனிவர் கூட்டத்தினர் பலரின் (ரிஷி) தனியுரிமைகளாய் விளங்கின. இம் முனிவர் கூட்டத்தினருடன், கிருத்சமதர் (Gritsamada), விஸ்வாமித்திரர் (Visvamitra), வாமதேவர் (Vamadeva), அத்திரி (Atri), பரத்வாஜர் (Bharadvaja), 'வசிஷ்டர்' (Vasishta) ஆகியோர் முக்கியமானவர். எட்டாவது பகுதி கண்ணுவருக்கும் (Kanvas) ஆங்கிரசிற்கும் (Angirases) உரியதெனக் கருதப்படுகிறது. ஒன்பதாவது பகுதி சோமதேவரைச் (Soma) சாரும். இத்தொகுதியின் இறுதிப்பகுதிகள் I-X ஆகிய நூல்களில் காணப்படும். அவற்றில் சில பழைய பாக்களும் காணப்படுகின்றன.

சுவைமிக்க இசைக் காவியச்செய்யுள்கள் சில, ரிக் வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் சில, 'உஷத்கால' பெண் தெய்வத்தை (Goddess of the Dawn) இறைஞ்சுகின்ற வகையில் அமையும்.

நன்னெறிகளையும் தன்னாதிக்கத்திற்கொண்டு வலிமை பெற்று இருந்தமையால், 'வருணனை' 'அசுரன்' (Asura) (பாரசீக ஏடுகளில் 'அகுரா') என்றும் வழங்குவதுண்டு. நன்னெறிகளைச் சுட்டும் 'ரிட்டா' (Rita) என்னும் சொல் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலேயே வழக்கிலிருந்தது என்பது மித்தானி மன்னர்கள் (Mitanni Kings) பட்டியலிலடங்கிய சாசனங்களிலிருந்து அறியலாகும். மக்கள் பாவ மன்னிப்புக் கோரி, வருணனை இறைஞ்சினார்கள். இதைப் போலவே பிற்காலத்தில் விஷ்ணுவைப் பாவ மன்னிப்புக் கோரி வழிபட்டு வந்தனரென்பது கவனித்தற்குரிய செய்தி.

'எம்மை நேசிப்பவனுக்கும், சகோதரனுக்கும்,
  தோழனுக்கும், உடனுழைப்பவனுக்கும்,
எம்முடன் வாழும் அண்டை அயலானுக்கும்
  விருந்தினனுக்கும் இயல்பால் துன்பமிழைக்கின்ற
எம் கூடாவொழுக்கத்தை மன்னிப்பாயாக,
  ஓ வருணனே!
குற்றமிழைக்கும் மாண்புடைய மானிடரான யாம்,
  வானவருக்கிழைக்கும் அநீதிகள்
    எத்தன்மையவாயினும்
உறுதியற்ற நெஞ்சினரான யாம், உன் விதிகளை
    மீறும்போதும்
அவ் வநீதியைப் பாராட்டாது மன்னிக்க.

குற்றமிழைக்கும் தன்னியல்பை உணர்ந்து மன்னிக்குமாற்றலுள்ள தெய்வசக்தியில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருப்பது பிற்காலத்தில் பிரசித்தியடைந்து விளங்கும் 'பத்தி' நெறியின் கரு எனலாம்.

வருணன் அகில உலகங்களின் தலைவனாயும், நன்னெறிகளின் காவலனாயும் விளங்குவதுபோல, போரில் வெற்றி தேடித்தரவல்ல, மின்னல் வேகம் கொண்ட தெய்வமாயும் விளங்கினான்.

நாகத்தைக் கொன்றவனுக்கும், கடலை மீட்டவனுக்கும், உயரிய மலைகளைப் பிளந்து குகைகளமைத்தவனுக்கும், தாஸ வருணத்தைச் சிதைத்துச் சிறுமைப்படுத்தியவனுக்கும் உன்னை எண்ணிப் பணயம் வைக்கும் சூதாடிக்கும், எதிரியின் நல் விதியையும் நீ நல்குவாய்.

வேதக் கடவுளரில் இந்திரன் சிறந்து விளங்கலாயினன். இந்திரன் மேம்பட்டு வருகையில் வருணன் மதிப்பிழந்து, 'நீர் அதிபனாய்' மட்டிலும் காணப்படுகிறான்; கிரேக்கக் கடவுளாம் 'நெப்டியூனின்' நிலை எய்தினான் என்பதும் பொருந்தும்.

வருணனுடன் காணப்படும் கடவுளருள் 'மித்திரனும்' (Mithra) ஒருவன். சூரியனால் ஏற்படும் நன்மைகள் யாவையும் மனத்திற்கொண்டு, இக் கடவுளை உருவகப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இருவரும், 'ஆதித்திய' (Aditya) மரபினர்—அதிதி (Adithi) என்பவனுக்கு உதித்தவர்கள். ஒளி வழங்கும் பட்டியலில் 'சூரியன்' (Surya) பிரகாசிக்கச்செய்பவன், 'சாவித்திரி' (Savithri-வாழ்வளிப்பவள்) 'புஷன்' (Pusha-உணவளிப்பவன்), 'விஷ்ணு உருக்கிரமன்' (Vishnu Urukrama-நெடிய காலடிபெற்ற சூரியன்), அசுவினி அல்லது நசத்தியஸ் (Asvini or Nasathyas காலை, மாலை வேளைகளில் காணப்படும் தாரகைகளைக் குறிப்பனவாய் இருக்கலாம்) இவை பிற்காலத்தில் பிணிகளையகற்றும் குணம் படைத்தவைகளாகக் கருதப்படுபவை; இவற்றை 'டயோஸ்குரி' (Dioscuri)யுடன் ஒப்பிடலாம்; மற்றும், 'உஷஸ்' (Ushas) என்னும் அதிகாலைத் தெய்வமும் அடங்கும்.

ஒளியுலகிற்கும் பூமிக்குமிடையேயுள்ள பகுதி, 'காற்றுவெளி இவ் விடைவெளியில் இந்திரன் நீங்கலாக 'மருத்துகள்' (Maruts–புயற்கடவுள்), வாயு, வாத (Vayu, Vata–காற்றுத் தெய்வங்கள்), 'ருத்திரன்' (Rudra-புயல், மின்னல் ஆகியவற்றுக்குக் கட்டியங்கூறும் தெய்வம்), 'பர்ஜன்ய' (Parjanya-மழைத் தெய்வம்) முதலிய தெய்வங்கள் வாழ்ந்தனவெனக் கூறுவர். 'நிலப்பகுதிவாழ் தெய்வங்களில், அக்கினி, சோமன் (Soma), சரசுவதி ஆகியோர் முக்கியமானவர். அக்கினிதேவன் உதவியின்றிச் சடங்குகள் நடைபெறவியலாது. இதனால், அக்கினி தேவனுக்குத் தனி மதிப்பேற்பட்டது. சோமதேவனுக்கு வழங்கப்பட்ட ஆகுதியும் (libation) புனிதத்தன்மை பெற்றது. நதிக்கரைவாழ் 'சரஸ்வதி' என்னும் பெண் தெய்வம் பிற்காலத்தில் 'அறிவுக் கடவுளாய்' விளங்குகிருள். பிற்காலப் புராண இலக்கியங்களில் அதிகமாக இடம்பெறும் விஷ்ணுவும் ருத்திரனும் (சிவன்) ரிக்வேத இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுளர். பிரமனைப்பற்றிய நேரடிக் குறிப்புகள் இல்லையெனினும், 'விதாத்திரி' (விதி வகுப்பவன்), 'இரண்ய கர்ப்பன்' (Hiranyagarbha-தங்கவித்து-The Germ of Gold), 'பிரஜாபதி' (ஜீவராசிகளின் காவலன்) 'பிராமணஸ்பதி' (Brahmanaspathi) (தோத்திரங்களின் உறைவிடம்) என்னும் சொற்ருெடர் பிரமனையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (இதை அத்துவைதக் கொள்கை என்றும் குறிக்கலாம்.) ஒரே கடவுளை வழிபடும் பழக்கம், வேதகால சமயத்தின் முக்கியக் கூறு. உலக ஒற்றுமையையும், பல பெயர்களையும் கொண்டிருந்தாலும் 'இறைவன் ஒருவனே' என்ற பிற்காலக் கொள்கையையும் முன்னறிவிக்கும் சில பாக்களுண்டு.

'இந்திரனென்றும், மித்திரனென்றும் வருணனென்றும்
அக்கினியென்றும், தெய்வீகம் பொருந்திய கருடமதன்என்றும்
உன்னை வழங்குவர் ;

'ஒருபொருளாம் உனக்குக் கவிஞர் பல பெயர்கள் அளிப்பர்;
அக்கினியும், யமனும், மாதரிசுவனும்(Matarisvan)
நீயே அன்றோ ?'

இரண்யகர்ப்பனையும் (Hiranyagarbha) விஸ்வகர்மனையும் (Visva-Karman- அகிலமெல்லாம் ஆக்கியோன்) துதிக்கும் பாக்களில் அத்துவைதக் கருத்து நன்கு வெளியாகிறது.

'தோற்றுவிக்கவும், ஆக்கவும் வல்லவன் நம் தந்தை ;
அவனறியா உயிரினமும், உறைவிடமும் உண்டோ ?
அவன் கடவுளரையும், அவர்தம் பெயரையும்
படைத்தான் ;
அவனருள் பெறுவதற்கு இறைஞ்சி நிற்கும் உயிரினங்கள்.'

இறுதியாகப் படைப்பு இரகசியத்தை விளக்கும் பாட்டொன்று பின்வருமாறு தொடங்கும் :

'இறப்பும் இறப்பின்மையும் இங்கில்லை ;
இரவு பகலுக்குள்ளும் வேற்றுமையில்லை ;
தானே துணையான ஒருவனது அமைதியான
மூச்சொன்றுண்டு,
அதனினும் சிறந்த பிறிதொன்று இல்லை.'

வேத கால வழிபாட்டில் நிவேதனங்கள் படைக்கும் வழக்கம் மிகுதி. பால், தானியம், நெய், மாமிசம், சோமரசம் ஆகியவை நிவேதனப் பொருள்கள். உபயோகப் பொருள்களைத் தெய்வமென வணங்கும் வழக்கமிருந்தது தெரியவரும். இந்திரனது உருவகப்பொருள் ஒன்றைப்பற்றிய குறிப்பு வேதப்பகுதியொன்றில் காணப்படும். ஏற்கெனவே நாம் கூறியது போல, 'சிசுன தேவர்கள் (Sisuna devas) என்னும் சொற்றொடரை இலிங்க வழிபாட்டிற்கு ஆதாரமாகக் கொள்வதை இங்கும் நினைவுகூரலாம்.

மரணத்திற்குப் பின்னுள்ள 'வாழ்க்கை'யைப் பற்றிய கருத்துகள் ரிக்வேதச் செய்யுள்களில் மிகக்குறைவாகத் தென்படுகின்றன. இறந்தவர், யமபுரியில் வாழ்ந்துவருவர் எனச் செய்யுள்கள் சில கூறுகின்றன. யமன், இவர்களை உள்ளக் கனிவோடு பராமரிப்பவனென்பதும் கூறப்படும். ஜீவாத்தும-பரமாத்தும தத்துவ ஆராய்ச்சியும், ஜீவன் உடல்விட்டு உடல் மாறும் கருத்துகள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் தொடங்கவில்லையென்பது கருதவேண்டுவதாகிறது.

4. பிந்திய வேதகாலப் பண்பாடு

(Later Vedic Civilisation)

ஆரியராதிக்கம் பெருகுதல்

(Aryan Expansion)

காபூலிலிருந்து கங்கைச் சமவெளியின் மேற்பகுதிவரை ரிக் வேத ஆரியரது ஆதிக்கம் பெருகியிருந்ததென்பதை நாமறிவோம். வழிமுறையாக அரசு கட்டிலேறும் வாரிசுரிமை பெற்ற மன்னர் பலர், சிறிய இராச்சியங்கள் பலவற்றைத் தோற்றுவித்தனர்; சூழ்ந்திருந்த ஆரியரல்லாதாரிடமிருந்து இவ் விராச்சியங்களைக் காப்பாற்றியும் வந்தனரென்பது தெளிவு. இனத்தினரிடையே பூசல்கள் அடிக்கடி நிகழுவதுண்டு. இப் பூசல்களினுல் விளைந்த முடிவுகள் அதிசயிக்கத்தக்கவை. பலவீனமான கூட்டத்தினர் அண்டையிலுள்ள வலிமைமிக்க கூட்டத்தினருடன் இணைந்தனர். வெற்றி கண்ட இனத்தவரின் செல்வநிலை உயர்ந்தது. புதிய பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றியும், அதிகச் செல்வத்தையடைந்தும் மேம்பட்டு வந்த இக் கூட்டத்தலைவர் பலர், பரந்த சாம்ராஜ்யங்களையமைத்து ஆண்டுவந்தனர். கம்பீரமான பல நகரங்களைப்பற்றிய வருணனைகளைப் பிற்கால வேத இலக்கியங்களில் முதன்முறையாகக் காண்கிறோம்.

பேரரசுகள் வளர்ந்தமையால், ஆரியரது அரசியல் சமயக் கருத்துகளும், தென்திசையிலும் கீழ்த்திசையிலும் பரவத் தொடங்கின. வீரமிக்க ஆரிய மன்னர்கள், இளவல்களின் பேரார்வமும், அக்கினி தேவனுக்கு வேள்விகள் மூலம் அதிக நிலப்பரப்பைக் கொள்ளும் வாய்ப்பளிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணமுள்ள புரோகிதரின் நெஞ்சத்துடிப்பும், ஆரியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு அடிகோலின. பிந்திய வேதகால இறுதிக்குள் வளமிக்க யமுனை வெளி, மேற்குக் கங்கை வெளி 'சதநிர' (Sadanira) வெளி, ரப்தி அல்லது கண்டக் ஆகிய பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றினர். நெஞ்சுறுதி படைத்த வீரர் சிலர் விந்திய அடவிகளையும் கடந்து, கோதாவிரி ஆற்றிற்கு வடக்கிலுள்ள தக்காணத்தில் வலிமையுள்ள அரசுகளை நிறுவினர்.

சரஸ்வதியிலிருந்து கங்கை வெளி வரையுள்ள 'மத்திய நாடு' (துருவ மத்யம திஸ் - dhruva madhyama dis) ஆரியப் பேரரசின் மையமாய் விளங்கியது. கௌரவரும் (Kurus), பாஞ்சாலரும் (Panchalas) இவர்களைச் சார்ந்த கூட்டத்தினரும் இப் பகுதியில் வாழ்ந்துவந்தனர். இப் பகுதியிலிருந்தே பிராமண சமயம் பிற மாநிலப் பகுதிகளுக்குப் பரவியது. சரயு, வாரணுவதி ஆறுகளின் வடிகால்களமைந்த கோசலம், காசி நாடுகளுக்கும், கறுப்பு நிலங்கொண்ட கண்டக் நதியின் கீழ்த் திசையிலமைந்த விதர்ப்ப நாட்டிற்கும் பிராமண சமயக் கருத்துகள் பரவின. இவற்றுக்கப்பாலுள்ள பகுதியில் கலப்பு இனத்தினர் வாழ்ந்துவந்தனர். (உ-ம்.) கிழக்குப் பீகார்ப் பகுதியிலுள்ள அங்கர் (Angas), தெற்குப் பீகார்ப்பகுதியில் வாழும் மகதர், வடக்கு வங்காளத்தில் வசித்துவந்த புண்டரர் (Pundras) போன்ற தஸ்யுக்கள், விந்திய மலைவாழ் சவரர், புளிந்தர் (Savaras and Pulindas), மற்றும் கோதாவிரிப் பள்ளத்தாக்கில் வாழ்ந்த ஆந்திரர் முதலியோர்.

கௌரவரும் பாஞ்சாலரும் மிக்க பிரசித்தி பெற்றவர். அசந்திவதம் (Asandivat), காம்பில்யம் (Kampilya) என்பன முறையே இவர்களுக்குத் தலைநகரங்களாம். சரஸ்வதி, திருஷத்வதி ஆகிய நதிகளுக்கிடையில் நாக்குப் போன்ற நீண்ட நிலப் பரப்பையும் (சிட்டகாங்-ரக்ஷி) டில்லி, மீரட்டு என்னும் பகுதிகளையும் இவர்கள் ஆண்டுவந்தார்கள். கௌரவர் ஆண்ட இந்தியப்பகுதிக்குக் 'குருக்ஷேத்திரம்' (Kurukshetra) என்பது பெயர். ஐக்கிய மாகாணப் பகுதிகளான பாரீல்லி (Bareilly), பூதான் (Budaun), பருகபாது (Farukhabad) ஆகிய மாவட்டங்களையும், அவைகளையடுத்துள்ள நிலப்பகுதிகளையும் பாஞ்சாலர் ஆண்டுவந்தனர். புருக்கள் (Purus), பரதர் (Bharathas) போன்ற கூட்டத்தினர் இணைந்து கௌரவகுலம் தோன்றியதென்றும், சிரிஞ்சயர்களையும் (Srinjayas) துர்வசுக்களையும் கொண்ட இனமே பாஞ்சால வகுப்பு என்றும் குறிப்பிடலாம். ரிக்வேதக் காலத்துக் கிரிவிகள் (Krivis) என்னுமினத்தினரின் வழித்தோன்றல்களாகவும் பாஞ்சாலர்களைக் கருத இடமுண்டு.

பால்ஹிகப்ரதிபியர் (Balhikapratipiya), பரீட்சித்து (Parikshit), ஜனமேஜயர் (Janamejaya) போன்ற கௌரவ குல மன்னர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் பிந்திய வேதகால இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. புராணக் கதைகளின் முக்கியப் பாத்திரங்களாகவும் இவர்கள் விளங்கி வருகின்றார்கள். பரீட்சித்து அதர்வவேதச் செய்யுள் ஒன்றின் கதாநாயகராய் விளங்கு

கிறார். அவர் ஆட்சிபுரிந்த நாட்டில் பாலும் தேனும் பெருகியோடின என்றும் அச் செய்யுள் விரித்துரைக்கிறது. 'அகில உலகின் தலைவன்' (ராஜா, விஸ்வஜனன்) என அச் செய்யுள் அவரை வருணிக்கிறது. அவர் மைந்தர் ஜனமேஜயர் (Janamejaya) புவனமெங்கும் திரிந்து வாகை சூடினார் என்பதும் தெரியவரும். ஜனமேஜெயரின் சந்ததியார்கள் திறமை குன்றியவர்களாய்க் காணப்படுகின்றார்கள். பல விபத்துகளுக்கு இலக்காகி இறுதியில் குருக்ஷேத்திரத்தைத் துறந்து ஓடும் நிலை அவர்களுக்கேற்பட்டது. கௌரவகுல மரபைச் சார்ந்த ஒருவன் கௌசாம்பி (Kausambi - கோசம்–அலகாபாதினருகிலுள்ளது) என்னும் நகரத்திற்குக் குடிபெயர்ந்தனரென்பதைக் கர்ணபரம்பரைச் செய்தி வாயிலாக அறிகிறோம். அவர் தோற்றுவித்த வலிமைமிக்க அரசு, புத்த சமயம் தோன்றிய காலம்வரை நிலை பெற்றிருந்தது.

பாஞ்சால வமிசத்திலும் பேராற்றல் மிகுந்த பலர் தோன்றினர். அவர்கள கௌரவரைச் சில சமயங்களில் வென்றும், அவருடன் பல உடன்பாடுகள் செய்தும் வந்தார்களென்பது தெரிகிறது. பெருமன்னன் பிரவாகன-ஜய்வலி (Pravahana-Jaivali), முனிபுங்கவர்களான 'அருணி' (Aruni), சுவேதகேது (Suvetakethu) போன்ற தத்துவ சமய ஞானியர் பலர் பாஞ்சாலம் பகுதியில் வாழ்ந்தமையே அந் நாட்டிற்குப் புகழ் தேடிக்கொடுத்தது.

உபநிடத காலத்தில் (Time of Upanishads) பாஞ்சால நாட்டின் புகழ் சிறிது மங்கியது எனலாம். அக்காலங்களில் விதேக நாடு அறிவுக் கருவூலமாய் விளங்கியது. சாம்ராட்டு (Samrat) என்னும் பெயர் பெற்ற அந் நாட்டு அரசர் ஜனகர் (Janaka), யாஞ்ஞவல்கியர் (Yajnavalkya) எனனும் பேரறிஞரைப் போற்றி ஊக்கமளித்து வந்தார்; கௌரவ பாஞ்சால நாட்டிலுள்ள மேதைகள் யாவருக்கும் அழைப்பு விடுத்து அவையொன்று கூட்டினார். ஜனகர் அறிஞருக்கு அழைப்பு விடுத்து அவை கூட்டியது, ஏதென்ஸ் நகர அறிஞர், மாசிடோனிய மன்னர் அவையில் கூடும் கழகத்தை ஒத்திருந்தது. புத்த சமயம் வேரூன்றி வளரத்தொடங்கியபோது, விதேகம் மறைந்து, 'உச்செயின் நாட்டுக் கூட்டம்' (Ujjain Confederacy) வலுப்பெறத் தொடங்கிவிட்டது.

அரசராதிக்கம் வலுப்பெறுதலும் ஆட்சிமுறை விரிவடைதலும்

(Growth of Royal Power and Elaboration of the Administrative Machinery)

கூட்டத்தினர் பலர் இணைந்ததும், பிந்திய வேதகாலத்தில் பரந்த சாம்ராச்சியங்கள் ஏற்பட்டதும், போர்முனைகளில் படை

களை நடத்திச் செல்வதற்குத் தகுதியான தலைவர்கள் தேவைப் பட்டதும், மன்னராதிக்கத்தைப் பெருக்குவதற்குரிய சாதனங் களாய் விளங்கின. மக்கள் தலைவனெனத் தன் நிலையை அரசன் உயர்த்திக்கொண்டான். பிராமண வகுப்பினர் மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்கு. அவர்கள் 'சோமதேவரே' தங்கள் தலை வர் என்று கூறி வந்தார்கள். ஆயினும், மன்னன் விரும்பினால் பிராமணரையும் கூட்டத்திலிருந்து வெளியேற்ற இயலும். குடி மக்கள் யாவரும் [பலி, சுல்கம், பாகம் - Bali, Sulka, Bhaga] திறை செலுத்தி வந்தனர். அவர்களைத் தன் இச்சைப்படி துன்புறுத்தும் உரிமை மன்னனுக்குண்டு. கடைச்சாதியினரைத் தன்னிச்சைப்படி நாடு கடத்தவும் கொல்லவும் மன்னனுக்கு உரிமையுண்டு.

படை நிருமாணமும், நீதி வழங்கலும் மன்னனின் முக்கியக் கடமைகள். சட்டக் காவலனாகவும், மக்களைப் பாதுகாக்கும் தந்தையாகவும், வைரிகளை வேரறுக்கும் காவலனாகவும் அவன் விளங்கினான். அவன் தனக்குத் தண்டனை வழங்குவோர் எவரு மில்லாது, பிறரைத் தண்டிக்கும் உரிமையளிக்கவல்ல செங் கோலை (Danda) ஏந்தி நின்றான்.

வலிமைமிக்க மன்னர்கள் 'ராஜவிஸ்வஜனீன்' (Rajavisva-janina) [பற்றுமிக்க மக்கள் குலத்தின் தலைவன்], அகில புவன பதி, 'சர்வ பௌமி' (Sarva Bhoumi) 'ஏகரதன்' (Ekrat) முதலிய விருதுகளைச் சூடிக்கொண்டதோடு தங்கள் கௌரவத்திற் கொப்ப 'ராஜ சூயம்' (Rhajasuya - முடி சூடல்), 'வாஜபேயம்' (Vajapeya-வலுவூட்டும் பானம்) 'அசுவமேதம்' (Asvamedha-வேள்வி) போன்ற பல வேள்விகளைச் செய்துவந்தார்கள். ராஜசூய வேள்வியின்போது, அலுவலர் (ரதிகள்-Rahthis) வீடு களிலுள்ள தெய்வங்களுக்கு நிவேதனப் பொருள்கள் வழங்கு வதும், புரோகிதர் தண்ணீரால் மன்னனைச் சுத்தி செய்வதும் (Abisheka), ஆநிரை கவருதல், விளையாட்டுச் சமர், மன்னன் வெற்றி பெறுவதற்கென அமைந்த சூதாட்டம் போன்ற கேளிக் கைகளும் நடைபெறுவது வழக்கம். 'வாஜபேய' வேள்வியில் தேரோட்டப் போட்டி முக்கியமான சடங்கு முறை. இப் போட்டி வேள்வித் தலைவனுக்கு வெற்றி தரும் வகையில் அமை யும் புவியன்னையை வணங்கி, அரியணை அமர்த்தும் சடங்குகள், தொடர்ந்து நடைபெறும். 'அசுவமேத' வேள்வியில் குதிரை யொன்று, ஆயுதங்கள் தாங்கிய உயர்குடி இளவலர் சிலர் பின் தொடர நாடெங்கும் சுற்றித்திரிய அனுமதிக்கப்படும். இடையூ றின்றிச் சுற்றித் திரிந்து மீண்டும் வரும் குதிரையை வேள்வியில்

பலியிடுவது வழக்கம். யாழிசைத்துப் புகழ் பாடும் வழக்கமும், புரோகிதர் அடுக்கான கதைகளைக் கூறும் வழக்கமும், சடங்கு முறைகளாய் விளங்கி வந்தன.

மத்திய தேசமன்னர் 'ராஜன்' என்ற விருதுடன் திருப்தி யடைந்தனரென்பது தெரியவருகிறது. சுற்றுப்புறமுள்ள மன்னர்கள் பிற விருதுகளையும் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. கீழ்ப்பகுதியில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் 'சாம்ராட்டு' என்னும் விருதையும், தெற்கிலுள்ள மன்னர்கள் 'போஜ' (Bhoja) என்னும் விருதையும், மேற்கிலுள்ளவர் 'ஸ்வராட்டு' (Svarat) என்னும் விருதையும், வடக்கிலுள்ள 'ஜனபத'த் தலைவர்கள் (Janapata) 'விராட்டு' (Virat) என்ற விருதையும் கொண்டிருந்தனரென்பதும் தெரியவருகிறது. 'சாம்ராட்டு' என்னும் விருது, 'ராஜன்' என்னும் விருதைவிடத் தரத்தில் உயர்ந்தது எனக் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ளோர் கருதி வந்திருக்க வேண்டும். புத்த சமயம் வலுப்பெற்றுவந்த காலங்களில் சிறந்தோங்கிய ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை, கீழ்த்திசையிலிருந்து வலுப்பெற்று வளர்ந்திருக்கக்கூடும்.

மன்னன் க்ஷத்திரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது பொது வழக்கு. அவ்வாறே இருக்கவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அரசுரிமை பரம்பரைச் சொத்து. மன்னனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையும் வழக்கத்திலிருந்ததென்பது, முடிசூட்டுச் சடங்கையொட்டிய அதர்வ வேதச் செய்யுள்களிலிருந்து தெரிய வரும். தேர்வு முறையிலும் அரச குலத்தினரையே மக்கள் விரும்பி வரித்தார்கள்.

மன்னனின் எல்லையற்ற செல்வாக்கிற்கு எதிர்ப்புகளும் உண்டு. முடிசூட்டு விழாவையொட்டிய சடங்குமுறைக்கேற்ப, பட்டமெய்தும் தலைவன், அரியணையினின்று இறங்கி, பிராமணர்களையும் நாட்டு அரசு விதிகளையும் வணங்கும் வழக்கமிருந்தது. மன்னனுடைய செயல்கள் யாவற்றையும் மறுப்பின்றிப் பிராமணர்கள ஏற்கவில்லையென்பது வேத கால இலக்கியங்களில் காணப்படும் கதைகள் பலவற்றிலிருந்து புலனாகிறது. இக்கதைகள மன்னனுக்கும் பிராமணர்களுக்குமிடையே நிலவிய கருத்துவேற்றுமைகளைக் கருவாகக் கொண்டவை. 'சூதன்' (Suta), 'கிராமணி' (Gramani) போன்ற அலுவலர் எளிய வகுப்பைச் சார்ந்தவர். 'ராஜகர்த்தர்' (Rajakartri) அல்லது 'மன்னர்களை உருவாக்குபவர்' என்னும் அடைமொழிகள் இவர்களுக்கு இருந்தன. அரசியலில் இவர்களுக்குரிய செல்

களுக்கு இத் துன்பம் மிகுதி. 'மகிஷி' (Mahishi) அல்லது 'பட்டத்தரசி'யும் 'வவதை' (Vavata) அல்லது காதற்கிழத்தியும், நேசிக்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டும் வந்தனர். 'பரிவிரித்தி' (Parivrkthi) போன்ற மற்ற மனைவிகளுக்கு அப்படிப்பட்ட கௌரவம் வழங்கப்படவில்லை. ஆயினும், சமயச் சடங்குகளில் மன்னனுடன் பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கிருந்தது. அவர்களுக்கு அறிவு பெறும் வாய்ப்புகளும் உண்டு என்பதை, அரசவைகளில் நடைபெற்றுவந்த தத்துவ விசாரணைகளில் அவர்கள் பங்குகொண்டிருந்தார்கள் என்னும் செய்தியிலிருந்து நன்கறியலாம். திருமண விதிகள் கடினமாயின. பாலிய விவாகம் இருந்ததெனவும் அறிகிறோம்.

சாதிமுறையிலும் பல முக்கிய மாறுதல்கள் ஏற்படலாயின. உயர்சாதியினரான பிராமணருக்கும் க்ஷத்திரியருக்கும் சலுகைகள் பல வழங்கப்பட்டன. வைசிய சூத்திர சாதியினருக்கு அவை மறுக்கப்பட்டன. வைசிய சூத்திரரை மற்றவர் இச்சைப்படி கொடுமை செய்ய இயலும். நான்கு சாதியினருக்கும் முறையே பலவகையான விதிமுறைகள் இருந்தன. 'சாதி மாற்றம் இயலாது,' என்னும் நிலையில்லையெனினும், சாதிவிட்டுச் சாதி மாறுவது கடினமாய் இருந்தது. மேற்சாதியினர், கீழ்ச்சாதிப் பெண்டிரை மணந்துகொள்ளலாம் என்ற சலுகையுண்டு. ஆயினும், சூத்திரப் பெண்களை மணந்துகொள்வது பொதுவில் விரும்பப்படவில்லை. மேற்சாதியினரது வாழ்க்கை, கடுமையான சட்டதிட்டங்களுக்குட்படுத்தப்பட்டது. 'சாந்தோக்கிய உபநிடதம்' (Chandogya Upanishad) தெளிவான மூன்று வாழ்க்கை நிலைகளைக் குறிக்கிறது. வேள்வி வேட்பதையும், அறிவு தேடிக் கொள்வதையும் அறஞ்செய்வதையும் கடமைகளாகக் கொண்ட குடும்பத்தினர், கடுந்தவம் மேற்கொள்ளும் முனிவர், குருகுலவாசம் செய்யும் பிரமசாரிகள் என்ற நிலைகள் குறிக்கப்படுகின்றன. பிராமணர்களின் கௌரவமும் செல்வாக்கும் வளர்ந்தோங்கியிருந்தன. நாட்டைக் காப்பவரென்றும் கடவுளின் பிரதிநிதி (பேராள்) என்றும் தன்னைக் கூறிக்கொண்டு ஒரே புரோகிதன் பல நாட்டு மன்னர்களுக்கு ஆசாரியனாய் இருந்த போதிலும், மேலை நாட்டில் அரசனை எதிர்க்கவல்ல செல்வாக்குப் பெற்ற மதகுருவைப்போல புரோகிதன் செல்வாக்கு வளர்ந்துவிடவில்லை. பிராமண க்ஷத்திரிய வகுப்பினரிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறித்த பூசல்கள் பல இருந்தனவென்றாலும், க்ஷத்திரியர் தங்களைவிட உயர்ந்த சாதியினர் இல்லையென்றும், புரோகிதர் அரசனைப் பின்பற்றுபவரென்றும் கூறி வந்தனர். பெரும்பான்மையினர் தொழிலடிப்படையில் பல சிறு குழுக்களாய்ப் பிரிந்து வாழ்ந்தனரென்பது தெரியவருகிறது. உழவுத்தொழிலையும் மாடு மேய்ப்பதையும் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தவர்களோடு, வணிகர், தேர் செய்வோர், கொல்லர்,

தச்சர், தோல் பதனிடுவோர், மீன் பிடிப்போர் ஆகிய தொழிலாளரும் தனித்தனி இனமாய் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சிலருக்குச் சமுதாயத்திலிருந்த கௌரவம் குறைந்து வந்தது. பிராமண இலக்கியப்பகுதியொன்றில் தச்சரின் ஸ்பரிசம் (Touch) அசுத்தமானதென்றும், சடங்குமுறையின் புனிதத் தன்மையைப் பாதிக்குமென்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு சூத்திரனும் அசுத்தமானவனென்றும் அக்கினி தேவனுக்குப் பலியாக அளிக்கப்படும் பாலை அவன் தொடக்கூடாது என்றும் தடைகளிருந்ததும் தெரியவருகிறது. சமுதாயக் கடைநிலையிலிருந்த அவரையொத்தநிலை சூத்திரர்களுக்கும் ஏற்படலாயிற்று. அவர்களை வைசியர்களுடன் இணைத்துக் கூறுவதும், இவ் விருவரையும் பிராமணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் எதிரிகள் எனக் கூறுவதும் சர்வ சாதாரணமான செய்திகள். சூத்திரரின் நல்வாழ்விற்கும் வளத்திற்கும் இறைஞ்சுகின்ற துதிப்பாக்களும், சின்னுள்களுக்குப்பின் அவர்களைப் புகழ்ந்தேத்துகின்ற பாக்களும் உருவாயின. பூர்வக்குடிகளுள் பலரைச் சூத்திர இனத்தில் அனுமதித்து, இச் சாதியினரின் எண்ணிக்கையை ஆரியப் பேரரசு பெருக்கியது.

மேலே குறிக்கப்பட்டுள்ள நான்கு சாதிப்பிரிவுகளிலும் இடம் பெருது 'விராட்டியர்' (Vratyas) என்றும், 'நிஷதர்' (Nishads) என்றும் இரு வகுப்பினர்களுண்டு. 'விராட்டியர், பிராமணீய எல்லைக்கோட்டிற்குப் புறம்பான ஆரியரென்பது தெரியவருகிறது. இவர்கள் பிராமணர்களின் வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. 'பிராகிருத மொழி பேசிவந்த இவர்கள், நாடோடிகள். 'ஆருகதம்' (Arhat) முதலிய வழிபாட்டு முறைகளைக் கடைப்பிடித்த இவர்கள், மகதத்தில் வாழ்ந்த மக்களுடன் விசேஷத் தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது தெரியவருகிறது. பிராமண இனத்தில் சேருவதற்கு இவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அதற்கெனச் சடங்குமுறைகள் சிலவற்றை இவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. 'நிஷாதர்' ஆரிய வகுப்பினரல்லரென்பது வெளியிடை மலை. கிராமங்களில் வசித்துவந்த இவர்களுக்கு 'ஸ்தபதிகள்' என்னும் தலைவர்கள் உண்டு. இக்கால 'பில்களின்' (Bhils) முன்னேர்களென இவர்களைக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு.

பொருளாதார நிலை
(Economic Condition)

மக்கள் செல்வந்தருட்பட (இபியர் – Ibhyas)— கிராமங்களில் வசித்துவந்தார்கள். நகரமாந்தரைப் போன்று வாழ்க்கை வசதிகள் கிராமங்களிலும் நிரம்பியிருந்தன. சில கிராமங்களில் பயிரிட்டு விளைபொருளீட்டும் நிலச்சொந்தக்காரர்களிடமிருந்து பெருநிலக்கிழார் பலர், நிலங்களை விலைக்கு வாங்கி, கிராமம்

ருத்திரனுடன் இணையாகப் புகழ் எய்திவரும் மற்றுமொரு தெய்வம் 'விஷ்ணு' எனலாம். ரிக்வேதப் புகழ்பெற்ற சூரிய மரபினனான விஷ்ணு, மூன்று நீண்ட சுவடுகளையுடையவன் எனப தால், அவனிடம் மக்களுக்குள்ள மதிப்பு உயர்ந்து வந்தது. பிரபஞ்சம் சீர் பெறுவதற்கும், நன்னெறிகள் வளர்வதற்கும் ஆதி காரணமானவனும், மனித குலத்தைத் துன்பங்களிலிருந்து மீட்பவனும், கடவுளரின் உறுதுணைவனுமான விஷ்ணு, வருணனைப் போல ஏற்றமடைந்து விளங்கினான் சுவர்க்கவாசிகள் யாவரிலும் மேலான புனிதத்தன்மை வாய்ந்த அவனது உயரிய 'பரமபதம்' (Paramapadam), முனிவர், ஞானிகள் ஆகியோரின் குறிக்கோளாயிற்று. வேதகால இறுதிக்குள் அவனுக்கு 'வாசுதேவன்' (Vasudeva) என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. பிற்கால இதிகாச நாயகனும், நரதெய்வமும், தேவகி புத்திரனுமான கிருஷ்ணனுக்கு வாசுதேவன் என்னும் பெயர் வழங்கி வந்தது குறிப்பிடத் தக்கது. 'கிருஷ்ண தத்துவத்தை', வேள்விக்கான சடங்கு முறை விளக்கத்தை எதிர்த்து, 'தூய வாழ்க்கையே புரோகிதருக்கு அளிக்கும் தருமங்களைவிடச் சத்தி வாய்ந்தது,' என்னும் கருத்துள்ள குழுவினரைப்பற்றி உபநிடதச் செய்யுள் ஒன்று கூறும். காலனிடமிருந்து அழைப்பு வரும் இறுதி நேரத்தில் மூன்று கருத்துகளே நினைவிலிருக்க வேண்டுமென அக் குழுவினர் கூறுவர். அவை), 'அழிவற்றவனும் நீயே; நிலை பெற்றவனும் நீயே; வாழ்க்கையின் ஜீவனும் நீயே,' என்பனவாம். தெய்வத்துள் தெய்வம் வாழும் சுவர்க்கத்தினும் மேலான ஒளிப் பிழம்பு, ஆன்ம சோதனையில் ஈடுபடுவோரின் குறிக்கோளாக அமையவேண்டும். பிற்கால 'பாகவத' சமயக்கோட்பாடுகளின் கருவாக இக்கருத்தை ஏற்கலாம். பிற்காலங்களில் இக் கருத்தும் பெருக்கினை அணையிட்டு ஒன்றுதிரட்டி விளக்கம் தந்தனர் என்பதையும் நினைவுறுத்திக்கொள்ளலாம்.

இலக்கியமும் விஞ்ஞானமும்
(Literature and Science)

(1) வேதகால இறுதிக்குள் ஆரியரிடையே இலக்கிய வளர்ச்சி மிகுந்து காணப்படுகிறது. பெரும்பாலும் பிராமண மரபையொட்டிய இவ் விலக்கியத்தை மனப்பாடம் செய்வது வழக்கம். உபநிடதங்களில் மக்கள் விரும்பிக் கற்ற பலதுறைகளையும் அவற்றில் மக்கள் ஈடுபட்டிருந்த வகையினையும் காணலாம். உபநிடதப் பட்டியலில் பின்வரும் துறைகள் காணப்படுகின்றன: வேதங்கள் (Vedas), இதிகாச புராணங்கள் (Ithihasa-Puranas-சமயச் சார்புள்ள கதைகளும், பழைய கற்பனைக் கதைகளும்), 'பித்திரியா' (Pitrya-இறந்தோரின் ஆவிகளைப் பற்றிய சாத்திரம்), 'இராசி' (Rasi-கணிதம்), 'தைவம்' (Daiva-சகுண இலட்சணக்கலை), 'நிதி' (Nidhi-கால வரன்முறை) 'வகோவாக்கியா' (VakoVakya-வடமொழி ஆராய்ச்சி), ஏகாயன (Ekha-

yana-அறநூல்), 'தேவ வித்தியா' (Deva Vidhya-தெய்வீகப் பெயர்களின் மூலங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி), 'பிரம்ம வித்தை' (Bramhavidhya-பிரம்மத்தைப்பற்றிய அறிவு), 'பூத வித்தியா' (Bhudhayidhya-பூதகணங்களைப்பற்றிய செய்திகள்), 'க்ஷத்திர வித்தியா' (Kshatravidya-போர்க்கலை), 'நக்ஷத்திர வித்தியா' 'வான சாத்திரம்', 'சர்ப்ப வித்தியா' (Sarpavidhya-பாம்புகளைக் குறித்த சாத்திரம்), 'தேவசன வித்தியா' (Devajana vidhya-ஆடல் பாடல் அல்லது புராணம்).

இவற்றையன்றிப் பின்வரும் கலைகளும் காணப்படுகின்றன. உச்சரிப்புக்கலை (Siksha-சிட்சை), சடங்குமுறை (Kalpa-கல்பம்), இலக்கணம் (Vyakarna-வியாகரணம்), சொல்லாராய்ச்சி (Niruktha-நிருத்தம்), பாட்டுகளில் சந்தஸ் (Chandas), வானநூல் (Jyotisha).

இப் பட்டியல்களில் முன்னர்த் தரப்பட்ட துறைகள் யாவும் ஆராய்ச்சிக்குட்பட்டவையெனில், இவ் வரிய களஞ்சியங்கள் நமக்குக் கிட்டாதது வருந்தத்தக்கது! பின்னுள்ள பட்டியலிலுள்ளவையும் வழக்கிலிருந்து வருபவையுமான வேத இலக்கியச் சொற்கள் சிலவற்றைப்பற்றிய குறிப்புகள் வருமாறு:

'வேதம்' என்பதன் மூலம் 'வித்' (Vid) 'அறிவு' என்பதாகும். இது 'பொது அறிவு' எனப் பொருள்படும். பல தலைமுறைகளால் மனப்பாடம் செய்யும் முறையால் புனிதமானதென்றும், தெய்வத்தால் அருளப்பட்டதென்றும் கருதப்படும் இலக்கியப் பகுதிகளுள் ஒன்ருன 'வேதம்' (சுருதி-Sruthi) நமக்குக் கிட்டுகிறது.

நான்கு வகையான இலக்கியத் தொகுப்புகளை வேதம் கொண்டிருக்கிறது. அவை: (1) மந்திரம் (Manthra-வாசகம், பாட்டு, சூத்திரம்), வேத இலக்கியத்தில் தொன்மை வாய்ந்த பகுதி, ரிக், எசுர், சாமம், அதர்வம் என்னும் நான்கு சங்கிதைகளை (தொகுதிகளை)க் கொண்டது. முதல் மூன்றையும் 'திரயி' (Trayi) அல்லது 'முப்பிரிவான அறிவு' என வழங்குவதுண்டு. இவை மூன்றும் ஆதிச் சமய இலக்கியங்களெனக் கருதப்படுகின்றன.

'ரிக்சங்கிதை' (Riksamhitha) என்னும் தொகுதி பல தோத்திர இசைப்பாக்களையுடையது. 'ஹோத்திரி' (Hotri) என்னும் பாணர் இதைச் சொல்வது மரபு. தொகுதிகள் யாவும் மிகப் பழமையானவை எனக் கருதுவதற்கு வகையில்லாதிருப்பினும், பாக்கள் பல, நாம் பிந்திய வேதகாலம் எனக் கொண்டிருக்கும் காலத்திற்குப் பின்னரே இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். சாமவேதம் (Samaveda) என்னும் சங்கிதை அல்லது கீதங்களடங்கிய புத்தகத்தில் (Book of Chants) புதிய கருத்துகள் மிகக்குறைவு.

எழுபத்தைந்து பாக்கள் நீங்கலாகப் பிற யாவும் ரிக்வேதத்தி லிருந்து பெயர்த்தளிக்கப்படுபவை. சோம வேள்வியின்போது தனிக்கூட்டத்தினரான 'உத்காத்திரிகள்' என்னும் புரோகிதர் களால் இசைக்கப்படுவதற்கென இப் பாக்கள் இயற்றப்பட்டுள் ள்ன. எசுர் வேதத் தொகுதியின் (வேள்விக்காலத் தோத்திரங் கள்) ரிக்வேதச் செய்யுள்களுட்பட சில புதிய வசன சூத்திரங் களும் காணப்படுகின்றன. வேள்விக்கான சாதனங்களை உடல் வருந்திச் சேகரிக்கும் 'அத்வார்யு' (Adhvaryu) என்னும் புரோகி தனின் உச்சாடத்திற்கென இவை ஏற்பட்டிருந்தன. இச் சங் கிதையில் வகையான பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை: (a) தைத்திரீய மைத்திரியாணி (Taittriya-Maitriyani), 'கத்கம்' (Kathkam) போன்ற பரிசீலனை பெற்ற பகுதிகளில் காணப்படும் பில்விசூனிய விதிகளடங்கிய எசுர்வேதம் (Black-Yajurveda) (b) வாஜசேனேயி (Vajasaneys) என்னும் பரிசீலனை பெற்ற பகுதி யில் காணப்படும் தூய எசுர்வேதம் (White Yajur Veda) என்பன.

'அதர்வ வேதம்' என்னும் நான்காவதில் மாயாஜால வித்தைகள் பல புரிவதற்குரிய சூத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. முன் கூறப்பட்ட மூன்று சங்கிதைகளுக்குப் பல நாள்களுக்குப் பின், இது உருப்பெற்றுச் சாத்திரத் தொகுதிகளில் இடம் பெற் றிருக்க வேண்டும். இதிலுள்ள கருத்துகள் யாவும் பழமை யானவை. மக்களிடையே வழக்கிலிருந்த பாக்கள் இதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இதிலுள்ள பாக்கள் ஆசாரிய மரபினரால் இயற்றப்படவில்லை. சில, ரிக்வேதத்தைப்போன்று பழைமை வாய்ந்தவை. பாட்டுகள், பிணிகளை நீக்குவதற்கான மந்திர யந்திரங்கள், நட்பை நிலைபெறச் செய்வதற்கான மந்திரங்கள் முதலியவைகளைக் கொண்டது அதர்வ சங்கிதை. செய்யுள்கள் சில, புவியன்னையின் கொடை வளமையையும்,எல்லா முணர்ந்த கடவுளின் தன்மையையும் ஏத்திச் சித்திரிக்கின்றன.

'சேய்க்குத்தாய் பால் வழங்குவதுபோல
புவியன்னை நலங்கள் யாவையும் நம்பொருட்டுச் சொரியட்டும்
அன்னை பிருதிவியே, நின்பாலுள்ள காடுகளும்,
குன்றுகளும், பனி உறைந்த மலைகளும் நலமே பொழிக !'
('May earth......Maintain')

(2) மற்றொரு வகையான வேத இலக்கியங்கள், 'பிராம ணங்கள்' எனப் பெயர் பெறுகின்றன. இவை வேள்விச் சடங்கு கள், தோத்திரங்கள் ஆகியவற்றின் விளக்கங்களையுடையவை. இவை வேள்விக் குறிப்புகளடங்கிய வசன இலக்கியங்கள். புவனத்தின் எழுச்சியை விளக்கும் கட்டுக்கதைகளும், பழம் புராணக் கதைகளும், காதைகள் (Gathas) என்ற ஆசாரிய மரபில் பிரசித்தி பெற்ற மன்னர்களின் அருஞ்செயல்களை விளக்கும் பாக்களுமாகும்.

(3) ஆரண்யகங்கள் (Aranyakas) அடங்கியது அடுத்து வரும் தொகுதி. இதிலுள்ள கட்டளைகளை அடவிகளின் இடையிலேயே உபயோகிக்க வேண்டும் என்னும் பொருளும், வனவாசிகளான முனிபுங்கவருக்குப் பயனுள்ளவை என்னும் பொருளும் 'ஆரண்யகம்' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருந்தும். இவை பிராமணங்களின் பிற்பகுதிகளாய்க் காணப்படுகின்றன. மொழியும், நடையும், கருத்துகளுங்கூடப் பிராமணங்களிலுள்ளவைகளைப் போன்றவை. சடங்கு முறைகளின் உட்பொருள், சங்கிதைகளடங்கிய கருத்துகள் ஆகியவைகளிலேயே இவை மிக்க கவனம் செலுத்துகின்றன. சடங்கு முறைகளில் இவை அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை.

இறுதியாயுள்ள தொகுதிகள் 'உபநிடதங்கள்'. இவை சிலருக்கு மட்டும் அறிவிக்கப்பட்ட 'இரகசியக் கோட்பாடுகள்' எனப் பெயர் பெறுகின்றன. 'உப-நி-ஷத்' என்னும் தொடரிலிருந்து இதிலடங்கிய உண்மைகள் 'ஒருவரைத் தேர்ந்து கற்கத் தகுந்தவை' என்னும் கருத்துரைப்பர் சிலர். மகனுக்குக் கற்பிக்கப்படும் சூத்திரங்களையும், நம்பிக்கையுள்ள சீடனொருவனை அருகிலமரச்செய்து குருவினால் போதிக்கப்படும் பேருண்மைகளையும், 'உபநிடதங்கள்' எனலாம் என்றும் சிலர் குறிப்பர். ஆரண்யகங்களில் அடங்கியவைகளாகவோ, அல்லது அவற்றுக்குத் துணைச் செய்யுள்களாகவோ உபநிடதங்கள் அமைகின்றன. சில தனிப் பகுதிகளும் காணப்படுகின்றன. இவை 'பிரமன்', 'ஆத்துமன்' (Brahman, Athman) என்னும் இரண்டு அரிய கருத்துகளைப் பற்றிய தத்துவ விசாரணையிலும், ஆழம் மிக்க சிந்தனையிலும் ஈடுபடுகின்றன. அகில ஜீவனுக்கும், அந்தத்திற்கும், தனி ஜீவனுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பை ஆராய்வது உபநிடதங்களின் முக்கியக் குறிக்கோள். தொன்மை வாய்ந்த உபநிடதங்கள் புத்தர் காலத்திற்கு முன்பு தோன்றியிருக்க வேண்டும். உபநிடதங்கள் என்ற பெயரில் நிலவும் பதவுரைகள் சில, பிற்காலங்களிலேயே தோன்றியிருக்கக்கூடும்.

மேலே குறிக்கப்பட்டுள்ள இலக்கியத் தொகுதிகளுக்கு மட்டிலும் 'சுருதி' (Sruthi) என்ற பெயர் வழங்கிவருகிறது. இவை இறைவனால் அருளப்பட்டவை. வேத இலக்கியத்தின் கருவும் இவையே. இவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட பதவுரைகள் விளக்கவுரைகளுள் சில வேதங்களெனக் கொள்ளும் தகுதி பெறுதவை. எனினும், வேதாங்கங்கள் (Vedangas) அல்லது 'வேதங்களின் உறுப்புகள்' எனக் கருதப்படுகின்றன. வேதங்களைப் போன்ற மதிப்புப்பெறுதஇவை 'ஸ்மிருதி' (Smrithi) எனப் பெயர் பெறுகின்றன. பழமைமிக்க பெருமுனிவர்களுக்கு ஆண்டவன் அளித்த வேத அறிவு, வாய்ப்பாடமாக வழிவழியாய் வந்த சீடர் வாயிலாக இன்று நமக்குக் கிட்டுகிறது. வேதப் பள்ளிகளில் (Charanas—சரணங்கள்) இம்முறை தொடங்கிற்று. எளிதில் மனப்பாடம் செய்வதற்கேற்ற வகையில், வசன காவியங்

களாகக் கருத்துகள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்குச் சூத்திரங்கள் (Suthra–இழை, சுட்டும் சொற்கள், வழிகாட்டி, விதி, சுருக்கம்) என்பது பெயர். விளக்கவுரைகள் சில பிற்காலங்களில் செய்யுள்களாக வடிக்கப்பட்டன.

வேதாங்கங்களின் மொத்த எண்ணிக்கை ஆறு. அவை: 'சிட்சை' (Siksha-உச்சரிப்புக்கலை), 'கல்பம்' (Kalpa-சடங்கு முறை), 'வியாகரணம்' (Vyakarana-இலக்கணம்), 'நிருக்தம்' (Niruktha-சொல்லாராய்ச்சி), 'சந்தஸ்' (Chandas-யாப்பு அல்லது பாக்கள் அமைப்பதற்கான கலை), 'ஜோதிஷம்' (Jyothisha) வான ஆராய்ச்சி) ஆகியவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் சில உபநிடதங்களில் காணப்பட்டாலும், தெளிவான விளக்கங்கள் பின்னரே தோன்றியிருக்கக்கூடும்.

வேதச் செய்யுள்களைச் சரிவர உணர்ந்து ஓதும் வகையை அறிவிப்பது 'சிட்சை'. ரிக்வேத இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியான நூலும், செய்யுள்களைப்பற்றிய இலக்கணக் குறிப்புகள் அடங்கிய சொல் அகராதியும் (Word Text) சிட்சைக் குழுவினரால் தொகுக்கப்பட்டவை. 'பத-பாதா' (Pada–Patha) என்னும் அகராதியைத் தொகுக்கவும், 'சங்சிதைப் பாதா' (Samhitha-Patha) என்னும் தொடர்ச்சியான தொகுதியை நிறுவவும் உதவுகின்ற வழி நூலான 'பிராதிசாக்கிய சூத்திரங்கள்' (Pradisakya Suthras) என்னும் நூல் இக் குழுவினரின் அரிய முயற்சியால் எழுந்தது.

'கல்பம்' அல்லது சடங்கு முறைச் சாத்திர விளக்கங்களான 'சிரௌத சூத்திரங்கள்' (Srauda Suthras) பெருவேள்விகளைச் செய்து முடிப்பதற்கான விதிமுறைகளைக்கொண்டு விளங்குகின்றன. அன்றாட வாழ்க்கையில் பின்பற்றுவதற்கான சடங்கு விதிகளை 'கிருகிய சூத்திரங்களில்' (Grihya Suthras) காணலாம். புனிதமான ஆட்சி இயலுக்கான நீதி போதனைகளைத் 'தர்ம சூத்திரங்கள்' (Dharma Suthras) விளக்குகின்றன. 'சிரௌத சூத்திரங்களின் இணை பிரியாப் பகுதிகளான 'சுல்வ சூத்திரங்கள்' (Sulva Suthras) கட்டட நிருமாணத்திற்கும் வேள்விச் சாலைக்கும் அக்கினி குண்டங்களுக்குமுரிய அளவுகளைக் குறிக்கின்றன. இவற்றை ஜியோமிதித் துறையிலுள்ள ஆதி நூல்களாகக் கருதலாம்.

கல்ப சூத்திரங்களுக்குத் துணையாகச் சில புத்தகங்களும் (Manuals) காணப்படுகின்றன. இவற்றுக்குப் 'பரிசிஷ்டங்கள்' அல்லது 'பிற்சேர்க்கை' என்பது பெயர்.

வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ் ஆகிய துறைகளில் பாணினி (Panini), யாஸ்கர் (Yaska), பிங்களர் (Pingala) ஆகியோருடைய நூல்கள் தலைசிறந்தவை. வானநூல் ஆராய்ச்சியடங்கிய சோதிடநூல் ஒன்றும் கிட்டியுள்ளது. அது பிற்காலத்திலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

5. மகதப் பேரரசின் எழுச்சியும் யவனர் வருகையும்

The Beginning of Maghadhan - Ascendancy and The Coming of the Yavanas

மகாஜனபதங்கள்
(The Great Janapadas)

ரிக்வேதக் கவிஞர் மண்டல முழுவதையும், தன்னுட்சியின் கீழ் இணைக்கும் ஆற்றலுள்ள பேரரசனைக் கற்பித்தனர். பிற்கால வேத நூல்களில் எண்டிசையிலும் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய மன்னர் பலருடைய சாதனைகளைக் காண்கிறோம். போரில் வீழ்ந்த மக்களுக்குச் சொந்தமான பகுதிகளை வெற்றி கண்ட மன்னர் நிலையாகத் தம்மாட்சியில் இணைத்துக்கொண்டதாகச் செய்தியில்லை. சிறு கூட்டத்தினர் சிலரை அவ்வப்போது வெற்றி கண்டு அடிபணியச் செய்ய ஸ்தபதி (Sthapathi) என்னும் பிரதிநிதிகளை அரசன் (Rajan) ஏற்படுத்தியதாக மட்டிலும் செய்தியறிகிறோம். கி. மு. ஆறும் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்திய அரசியலில் புதியதொரு முன்னேற்றமான முறை தென்படுகிறது. கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில் வலிமைபெற்ற புதிய அரசுகள் தோன்றின. பிராமண இலக்கியங்கள் இவ்வரசத் தலைவர்களின் முடிசூட்டு விழாக்களைக் குறிக்கும் பொழுது, அரசுகளை 'சாம்ராச்சியங்கள்' (Samrajyas) எனக் குறிக்கின்றன. இச் சாம்ராச்சியங்கள் அண்டையிலுள்ள சிறு இராச்சியங்களைத் தன்வயப்படுத்திய தன் விளைவாக எழுந்த பேரரசு ஒன்று யாவற்றையும் விழுங்கி, இந்துகுஷ் மலைத்தொடரிலிருந்து மைசூர் சாம்ராச்சியத்தின் வடக்குப் பகுதியிலுள்ள மாவட்டங்கள் வரையிலும் பரந்த மாபெரும் பேரரசு ஒன்று எழுவதற்கு அஸ்திவாரமிட்டது. இந்திய அரசியலில் ஏற்பட்ட இப்பெரிய மாறுதலின் வரலாற்றை ஆராய்வதற்குமுன், பிராமணங்களின் காலந்தொட்டு, உபநிடதங்களின் காலம் வரையிலும், மாநிலப் பகுதிகள் கைமாறிய விவரங்களை அறிதல் வேண்டும்.

ஐத்திரேய பிராமணத்தில் (Aitreya Brahmana) ஆரியர் அறிவுக்கெட்டிய அகன்ற நிலப்பரப்புச் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

கௌரவ நாட்டு வட எல்லைதொட்டுச் சென்னையின் வடபகுதி வரையிலும் இமயத்திற்கப்பாலிருந்து சத்வதர் (Satvats) (போஜ நாடு உட்பட) நாடு வரையிலும், யமுனை, சம்பல் நதிகளுக்குத் தெற்கிலும், மேற்கிலுள்ள 'நிச்யர்' (Nichyas) 'அபச்யர்' (Apach-yas) நாடுகளிலிருந்து கிழக்கிலுள்ள 'பிரச்சியர்' (Prachyas) நாடு வரையிலும் ஆரிய நிலப்பரப்பு விரிந்திருந்தது. 'நிச்யர், அபச்யர்' ஆகியோர் வாழ்ந்த பகுதிகளைத் தெளிவாக அறிந்து கூறுவது இயலாது. மகதத்திலும் அதன் சுற்றுப்புற மாகாணங்களிலும் வாழ்ந்த பிரச்சியரைக் கிரேக்கர் 'பிரசீ' (Prasii) எனக் குறிக்கின்றனர் என்பது உறுதி. மகதத்திற்கு அப்பால், வட வங்காள மக்களாகிய 'புரண்டரரும்' (Pundras), மத்திய கிழக்கு வங்காள 'வங்கர்களும்' (Vangas) வசித்தனர்களென்பது தெரிய வருகிறது. இவர்கள் ஆரியப் பேரரசு எல்லைக்கப்பால் வசித்தவர்கள். வங்கர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் பிராமணங்களில் இல்லை; அவற்றுடன் இணைந்துள்ள ஆரண்யகங்களிலேயே காணப்படுகின்றன. ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்த 'போஜர்' நீங்கலாக, கோதாவிரிப் பள்ளத்தாக்கில் ஆந்திரர்களும், விந்தியக் காடுகளில் ஆதிவாசிகளும் வசித்து வந்தார்களென்பதை அறியலாம்.

பிற்காலத்தில் இந்து-பிராமண இலக்கியங்களிலும் சில புதிய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. ஒரிசாப்பகுதியிலுள்ள 'வைதரணி'யிலிருந்து, கோதாவிரிவரை பரவியுள்ள கீழ்க் கரையிலமைந்த கலிங்கம், கோதாவிரி நதியின் மேற்பகுதியிலமைந்த 'அஸ்மகம்' (Asmaka), 'மூலகம்' (Mulaka), மாளவத்தின் 'அவந்தி' (Avanthi), கத்தியவாரில் உள்ள (Kathiawar), 'சௌராஷ்டிரம்' (Saurashtra), சிந்து நதியின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள 'சிந்து-சௌவீரம்' (Sindhu-Sauvira) ஆகியவை குறிக்கப்படுகின்றன. தொன்மையான புத்த இலக்கியமொன்றில், காபூல் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து, கோதாவிரி நதிக்கரைவரை பரவியிருந்த பதினாறு பெருந்தேசங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. புத்த சமய எழுச்சிக்குச் சற்றுமுன் இவை வழக்கிலிருந்திருக்க வேண்டும். இத் தேசங்களின் பெயர்கள் வருமாறு: அங்கம் (கிழக்கு பீஹார்), மகதம் (தெற்கு பீஹார்), காசி (வாரணாசி), கோசலம் (Oudh-அயோத்தி), விரிஜி (வடபீஹார்), மல்லம் (கோரக்பூர் மாவட்டம்), 'சேதி' (யமுனை-நருமதை நதிகளுக்கிடையேயுள்ள பகுதி), வத்சம் (அலகாபாது பகுதி), 'கௌரவம்' (தானேசுவரம், டில்லி, மீரட்டு மாவட்டங்கள்), பாஞ்சாலம் [பாரிலி-Bareilly], பூதான் [பரூகாபாது மாவட்டங்கள்], மத்ஸ்யம் [ஜெய்பூர்], 'சூரசேனம்' [மதுரா], 'அஸ்கமம்' [கோதாவிரிக் கரை], 'அவந்தி' [மாளவம்], 'காந்தாரம்' [பெஷாவர்,

ராவல்பிண்டி மாவட்டங்கள்], 'காம்போஜம்' [தென்மேற்குக் காஷ்மீரம் காபிரிஸ்தானப் பகுதிகள்]. கௌரவ பாஞ்சாலரின் சிறப்புக்காலம் முடிவுற்றுக் கிழக்கு நாட்டரசியலில் மையப் பகுதியாய் விளங்கியது.

விரிஜியன் நாடு
(The Vrijian State)

மேலே, நாம் குறித்த கீழை நாட்டுப் பட்டியலில் விதேகம் இடம் பெறவில்லை என்பதும் 'விரிஜி' (வஜ்ஜி) அதன் இடத்தைப் பெற்றதென்பதும் கவனித்தற்குரியவை. 'ஞாத்திரிகள்' (Jnatrikas), 'லிச்சாவிகள்' (Lichhavis) உட்படப் பலஇனத்தினரால் இந் நாடு உருப்பெற்றது. 'வைசாலி' (Vaisali) இதன் தலைநகர். முசபர்பூர் மாவட்டத்திலுள்ள 'பாக்கிரா' (Bakhira) வாசிகளிடம் இறந்தவரின் உடலைப் புதைக்கவோ, எரிக்கவோ செய்யாது விடல் போன்ற திபேத்திய மக்களின் வழக்கங்கள் காணப்படுவதால், விரிஜியப் பகுதி மக்களை 'மங்கோலியர்' என இக் கால ஆசிரியர் சிலர் குறிப்பர். பிராமண சாத்திர வல்லுநரும் இவரை [1]'விராத்தியர்' (Vratyas) அல்லது க்ஷத்திரியரில் கடைநிலையிலுள்ளவர் எனக் குறிப்பர். இவருடைய வழக்கங்களில் பல ஈரானியரிடமும் காணப்படுகின்றன. வேதச்சான்றுகளிலிருந்து 'விராத்தியர்' பிராமண சாதியினராகக் கருதப்படுவதில்லையென்பதைத் தவிர, ஆரிய இனத்தினரென்பதும் ஐயப்பாடின்றி அறியப்படும். அழகுமிக்க 'லிச்சாவிகளை' (Lichhavis) 'தாவதிம்சா' (Tavathimsa) கடவுளருடன் புத்த இலக்கியங்கள் ஒப்பிட்டுக் கூறுவது கவனித்தற்குரியது.

முடியாட்சி 'விரஜிகளிடம்' இல்லை. பொது அவை ஒன்றும், முதியோருமாக ஆட்சி நிருவாக வேலைகளைக் கவனித்து வந்தார்கள். இவ்வரசு முறை 'கணம்' (Gana) அல்லது 'குடியாட்சி' எனப் பெயர் பெறும். மல்லர்களிடையிலும் (Mallas) இத்தகைய அரசு முறை காணப்படுகிறது. கபிலவஸ்துவில் (Kapilavastu) வாழ்ந்த சாக்கியரும், சும்சுமாரக் குன்றுகளில் (Swmsumara Hills) வாழ்ந்த 'பர்கரும்' (Bhargas), பிப்பாலிவன (Pipphalivana) மௌரியரும் இத்தகைய அரசு முறையைக் கடைப்பிடித்தனர்.

நான்கு பேரரசுகள்
(Four Great Kingdoms)

குடியரசுகளின் வாழ்வு குறுகிய கால அளவுடையதாயிற்று. அண்டை நாடுகளை ஆண்டுவந்த வலிமை பொருந்திய பெரு

மன்னர்களின் சாம்ராச்சிய வெறிக்கு இவை இலக்காயின. அவந்தி, கோசலம், மகதம், வத்ஸம் ஆகிய நான்கு அரசுகள், வலிமை மிகப்பெற்று, நாடு விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தையும், அரசியலாதிக்கத்தை வளர்க்கும் திட்டமொன்றையும் மேற்கொண்டன. அண்டை அயலாருக்கு இது தீமையாய் முடிந்தது.

'உஜ்ஜயினி' (இக்கால மாளவம்), அவந்தி சாம்ராச்சியத்தின் தலைநகராய் விளங்கியது. இந்நாட்டு மன்னனை 'சந்த பிரத்யோத மகாசேனன்' (Chanda Pradyotha Mahasena) அண்டையிலுள்ள நாடுகளை வென்று தன் ஆதிக்கத்தைப் பரப்பினான். வத்ஸ நாட்டை (அலகாபாதுக்கருகிலுள்ள கோசம் அல்லது கௌசாம்பி மாவட்டத்தையடுத்த நிலப்பகுதி) பரதகுலக் கொழுந்தாகிய உதயணன் என்னும் மன்னன் ஆண்டுவந்தான். அவன் பிரத்யோத மன்னனின் அருமை மகளைக் கவர்ந்ததோடு, மகத நாட்டு இளவரசி ஒருத்தியையும் மணந்திருந்தான். உதயணனின் ஆதிக்கம் அண்டையிலுள்ள 'பார்கர்' (Bhargas) மீதும் பரவியிருந்தது.

கோசலத்தை, 'மகா கோசலன்' (Maha-Kosala) என்னும் பெருமன்னனும், அவன் மகன் 'பிரசேனஜித்து' (Prasenajit) என்பவனும் ஆண்டுவந்தனர். இதை இக் கால அயோத்திப் பகுதி என்னலாம். வீரகாவிய காலத்தில் சரயு நதிக்கரையிலமைந்த அயோத்தி இதன் தலைநகராய் விளங்கியது. வேத இதிகாசங்களில் புகழ் பெற்று விளங்கும் இட்சுவாகு குலத்துதித்த பெருமன்னர் இந்தப் பகுதியை ஆண்டுவந்தனர். 'பரன்' (Para), 'அத்நாரன்' (Atnara) ஆகிய கோசல மன்னர்கள், வெற்றி வீரர்களாயும், தியாகமூர்த்திகளாயும் புகழ் பெற்று விளங்கினார்கள். கோசல மன்னர், தண்டகாரணியத்தைக் கடந்து, தக்கணத்தில் புகுந்து 'பம்பை' (Pampa) அல்லது துங்கபத்திரா நதிக்கரை வரையிலும், அதற்கப்பாலுள்ள சிங்களம் வரையிலுங்கூட வியாபித்தனர் என இதிகாச இலக்கியங்கள் அறிவிக்கின்றன. ஆட்சியாளரின் மரபு ஒன்று 'சிராவஸ்தியை' வயப்படுத்தியது என்பது கூறப்படுகின்றது. 'ராப்தி' (Rapti) ஆற்றின் தென்கரையிலுள்ள பாழடைந்த 'சாகேத - மகதம்' (Saheth-Mahath) என்னும் பட்டணம், முற்காலங்களில் 'சிராவஸ்தி' என்னும் பெயர் கொண்டிருக்கக்கூடுமென எண்ண இடமுண்டு. இக் குல மன்னர் கோசல நாட்டு எல்லைகளைப் பல திக்கிலும் விஸ்தரித்தனர். 'நேப்பாள தரை' (Nepalese Tarai) வாழ் சாக்கியரின் (Sakyas) நிலப்பகுதிகளையும் இக் கால வாரணசி மாவட்டப்பகுதிவாழ் 'காசிகளின்' (Kasis) நிலப்பகுதியையும்

வென்று கோசல நாட்டுடன் இணைத்தனர். கிழக்குப் பீகார் கோட்டைகளில் முளைத்தெழுந்த மற்றுமோர் அரச வமிசத்தினர், கோசலரின் பெருவளர்ச்சிக்கு அதிவிரைவில் முற்றுப் புள்ளியிட்டனர்.

தெற்குப் பீகாரின் பாட்னா, கயா (Patna, Gaya) மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய 'மகத' நாட்டில் வேத, இதிகாச காலந் தொட்டு ஆற்றல்மிக்க தலைவர் பலரிருந்தனர். ஆரியரல்லாத 'கீகதர்' (Kikathas) வாழ்ந்த இப்பகுதி ஆநிரை வளத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது. எனவே, படையெடுத்து வந்த ஆரியரை இப் பகுதி மிகவும் கவர்ந்ததெனலாம். வென்ற மக்களைக் கல்ப சூத்திர (Kalpa sutras) இறுதிக்காலம் வரையிலும் பிராமண வகுப்பினராக மாற்ற இயலாது போயிற்று. இது காரணமாக இப் பகுதி மக்கள் கலப்பினத்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். இப் பகுதிகளில் குடியேறிய பிராமணரும், க்ஷத்திரியரும் 'பிரம்ம-பந்து' (Brahma-Bandhu - பிராமணரெனக் கருதப்படுவோர்) என்றும், 'க்ஷத்ர-பந்து' (Kshatra Bandhu - க்ஷத்திரியர் எனக் கருதப்படுவோர்) என்றும் வழங்கப்படலாயினர். இப் பெயர்கள் குரோத மனப்பான்மையை வெளியிடுகின்றன. ஆரிய இனத்திற்குப் புறம்பான இவர்களுக்கு வேத சாத்திரங்களில் 'விராத்தியர்' (Viratyas) என்னும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. ஆரியரோடு முற்றிலும் தொடர்பற்றவர் என இவர்களைக் கருதலாகாது.

கி. மு. ஐந்து ஆரும் நூற்ருண்டுகளில் மகத நாட்டை ஆண்ட மன்னர்களை, 'சைசுநாகர்' அல்லது சிசு நாகர் (Sisunagas) எனப் புராண இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவ் வமிசத்தைத் தோற்றுவித்த 'சிசுநாகன்' (Sisunaga) என்பவனது பெயரை அடிப்படையாகக்கொண்டு இப் பெயர் வழங்கி வருகிறது. புராண இலக்கியங்கள் சிசுநாகனை முதல்வனெனக் குறிப்பிடுகின்றன. புத்த இலக்கிய ஆசிரியர் சிசுநாகனை மரபில் பின் தோன்றினவனுகவும், மரபினை இரு கிளைகள் கொண்டதாகவும் கூறுவர்; இரண்டிலும் முன்னர்த் தோன்றிய கிளைக்கு 'ஹர்யங்க' (Haryanka) என்னும் பெயரையும் சூட்டுவர். சிசுநாகன், அவன் மகன், பேரப்பிள்ளைகள் ஆகியோரடங்கிய இரண்டாம் கிளைக்கு மட்டிலும் 'சைசுநாகர்' (சிசுநாகர்) என்னும் பெயர் பொருந்தும் எனக் கூறுவர்.

பிம்பிசாரர்
(Bimbisara)

'சிரேணிகர்' (Srenika) அல்லது 'பிம்பிசாரர்' என்பவர், ஹர்யங்க குலத்தின் தலைசிறந்த மன்னர். பதினைந்து ஆண்டுகள்

நிரம்புவதற்கு முன், தந்தையார் இவருக்கு முடி சூட்டினர். சிங்கள மரபுச் செய்திகள், முடி சூட்டு விழா, பரி நிருவாணத் திற்கு (Parinirvana) அல்லது புத்தபிரானின் மரணத்திற்கு அறுபதாண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்திருக்கக்கூடுமெனக் கருது கின்றன. சிங்கள மரபு பரிநிருவாண காலத்தைக் கி. மு. 544 என்றும், புராணச் சான்று கி. பி. 489 என்றும் கூறுகின்றன. கி. மு. 544 என்னும் கால நிருணயம் குறைபாடுள்ளது. கி. மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் அரசு செலுத்திய மௌரிய வமிசத்து மன்னர் அசோகர், புத்தர் நிருவாண நிலை எய்துவதற்கு 218 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முடி சூடிக்கொண்டார் என்னும் சிங்கள ஏட்டுச் (Ceylonese Chronicles) செய்தியை நம்புவதற்கில்லை. இச் சான்றினடிப்படையில் கி. மு. 544ஆம் ஆண்டு நிருணயிக்கப்படு கிறது. இவ் வுண்மையும், சில சீன, சோழச் சான்றுகளின் ஒப்பு ஒருமையும், 'கெய்ஜர்' (Geiger) போன்ற ஆராய்ச்சியாளர் சிலரைச் சிங்கள மரபுச் செய்தியில் ஐயங்கொள்ளத் தூண்டி யது. கி. மு. 544 என்ற கால நிருணயம், இக் காலத்தவரின் கற்பனையென்றும், புத்தர் உண்மையில் கி. பி. 483-ல் மரண மடைந்தார் என்றும் இவ்வறிஞர் கருதுவர். சற்றேறக் குறையப் புராதனச் செய்தியை இக் கருத்து ஒத்திருக்கிறது.

மேகவர்ணன் என்னும் அரசன், சமுத்திரகுப்தனது அவைக்கு அனுப்பிய தூதுவரைப்பற்றிய குறிப்புகளும், 'கியாசே' (Kia-Che-கசபா-Kassapa) என்னும் மன்னன் சீனத் திற்கு கி. பி. 527-ல் அனுப்பிய தூதைக் குறித்த செய்திகளும், சீனச்சான்றுகள். இச்சான்றுகளும், கி. மு. 486 அல்லது கி. மு. 483 ஆகியவற்றைப் புத்தபிரானின் மரணத் தேதிகளாக வலி யுறுத்துகின்றன. 'கெய்ஜர்' நிருணயிக்கும் தேதியும், மரபை முழுவதும் ஒட்டிய செயலன்று. எனவே, புராணம் வாயிலாக நாமறியும் குறிப்புகளை, அசோகருக்கும் அவர் ஆட்சிக்கு முந்திய கால வரலாறுகளுக்கும் அடிப்படையாகக் கொள்ளலாம். இவ் வடிப்படையில் ஆராயுங்கால், கி. மு. 545-ல் பிம்பிசாரர் பட்ட மெய்தியதாகக் கொள்ளலாம்.

தொடக்கம் முதல், நாட்டெல்லையை விஸ்தரிப்பதில் பிம்பி சாரர் நாட்டம் கொண்டனர். சம காலத்தவரான மற்ற மன்னர் களைக்காட்டிலும் சில அரிய வாய்ப்புகளை இவர் பெற்றிருந்தார். இவர் ஆண்டுவந்த சாம்ராச்சியத்தை மலைத்தொடர்களும் ஆறுகளும் பாதுகாத்து வந்தன. 'கிரிவிரஜம்' (Girvraja) என்னும் தலைநகரம் ஐந்து குன்றுகளால் சூழப்பட்டிருந்தது. இந்திய நாட்டின் பண்டைச் சின்னங்களாய் விளங்கும் கிரிவிர

ஜத்தைச் சுற்றியமைந்த கற்சுவர்கள் இவரால் எழுப்பப்பட்டவை. வளமிக்க இப்பகுதியில் தானிய உற்பத்தி பெருகியிருந்தது. இரணிய வாஹினி, அலலது சோணை (Hiranyavaha or the Sona) என்னும் தங்கம் விளைவிக்க வல்ல ஆறு, இந் நாட்டின் வழியோடிப் பாட்னவின் அருகில் கங்கையுடன் கலக்கிறது. கங்கை நதி வாயிலாகவும் 'கயை' (Gaya) நகரத் தரைமார்க்கம் வாயிலாகவும் பெருகிய வாணிகத்தால் இந் நாட்டு மக்கள் மிகுந்த பயனெய்தினர்கள். அண்டையிலுள்ள மேலை நாட்டினருடன் போர் செய்தபோது, கீழைச் சாம்ராச்சிய மன்னனிடமுள்ள யானைகள் மிகவும் பயனுள்ள போர்க்கருவிகளாய்ப் பயன்பட்டன.

பாகல்பூர் (Bhagalpur) அருகிலுள்ள 'சம்பா' (Champa)வைத் தலைநகராகக்கொண்ட 'அங்கம்' அல்லது கிழக்குப் பீகார்ப் பகுதியைப் பேரரசுடன் இணைத்தது இவரது அரிய சாதனையாகும். இவர் 'கோசலம், வைசாலி' (Vaisali) ஆகிய நாட்டு அரசகுலத்தினருடன் திருமணத் தொடர்பு கொண்டார்; கோசல நாட்டு இளவரசியை மணந்து வருவாய்மிக்க காசியைத் திருமணப் பரிசாகப் பெற்றுர். இவர் வைசாலிக் குலத்தினருடன் கொண்ட தொடர்பு, வடதிக்கில் நேப்பாளம் வரையிலும் மகதப் பேரரசின் செல்வாக்குப் பரவ வகை செய்தது. ஆற்றல் மிக்க அரசு முறையொன்றையும் பிம்பிசாரர் வகுத்தார். 'ராஜகிருஹம்' (Rajagriha) அல்லது 'மன்னர் மனை' (King's house) என்னும் பெயர் கொண்ட புதிய நகரமொன்றை இவர் எழுப்பியதாகச் சீன யாத்திரிகர் ஒருவர் குறித்துள்ளார். கிரிவிரஜத்திற்கு வடக்கிலுள்ள மலையடிவாரத்தில் எழும்பிய இந் நகரம், பாட்ன மாவட்டத்தில் ராஜ்கீர் (Rajgir) என்னும் பெயரோடு இப்போது விளங்கி வருகிறது. மகதம் இவர் ஆட்சியில் மிக்க பொலிவுடன் விளங்கியது. அக் காலத்துத் தலைசிறந்த அறிஞர் பலர், இந் நாட்டில் குடியேறியிருந்தனர். சமண மதத்தூதுவர்களுள் இறுதியானவரான வர்த்தமான மகாவீரரும், புத்த சமயிகளின் மாபெருந்தலைவரான கௌதம புத்தரும், பிம்பிசாரரது ஆட்சியில் தமது சமயக் கோட்பாடுகளைப் பரப்பி வந்தனர். முதிய வயதில் தம் தனயனை அஜாதசத்துருவினுல் இவர் கொலையுண்டார் எனக் கர்ண பரம்பரைச் செய்தி கூறும்.

அஜாதசத்துரு
(Ajatasatru)

கூனிகள் (Kunika) என்னும் பெயர்கொண்ட அஜாதசத்ரு, 'அரியணை என்பது மலர்மஞ்சமன்று,' என்பதை அதிவிரை

விலேயே உணர்ந்தான். கொலையுண்ட மன்னரின் கைம்பெண் அரசியின் சகோதரனை கோசல நாட்டுப் பிரசேனஜித்து, பழி வாங்கும் எண்ணங்கொண்டான். வடக்கு, வடமேற்கு எல்லை களிலுள்ள குடியாட்சிகள் துணிவு பெற்று, அஜாதசத்துருவின் வைரிகளான காசி-கோசல நாட்டினருடன் கூட்டுச் சேர்ந் தனர். சிராவஸ்தி மன்னனும், வைசாலிநாட்டு விரிஜிகளும், குசி நகர மல்லரும் (கோரக்பூர்காசியர்), 'பாவாவும்' (Pava) (இதைக் கண்டகி நதிக்கரையிலுள்ள பத்ரோனுவாகக் கொள்ளலாம்). அஜாதசத்துருவின் வைரிகளானுர்கள். விரிஜிகளை விரட்டுவதற் காக மகத அரசியல் வல்லுநர், கங்கை, சோணை நதிகள் கூடு மிடத்திற்கருகிலுள்ள பாடலி கிராமத்தை (Pataligrama) வலுப் படுத்தினர். ஒரு தலைமுறைக்கால அளவிற்குள் பிரசித்திபெற்ற இக் கோட்டை நான்கு நூற்றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாக இந்தியத் தலைநகரமாய் விளங்கிய கம்பீரமான பாடலிபுத்திர மென்னும் நகரமாய் வளர்ந்தது.

அஜாதசத்துருவின் தளரா உறுதியும், அவன் அமைச்சர் களின் குள்ளநரிக் கொள்கைகளும் விரோதிகளை முரியடிப் பதற்கு உதவியாய் நின்றன. விரஜிகள் நாடும் மகத அரசுடன் இணைக்கப்பட்டது; கோசலம் தலை குனிய நேரிட்டதெனினும், முற்றும் வீழ்த்தப்படவில்லை. இதையடுத்துச் சிறிது காலத் திற்குப்பின், பிரசேனஜித்துவின் மகனொருவன் சாக்கியரை வேரறுக்கும் முயற்சியை மேற்கொள்ளும் அளவுக்கு வலிமை பெற்று விளங்கினுன் என்பது தெரியவருகிறது. 'காசி'க் கிரா மத்தைக்குறித்து விவாதங்கள் நடைபெற்றுவந்தன. இப்போது வலுவிழந்த பிரசேனஜித்து, தனது உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. அதோடு மகதநாட்டு எதிரிக்குத் தன் மகளையும் திருமணம் செய்துவைக்கும் நிலையும் ஏற்பட்டது. அஜாதசத்துருவைச் சமணர், பௌத்தர் ஆகியோரின் நண்ப னென்றும், பௌத்த சமயப் பிளவுகளுக்குக் காரணமாயிருந்த புத்தரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரனை தேவதத்தின் போஷக னென்றும், சமய கர்ண பரம்பரைச் செய்தி கூறும். அஜாத சத்துருவின் ஆட்சி தொடங்கிய சின்னுள்களில், மஹாவீரரும் புத்தரும் மரணமடைந்தனரென்பது தெரியவருகிறது. புத்த பிரானின் மறைவுக்குப் பிறகு இராஜகிருகத்தில் பௌத்த அவை யொன்று கூடிற்று. சமய விஹாரங்களைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற சிலர்மீது ஒழுங்குமுறை நடவடிக்கை எடுத்ததோடு, புத்த சமயக் கோட்பாடுகளைத் தொகுக்கும் முயற்சியையும் இவ்வவை மேற்கொண்டது.

அஜாதசத்துருவின் வழித்தோன்றல்கள்
(Successors of Ajathasathru)

அஜாதசத்துருவிற்குப்பின் 'தர்சகனும்' (Darsaka), அவனை யடுத்து அவன் மகனான 'உதாயி' (Udayi) என்பவனும் அரசு கட்டிலேறினர் என்பதைப் புராண இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். 'பாச' (Bhasa) மகாகவியின் 'ஸ்வப்பன வாசவதத்தம்' (Swapna Vasavadatha) என்னும் வடமொழி நாடகத்தில் தர்சகனது பெயர் காணப்படுகிறது. 'தர்சகன்' கௌசாம்பி மன்னனான உதயணனுக்கு மைத்துனன் என்பதையும் இந் நூலிலிருந்து அறிகிறோம். சமண, பௌத்த நூலாசிரியர், 'உதாயியை' அஜாதசத்துருவின் மகனென்றும் உறுதியாக மொழிகின்றனர். பிம்பிசாரர் வர்க்கத்தில், 'நாக-தசகன்' (Naga-Dasaka) என்ற மன்னனொருவன் உண்டென்றும், அம் மரபினருள் இறுதியாக மகதத்தை ஆண்டவனும் அவனே என்றும் பௌத்த நூலாசிரியர் கூறுவர். அவனைப் புராண தர்சகனுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுவர் சிலர். பௌத்த நூலாசிரியர்கள் குறிப்பு மிகவும் தொன்மையானது. எனவே, உதாயி, தர்சகன், அஜாதசத்துரு ஆகியோரிடையே யுள்ள தொடர்பைக் குறித்த புராணச் செய்திகளை முற்றும் உண்மையெனக் கொள்வதற்கில்லை.

அவந்தி மன்னனுடன் 'உதாயி' போரிடும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். அஜாதசத்துருவின் அமைச்சர்களெழுப்பிய கோட்டையை நிழலாகக்கொண்டு, குசுமபுரம் அல்லது பாடலிபுத்திரம் என்னும் பெருநகரமொன்றை உதாயி நிருமாணித்தது அவனது அரும்பெருஞ்செயல் ஆகும்.

உதாயி காலத்திற்குப் பின்னுள்ள மகத வரலாறு தெளிவற்றிருக்கிறது. புராண ஏட்டுச் செய்திகள், இவனையடுத்து நந்திவர்த்தனன், மகாநந்தி என்ற இரு மன்னர்களைக் குறிக்கின்றன. மகாநந்தி, சூத்திரகுலப்பெண்ணொருத்தியை மணந்து, அவள் மூலம் மகாபதுமன் அல்லது மகாபதுமபதி நந்தன் என்ற ஒரு மகனைப் பெற்றதாகவும் செய்தியுண்டு. மகாபதுமன் சூத்திர குல அரசொன்றைத் தொடங்கினான் என்பது நம்பப்படுகிறது. உதாயிக்கும் நந்திவர்த்தனனுக்கும் இடையில் பதின்மூன்று மன்னர் இருந்தனர் எனப் பௌத்த நூலாசிரியர் குறிப்பர். இவர்களது குறிப்பில் மகாநந்தன் என்ற பெயருக்குப் பதிலாகப் பஞ்சமகன் (Panchamaka) என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. பௌத்த நூற்செய்திகளுக்கொப்ப, அனுருத்தன், முண்டன், நாகதாசன் ஆகியோர் உதாயியைத் தொடர்ந்து ஆண்டனர்

என்பது தெரியவருகிறது. இவர்கள் யாவரும் தந்தையைக் கொன்று அரசெய்திய பாதகர்கள். இவ் வமிசத்தில் இறுதி யாகப் பட்டமெய்தியவனை வெகுண்டெழுந்த மக்கள் நாட்டை விட்டுத் துரத்தியடித்தார்கள்; ஒன்றுகூடி, நல்லமைச்சனுன சிசுநாகனை அரசு கட்டிலேற்றினுர்கள். சிசுநாகனையடுத்து அவன் குமாரனுன காலாசோகன் (Kalasoka) அரியணையேறி னுன். காலாசோகனைப் பின்பற்றி அவன் குமாரர் பதின்மரும் ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பட்டமெய்தினர். அவர்களுள் ஒன்பதா மவன் நந்திவர்மன் என்றும், பத்தாமவனுகப் பட்டமெய்தி யவன் பஞ்சமகன் என்றும் கூறுவர். 'அசோகாவதானு' (Asokavadana) என்னும் புத்த சமய நூலொன்றில் முண்டனின் சந்ததியார்களில் காலாசோகனுக்குப் பதிலாகக் காகவர்ணன் (Kakavarna) பெயர் காணப்படுகிறது.

குலமன்னர் பட்டியலில், சிசுநாகனுக்கும், காகவர்ணனுக் கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் வரிசை எண்ணைப் பற்றியே, புராண பௌத்தச் செய்திகளிடையே முரண்பாடுகள் தென்படு கின்றன. பௌத்த நூலாசிரியர் இவர்களைப் பிம்பிசாரர், அஜாதசத்துரு ஆகியோரது ஆட்சிக்குப் பல காலத்திற்குப் பின் வந்தவர்களென்றும் வேறு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றும் குறிப்பர். புராணங்கள் இவர்களைத் தலைவர்களாக்குவதோடு, பிம்பிசாரர், அஜாதசத்துரு ஆகியோர்களின் முன்னோர்களென வும் குறிக்கின்றன. புராணங்களிலேயே காணப்படும் விளக்க மொன்று, அவை கூறும் செய்தியிலிருந்து முரண்பாடுள்ள தாகவும், பௌத்த நூற்செய்தியை உறுதிப்படுத்துவதாகவும் அமையும். அவந்தி மன்னனுன பிரத்தியோதனின் சந்ததியார் களைக் குறித்துப் புராணங்கள், 'இவர்களின் நன்மதிப்பு யாவற் றையும் அழித்து, சிசுநாகன் மன்னனுவான்', எனக் கூறுகிறது. அவந்தி மன்னன், பிம்பிசாரர், அஜாதசத்துரு ஆகியோரின் சமகாலத்தவன் என்பதை நாம் நன்கறிவோம். மேற்கண்ட புராணச் செய்தியால் சிசுநாகன், பிம்பிசாரர், அஜாதசத்துரு ஆகியோராண்ட பல நாள்களுக்குப் பின் சிசுநாகன் பட்ட மெய்தியிருக்க வேண்டுமென்பதும், மாளவத்தையும் மகதத் துடன் இணைத்து, முன்னோரது முற்போக்குக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்திருக்க வேண்டுமென்பதும் உறுதியாகின்றன.

சிசுநாகனின் சந்ததியானுன காலாசோகன் அல்லது காக வர்ணனின் ஆட்சி, கவனித்தற்குரியதொன்று. கிரிவிரஜத்தி லிருந்து தன் இருப்பிடத்தை இவன் பாடலிபுத்திரத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டான். வைசாலிக்கும் பல சந்தர்ப்பங்களில்

இவன் விஜயம் செய்வதுண்டு. புத்தரின் பரிநிருவாணத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பின், இம் மன்னன் அரியணையேறிய பத்தாம் ஆண்டில் இரண்டாவது பௌத்த அவையொன்று கூடிற்று என்பது தெரியவருகிறது. அது சமயக் கட்டுப்பாடுகளைக் குறித்த சில பிரச்சினைகளை விவாதித்ததோடு, கட்டுப்பாட்டு விதிகளையும் தளர்த்த முயன்ற விரஜியனைச் சார்ந்த பிட்சுகளின் நடத்தைகளையும் இடித்துரைத்தது. காகவர்ணனின் முடிவு துன்பரகமானது. நகர்ப்புறத்தே பிச்சுவா ஒன்றினால் கழுத்தில் குத்துண்டு இவன் இறந்தான் என்று கூறப்படுகிறது. குறிக்கப்படும் நகரம் பாடலிபுத்திரமாகவோ, வைசாலியாகவோ சாம்ராச்சியத்தின் வேறு நகரமொன்றாகவோ இருக்கலாம். இவனுடைய மக்கள் இளைஞர்களாயும் அனுபவமற்றவர்களாயும் இருந்தமையால், உறுதி வாய்ந்த மற்றொருவன், அரசைக் கைப்பற்றும் நிலை ஏற்பட்டது.

நந்தர்கள்

அறிஞர் யாவரும் இப் புதிய மன்னனது குலம் 'நந்தகுலம்' எனக் கூறுவர். இவனது பெயர் அல்லது விருது 'மகாபதுமன்' அல்லது 'மகாபதுமபதி'—கணக்கற்ற படைகளுக்குத் தலைவன் அல்லது 'மிகுந்த செல்வமுடையவன்' எனப் புராண ஏடுகள் கூறும். பௌத்த நூலாசிரியர் இவனை, 'உக்கிர சேனன்' (கொடுமையான சேனையை உடையவன்) எனக் குறிப்பர். இவனைத் தொடர்ந்து இவன் மக்கள் எண்மரும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் அரசாண்டனர். அதற்குப்பின் சிறப்பு வாய்ந்த குலத்தைத் தோற்றுவித்த சந்திரகுப்தன் அரசைக் கைப்பற்றினான். சமய இலக்கியங்களுக்கொப்ப நந்தர்கள் 154 வருடங்கள் ஆண்டு வந்தார்கள். புராணங்கள் இவர்களுக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக் கால ஆட்சியையும், சிங்கள நாட்டுப் பௌத்த ஏடுகள் இருபத்திரண்டு வருட ஆட்சிக் காலத்தையும் வழங்குகின்றன. சமணர் வழங்கும் இருநூற்றாண்டுக் காலம் சற்று மிகையாகக் காணப்படுகிறது. மகாபதுமனுக்குப் பன்னிரண்டாண்டுக் கால ஆட்சி வழங்குவதைப் புராணங்களும் ஏற்கும். மகாபதுமனின் ஆட்சிக் காலம் 88 ஆண்டுகள் என்றும், 28 ஆண்டுகள் என்றும் வழங்கும் முரணான கருத்துகள் உண்டு. 28 ஆண்டுக் காலத்தைச் சந்ததியாரின் ஆட்சிக் காலமெனப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளும் கூட்டும் போது, மொத்த ஆட்சிக் காலம் நூற்றுக்கும் குறைவாகிறது. மன்னன் ஒருவன் 88 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான் என்பதும் நம்புதற்கரியது. இவ் வாட்சிக் காலத்தைக் குறைத்து நோக்கும் போது, புராணச் செய்தியான நந்தர்களின் நூற்றாண்டு

பாரசீக, மாசிடோனியப் படையெடுப்புகள்
(Persian and Macedonian Invasions)

பெஷாவர், ராவல்பிண்டி ஆகிய பகுதிகளைச் சுற்றியமைந்த காந்தாரம், பிம்பிசாரர் காலத்தில், 'புக்குசாதி' (Pukkusati) என்னும் பெயர் கொண்ட மன்னனால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவன் மகதமன்னனுக்குத் தூதுக்குழு ஒன்றை அனுப்பிக் கடிதமொன்றும் வரைந்தான். இச் செய்கைகளின் நோக்கத்தை அறிந்துகொள்வது சாத்தியமில்லையென்றாலும், கி. மு. ஆறுவது நூற்றாண்டின் இடையில் பாரசீக 'அகேமினியன்' (Achaemenian) பேரரசைத் தோற்றுவித்த 'சைரசின்' படை வீரர் (Hordes Cyrus) (கி. மு. 558-530), இந்திய மண்ணில் காலடி வைத்துக் காபூலுக்கு வடகிழக்கிலுள்ள கோர்பந்து, பஞ்சஷீர் (Chorband and Panjshir) நதிகள் கூடுமிடத்தில் அமைந்துள்ள புகழ் பெற்ற 'காபிச' (Kapisa) நகரையழித்தனர் என்பது தெரியவருகிறது. சிந்து நதியின் மேற்கிலுள்ள மாவட்டம் பாரசீகரின் வசமாயிற்று. சைரசு மன்னன் சந்ததியார்களில் தலைசிறந்து விளங்கும் 'டரையஸ்' (Darius, கி. மு. 522—486) கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்படும் பாரசீக அடிமை நாட்டுப் பட்டியலில் 'காந்தாரம்' (Gandhara) என்னும் பெயர் பிரதானமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தம் முன்னோர்கள் கண்ட வெற்றியைத் தொடர்ந்து 'டரையஸ்', 'ஸ்கைலாக்ஸ்' (Skylax) என்பவனது தலைமையில் சிந்து நதியின்மீது படையெடுப்பதற்கெனக் கடற்படையொன்றை அனுப்பி வைத்தான். இப் படையெடுப்பு ராஜபுதனப் பாலைவனம் வரையிலுள்ள சிந்து சமவெளிப் பகுதியைப் பாரசீகத்துடன் இணைத்துக்கொள்வதற்கு வழி வகுத்தது. இது பாரசீகப் பேரரசின் மக்கள் நிரம்பிய இருபதாம் சாத்ரபி (Satrapy) ஆயிற்று. ஒரு மில்லியன் ஸ்டர்லிங் மதிப்பிற்கதிகமான, 360 டூபிக் தங்க நாணயங்களை இச் சத்ரபி செலுத்தி வந்தது. பிற பாரசீக மாகாணங்கள் யாவற்றிலும் அதிகமாகத் திறை செலுத்தி வந்தது இதுவேயாகும். முதலாம் டரையசின் மகனான 'செர்க்ஸசும்' (Xerxes), பாரசீக இராணுவத்திற்கு யுத்த தளவாடங்களை அனுப்பி வந்த அவன் சந்ததியாரும் இந்திய மாகாணங்களின்மீது சிறிது ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர். செர்க்ஸசின் கல்வெட்டுகளில் இந்திய நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளையடக்கிய செய்திகள் பின்வருமாறு குறிக்கப்படுகின்றன. 'முன் தைவசுவை' (Daivasu) வழிபட்டுவந்த பூமியில், பிற்காலத்தில் 'அகுர் மசுதா'வின் அருளால், முதலாம் தைவசுவின் (The King) கோயில்கள் அஸ்திவாரத்தையே அழித்தன. தேவ வழிபாட்டு நிலப்பகுதி இந்திய சாத்ரபிகளை உள்ளடக்கியிருக்கலாம். கீழை நாட்டின் மேல், பிற்கால அகேமினியர்களின் பிடி சிறிது தளர்ந்தது. கி. மு. நான்காவது நூற்றாண்டின் இடையில், இந்திய எல்லைப் பகுதி பல சிறிய நாடுகளாய்ப் பிரிந்து, அவற்றுள் ஒவ்வொன்றின் தலைவனும் சுதந்தரப் பிரகடனம் செய்துகொண்டான்.

குனர் (Kunar) ஸ்வாத் (Swat) வெளிகளால் வடிக்கப்பட்ட காபூல் நதியின் வடபகுதியிலுள்ள மலைநாட்டில் 'அசுவகர்' வசித்து வந்தனர். இப பெயர் வடமொழிச்சொல்லான 'அசுவம்' (Asva–குதிரை) இரேனியச் சொல்லான 'அஸ்பம்' (Aspa) ஆகியவைகளுடன் தொடர்பு கொண்டது. இம் மலைப் பகுதியிலேயே குடியேறிய கிரேக்கரால் எழுப்பப்பட்டதாகக் கூறப்படும் 'நிசா' (Nysa) என்னும் நகரமும் இருந்ததென்பது தெரியவருகிறது. காந்தாரம் என்னும் பழைமையான பகுதி சிந்துநதியால் இரு கூறுகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. நதியின் மேற்கில் இக்காலப் பெஷாவர் மாவட்டத்திலடங்கும் 'புஷ்கலாவதி' (Pushkalavathi) என்ற நாடும் கிழக்குப் பகுதியில் இக்கால 'ராவல் பிண்டி' மாவட்டத்திலடங்கும் தட்சசீலமும் (Taxila) அமைந்தன. தட்சசீலம் நல்லாட்சி முறை கொண்ட வளமிக்க நாடு. ராவல்பிண்டிக்கு இருபது மைல்கள் வடமேற்கிலுள்ள சரைகலாவிற்கு (Saraikala) அருகிலுள்ள இக் கால பீர்மேட்டு (Bhir Mound) பகுதியில் இதன் சீரிய தலைநகரம் அமைந்திருந்தது. மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவுக்குள் செல்வதற்கான ராஜபாதையில் அமைந்திருந்த மாபெரு வாணிகச் சந்தையான இந் நகரத்தின் பெரும்புகழ், நாகரிக உலகமெங்கும் பரவியிருந்தது. வாணிகச் சாலையெனப் புகழ் பெற்றிருந்த இந் நகரம், அறிவுக்களஞ்சியமாயும் விளங்கி வந்தது. மூன்று வேதங்களையும், பதினெட்டுக் கிளைகளுள்ள அறிவையும் கற்றுத் தேர்வதற்கு, ஆர்வமிக்க புலவர் பெருமக்கள் இந் நகரில் குழுமினார்கள். மா பேரிதிகாசமான மகாபாரதம் இந் நகரில் முதன் முறையாக அரங்கேறியதெனக் கர்ணபரம்பரைச் செய்தி கூறும்.

தட்சசீலத்திற்குச் சற்று மேல் உள்ள மலைப்பகுதியில் உரசர் (Urasa–ஹஸ்ரா மாவட்டம்), அபிசாரர் (Abhisara), பஞ்ச், நயோஷிரர் (Punch, Naoshera) ஆகியோர் வசித்து வந்தனர். வேதச் செய்யுள்களில் முன்னரே புகழ்பெற்ற புருக்கள் அலலது பௌரவர்கள (Purus or Pauravas) தட்சசீலத்தில் கிழக்குப்பகுதியில் காணப்படும் இரு இராச்சியப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். 'போரஸ்' (Porus) எனக் கிரேக்கரால் குறிக்கப்படும் இளவரசனது நாடு, ஜீலம், சீனபு நதிகளுக்குமிடையில் அமைந்திருக்கிறது. அவனுக்கு மருமகனான இளைய போரசின் நாடு 'சீனப்' (Chenab) வரையிலும் பரவியிருந்தது. பௌரவ நாட்டெல்லைக்குள் 'கிளாவ்கனிகாய்' (Glaukanikoi), 'கத்யாய்' (Kathaioi), 'சௌபூதி' (Saubhuti) ஆகியோரும் வசித்தனர். ராவிச் சமவெளியின் கீழ்ப்பகுதியோடு தொடர்ச்சியாய் அமைந்த 'ஜங் மாவட்டம்' (Jhang District), 'சிபிகள்' (Sibis), 'மாளவர்' (Malwas), அவருடனிணைந்த 'க்ஷுத்ரகர்' (Kshudrakas) ஆகியோரது உறைவிடம். சீனபு நதியின் கீழ்க்கரைப் பகுதிகளில் 'அம்பாஷ்தர்' (Ambashthar) வாழ்ந்து வந்தனர். இக் கூட்டத்தினர் சுதந்

தர வாழ்க்கை நடத்தியவர். சில கூட்டத்தினரிடையே மக்களாட்சி அரசியல் முறை இருந்ததாகத் தெரியவரும். சிந்துவின் மேற்குப்பகுதி சிற்றரசர் பலரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. 'அலோர்' (Alor) அல்லது அதற்கருகிலுள்ள பகுதியைத் தலைநகராகக் கொண்ட 'மௌசி கானர்கள்' (Mousi Kanos) இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள். சிந்து முகத்துவாரத்தில் (Indus Delta) 'பட்டலா' (Pattala) என்னும் நகரமிருந்தது. கிரேக்க நகரமான "ஸ்பார்ட்டா'வைப் (Sparta) போல அரசர் இருவரையும், முதியோரடங்கிய செனட்டொன்றையும் கொண்ட அரசியலை இந் நகரம் பின்பற்றியது.

நாட்டில் நிலவிய ஒற்றுமையின்மையும், மேற்கு ஆசியாவில் கிரீஸ் முதலிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாறுதல்களும், வெளி நாட்டினரின் படையெடுப்புகளுக்கு—குறிப்பாக யவனரான மாசிடோனியரின் படையெடுப்புக்குக் காரணமாயிற்று. அண்டை நாட்டினருடன் விரோதங்கொண்ட இந்தியர் சிலர் சுயநலனைப் பேணி அயலாரை வரவேற்றனர். நாட்டிற்கு விளையக்கூடிய பெருங்கேடுள்ள பேராபத்துகளை அவர்களால் சிந்திக்க இயலாது போயிற்று.

ஐரோப்பாவின் தென்கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள யவன பூமியில் மாசிடோன் என்னும் இராணுவ அரசியலைக்கொண்ட நாட்டிற்குக் கி. மு. 336-இல் அதிசயிக்கத்தக்க ஊக்கமும் சத்தியுமுள்ள அலெக்ஸாந்தர் தலைவனாய்ப் பதவியேற்றான். டரையசு, செர்க்ஸசு மரபில் இறுதியாய் ஆண்டுவந்த பாரசீகப் பெருமன்னனைப் பிரசித்திபெற்ற இரு போர்களில் வென்று அவனது நாட்டைக் கைப்பற்றினான். கி. மு. 330-இல் பாரசீக மன்னன் ஆண்டான். பின்பு அகேமினியன் சாம்ராச்சியத்திற்குக் கிரேக்க மன்னன் எதிர்ப்புகளின்றித் தலைமை பூண்டான்; மூன்று ஆண்டுகளுக்குப்பின் கி. மு. 327-ல் இந்துகுஷ் மலைத்தொடரைக் கடந்து, பாரசீக முன்னோர்களை ஒரு காலத்தில் தலைவராகக் கொண்டிருந்த இந்தியச் சத்ரபங்களை மீட்க உறுதிகொண்டான்; தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் எண்ணத்தோடு இக் காலக் காபூலுக்கு அருகில் கோட்டைகளை அமைத்துப் படைவீரரைத் தேக்கி வைத்தான்; கி. மு. 327-326-ம் ஆண்டு குளிர் காலம் முழுவதையும் குனார், ஸ்வாத் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள கடுமையான மலைச்சாதியினரை வெற்றி கொள்வதில் செலவிட்டான்; 'மசாகா' (Masaga) 'ஆர்நாஸ்' (Aornos) கோட்டைகளை முற்றுகையிட்டு, 'நிசா' (Nysa) நகரை வீழ்த்தினான். அவனுடைய தளபதிகள் புஷ்கலாவதி நகரைக் கைப்பற்றினார்கள். 'மலாகந்து' (Malakand) கணவாய்க்கு வடக்கில் மசாகா இருந்திருக்கவேண்டும். ஸ்வாத், சிந்து நிலப்பகுதிகளுக்கு இடையேயுள்ள யூனு (Una) என்ற உயர்ந்த நிலப்பகுதி, 'ஆர்நாஸ்' என இக்கால ஆராய்ச்சி முடிவு கூறுகிறது. குனார்,

ஸ்வாத் பள்ளத்தாக்குகளுக்கு இடையேயுள்ள கோஹிமார் (Koh-i-Mor) என்னும் குன்றின் கீழ்ப்பகுதியில் 'நிசா' இருந்திருக்கலாம் என்பதும் கூறப்படுகிறது. பெஷாவருக்குப் பதினேழு மைல்கள் தென்கிழக்கில், ஸ்வாத்—காபூல் நதிகள் கூடியுள்ள இக்கால 'சார்சத்தம்' (Charasadda) புஷ்கலாவதியாய் இருந்திருக்கக் கூடுமென்பது நம்பப்படுகிறது.

மன்னன், அடர்ந்த காடுகள் பலவற்றைக் கடந்து, 'ஓஹிந்தை' (Ohind) நோக்கி முன்னேறி, படகுகளின் உதவியுடன் (கி. மு. 326) நதியைக் கடந்தான். இம் முயற்சிகளில் தட்சசீல மன்னனுனை 'அம்பி' (Ambi) என்பான் அலெக்ஸாந்தருக்கு மிகவும் உதவியளித்து வந்தான்; படையெடுத்து வந்த அயலானைத் தன் தலைநகருக்கு மிகுந்த படாடோபத்துடன் வரவேற்றான். சிறிது ஓய்வுக்குப்பின் மீண்டும் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்த அலெக்ஸாந்தர், 'ஹைடாஸ்பஸ்' (Hydaspes) என்னுமிடத்தை (விதாஸ்த—இக் கால ஜீலம்) அடைந்தான். ஒரு கருத்திற்கிணங்க, ஜீலம் என்ற பட்டணத்திற்குச் செல்லும் பெருஞ்சாலையையே அலெக்ஸாந்தர் தேர்ந்தெடுத்திருக்க வேண்டும். மற்றொரு கருத்தின்படி நந்தன் கணவாய் வழியாய் இறங்கி, ஹரன்பூர் கிராமத்திற்கு அருகிலுள்ள ஹைடாஸ்பஸின் தென்கரையை அடைந்திருக்கவேண்டும். அவன் இங்கு, மறு கரையில், தனது முன்னேற்றத்தைத் தடைசெய்யும் வகையில், பெரியதொரு படைதேக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். வெல்லுதற்கரிய பெரியதொரு படைக்குத் தலைமை தாங்கிய பேருருவமும் பெருவலியுங்கொண்ட மூத்த போரஸ், அண்டை வீட்டுத் தட்சசீல மன்னனது வெட்கமற்ற துரோகச் செயலை எண்ணி நொந்து தாய் நாட்டையும் சொந்த மனைவியையும் செருக்குற்ற மேலைநாட்டு வீரனிடமிருந்து காப்பாற்ற உறுதி பூண்டான். வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியதாலும், எதிர் மருங்கில் போர் வீரரும் யானைகளும் குழுமியிருந்ததாலும், ஆற்றைக் கடப்பது அரிதென உணர்ந்தான். பல திக்குகளிலும் செல்வது போன்று போக்குக் காட்டி, எதிரியின் கவனத்தைத் திருப்பி, நதியை எதிர்த்துப் பதினேழு மைல்கள் முன்னேறினான்; காடுகளடர்ந்து, ஆற்றின் நடுவில் திட்டுப்போல உயர்ந்த அடவிகள் நிரம்பிய தீவு ஒன்றால் ஏற்பட்ட திருப்பத்தில் ஆற்றைக் கடந்தான். ஆற்றைக் கடந்த இடம் ஜீலம் என்ற பட்டணமென்று சிலரும், ஜலால்பூர் என்று சிலரும் கூறுவர். ஆற்றைக் கடந்துவரும் எதிரிகளைத் தாக்கிய சிறு படையொன்று முறியடிக்கப்பட்டது. இந்திய மன்னனுடன் போரிடும் நோக்கத்தோடு முன்னேறினான் அலெக்ஸாந்தர். படையை அணி வகுத்து எதிரியைத் தாக்க, போரசும் சித்தமானான். அவனது படையில் 30,000 காலாள்களும், 4,000 குதிரை வீரரும், 300 தேர்களும், 200 யானைகளும் இருந்தன. யானைகளை முன் வரிசையிலும், காலாள்களைப் பின் வரிசையிலும் அமைத்துத் தேர்களை

முன்னிறுத்தி, இருமருங்கிலும் குதிரைப்படைகளை அமைத்தான். யானைகளைப் புற அரணாகவும் காலாள்களை மதிலாகவும் கொண்ட பெரியதொரு நகரம்போலப் படை தோற்றமளித்தது. சண்டை நடந்த இடத்தை அறுதியிட்டுக்கூற வகையில்லை. அலெக்ஸாந்தர் ஜீலத்தில் கூடாரம் அமைத்தான் எனக் கருதுபவர், 'காரிச் சமவெளியில்' (Karri Plain) எதிரிகள் போரசுடன் பொருதார்கள் எனக் கூறுவர்.

சிறந்த குதிரைப்படையினரையுடைய மாசிடோனியருக்கு முதலில் தாக்கும் வாய்ப்பளித்தது பெருங்கேடு விளைத்தது. மாசிடோனியர் இடசாரியில் தமது தாக்குதலைத் தொடங்கினர். குதிரைமீதமர்ந்து தாக்கிய மாசிடோனிய வில்லாளிகளை எதிர்த்துப் போரிட இயலாமல், இந்தியத் தேரோட்டிகளும் குதிரை வீரரும் துன்பமுற்றனர்கள். ஆற்றல்மிகுந்த நெடியவிற்களையுடைய இந்தியப் படையினர், சேறு நிறைந்த பூமியில் விற்களை ஊன்ற இயலாமல், செயலற்றிருந்தார்கள். யானைகள் எதிரிகள்மீது பாய்ந்து, பெஞ்சேதம் விளைத்தன. ஆனால், பெரிய உடம்பையுடைய அவை காயமுற்றுச் சித்தமிழந்து, விரோதி-நண்பர் என்னும் வேற்றுமையின்றிப் பெருஞ்சேதம் விளைத்தன. குழப்பமடைந்த பௌரவப்படை, அலெக்ஸாந்தரின் தளபதிகளால் தாக்குண்டு சிதறி ஓடிற்று. ஆயினும், இந்திய மன்னன் புறமுதுகிடாது, இறந்த ஒரு யானைமீதமர்ந்து, படுகாயமுறும் வரை போரைத் தொடர்ந்து செய்தான். மாசிடோனிய வெற்றி வீரனாகிய தன் முன் நிறுத்தப்பட்ட போரசை, "நான் உன்னை எவ்வாறு நடத்துவது?" என்று அலெக்ஸாந்தர் வினவினான். "மன்னனைப்போல நடத்துக" என பதிலிறுத்தான் வீரமிக்க போரசு. அலெக்ஸாந்தர், வீரனது எதிரியின் நெஞ்சுறுதியை மெச்சி, போரசின் நாட்டை அவனுக்குத் திரும்ப அளித்தான். கூடியவரையில் சத்திவாய்ந்த உள்நாட்டு மன்னரின் நட்பைப் பெறுவதே அலெக்ஸாந்தரின் கொள்கை. புதியதும், தனது சாம்ராச்சியத்திலிருந்து நெடுந்தொலைவில் உள்ளதுமான நாட்டில் துணிவும் சத்தியும் பொருந்திய உள்நாட்டுத் தலைவர்களின் நட்பு, ஒருவர்க்கொருவர் கட்டுப்பாடாயமைந்து, போரசின் செல்வாக்கை உயர்த்துவதற்கு மிகவும் பயன்படுவது என்பதை அவன் நன்கு உணர்ந்திருந்தான்.

பௌரவ நாட்டையடுத்த சிறு நாடுகளையும், கூட்டத்தினர் பலரையும், அலெக்ஸாந்தர் முரியடித்தான். 'அகிசைன்ஸ்' (Akesines) (சீனபு) 'ஹைடரோட்ஸ்' (Hydaraotes), ராவி (Ravi) நதிகளைக் கடந்து, கதாய் (Kathaioi) இனத்தினரின் கோட்டையான சங்காலாவை (Sangala) முற்றுகையிட்டு, 'ஹைபசிஸ்' (Hyphasis) அல்லது பியாஸ் நதியை நோக்கி முன்னேறினான். 'சங்காலா' குருதாஸ்பூர் மாவட்டத்திலுள்ளது என நம்பப்

படுகிறது. கங்கைச் சமவெளியின்மீதும் தொடர்ந்து போரிட விரும்பிய அலெக்ஸாந்தரின் விருப்பத்திற்குச் சண்டைகளால் சோர்ந்திருந்த அவன் படைவீரர் இணங்கவில்லை. தனது படையெடுப்பு எல்லையைக் குறிப்பதற்கு உயர்ந்த பன்னிரண்டு கல் தூண்களை நிறுவி, துக்கம் நிறைந்த மனத்தோடு ஜீலம் நோக்கித் திரும்பினுன் அலெக்ஸாந்தர்; படையின் ஒரு பகுதியினரை 'நியார்க்கஸின்' (Nearchos) தலைமையில் கடல் மார்க்கமாகச் சிறு படகுக்கூட்டத்துடன் அனுப்பிவைத்தான் ராவி, சீனுபு நதிகளின் கீழ்க்கரைப் பள்ளத்தாக்குகளில் வாழ்ந்த போர்வெறிகொண்ட சுதந்திர இனத்தினர் பலருடன் பொருது, எஞ்சிய படைவீரர் திரும்பலாயினர். பெண்டிரும், குழந்தைகளுமாக ஆயிரக்கணக்கானவர் போரில் மடிந்தனர். ஒரு நகரத்தில்தலைக்குனிவைவிடச் சாவைப் பெரிதென மதித்து, பிற்கால 'ரஜபுத்திரர்' 'ஜாவ்கர்' (Jaukar) என்னும் தீப்பாய்தல் செய்வதுபோல மக்கள் தீ வளர்த்து அதில் குதித்து மாண்டார்கள்.

மாளவரின் பலம் பொருந்திய கோட்டையொன்றைத் தாக்கும்போது அலெக்ஸாந்தர் அபாயகரமாகக் காயமுற்ருன். தோல்வியடைந்தோர், தேர்களையும், விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களையும், சிறு கேடயங்களையும், சித்திர வேலைப்பாடமைந்த துணிகளையும், சிங்கம், புலி முதலியவைகளையும் பரிசாகக் கொடுத்தனர். அலெக்ஸாந்தர் சிந்துவிலுள்ள சிறு நாடுகளையும் வென்று, பெருங்கடற்பிரயாணத்தைத் (கி. மி. 325) தொடங்கினுன். மாசிடோனியப் படைப்பகுதியொன்று ஆப்கானிஸ்தானம் வழியாகத் தரை மார்க்கமாக முன்னரே அனுப்பப்பட்டது. அரசனுல் நடத்திச் செல்லப்பட்ட பகுதியொன்று பலுச்சிஸ்தானப் பாலைவனத்தைப் பெருமுயற்சியுடன் கடந்து, மிக்க இன்னல்களை அனுபவித்து, பாபிலோனை (Babylon) அடைந்தது. எஞ்சியபடைவீரர் கடல்மார்க்கமாக நியார்க்கசின் தலைமையில் 'டைகிரிஸ்' (Tygris) நதியின் வடவெல்லையை அடைந்தனர். பாபிலோனுக்குத் திரும்பிய அலெக்ஸாந்தர் நெடுநாள் உயிருடனில்லை. கி. மு. 323-ல் அவன் மரணமடைந்தான்.

அலெக்ஸாந்தர் அமைத்த நிருவாக முறைகள்
(Administrative arrangements made by Alexander)

வென்ற பகுதிகளைக் கைநழுவ விடுவதற்கு அலெக்ஸாந்தருக்கு விருப்பமில்லை. அவன் பரந்த தனது சாம்ராச்சியத்துடன் அவற்றை இணைத்துக்கொள்ள விரும்பினுன்; ஹைடாஸ்பஸிற்கு மேற்கிலுள்ள மாவட்டங்களைப் பல சத்ரபங்களாக அமைத்து, மாசிடோனிய, பாரசீகக் கவர்னர் பலரையும் நியமித்தான். ஆர்ணுவைச் சேர்ந்த சசிகுப்தன், தட்சசீல அம்பி போன்ற இந்தியத் தலைவர்களும் இவர்களுக்கு உதவி புரிந்தார்கள். சிந்து

6. மகதப் பேரரசு எழுச்சியின் தோடக்கக் காலத்துப் பண்பாடு

(Civilisation in the early days of Magadhan Ascendancy)

சான்றுகள்

(Sources)

மகதப் பேரரசு எழத்தொடங்கிய காலத்து இந்தியப் பண்பாட்டு நிலையை உணர்வதற்குப் பல சான்றுகளை ஆராய வேண்டும். தனித்ததொரு சான்றில் செய்திகளனைத்தையும் காண்பதரிது. சிந்து சமவெளி, வடமேற்கு எல்லைப்பகுதி ஆகியவற்றைக் குறித்த செய்திகளை அறிவதற்குக் கிரேக்கக் குறிப்புகளே மிகவும் உதவுகின்றன. கௌரவரும் பாஞ்சாலரும் ஆண்டு வந்த பிராமண சமயத்தின் உறைவிடமான மத்தியதேசம் அல்லது மேற்குக் கங்கைச் சமவெளியைப்பற்றிய குறிப்புகளையறிவதற்கு முற்கால இதிகாசங்களையும் பிராமண சூத்திரங்களையும் ஆராயவேண்டும். இதிகாசம் வீரகாலக் குறிப்புகளடங்கியது. அது பிந்திய வேதகாலத்தைப்போன்ற சமவயதுடையதெனினும், சில செய்யுள்களில், பிந்திய வேதகால நூல்களில் கிடைக்கும் குறிப்புகளைவிட பூவியலைப்பற்றிய குறிப்புகள் மிக அதிகம். பாடலிபுத்திரத்தைப்பற்றிய குறிப்பு எதுவும் இரண்டு இதிகாசங்களிலும் காணப்படவில்லை என்பது கவனித்தற்குரியது. கிரிவிரஜமும், ராஜகிருகம் அல்லது வசுமதியும் மகதப் பேரரசின் தலைநகரெனக் குறிக்கப்படுகின்றன. இரண்டு இதிகாசங்களும் மகத மன்னரின் வலிமையை உணர்ந்து சித்திரிக்கின்றன; இரண்டிலும் பெரியது, மகதப் பேரரசு ஏற்படப் போவதை முன்னறிவிக்கிறது; சிறியது, 'வைசாலிக நிருபர்களுடன் (வைசாலியின் அரசர்கள்)சமகாலத்தவரான கோசலப் பேரரசரைக் குறிக்கிறது. இரண்டிலும் புத்த சமயத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. கிரேக்கரும் சாகரும் அறிமுகமானவர்களேயென்றாலும், மூலக்கதையுடன் தொடர்பற்றவராய்க் காணப்படுவர். பல கட்டுக்கதைகள்,

பிந்திய சாதனைகள், அத்தியாயங்கள் நீங்கலாக, காவிய முழுவதையும் இக் காலச் செய்தியறிவதற்கு நம்பத்தகுந்த சான்றுக உபயோகிக்கலாம். வடகிழக்கு இந்திய வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள அரிய செய்திகள் முற்காலப் பாலி இலக்கியங்களிலிருந்தும், சமணரின் புனித நூல்களிலிருந்தும் அறியலாகும். தென்னிந்திய மக்களைப்பற்றிய சிதறிய குறிப்புகள் சில, இந் நூல்களில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றனவெனினும், விரிவான செய்திகளோ தெளிவான கருத்துகளோ இல்லை. தென்னிந்தியாவில் அரிய இலக்கியங்கள் உண்டு. அவை யாவும் பிற்காலங்களில் தோன்றியவையாகக் கருதப்படுவதால், மௌரியருக்கு முந்திய கால ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுவதில்லை.

நிருவாகம்
(Administration)

இக் காலத்தொடக்கத்திலும், இறுதியிலும், கிழக்கு, மேற்குத் திசைகளில் முடியாட்சி ஒன்று நிறுவப்பட்டது எனக் கொள்ளலாகாது. பஞ்சாபு, மாளவம், அயோத்தி, தென்பீகார் ஆகிய பகுதிகளில் வலிமை பொருந்திய மாமன்னர் ஆண்டுவந்தனர். அண்டையிலுள்ளவர்களுடன் போரிட்டுத் தங்கள் செல்வாக்கைப் பரப்பி, பேரரசு அமைக்கவும் அவர்கள் முற்பட்டார்கள். பேரார்வம் மிக்க சுதந்திரக் கூட்டத்தினரை அம் மன்னர் எதிர்த்துப் போரிட வேண்டியதாயிற்று. அவ் வினத்தினர் தம்முள் முதியோரைத் தேர்ந்தெடுத்து அரசு செலுத்தினரே ஒழிய, முடியாட்சிக்கு அடிபணிந்து வாழவில்லை. அரசபதவியும் எங்கும் ஒரே செல்வாக்குடையதாய் இல்லை. கிழக்கிந்தியப் பகுதியிலுள்ள சில நாடுகள், உண்மையில் சாம்ராச்சியங்களாய் விளங்கின. அவற்றை ஆண்டுவந்த மன்னர், 'ஏகராட்' (Ekarat) அல்லது 'தனி மன்னர்' என்ற செல்வாக்குடையவர். சிந்து நதியின் வண்டற்பகுதியில் படைத்தலைவராய் விளங்கியமன்னர் சிலர், நிருவாகப்பொறுப்பை முதியோரடங்கியசெனட்டுஒன்றின் வசம் விடுத்திருந்தனர். 'ஸ்பார்ட்டா'வைப் (Sparta) போன்று இங்கும் சில பகுதிகளில் அரசரிருவர் இருந்தனர். தொன்மையான 'துவைராச்சியம்' (Dvairajya) அல்லது 'இரட்டையாட்சி' இந்திய வரலாற்றிலும் கர்ண பரம்பரை வாயிலாகவும் மிகப்புகழ் பெற்றது. கீழைக் கங்கைச் சமவெளியில் சூத்திரர் செல்வாக்கு மிக வளர்ந்திருந்ததெனினும், சிந்துவின் கீழை நதிப்பள்ளத் தாக்கின் நிலை வேறாய் இருந்தது. பிராமணரின் அரசியல் செல்வாக்கு இப் பகுதியில் மிகுந்திருந்தது. 'மத்திய தேசத்தை' ஆண்டுவந்த 'ராஜன்', புராணச் செய்தியடிப்படையில், தனி

வல்லாட்சி நடத்தவில்லையென்பது தெரிகிறது. நாட்டு நிருவாகத்தை அரசமரபைச் சார்ந்த இளவல்களும் இராணுவத் தலைவர்களுமடங்கிய 'சபா' என்னும் அவையின் உதவியுடன் நடத்திவந்தான். சில சமயங்களில் இவ் வவையின் பேராள்களாய், புரோகிதர், அலுவலர், சூத்திரர் போன்ற கடை வகுப்பினரின் பிரதிநிதிகளும் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அவ்வமயங்களில் அது பொதுமக்களவையாய் விளங்கியதேயன்றி, பெரிய மனிதர் அவையாய் மட்டிலும் விளங்கவில்லை. பொது அவை காணப்படாத நாடுகளிலும், பிராமணர், சமூகத்தின் முதியோர், வாணிகத் தொழில் சபைகளின் தலைவர் ஆகியோரின் ஆய்வுரைகளை மதித்து அரசன் நடந்தான் என்பதும் தெரியவருகிறது. மக்களுக்கு உகந்தவைகளை அவன் செய்து வந்தான். நன்முறையில் அரசு செய்வதற்கு வேத சாத்திரங்களில் அவன் பயிற்சிபெற வேண்டியதாயிற்று. கொடுங்கோலர்களை அரசு நீக்கிய செய்திகள் பல காணப்படுகின்றன. பேரரசுக் கோட்பாட்டின் உறைவிடமான மகதத்திலுங்கூட, கிராமத் தலைவர்களை மன்னன் கலந்தாலோசித்தது தெரியவருகிறது. கடமை தவறிய குலமொன்று, வெகுண்ட மக்களால் பதவியினின்றும் நீக்கப்பட்டது.

அரச பதவி பரம்பரைச் சொத்து. வாரிசைத் தீர்மானிப்பதும், பட்டத்திலிருந்த மன்னனது வழக்கம். அரசனைத் தேர்ந்தெடுத்து அமர்த்திய செய்திகளும், ஆசிரியர் பலரால் கூறப்படுகின்றன. அரச குடும்பத்தினரைத் தேர்ந்தெடுப்பது வழக்கமெனினும், அயல் குலத்தவரையும் அரசுக் கட்டிலேறச் செய்வதும் வழக்கம். பஞ்சாபு மாகாணமொன்றில் அழகுமிக்க ஒருவனை மன்னனாகத் தேர்ந்தெடுத்த செய்தியைக் கிரேக்க ஆசிரியர் கூறுவர். அரசப் பதவி க்ஷத்திரியருக்கே உரியது என்னும் விதி தளர்ந்தது. இக் காலத்து வலிமை பொருந்திய அரச குலங்களில், 'சூத்திரரும்' மிகச்சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

நாட்டெல்லை பெருகியதாலும், புதிய நாடுகளை இணைப்பதாலும், வைசிராய் அல்லது மாகாணக் கவர்னர்களின் பதவி மதிப்பு உயர்ந்தது. கிழக்கு, வடமேற்குப் பேரரசுகளால், அரச குலத்தைச் சார்ந்த இளவல் ஒருவனுக்கு இப்பதவி அளிக்கப்பட்டது. தைமூர் வமிசத்தினரிடமும், பிற்காலத்தில் மௌரிய வமிசத்தினரிடமும் இப்பழக்கம் இருந்து வந்தது. பிற நாடுகளை நிலையாகப் பேரரசுடன் இணைத்து அரசுப் பொறுப்பேற்பதை இதிகாசம் போற்றுவதில்லை. சாதாரணமாக வெற்றி கண்ட பிறகும் தோற்றவரின் நாட்டை அம்மரபிலுதித்த அரச வமிசத்

தினருக்கே மீண்டும் அளித்துவிடுவது வழக்கம். வேறு தலைவனை யமர்த்த நேரும்போது பேரரசு அவையில் பணி புரியும் இராணுவத் தலைவர்களையே தேர்ந்தெடுப்பது வழக்கம். இத் தலைவர்கள் க்ஷத்திரியராய் இருக்க வேண்டுவதில்லை. உதாரணமாக, பாஞ்சாலப் பகுதியொன்றை ஆள்வதற்குப் பிராமணன் ஒருவனைக் கௌரவர் தேர்ந்தெடுத்த செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது. கௌரவ மன்னன் ஒருவன், அங்கநாட்டின் (Anga) ஆட்சிப் பொறுப்பை, தேரோட்டியின் (Suta-சூதன்) மகனொருவனுக்கு அளித்திருந்தான். கோசல நாட்டில் பிராமணர்கள, சில மாவட்டங்களை ஆட்சிப் பொறுப்புட்படப் பரிசாகப் பெற்று மன்னரைப்போல வாழ்ந்தார்கள்.

அரச அலுவலர்களுள், காசி-கோசல நாடுகளில் புரோகிதனுக்குச் சிறந்த இடமளிக்கப்பட்டிருந்தது என்னும் செய்தி, 'இராமாயணம்', 'ஜாதகக் கதைகள்' (Jatakas) என்னும் இலக்கியங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. சூத்திரச் செய்யுள் ஒன்றிலிருந்து காசி, கோசல, விதேகநாடுகள் மூன்றிற்கும் ஒரே புரோகிதன் இருந்ததாகச் செய்தி கிட்டுகிறது. 'ஏகபுரோகித' (Eka-Purohita) என்னும் சொற்றொடர் இராணுவத் துறையில் 'ஏகராட்' (Eka-Rat) என்னும் சொற்றொடரைப்போல, சமயத் துறையில் சிறப்பு வாய்ந்தது. கௌரவ, பாஞ்சால, மத்ஸ்ய நாடுகளில், புரோகிதனைக்காட்டிலும் சேனாதிபதியின் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தது. சேனாதிபதிக்குச் சற்றேறக்குறைய மன்னனைப்போலவே செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தது. அரச குலத்தைச் சார்ந்த ஒருவனுக்கு இப்பதவியை வழங்குவது மரபு. இராணுவ அலுவல்களுடன் நீதி வழங்கும் பணியையும் இவன் மேற்கொண்டான்.

இக் காலத்துப் பொது அலுவல் துறை வளர்ச்சியில் 'மகாமாத்திரர்' (Mahamatras) என்னும் புதிய அலுவலர் குழாம் ஒன்று தோன்றி வளர்ந்தது குறிப்பிடத்தக்க செய்தி. வேத இலக்கியக் குறிப்புகளில் காணப்படும் இவ் வலுவலரைப்பற்றிய செய்திகள் மௌரிய, சாதவாகன ஆட்சிக் காலங்களுக்குப்பின் காணப்படுவதில்லை. சிலர் (ஸர்வார்த்தகர் - Sarvarthakas), பொதுக் காரியங்களைக் கவனித்து வந்தனர்—மற்றும் சிலர் (வியவகாரிகர்-Vyavaharikas) மூன்றுமவர், இராணுவ நிருவாகப் பொறுப்புள்ள சேனா நாயகர் (Sena-nayakas). சிலர் பிறர் நிலங்களை அளந்து குறிப்புவைத்துக்கொள்ளும் பணியையும் (ரஜ்ஜுக்ரஹகர்—Rajjug rahakas), மற்றும் சிலர், மன்னனுக்குச் சேர வேண்டிய விளைபொருள்களைக் கணக்கெடுக்கும் பணியையும் (துரோணமபகர்—Dronamapakas) மேற்கொண்டிருந்தனர்.

நீதி வழங்குவதில் மன்னனுக்குப் பெரும்பங்கிருந்து வந்தது. குடும்பம், சாதி, மாவட்டம் ஆகியவைகளில் நிலவியிருந்த பழக்கவழக்கங்களுக்கிணங்க, அரசன் நீதி வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு இருந்து வந்தது. 'வியவகாரிகர்' அல்லது நீதிபதிகள், அப்போது, இப் பொறுப்பில் பெரும்பகுதியை மன்னனுடன் பகிர்ந்துகொண்டனர். சில பகுதிகளின் சட்ட முறை பௌத்த மரபையொட்டிச் சிக்கல் நிறைந்து காணப்படும். ஒன்றன்மேல் ஒன்ருயமைந்த தனிப்பட்ட வழக்குத் தீர்ப்பு மன்றங்களில் (tribunals), வினிஸ்சய 'மஹாமாத்திர' (Vinischaha mahamathra) மன்றம் கடையிலும் 'ராஜனின்' அவை மேலுமாய் அமைந்திருந்தன. வழக்காறுகள் கொண்ட புத்தக விதிகளுக்கிணங்க (Book of Customs) நீதி வழங்கப் பட்டது. இம்மரபு விதிகளைக் குறிக்கும் சான்று பிற்காலத்தைச் சார்ந்திருப்பதால், இதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் முறை, குடியாட்சிமுறை வழக்கிலிருந்த ஒரு தனிப்பகுதியில் கடைப் பிடிக்கப்பட்டதா, அல்லது நாடு முழுவதும் வழக்கிலிருந்ததா என்பது கூற இயலாது. கிரிமினல் சட்ட விதிகளுக்கிணங்க, கடுஞ்சோதனைகளும் அனுமதி பெற்றிருந்தன.

ஆயுதம் தாங்கிய எதிரிகளிடமிருந்து மக்களைக் காப்பது, நீதி வழங்குதலைப்போன்ற முக்கியக் கடமைகளுள் ஒன்று. இப் பணியைச் செவ்வனே நிறைவேற்றுவதற்கெனப் பெரும்படையொன்றை அரசன் தயாரிக்கவேண்டியிருந்தது. எனவே, இராணுவ நிருவாகத்தில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டு, யானைப் படையை நிரந்தரமாக நிறுவி, இராணுவ நிருவாகப் பொறுப்புகளை, மகாமாத்திரரிடம் ஒப்புவித்தனர். அக் காலத்துப் படை நான்கு பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. 'காலாட்படை, குதிரைப் படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை ஆகிய படைகளின் பட்டியலில் பிந்திய இதிகாசம், கடற்படை, பணியாள்கள், ஒற்றர்கள், உள் நாட்டு வழிகாட்டிகள் ஆகியோரையும் இணைத்துக் கூறும். சிந்து நதி டெல்டாவில் வாழ்ந்த திறமை மிக்க மாலுமிகளைக் கிரேக்க ஆசிரியர் குறிப்பர். கடற்பிரயாணத்தை மேற்கொண்ட மாசிடோனியர், தங்கள் முயற்சியில் தோல்வியுற்று, அம் மாலுமிகளைப் பதவியிலமர்த்திப் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தனர் என்பதை அவ் வாசிரியர் குறிப்புகளிலிருந்து அறியலாம். மௌரியப் பேரரசை நிறுவிய மன்னன் கடற்படையை அமைப்பதற்கு முன்பே சிந்துவெளி டெல்டாவிலுள்ள மன்னர் சிறு கடற்படைகளை வைத்திருந்தனர் என நம்புவதற்கு இடமுண்டு.

கி. மு. நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்ருண்டில், இந்தியப் போர்வீரர்களின் போர்த்திறமையை விளக்கும் கிரேக்கக் குறிப்

புகள் மிகச் சொற்பமெனினும், கிடைத்திருப்பது நாம் பெற்ற நற்பேறே. பகுத்தி உடையணிந்த இந்தியக் காலாட்படையி னர், நீண்ட விற்களையேந்தி, இரும்பு முனை பொருந்திய நாணல் அம்புகளை உபயோகித்து வந்தனர். வீரர் சிலர் ஈட்டியையும் தாங்கியிருந்தனர்; இரு கைப்பிடிகளுள்ள வாளையும், பதனிடப் படாத எருமைத் தோலினாலாகிய கவசத்தையும் கொண்டிருந் தனர். குதிரைப்படையினரின் உடைமைகளும், காலாட்படை யினருடைய உடைமைகளைப் போன்றனவே. தேர்கள், குதிரை களாலும் மூர்க்கமான கழுதைகளாலும் இழுத்துச் செல்லப்பட் டன. தேர்களிலிருந்த அறுவருள் வில்லாளர் இருவரும், கேட யந்தாங்குபவர் இருவரும், தேரோட்டிகள் இருவருமாவார்கள். இதிகாசக் கவிஞர், படைப்பிரிவுகளை 'அட்சௌகிணிகள்' (Akshu-hinis) என்றும், 'வாகினிகள்' (Vahinis) என்றும் பல பெய ரிட்டு வழங்குகின்றனர். இதைத் தவிரப் பல வகையான போர் அணிகளையும் (வியூகம் - Vyuha), சதக்னி (Satagni-நூறு ஆள் களைக் கொல்லவல்ல கருவி) உட்பட பல்வேறு எறிபடைகளையும் குறிப்பிடுகின்றனர். சமண நூலாசிரியர், அஜாதசத்துருவால் கையாளப்பட்ட 'மஹாசிலாகண்டகம்' (Mahasila kantaga), 'ரத்தமுசலம்' (Ratha musalam) போன்ற கருவிகளையும் குறிப்பிடு கின்றனர். இவற்றுள் முந்தியது பெருங்கற்களைச் சுழற்றி யெறியக்கூடிய 'கவண்' போன்ற கருவி என்றும், பிந்தியதுகதை பொருத்தப்பட்ட தேர் என்றும், குறுக்கும் நெடுக்குமாக விரைந்து சென்ற இது பலரைக் கொன்று குவிக்கக்கூடியது என்றும் அறிகிறோம்.

ஆசிய நாட்டின் மற்ற மக்களைக்காட்டிலும் இந்தியர் போரில் வல்லவர் எனக் கிரேக்க நூலாசிரியர் சான்று பகர்வர் பிற நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்தோரை எதிர்த்து நிற்க இந்திய வீரரால் இயலாமைக்கு, இந்தியக் குதிரைப் படை வீர ரின் பலவீனமே காரணமாயிற்று. பழங்கால இந்தியப் படைத் தலைவர்கள், யானைப்படைகளின் மீது மிக்க நம்பிக்கை கொண்டிருந்தமையால், குதிரைப்படை அமைப்பில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தவில்லை.

சிறந்த அவை, பெரும்படை, சீரிய அலுவலர் பலர் ஆகி யோரைப் பராமரிப்பதற்குப் பொருள் இன்றியமையாததாயிற்று. வலிமையற்ற அரசர்கள் தங்களை வெற்றி கண்டாரைத் திருப்தி செய்வதற்காக மிகுந்த பொருள்களைத் திறையாகச் செலுத்தி னர்கள். பல மில்லியன்களைக் கருவூலங்களில் சேர்த்து வைக்க மாமன்னர் பலர் விரும்பினர். வரி வசூலிப்பது அரசாங்கத்திற்கு

மிக முக்கியமாயிற்று. கருவூலங்களை நிரப்புவதற்கு மன்னர் நூதனமான உபாயங்களைக் கையாள ஆரம்பித்தனர். வேதச் செய்யுள்களில் மக்கள் மனமுவந்து அளித்த 'பலி' (Bali) முக்கிய வருமானம் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'பலிக்ரித்' (Balikrit) என்பது வேதகால குடிமகன் இசைத்த பலியைக் குறிக்கும் தோத்திரத்தைச் சுட்டும் சொல்லாகக் கருதப்படுகிறது. அதர்வ வேதத்தைச் சார்ந்ததெனக் கருதப்படும் பகுதியொன்றில், 'சுல்கம்' (Sulka) என்னும் சொல்லையும் அறிஞர் சிலர் கண்டு உரைப்பர். 'யாக' என்னும் சங்கத்தைக் குறித்த சொல், பிராமண இலக்கியங்களில் உயர்ந்த அரசாங்க அலுவலன் ஒருவனைக் குறிக்கும் 'பாகதுக' (Bhaga-dugha) என்னும் சொல்லிலிருந்து கிடைக்கிறது. அறுவடையான தானியத்தில் மன்னன் பங்கு என்னும் பொருள்படும் 'பாக' என்பது, நாளடைவில் அரசாங்க வருமானங்களில் முக்கியமானதாயிற்று. இதனின்று மன்னனுக்கு 'ஷட்பாகின்' (Shadbhagin ஆறில் ஒரு பங்கிற்கு உரிமையாளன்) என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. அறுவடைக்களங்களில் 'பாகம்', கிராம அதிகாரிகள் அல்லது மன்னனின் பணியாள்களால் அளந்தும், அல்லது தானியங்களை மதிப்பிட்டும் சேகரிக்கப்பட்டது. வரி வசூலிப்போரில் 'கிராம போஜகன்' (Gramabhojaka) அல்லது கிராமத்தலைவன், முதன்மையானவன். அமைச்சர்களும் இப் பதவியை வகிப்பதுண்டு. மனமுவந்து மக்களால் அளிக்கப்பட்ட பலி, நாளடைவில் அரசாங்கத்தாரால் கடுமையுடன் கோரப்படும் வரியாயிற்று. எனவே, 'பலியை' வசூலிப்பவர்களை ஆள் விழுங்கி வேதாளங்களாகக் கருதும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. அரசனுக்குரிய பிற வரிகள் 'பாற்பணம்' (Milkmoney) என்பது மற்றொன்று. 'பாற்பணம்' மன்னனுக்கு வாரிசு பிறந்ததும், குடி மக்களால் செலுத்தப்படுவது. இவற்றைத் தவிர, வணிகர், பிற வரிகளையும் சுங்கங்களையும் செலுத்தி வந்தனர். 'கட்டாயப் பணிகளையும்' குடிமக்கள்மீது மன்னன் சுமத்தி வந்தான். காடுகளையும், காலி மனைகளையும், தன்னிச்சைப்படி ஜாரி செய்வதற்கு மன்னனுக்குரிமையுண்டு.

அரசனற்ற நாடுகள், அல்லது குடிமக்களைப்பற்றிய செய்திகள், பெரும்பாலும் பௌத்த கிரேக்கச் சான்றுகளிலிருந்து கிட்டுகின்றன. வடமொழி இதிகாசங்களிலும் சில அரசியல் நூல்களிலும், சமய நூல்களிலும் சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நாணயங்களும் கல்வெட்டுகளும் அதிகமாகப் பயன்படுவதில்லை. 'சங்கம்' (Sangam) அல்லது 'கணம்' (Gana) என்னும் சொற்கள் குடியாட்சியைக் குறிப்பவை. பொருளாதாரச் சங்கங்களையும், சமயக் குழுக்களையும் குறிப்பதற்கும், இச் சொற்களே பயன்படு

கின்றன. முடியாட்சிகளைப் போலக் குடியாட்சிகளும் ஒரே அமைப்பைக் கொண்டவையல்ல. சில, மரபினரின் சிறு குழு ஆட்சிகளாகவும் (ஆலிகார்க்கி), மற்றும் சில, மக்களாட்சிகளி னுடையன என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன. சில, பல இனத் தினரை உள்ளடக்கியிருந்தன. மற்றும் சில, ஒரு குலம் அல்லது சில நகரங்களுக்கு மட்டிலும் உரியனவாய்இருந்தன. பிற ஆட்சிக் குட்படாத தனி இறைமை பொருந்திய நாடுகளாய்ச் சில விளங் கின. ஓரளவு தல நிருவாக உரிமை பெற்று விளங்கியபோதிலும் அண்டையிலுள்ள பெருமன்னனுக்கு அடிபணிந்து வாழ்ந்தன சில. ஆயினும், யாவற்றிற்கும் பொதுவான சில கூறுகளும் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு 'பரிஷத்' அல்லது அவை உண்டு. இவ்வவை 'சமஸ்தகாரம்' (Samastha-gara) அல்லது கூரை வேய்ந்த கூடமொன்றில் கூடிற்று. இளை ஞரும் முதியோரும் இதில் கலந்துகொண்டனர். இனக்கூட்டங் களில் கையாளப்பட்ட செயல்முறை, பிரச்சினைகளை வாக்கெடுத் துத் தீர்மானிப்பதன்று. பிரச்சினைகளை ஏகமனதாக நிறை வேற்றியோ, அல்லது நடுநிலையாளர் குழுவொன்றின் பரிசீலனைக் கனுப்பியோ தீர்ப்பது வழக்கம். தலைநகரிலுள்ள மத்திய அவை நீங்கலாக, மாநிலத்தின் முக்கியப் பகுதிகள் யாவற் றிலும் தல அவைகளும் இருந்தன. குடிமக்கள் 'மகல்லகர்' (Mahallakas) அல்லது முதியோருக்கு மிக்க மரியாதை செலுத்தி, அவர்களுடைய மதியுரைகளுக்குச் செவிமடுப்பதைக் கடமை யெனக் கொண்டார்கள். ஆட்சித்துறை, தலைவர் ஒருவரையோ அல்லது பலரையோ கொண்டிருந்தது. ரோமானிய 'கான்ஸல்' களையும் (Consuls) கிரேக்க 'ஆர்க்கன்' (Orchon)களையும் ஒத்த இவர்களுக்கு முறையே 'ராஜன்' (Rajan) 'கணராஜன்' (Gana Rajan) அல்லது 'சங்க முக்கியன்' (Sangamukhya) என்ற பெயர் கள் வழங்கிவந்தன. ராஜன், சங்கமுக்கியன் ஆகியோர் மகல்லகராகவோ அல்லது அவர்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவராகவோ இருக்கலாம். 'ராஜன்' என்னும் விருது, மாநிலத்திலுள்ள எல்லாத் தலைவர்களுக்கும் தாராளமாகவழங்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். 'லிச்சாவி' மரபினருள், 7,707 'ராஜர்'கள் இருந்ததாகக் கூறப்படினும், ஏடு ஒன்றில் 500 ராஜர்களேயிருந்த தாகவும், சமண நூல் ஒன்றில் ஒன்பதே ராஜர்கள் இருந்ததாக வும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. புத்தசமய விளக்க நூல் ஒன்று, ராஜர்கள் முறை வைத்துப் பணியாற்றினர்கள் என்னும் செய்தியை அறிவிக்கிறது. ஆட்சித்துறைத் தலைமைப் பதவிக் குகந்த முதிய குடி மக்களின் எண்ணிக்கை ஒவ்வொரு தேசத்தி லும் ஒவ்வொரு தொகையாய் இருந்திருக்கக் கூடும்.

'துன்பத்தாலும் துயரத்தாலும் நாங்கள் அவதியுறுங்கால் அவர்கள் தாயெனப் பரிந்து ஆறுதல் உண்டாக்குவார்கள்.'

சாதாரண மக்கள் பெரும்பாலும் கூரைவேய்ந்த எளிய குடிசைகளிலேயே வாழ்ந்து வந்தார்கள். தீயினின்று பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காக மண் பூசிய சுவர்களை எழுப்புவதுமுண்டு. மன்னர் அரண்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட புரங்கள்(பூர்-Pur) அல்லது நகரங்களிலும் வாழ்ந்தனர். இவற்றைச் சுற்றிலும் உயர்ந்த சுவர்களும் பலமான அரண்களும், காவலாளிகளுக்கெனக் கோபுரங்களும், அகன்ற வாயில்களும் அமைந்திருந்தன. நகரங்களில் உல்லாசப் பொழுதுபோக்கிற்கெனப் பூங்காக்களும், தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டும், விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டும் காணும் ஒளி மிக்க வீதிகளும், கூட்ட மன்றங்களும், வணிகக் கூடங்களும், தொழிற்கூடங்களும் நிறைந்திருந்தன. ஆறு நகரங்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. அவை: 'சம்பா' (பகல்பூர் அண்மையில்), ராஜகிருஹம் (பாட்னு மாவட்டம்), 'சிராவஸ்தி' (சாகேத-மகதம்), சாகேதம் (அயோத்தி), கௌசாம்பி (அலகாபாதுக்குச் சமீபம்) காசி என்பவை. புத்தர் காலத்தில் இவை யாவும் சிறந்து விளங்கின. இப் பட்டியலில் தட்சசீலம் இடம் பெறவில்லை; சிறப்பெய்தாத காரணத்தாலோ, அல்லது வடமேற்கிலிருந்து தொலைவிலுள்ளதாலோ இடம் பெறுதிருக்கலாம். சாக்கிய முனிவர் இறந்த பிறகே, 'பாடலிபுத்திரம்' நிருமாணிக்கப்பட்டது. முடியாட்சி இல்லாத நாடொன்றின் தலைநகரம், ஆரணியங்களால் சூழப்பட்டுக் கரடுமுரடான படல் கட்டுப் போன்ற நகரம், 'கிளை நகரம்' என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பிராமண சூத்திரங்களில் கூறியுள்ளபடி மன்னனது இருப்பிடம், படாடோபமற்ற-மரத்தாலாகிய சிறு கட்டடம். பௌத்த நூல்கள், கந்தர்வலோகத்திலுள்ள கற்கட்டடமென்று சித்திரிக்கின்றன. ஏழு மாடி அடுக்குகளைக்கொண்ட கட்டடங்கள் (சப்த-பூமக-பிரசாத-Sapta-bhumaga-prasada) என்றும் அவை வருணிக்கின்றன. ஒருவர் கருத்துக்கிணங்க, முற்காலக் கட்டடங்கள் யாவும், மரத்தாலோ, செங்கற்களாலோ ஆனவை. சிதைந்த கிராமமொன்றில் கிடைத்த பொருள்களைக்கொண்டு கல் தச்சர்கள் வீடு கட்டினரெனச் சில நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதிகாசங்களில் சித்திரிக்கப்படும் மன்னர் மனைகள், கற்களாலும் பல உலோகங்களினாலும் கட்டப்பட்ட கூரைகளையுடைய உன்னத மாளிகைகளாகும்.

அரண்மனைகளின் உள் வாயிலில் உள்ள பூக்களும் செயற்கை நீரூற்றுகளும் கொண்ட விளையாட்டு மைதானங் களில் பெண்டிர் களிப்புடன் விளையாடி வந்தனர். இளவரசிகள், பொம்மைகளை (பஞ்சலிக-Panchalika) வைத்தும், பந்துகளைக் (கந்துக-Kanduka) கொண்டும் விளையாடினர்கள். பந்து மட்டை கொண்டு (வித-Vita) பந்தைத் தரையில் உருட்டியும், உயரத் தில் வீசியும் விளையாடினர். இசை, நடனம், பாட்டுப்போன்ற பொழுதுபோக்குகளை மாதர் மேற்கொண்டனர். ஒவ்வோர் அரண்மனையிலும் நாட்டிய சாலை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கிரேக்க ஆசிரியர், 'ஆடவர்களும் நாட்டியத்திலும், இசையிலும் நாட்டங்கொண்டிருந்தார்கள்' எனக் கூறுவர். தோட்டம், வேட்டை, போர்களைச் சித்திரிக்கும் கதைகள், சுற்றிலும் ஆச னங்கள் சூழப்பட்ட அரங்கங்களில் நடைபெறும் போட்டிகள் ஆகியவைகளே போர் வீரர்களின் முக்கியப் பொழுதுபோக்கு களாகும். பழங்காலச் சொக்கட்டான் ஆட்டம் போன்ற ஒரு வகை விளையாட்டும், மிருக ப்போட்டிகளும், கழைக்கூத்தாட் டங்களும நடைபெற்றன என நூல்கள் குறிக்கின்றன.

சிந்து வெளி மக்கள் பருத்தியாலான தளர்ந்த உட்சட்டை யையும், தலையில் முண்டாசும், கழுத்தைச் சுற்றி அங்கவத்திர மும் அணிந்திருந்தனர். ஆடவர்களும் காதணிகள் அணிவதும், தாடிக்குச் சாயம் பூசிக்கொள்வதும் வழக்கம். குடைகளும் செருப்புகளும் உபயோகத்திலிருந்தன. செல்வக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பெண்டிர், தலையணியாகிய தங்கத்தாலாகிய நட்சத்தி ரங்களையும், அபூர்வமான கல்லிழைத்த வளைகளையும், பல கழுத் தணிகளையும் அணிந்துகொள்வது வழக்கம். அதே போன்று கங்கைப்பகுதியில் வாழ்ந்த பெண்டிரும், ஒட்டியாணங்களையும், கழுத்தணிகளையும், சிறுமணிகள் பொருந்திய தண்டைக்கொலுசு களையும் அணிவது வழக்கம். மஞ்சள் அல்லது சிவப்பு நிறமுள்ள பட்டு அல்லது 'லினன்' போன்ற துணிகளாலாகிய பகட்டான ஆடைகளையும் அவர்கள் அணிந்திருந்தார்கள்.

ஆதி இதிகாச காலப் போர்வீரர், மாமிச உணவை உட் கொள்ளுவதில் எவ்வித அருவருப்பும் கொள்ளவில்லை. பிந்திய இதிகாச காலத்தில் க்ஷத்திரியர் கையாண்ட மிருகக் கொலை கொடுமை நிறைந்ததென்றும், பேய்க்குணமென்றும் கருதப்பட் டது. 'குற்றமற்ற பசுவைக் கொல்லாதே' என்பது போன்ற நீதியுரைகளும், உயிர்வாழ் இனங்களுக்குப் பதிலாக உணவுப் பொருள்களைக்கொண்டு உருவங்களமைப்பதும், சேதன உயி ரினங்களிடம் வளர்ந்துவரும் கருணை மனப்பான்மையை விளக்கு

கின்றன. வடமேற்கு எல்லைப்பகுதியிலுள்ள இந்தியரின் உணவு, குறைந்த அரிசிச் சோறும் சமைக்கப்பட்ட மாமிசமுமாம் என நேரில் கண்ட கிரேக்கர் குறித்துள்ளனர். இவற்றை மேஜையின்மீது தங்கத் தட்டுகளில் வழங்கினர். சமய விழாக்களிலன்றிப் பிற நேரங்களில் மது அருந்தும் வழக்கம் காணப்படவில்லை. மேலைச்சிந்து வெளியில் வாழ்ந்த மக்கள், 'லாசிடேமானியப் பொதுவிருந்தை' (Lacedaemonian common meal)ப் போலக் கூட்டாகச் சோறுண்ணும் பழக்கமுடையவர்கள். வேட்டையாடுவதில் கிட்டிய மிருகங்களே விருந்திற்கான பண்டங்களாயின.

சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டு விதிகள் வலுப்பெற்றன. எனினும், இதிகாசத் தத்துவ ஞானிகள் பின் வருமாறு கூறுவார்கள்: 'சாதி வேறுபாடுகள் இல்லை. அகிலம் முழுவதும் பிரம்மத்திடமிருந்து (Brahma) பிறந்ததால், புனிதத் தன்மை வாய்ந்தது. யாவற்றிலும் சிறந்த அதே சத்தியால் சிருட்டிக்கப்பட்ட மனிதரும், தம் செய்கைகளின் அடிப்படையில், பல சாதிகளாய்ப் பிரிந்தனர். சாதி விட்டுப் பிற சாதியில் மணமுடிப்பது வழக்காறுகளுக்கு முரணானது என இக்கால இறுதியில் மதிக்கப்பட்டு வந்ததெனக் கிரேக்க ஆசிரியர் இயம்புகின்றனர். தத்துவ ஞானி ஒருவனுக்கே சாதிக் கட்டுப்பாடு இல்லை. மேற்சாதியினர் அல்லது இருபிறப்பாளருக்குத் தகாததெனச் சில உணவு வகைகளின் மீது தடை விதித்து, இவற்றை உட்கொள்ளுவதால் சாதியின் தூய்மை கெடும் என்ற கொள்கையும், பிராமண சாத்திர வல்லுநர் கற்பிக்க முயன்றனர். கடைவகுப்பைச் சார்ந்த ஆடவர், பெண்டிர், பாலர்களால் தீண்டப்பட்டுத் தூய்மை கெடுவதால், அசுத்தமானவர் என்றும் கருதப்பட்டு வந்தனர். 'யவனர்' (Yavanas) போன்ற புதிய சாதியினரின் நிலையை உணர்த்துவதற்கெனக் 'கலப்புச் சாதி'யைப் (Mixed Caste) பற்றிய கொள்கைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. எனினும், இத் திருமணங்கள் சட்டபூர்வமாக ஆமோதிக்கப்பட்டன. சட்ட நீதிகள் முழுமையான மதியுரைகளாய் விளங்கினவேயன்றி, அவற்றைத் தவருமல் கையாள வேண்டுமென்ற உறுதியற்றுத் தென்படுகின்றன. இந்திய மன்னனுச்சூர் கிரேக்கத் தலைவர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட திருமண ஒப்பந்தங்களைக் கிரேக்க வரலாற்ருசிரியர் குறிப்பர். சிந்து சமவெளியின் கீழ்ப்பகுதியில் வாழ்ந்த பிராமணரின் அரசியல் முயற்சிகளையும் போர்த்திறமைகளையும் கிரேக்க நூலாசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

கங்கைச் சமவெளியில் அரசைக் கைப்பற்றிய நாவிதக் குலமொன்றையும் இவ் வாசிரியர் குறிப்பிடுகின்ருர். புராண நூலா

சிரியர் க்ஷத்திரியர் சூத்திர குலப்பெண்களை மணந்த செய்தி களையும், சூத்திரர் அரசெய்திய செய்திகளையும் குறிப்பிடுவர். சாதி விட்டுப் பிற சாதியில் மணமுடிக்கும் வழக்கமும், தொழிலை யும் சாதியையும் மாற்றிக்கொள்ளும் வழக்கமும் இருந்தன என் பதைக் குறிக்கும் சான்றுகளும் புராணத்தில் காணப்படுகின்றன. இதிகாசகால மன்னனொருவன் பிராமணப் பெண்ணொருத்தியை மணக்கிறான். க்ஷத்திரிய மன்னனொருவன், பிராமணரின் அந் தஸ்திற்கு உயர்த்தப்படுகிறான். பாண்டுகளுக்கும் பாஞ்சால நாட்டுத் தலைவர்களுக்குமெதிராக, பிராமணப் போர் வீரனொரு வன் கௌரவரை அழைத்துச் சென்றான். க்ஷத்திரிய மன்ன னொருவன், வேடன் ஒருவனை நண்பனெனக் கூறி மார்புறத் தழுவிக்கொள்வதற்கு அஞ்சவில்லை. முனிவர் பலருக்கும் பணி யாற்றும் வழக்கமுள்ள சவரப்பெண் ஒருத்தியிடமிருந்து உணவை அவன் ஏற்கிறான்.

நான்கு வருணங்கள் (Varnas) வழக்கிலிருந்தமைக்குப் புத்த நூலாசிரியர் சான்று பகர்கின்றனர். இவர்களைத் தவிர, கடை நிலை யெய்திய பல இனங்களும், இழிவாகக் கருதப்படும் தொழில் களும் (ஈனச்சாதி, ஈனச்சிற்பம்—Hinajathi and Hinasilpa), மலைச் சாதியினரும், அடிமைகளும், தீண்டத் தகாதோரும் காணப்படு கின்றனர். பிறப்பால் இறுமாப்படைவதையும், அயல் சாதியில் மணங்கொள்வது அயல் சாதியினருடன் புசிப்பது குறிப்பாக அடிமைப் பெண்கள் தீண்டத்தகாதவரோடு உறவாடுதல் ஆகிய வைகளின்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைகளையும் கிரேக்க நூலாசிரியர் குறித்துள்ளனர். க்ஷத்திரியர்களையே இவர்களும் போற்றுகின்றார்கள். இதிகாசக் கவிஞரைப் போல, நன்னடத் தையே சாதியினடிப்படையென்றும், பிறப்போ அல்லது சடங்கு களின் புனிதத் தன்மையோ ஒருவனை உயர்சாதியினனாக்க இயலாதென்றும் புத்த நூலாசிரியரும் அறிவிக்கின்றனர். இதி காச நூலாசிரியரைப்போலவே, திருமண விஷயங்களிலும், சம பந்தி போஜன முறைகளிலும் (Commensality), தொழிலை மாற்றிக் கொள்வதிலும் உள்ள விதித் தளர்வுகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். பிராமணர் அரசகுலப் பெண்களை மணந்தனர். இளவல்களும், புரோகிதரும், எளியோரும் ஒருங்கிருந்து உண்டு, ஒருவரை யொருவர் சார்ந்த இனங்களில் திருமணத் தொடர்பும் கொண் டனர். பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் வாணிகத்தையும் இழி தொழில்களையும் மேற்கொண்டனர். நெசவாளிகள் வில்லாளி களாயும் மாறினார்கள். நூல் வாயிலாகத் தொழிலாளிகளும் வணிகரும் பரம்பரைத் தொழில்களையே விரும்பினரென்று அறிந்

படுவார்கள். சில துறைகளில் தனித் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கிய வர் பலர் உண்டு. பரம்பரைத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் வழக்கம் தொழிலாளிகளிடம் காணப்பட்டதால், தொழில் நுணுக்கமறிந்தவர் ஒரு குலத்தைச் சார்ந்தவராகவும், ஒரே பகுதியில் வாழ்வோராகவும் காணப்படுகின்றனர். தொழில்களில் சிறப்பு வாய்ந்த பதினெட்டுத் துறைகளுக்கெனச் சங்கங்கள் (Sreni, Puga) அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு சங்கமும், முறையே, பிரமுகர் (Pramukha-தலைமைத் தொழிலாளர்), 'ஜ்யேஷ்டகர்' (Jyesthaka–மூத்தோர்), 'சிரேஷ்தின்' (Sreshthin–தலைவர்) போன்றவர்களது தலைமையில் அமைந்திருந்தது. சில சமயங்களில் 'மகாசிரேஷ்தின்' (Mahasreshthin) அல்லது பெருந்தலைவர், 'அனுசிரேஷ்தின்' (Anusreshthin) அல்லது உப தலைவர் போன்ற பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. சங்கப் பணியாளர் யாவரினும் உயர்ந்த 'பண்டகாணிகார்' (Banda-ganika) என்னும் அலுவலர், மாநிலப் பொருளாளராகவும், சங்கங்களின் (சிரேணிகர்) கூட்டுத் தலைவர்களாகவும் விளங்கினார்கள்.

வாணிகரிடையிலும், மாலுமிகளிடையிலும் 'சங்க முறை' முழுமையாகப் பரவவில்லை. சிலவற்றிலுள்ள 'ஜியேஷ்டகர்' (Jyeshthaka–முதியோர்) அல்லது 'சார்த்தவாகர்' (ஒட்டகைக் கூட்டத் தலைவர்) என்பவர்கள் சிரேஷ்தினுடன் கூட்டுச் சேர்ந் திருந்தார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. ஆயினும், தலைவர், அல்லது முதியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தனர் என்பதற்கான தெளிவான ஆதாரமில்லை; பெரும்பாலோரான வணிகர் வியா பாரத்தைத் தாமே நடத்தி வந்தனர்.

'பாலி நூல்கள்' (Pali-texts) வருணிக்கும் காலத்தில் மாலு மிகள், வணிகர்கள் ஆகியவர்களின் முயற்சிகளை அளவிட்டுக் கூற இயலாது. பரந்து கிடக்கும் பாலி நூல்கள் எழுந்த காலத் தையும் திட்டமாக அறியக்கூடவில்லை. பர்மா, மலேயாக் கரை யோரங்களையும் (Suvarnabhumi-சுவர்ணபூமி,) கொழும்பு, (தாமிர பரணி–Tamra–parni) பாபிலோன் (பவேரு-Baveru) நோக்கி மேற்கொள்ளப்பட்ட கடற்பிரயாணங்களையும், வாணிக நோக் குள்ள பிற பிரயாணங்களையும் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின் றன. மாலுமிகள் அதிகமாகச் சிந்து, கங்கை, அதன் கிளை நதி கள் ஆகியவைகளில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பிரயாணம் செய் தார்கள். 'பிருகுகச்ச' (Brigukachcha), 'புரோச்சு' (Broach), 'சூர்பாரக' (Surparaka) 'சொபாரா–பம்பாயின் வடக்கிலுள்ளது (Sopara-North of Bombay), தாமிர லிப்தியுட்பட (Tamralipthi)

மேற்கு வங்காளத்திலுள்ள தாம்லுக்கு (Tamluk in West Bengal) முக்கியமான துறைமுகங்களாய் விளங்கின. ஆற்றுக்கரைகளிலுள்ள தங்குமிடங்களில் 'ஸஹஜாதி' (Sahajathi–மத்திய இந்தியா), யமுனைக் கரையிலுள்ள கௌசாம்பி, பனாரஸ், சம்பா (பகல்பூர் அருகில்), பிற்காலத்தில் கங்கைக்கரையிலுள்ள பாடலிபுத்திரம், சிந்து நதிக்கரையிலுள்ள 'பட்டல' (Pattala) ஆகியவைகளை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். பனாரஸ், சிராவஸ்தி ஆகியவை தரை மார்க்கங்களுக்குக் கேந்திர ஸ்தானங்களாய் விளங்கின. கங்கை வெளியின் முக்கியத் தொழில், வாணிக நகரங்களைத் தட்சசீலம் வழியாக, மத்திய, மேற்கு ஆசியாவுடன் பெருவழியொன்று இணைத்தது. மற்றொன்று, தென் பீகாரிலுள்ள ராஜகிருஹத்தில் தொடங்கி, அயோத்தியிலுள்ள சிராவஸ்தி வழியாகக் கோதாவிரிக் கரையைச் சென்று அடையும். பிறிதொன்று, இராஜபுதனப்பாலைவனம் வழியாகச் சிந்து சமவெளியின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள 'சௌவீரம்' (Sauvira) என்னும் துறைமுகத்திற்கும், மேற்குத் தக்காணத்தில் நருமதையின் முகத்துவாரத்திற்கு அருகிலும் அழைத்துச் சென்றது. இவ்வழி, கடப்பதற்குக் கடினமானதாயிருந்து வந்தது. துணிவுள்ள வணிகரை, தரை மார்க்கமாக, வழி காட்டிகள், நட்சத்திரங்களின் உதவி கொண்டு, வழி தவறிவிடாது அழைத்துச் சென்றார்கள்.

பட்டு, மஸ்லின், பூவேலைப்பாடமைந்த உடைகள், தந்தம், ஆபரணங்கள், தங்கம் ஆகியவை முக்கிய வாணிகப் பொருள்களாம். பண்டமாற்றுமுறை வழக்கொழிந்துவிடவில்லை. எனினும், பரிவர்த்தனைக்கு நாணயங்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் ஏற்பட்டு வந்தது. 145 கிரெயினுக்குச் சற்று அதிக எடையுள்ள தாமிர 'கர்ஷபணம்' வழக்கிலிருந்த நாணய அளவை. வெள்ளி நாணயப் புழக்கமும் இருந்தது. தட்சசீல மன்னனான அம்பி, அலெக்ஸாந்தருக்கு முத்திரையிடப்பட்ட இருநூறு வெள்ளி நாணயங்களைப் பரிசாக அளித்தான். 'புராண அல்லது தரண' (Purana or Dharana) என்னும் வெள்ளி 'கர்ஷபணம்' 58 கிரெயினைவிடச் சற்று அதிக எடையுள்ளது. அது வேதகால நூல்களில் காணப்படும் 'நிஷ்க' அல்லது 'சதமான' என்னும் நாணயத்தைப்போல பத்தில் ஒரு பங்கு மதிப்புடையது. எடையும், நாணய மதிப்புகளும், ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வெவ்வேறாகக் காணப்படுகின்றன.

சமயம்
(Religion)

சமய நோக்கில், மகத எழுச்சியின் தொடக்கக் காலம் இந்திய வரலாற்றில் மிக முக்கியமானது. பிராமண சமயத்துள் பல பெரிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. பழைய கருத்துகள் மாறின. புதிய கருத்துகள் புத்துயிரூட்டின. பழக்கமான சடங்கு முறைகளும், கருத்துகளும் மேல் சாதியினரின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தன. அன்பு நெறிகளும் கடவுட்கொள்கையில் நம்பிக்கையும் உரம் பெற்று வளரத் தொடங்கின. மிருக பலியிலும் மலட்டுச் சடங்குகளிலுமுள்ள நம்பிக்கைகளும் குறையத் தொடங்கின. மனம் திறந்து சிந்திக்கும் வழக்கம், உபநிடதங்களின் உதயத்தை முன்னறிவித்தன. பிராமண சமயம் வேரூன்றியிருந்த புனிதப் பகுதிகள் நீங்கலாக, ஆன்மிகத் துறைத் தலைமைப் பதவி, புரோகித நீதி சாத்திர வல்லுநர், பலியிடுவோர் ஆகியவர்களிடமிருந்து துறவிகளிடமும் உண்மை அறிவைத் தேடி அலைவோரிடமும் மாறியது. இவர்கள் உலகப் பற்றை அறவே நீக்குவதையும், உயிரினங்களுக்குத் தீங்கு இழையாமையையும் மிகவும் போற்றி வளர்த்தார்கள்.

வழக்கிலிருந்த 'ஸீயஸ் ஆம்பிரியஸ்' (Zeus Ombrios–மழை, புயற்கடவுள்) வழிபாட்டைக் கிரேக்கர் குறிக்கின்றனர். இதிலிருந்து வடமேற்கு இந்தியாவில், வேதகாலத்து மழைக் கடவுளாகிய இந்திரன், பர்ஜன்யன் ஆகியோரை ஏத்தி வழிபடும வழக்கமிருந்து வந்ததென்பது தெரிய வரும். 'கிருஹ்ய சூத்திரங்களில் காணப்படும் சடங்கு முறைகளில் இக் கடவுளர் பெரு மதிப்புடன் விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. பௌத்த 'சுத்தந்தசு' (Suttandas) என்னும் நூலிலும், 'பர்ஜன்ய'னைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது, வடகிழக்கிலுள்ள நிலையை இது குறிப்பதாகக் கொண்டாலும், அங்கு இந்திரனுக்குப் பதிலாகச் 'சக்கரர்' என்னும் கடவுள், பிரம்மாவுடன் இணைந்து கடவுளரின் தலைமைப் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டுக் காணப்படுகிறார். பிராமண இலக்கியங்களில் 'வைஸ்ரவணன், குமரன் (Vaisravana, Kumara), 'கார்த்திகேயன்' (Kartikeya) என்னும் கடவுளும், தாயான துர்க்கையின் பல தோற்றங்களாகவும், சிவனாரின் துணைவியாகவும், உமா-ஹைமவதி வாசினி (Uma-Haimavathi, Vasini) போன்ற தேவதைகளும் காணப்படுகின்றார்கள். மூலிகைகளையும், நீரையும், மரங்களையும் உறைவிடமாகக் கொண்டுள்ள சிறு தேவதைகளும், தெய்வீகம் பொருந்திய கடவுளருடன் காணப்படுகின்றார்கள். வைஸ்ரவன் வழிபாடு, யக்ஷப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கை விளக்கும்; யக்ஷப் பண்பாட்டிற்கு மக்களிடமிருந்த நன்மதிப்பை இதிகாச, பௌத்தச் சான்றுகள் விளக்குகின்றன. 'குர்ட்டியஸ், ஸ்டிராபோ' (Curtius, Strabo) முதலானோர், தாவரம், 'கங்கை' போன்ற நீர்த் தேவதைகளை

வழிபடும் வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றனர். கேட்பதையெல்லாம மறுக்காது வழங்க வல்ல 'கல்பவிருக்ஷம்' (Kalpa Vriksha) என்னும் மரம், சமண இலக்கியங்களுட்பட்ட பல இலக்கியங்களில் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகிறது.

தேவருட்பலர், இப்போது மனித வர்க்கத்தினராக்கப்பட்டு, நடையுடை பாவனைகளில் மனிதரைப் போன்று விளங்குவர். மனித இனத்தினராக மாறும்போது, அவரது அன்றாட வழிபாட்டிற்கான உருவங்களும் கோயில்களும் பெருகின. சிந்து சமவெளியின கீழ்ப்பகுதியில் வாழ்ந்த பண்டைய மக்கள், சிலைகளைப்பற்றி அறிந்திருந்தார்கள். உருவங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் இங்குமங்குமாக வேத நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஆரிய இனமொன்று உருவத்தை வழிபட்ட செய்திக்கு முதற்சான்ருகக் 'குர்ட்டியசின்' வரலாற்றுக் குறிப்பு விளங்குகிறது. 'ஹிராகிள்ஸின்' (Herakles) உருவமொன்று அலெக்ஸாந்தரை எதிர்த்த பௌரவச் சேனையின் முன்பு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இக்கால இறுதியில் அரசெய்திய மௌரியரால் சிவன், ஸ்கந்தன், விசாகன் என்பவரின் உருவங்கள் கண்காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டு, விலையும் கூறப்பட்டதென்று 'பதஞ்சலி' என்பார் கூறுவர். 'சதபத பிராமணத்தில்' பண்டைக் கோவில்களைப் பற்றிய குறிப்புகளுண்டு; ஆயினும், அவை சில வழிபாட்டுக்கென அமைக்கப்படவில்லை. இதிகாசங்களில் கடவுளருக்கெனப் புனிதமான கோயில்கள் உண்டென்பதைக் குறிக்கும் தெளிவான குறிப்புகள உண்டு.

கடவுளர் சிலருக்கு உயிர்ப்பலியிடுவதும் வழக்கிலிருந்ததெனினும், உயிரினங்களின் மீது இரக்கங்கொள்ளும் மனப்பாங்கு வளர்ந்து வந்ததென நம் இலக்கியக் குறிப்புகள் சான்று பகர்கின்றன. மலைக்குகைகளில் 'பெருயானைகளைச் சிங்கம் சிறைபிடித்தாற்போல', கிரிவிரஜக் கோட்டையில் நரபலிக்கெனத் தேக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான மன்னரை, கிருஷ்ணனுல் தூண்டப்பட்டு பாண்டுபுத்திரர்கள் விடுவித்தார்களென்று மகாபாரதம் கூறும். உயிர்ப்பலிக்குப் பதில் பிண்டங்களைப் பலியாக அளிக்கலாம் என, கிருஹ்ய சூத்திரங்கள அனுமதிக்கின்றன. மனிதனுக்குத் துணையாய் நிற்கும் மிருகங்களின் மாமிசத்தைப் பிராமணர் புசிப்பதில்லை எனக் கிரேக்க இலக்கிய ஆசிரியர் மொழிகின்றனர். பசுவினிடம் அதிக இரக்கங்கொள்ளும் வழக்கம் வளர்ந்தமைக்குச் சான்ருகும் இந்தியக் குறிப்புகளை, வெளிநாட்டினரின் செய்திகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அஹிம்ஸை அல்லது துன்புறுத்தாமைக் கொள்கை, துறவிகளாலும் நாடோடி ஞானிகளாலும் மிக்க கவனத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுக் கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில் மக்களின் பேராதரவைப் பெற்றுவந்தது. கி. மு. 326–ல்

வர்த்தமான மகாவீரர் வடபீஹாரிலுள்ள வைசாலி நகரின் சுற்றுப் புறத்திலுள்ள 'குந்தபுரம்' அல்லது 'குந்த கிராமத்'தைச் (Kundapura or Kundagrama) சார்ந்த 'ஞாத்திரிக' (Jnatrika) குலத்துதித்தவர். மற்றொருவரான கௌதம புத்தர், நேப்பாளத் தரையிலுள்ள 'ரும்மிந்தை' (Rummindei)க்கருகிலுள்ள கபில வஸ்துவைச் சார்ந்து சாக்கிய குலத்துதித்தவர்.

மகாவீரரும் சமணமும்
(Mahavira and Jainism)

மகாவீரரின் தந்தையாரான சித்தார்த்தர், குந்தபுரத்தைச் சேர்ந்த ஜினத்திரிக குலத்தலைவர். தாயாரான 'திரிசலை' (Trisala) மகதம், வைசாலி நாட்டு அரசர்களின் உறவினரான க்ஷத்திரிய குலப் பெண்டிர். மகாவீரரின் இளமை வாழ்க்கை யைப்பற்றிய தெளிவான செய்திகள் இல்லை. சுவேதாம்பர சமணர் (வெள்ளை ஆடையினர்) பரம்பரைச் செய்திக்கிணங்க, அவர் 'யசோதரை' என்னும் மாதை மணந்தார்; சில காலம் பத்தியுடன் இல்வாழ்க்கை நடத்தி, முப்பதாவது வயதில் உல கைத் துறந்தார்; கிழக்கிந்திய நாடுகளில் அவதூத முனிவராய் அலைந்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுவரை கடுந்தவம் புரிந்தார். 'கோசாலர்' (Gosala) என்னும் ஆண்டியொருவருடன் ஆறு ஆண்டுகளைக் கழித்தார். கோசாலர், பிற்காலத்தில் இவரைப் பிரிந்து 'ஆஜீவகர்' (Ajivika) என்னும் சமயப் பிரிவினருக்குத் தலைவரானார். தவமியற்றத் தொடங்கிய பதின்மூன்றாவது ஆண்டில் கிழக்கிந்தியாவிலுள்ள பிரசித்தி மிகப்பெறாத 'ஜிரும் பிக கிராம'த்திற்கு (Jrimbhikagrama) வெளியிலுள்ள, 'ரிஜு பாலிக' (Rijupalika) நதியின் வடகரையிலமர்ந்து, 'கேவல ஞானம்' (Kevala Jnana) என்னும் உயர்ந்த ஆன்மஞானம் பெற்றார். இதற்குப்பின் அவருக்குக் 'கைவல்யர்' (Kevalin- 'எல்லாமறிந்தவர்') 'ஜினர்' (Jina-வென்றவர்), 'மகாவீரர்' (பெருவீரர்) எனப் பல பெயர்கள் வழங்கலாயின. 'நிர்க்கிரந்தர்' (Nirgranthas-தளைகளை நீக்கியவர்) என்னும் சமயப் பிரிவிற்கு அவர் தலைவராயினர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் 'ஜைனர்' (Jainas-சமணர்) என்றும், 'ஜினரின் சீடர்கள்' என்றும் வழங்கப் படலானார்கள். மகாவீரர், முப்பது ஆண்டுகள் சமயத்தைப் பரப்பும் பணியிலீடுபட்டு, எழுபத்திரண்டாம் வயதில் தென் பீகாரிலுள்ள 'பாவா' என்னுமிடத்தில் உயிர் நீத்தார். மௌரிய ருக்கு 215 ஆண்டுகளுக்கு முன்னும், விக்கிரமனுக்கு 470 ஆண்டு களுக்கு முன்னும், இச்சம்பவம் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும் எனக் கூறப்படுகிறது. பொதுவில் கி. மு. 528இல் இச் சம்பவம்

நிகழ்ந்திருக்கவேண்டுமெனக் கருதப்படுகிறது. இக்கால அறிஞர் சிலர், கி. மு. 468-ல் இச் சம்பவம் நடைபெற்றிருக்கக் கூடும் எனக் கருதுவர். சமண முனிவரான 'ஹேமசந்திரர்' மகாவீரரின் மரணத்திற்கும் சந்திரகுப்த மௌரியன் ஆட்சியேற்பதற்கும் இடையிலுள்ள காலம் 155 ஆண்டுகள் என்றும், 215 ஆண்டுகளல்ல என்றும் குறிப்புகள் அளித்துள்ளார். இக் குறிப்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு மகாவீரரின் மரணகாலம் கி. மு. 468 எனக் கருதப்படுகிறது. பழமைவாய்ந்த புத்த நூல்களுள் சில, மகாவீரர் புத்தருக்கு முன்பு மரணமடைந்தார் எனத் திட்டமாக மொழிகின்றன. இச் செய்திக்கும், கி. மு. 468-க்கும் முரண்பாடுகள் மிகுதி. கி. மு. 528 எனும் நாட்குறிப்பும் குழப்பம் நிறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது; முதலாவதாகச் சந்திரகுப்தர் அரசெய்திய 155 ஆண்டுகளுக்கு முன் மகாவீரர் நிருவாணமெய்தினர் என்னும் ஹேமசந்திரரின் கூற்றுக்கு இது முரணுயிருக்கிறது. மேலும், சில சமணநூல்கள் மகாவீரர் சித்தியடைந்த நாள் விக்கிரமன் பிறப்பதற்கு 470 ஆண்டுகளுக்கு முன்னது என்றும், அவன் அரசெய்திய நாளிலிருந்து இதைக் கணக்கிடலாகாது என்றும் கூறுகின்றன. விக்கிரம சகாத்தம் கி. மு. 58-இல் தொடங்கும். சித்தியான செய்தி, சமணர் கருத்திற்கிணங்க இதற்கு ஒவ்வாதது. எனவே, கி. மு. 523, சமண பரம்பரைச் செய்திகளுடன் முழுதும் கருத்து ஒற்றுமைகொண்டதென ஏற்பதற்கில்லை. சமண ஆசிரியர் சிலர், விக்கிரமன்பிறந்து பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே, விக்கிரம சகாத்தம் தொடங்கிற்று எனக் கூறி, புத்தரின் பரிநிருவாண நாளைச் சிங்களக் குறிப்புடன் (கி. மு. 544) பிணைத்துச் சமணர் கூறும் மகாவீரரின் நிருவாண காலத்தை உறுதிப்படுத்த முயலுவர். (58+18+470=546 கி.மு.) இச் செய்தி, பரம்பரைச் செய்திகளினடிப்படையில் எழுந்ததன்று. இறுதி ஜினர் அல்லது தீர்த்தங்கரரது (Jina or Tirthankara) முடிவை, சகர் ஆட்சிக்கு 470 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்றும், இதை விக்கிரமனது வெற்றிக்கு 470 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகக் கொள்ளவேண்டுமேயன்றி, அவன் பிறப்பதற்கு 470 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகக்கொள்வது முறையன்று என்றும் மேருதுங்கர் அறிவிப்பர். புத்தநிருவாணச் செய்தியான 486 கி.மு.வை, சமண ஜினத்திரிகரின் மரணகாலமாகக் கருதப்படும் கி.மு. 528 ஓரளவு ஒட்டியிருப்பது மனச் சமாதானமேற்படுத்தும். அவ்வாறு கருதமுற்படும்போது, புத்தருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்ட சின்னுள்களுக்குப்பின் மகாவீரர் இறந்திருக்க வேண்டுமென்றும் பரிநிருவாணத்திற்கு இது நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்றும், புத்த இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுமளவிற்கு அப்போது புத்தரின் புகழ் ஓங்கியிருக்க முடியாதென்றும் தெரியவரும். 'அஜாதசத்துரு' அரசெய்திப் பதினறு ஆண்டுகளுக்குப்பின், அண்டையிலுள்ளோருடன் அவர் போர் தொடங்கிய நாளில் மகாவீரர் மரணமெய்தினர் எனச் சில சமண சூத்திரங்கள்

அறிவிக்கின்றன. சிங்கள வரலாற்று ஏட்டுச் செய்தியினடிப் படையில், அஜாதசத்துரு அரியணையேறிய எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் புத்தர் மரணமடைந்தார் எனக்கொண்டு, சமண சமயத் தலைவர் அதற்கு எட்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் மரண மடைந்தார் என்பது ஏற்படும். இக்கருத்திற்கிணங்க-கி.மு. 478-ல் தீர்த்தங்கரர் இறந்தார் என்பது ஏற்படும். உள்நாட்டுச் செய்தி யடிப்படையில் கி. மு. 486 என்பதும் சிங்களக் குறிப்பிற்கிணங்க, கி. மு 536 என்பதும் ஏற்படும். கி. மு. 478 என்னும் கால நிரு ணயம் ஹேமசந்திரரின் குறிப்புகளையொட்டி அமையும். இக் கருத்திற்கிணங்க, சந்திரகுப்த மௌரியன் ஆட்சியேற்ற காலம் கி. மு. 323 என்பது ஏற்படும். இது உண்மையையொட்டியதே. மகாவீரரைப் பொறுத்தவரையில் கால நிருணயம் மாறுபடும். புத்த சமய இலக்கியங்கள், ஜினத்திரிக மகாவீரரது மறைவிற் குப் பின்னும் புத்தரை வாழவைக்கின்றன. அஜாதசத்துரு அர செய்திப் பதினறு ஆண்டுகளுக்குப்பின் தீர்த்தங்கரர் மரண மடைந்தார் என்னும் சமணச் செய்தி, புத்த பரம்பரைச் செய்தியை ஓரளவு ஒத்திருப்பதாகக் கொள்ளலாம். இம் முடி வெய்துவதற்குச் சம்பாவைக் கூனிகன் ஆளத் தொடங்கிய காலத்தைச் சம்பாவின் வைசிராயாக அவன் பதவியேற்ற நாளை அடிப்படையாகக்கொண்டு சமணரும், ராஜகிருஹத்தில் அஜாத சத்துரு அரியணை ஏறிய நாளை அடிப்படையாகக்கொண்டு புத்த இலக்கியங்களும் கணக்கிடுகின்றன என்பதை நினைவிலிருத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

மகாவீரர் புதியதொரு சமயத்தைத் தொடங்கவில்லை என் றும் 'வாழ்வென்னும் ஆற்றிற்குப் பாலம் அமைப்போராய் விளங் கிய' இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரர் வரிசையில் இறுதியானவர் என்றும் சமணர் நம்புவர். மகாவீரருக்குச் சற்று முந்திய இருபத்துமூன்றும் தீர்த்தங்கரராய் விளங்கிய 'பார்சுவர்' (Parsva) வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது தெரிய வரு கிறது. வாரணசியின் இளவலாய் விளங்கிய அவர், தம் சீடர் களுக்குத் 'தீங்கிழையாமை, உண்மை, பற்றின்மை, திருடாது விலகி நிற்றல்' ஆகிய நான்கு விரதங்களைப் போதித்தார். இவற்றுடன் 'பிரமசரியம்' (Brahmacharya) அல்லது 'கற்பு' என் னும் விரதத்தையும், மகாவீரர் இணைத்தார்; ஆடைகளுட்பட்ட புறப்பொருள்கள் யாவற்றையும் துறந்தாலன்றித் தளைகளை நீக்கி முழுச்சுதந்தரம் பெற இயலாது என்றும் கூறினர். 'நன்னம் பிக்கை, நல்லறிவு, நன்னடத்தை' ஆகிய முப்பெரு வழிகளைக் கடைப்பிடிப்பதால், ஜீவன்கள், கூடு விட்டுக் கூடுமாறும் அவஸ்தையிலிருந்து விடுபட்டுப் புனிதமானதும், நிலையானதும், சமணரின் குறிக்கோளாய் விளங்குவதுமாகிய சித்த (சித்திசீல- Sidhasila) நிலையெய்தலாகும். உயரிய ஆக்கச் சக்தியொன் றிற்குச் சமணத்தில் இடமில்லை. தாவரங்கள், உலோகங்கள், தண்ணீர் ஆகியவைகளையும், பறவைகளையும் மிருகங்களையும்

போல உயிருள்ளவைகளாகக் கற்பித்துத் துன்புறுத்தாக் கொள்கைக்கு அதிக ஏற்றம் அளித்தனர் சமணர்.

மகாவீரரின் ஆதி போதனைகள், 'பூர்வங்கள்' (Purvas) என்று வழங்கப்படும் பதினான்கு பழம்பெரு நூல்களில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன எனச் சுவேதாம்பரப் பிரிவைச் சார்ந்த சமண பரம் பரைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. கி. மு. நான்காவது நூற்றாண் டின் இறுதியில், தென்பீகாரில் கடும்பஞ்சமொன்று ஏற்பட்ட தால், சமணருள் முக்கியமானவருள் பெரும்பகுதியினர். 'பத்திர பாகு' என்பவரது தலைமையில் சென்று மைசூர் இராச்சியத்தை அடைந்தனர். பாடலிபுத்திரத்தில் எஞ்சி நின்ற சமணர்கள், மூலப்புனித நூல்களிலுள்ள வழக்கொழிந்து மறைந்துவரும் சமயக் கருத்துகளை உயிர் பெற்றெழச் செய்யும் நோக்கத் துடன் அவையொன்றைக் கூட்டினார்கள். சமணக்கோட்பாடு களில் முதன்மை பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கும் பன்னிரண்டு 'அங்கங்கள்' (Angas) இதன் விளைவாகத் தொகுக்கப்பட்டன. கி. பி. ஐந்து அல்லது ஆறுவது நூற்றாண்டில் குஜராத்திலுள்ள 'வல்லபி' என்னுமிடத்தில் கூடிய அவையொன்று, இறுதியாக வழக்கிலிருந்த சமயக் கருத்துகளைத் திரட்டி, எழுதி வைத்தது. முழுமைபெற்ற விதித்திரட்டு, அங்கம், உபாங்கம், மூலசூத்திரம் என்னும் பல பகுதிகளைக்கொண்டது.

வடநாடு திரும்பிய பத்திரபாகுவின் சீடர்கள் தங்கள் வட நாட்டுச் சோதரர் இயற்றிய சமய விதிகளை ஏற்க விரும்பவில்லை. மகாவீரரின் விதிகளுக்கு மாறாக, வெள்ளையாடை அணிந்திருந்த வடநாட்டுச் சமணர் சுவேதாம்பரர் (Svethambaras-வெள்ளை ஆடை அணிவோர்) என வழங்கப்படலாயினர். சீரிய ஜினத் திரிக குருவின் ஆணைகளை அணுவும் பிசகாது கடைப்பிடித்து, ஆடையுட்படப் புறப்பொருள்கள் யாவற்றையும் துறந்து நின்ற சமணர்களுக்குத் திகம்பரர்(Digambaras-நிருவாண சமணர்-ஆகா யத்தை உடையாகக்கொண்டவர்) என்னும் பெயர் உண்டா யிற்று. சமண சமயம், இவ்விரு பகுதிகளாகக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே பிரிந்திருக்கவேண்டும். மகாவீரருக்குச் சற்று முந்திய தீர்த்தங்கரரான பார்சுவரின் காலத்திலேயே பிற்காலச் சுவேதாம்பர சமண பரம்பரைக்கு வித்திட்டது எனக் கருதும் அறிஞர் சிலர் சமயப் பிளவு, கி. பி. முதலாவது நூற்றாண் டிற்கு முன்னரே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமெனக் கருதுவர்.

கௌதம புத்தர்

மகாவீரரின் காலத்தில் மற்றுமொரு நாடோடி மதபோதகர் வாழ்ந்தார். அவர் ஐக்கிய மாகாணத்திற்கு வடக்கிலுள்ள பஸ்தி மாவட்டத்தில் உள்ள நேப்பாள தரையைச் சேர்ந்த கபில வஸ்துவின் சாக்கிய குலத்தைச் சார்ந்தவர். கௌதம கோத்

ஆன்ம விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதில், ஒழுக்கப் போதனை களைக் (சீலங்கள்) கைபாளுவது முதன்மை பெறும். ஒழுக்கப் போதனைகளாவன: உயிர்ப்பலியைக் கைவிடுதல், திருடாமை, தன்னடக்கம், பொய் சொல்லாமை, இகழாமை, போகவாழ் வைத் துறத்தல், செல்வம் தேடி அலையாமை, இரத்தப் பலியிட்டு வேள்வி நடத்துதலை நீக்குதல், சூரியன் பிரமன் ஆகியோரை வழிபடாதிருத்தல், பிற கூடாவொழுக்கங்களைக் கைவிடல், மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்துதல்(சமாதி), இறுதியாக 'பிரஞ்ஞை' (Prajna) அல்லது 'உள்ளொளி பெருக்குதல்' ஆகிய நெறிகள், முடிவில் 'சம்போதி'யையும் (Sambodhi—ஒளி பெறுதல்) 'நிரு வாண'த்தையும் (Nirvana) அளிக்கவல்லவை.

மற்ற இந்தியக் குடி மக்களைப் போலவே பௌத்தர்களும் நாட்டில் நிலவியிருந்த சமயக் கருத்துகளை—குறிப்பாகப் பிரா மண இந்துக்கள், சமணர்கள் ஆகியோரது குறிக்கோள்களுட் பட-'சமுசாரம்' (கூடு விட்டுக் கூடு மாறுதல்), 'கர்மம்' (முற் பிறப்பின் வினையறுத்தல்) ஆகிய கருத்துகளையும் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்; சமணரைப் போலவே வேதங்களின் தலைமைத் தன்மையை ஏற்க மறுத்தார்கள்; இரத்தப்பலியிடுவதை நிந்தித் தும், தலையாய ஆக்கச் சக்தியொன்றுண்டு என்பதை மறுத்தும் வந்தார்கள். உயர்ந்த ஞானம் பெற்ற குருமார்களுக்கு வணக் கம் செலுத்துவது மிக்க பலனைத் தரும் என அவர்கள் கூறினார் கள். சமணரைப் போல, நிலைபெற்றிருத்தலையோ அல்லது ஜீவனின் அழிவற்ற தன்மையையோ அவர்கள் ஏற்கவில்லை. ஆடைகளைக் களைந்தெறிவது கடுந்தவமியற்றுவது போன்றவை களும் போக வாழ்க்கையைப் போன்று பயனற்றவையே என் றும் அவர்கள் கருதி வந்தார்கள். மகாவீரர் சீடரோவெனில், தாவரங்கள், உலோகங்கள், தண்ணீர், காற்று முதலியவற்றிற் கும் உயிர் உண்டு எனக் கூறி, அஹிம்சைக் கொள்கையை மிக வும் ஏற்றி உரைத்தனர். ஆடைகள் உட்பட்ட புறப்பொருள்கள் யாவும், ஆன்மஞானம் பெறுவதற்குத் தடையாய் நிற்பவை எனக் கருதி, இலட்சிய மனிதன் பல கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ வேண்டுமென்றும், சோதனைகளையும் துன்பங்களையும் அவன் பொருட்படுத்தலாகாது என்றும், எத்தகைய சலுகையையும் அவன் விரும்பலாகாதென்றும் கூறி வந்தார்கள். சமண முனி வர்கள் புத்தபிட்சுகளினின்றும் தீர்க்கதரிசிகளினின்றும் வேறு பட்டார்கள். சமணர், பழங்கடவுளரையும் பிராமணரையும் வழிபடுவதை அறவே கைவிடவில்லை.

புத்தசமய இலக்கியங்கள்
(Buddhist Scriptures)

புத்தசமயப் பிரிவினரின் பரம்பரைச் சமயச் செய்திகள் யாவும் புத்தரது மறைவிற்குப்பின் . 'தர்மங்களை'யும் (Dharma-சமயக்கோட்பாடுகள்), 'விநயங்'களையும் (Vinaya-சங்கத்தின் விதிகள்) தொகுப்பதற்கென, ராஜகிருகம் என்னுமிடத்தில் அவையொன்று கூடிற்று என்பதை அறிவிக்கின்றன. ஒரு நூற்றுண்டிற்குப்பின் வைசாலி நாட்டுப் பிட்சுகளுள் சிலர், பத்துப் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிட்டு, ஒழுங்குமுறை விதிகளைச் சற்றுத் தளர்த்த வேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு, சமயப் பூசலைக் கிளப்பினர். வைசாலியில் கூடிய இரண்டாம் அவையொன்று, பத்துப் புறச் சமய விதிகளையும் கண்டித்துச் சமய விதிகளையும் திருத்தியமைத்தது. அசோக மௌரியர் காலத்தில், அவரது பேராதரவு பெற்று 'திஸ்ஸமொக்கலிபுத்தர்' (Tissa Moggaliputta) என்னும் அறிவிற்சிறந்த பிட்சு ஒருவர், புத்தரின் மறைவுக்கு 236 ஆண்டுகளுக்குப்பின், பாடலிபுத்திரத்தில் மூன்றும் அவையொன்றைக் கூட்டினர். புறச்சமயக் கருத்துகளை மீண்டும் கண்டித்து, இம் மூன்றும் அவை இறுதியாகச் சமயக்கோட்பாடுகளைத் தொகுத்தளிக்க முற்பட்டது. பாடலிபுத்திரத்தில் கூடிய இச் சபை, எல்லாப் பௌத்தர்களின் பேராளர்களையும் கொண்டதன்று; 'விபஜ்ஜவாதிகள்' (Vibhajjavadins) என்னும் பிரிவினரை மட்டிலுமே கொண்டிருந்தது. கனிஷ்கனின் பேராதரவில் கூடிய நான்காம் அவை, சமய நூல்களுக்கு விரிவான விளக்கவுரைகளை (Upadesa Sastras, Vibhasha Sastras-உபதேச சாத்திரங்களும், விபாஷ சாத்திரங்களும்) தயாரித்தது. இச் சபையிலும் புத்தசமயப் பிரதிநிதிகள் யாவரும் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. வடஇந்தியாவிலுள்ள 'ஈனயான' (Hinayana-ஹீனயான) பௌத்தர் மட்டிலும் நான்காம் அவையில் நிறைந்திருந்தனர்.

முந்திய கால அவைகளைப்பற்றிய பரம்பரைச் செய்திகளை அறிஞர் யாவரும் ஏற்பதில்லை. முதலிரண்டு சபைகளைப்பற்றிய முரணற்ற பரம்பரைச் செய்திகளும், புறச்சமயிகளான பிட்சுகளுக்கெதிரான அசோகரின் தடைவிதிகளும் பரம்பரை ஏட்டுச் செய்திகளில் ஓரளவு உண்மையிருப்பதாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இப்போது வழக்கிலிருந்துவரும் விதிகள், முதற்சபையிலோ அல்லது இரண்டாவது சபையிலோ தொகுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதில்லை, 'கதாவத்து' (Kathavatthu) என்னும் நூலொன்று கி. மு. 3ஆம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தது என்

பதில் ஐயமில்லை. அசோகரின் கல்வெட்டுகளில் சமய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களும், புனித நூல் வல்லுநரான அறிஞர்களைக் குறிப்பதும், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வெட்டெழுத்துச் சாசனங்களிலுள்ள சில பகுதிகளும் காணப்படுவதால் மௌரிய, சுங்க மரபினர் ஆட்சிக் காலங்களுக்கு முன்பே, சமயக் கோட்பாடுகளும் விதிகளுமடங்கிய நூல்கள் நிலவின என்பது விளங்கும். ஆயினும், வழக்கிலிருந்து வரும் நூல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பண்டைய நூல்களைக் குழப்பத்திற்கிடமின்றிக் குறிக்க இயலாது. சிங்கள மரபுச் செய்திகளுக்கிணங்க, புனித நூல்களும், விளக்க வுரைகளும் 'வட்டகமனி அபயர்' (Vattagamani Abhaya) என்னும் மன்னர் ஆண்டுவந்த கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். கி.பி. 5-ம் நூற்றாண்டில், பாஷ்யங்களிலிருந்து (விளக்கவுரை) பிரிக்கப்பட்ட நூல்கள் 'பாலி' (Pali) என வழங்கப்படலாயின. 'பாலி' என்பது இந் நூல்களில் ஆளப்படும் மொழியைக் குறிக்கும் என்பதற்கான சான்று எதுவும் முற்கால இலக்கியங்களில் இல்லை. இம் மொழி 'மகதானும் நிருத்தி' (Magadhanam Nirutti) அல்லது 'மகதநாட்டு மக்களின் மொழி' என்று வழங்கப்பட்டு புத்தசமயம் தோன்றி வளர்ந்த நாள்களில் மகத நாட்டில் வழக்கிலிருந்து, அசோக மௌரியர் காலத்தில் வழக்கொழிந்து மறைந்திருக்க வேண்டும். அசோக மன்னர் தம் கல்வெட்டுகளில் பயன்படுத்திய மொழி வேறு வகையானது.

'பாலி'ச் சமயத் தொகுதி' 'சுத்த, விநய, அபிதம்ம, (Sutta, Vinaya, Abhidhamma) என்ற மூன்று 'பிடகங்கள்' அல்லது பகுதிகளில் அடங்கும். சுத்த பிடகத்தில், 'சுதஸ், சுதந்தஸ்' (Suthas, Suthantas) அல்லது சமயப்பிரசங்கங்களின் சாரம், ஐந்து 'நிகாயங்களில்' (Nikayas) கூறப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது பிடகத்தில் புத்த சங்க விதிகளும், மூன்றாவதில் தத்துவ ஞான தர்க்கங்களும் காணப்படுகின்றன. சுத்த பிடகத்தின் ஐந்தாவது நிகாயத்தில் 'தம்மபதம்' அல்லது சகோதர சகோதரிகளின் தோத்திரப்பாடல்களும் (தேரகாதையும் தேரிகாதையும்-Theragatha and Therigatha), மிகுபுகழ் பெற்ற ஜாதகக் கதைகளும் (Jathakas) அடங்குகின்றன. வழக்கிலிருந்து வரும் ஜாதக விளக்கவுரைகள் மௌரிய வமிசம் ஆட்சிப்பீடம் ஏற்ற பல நாள்களுக்குப் பின்னரே தோன்றியிருக்க வேண்டும். மூலக் கதைகள், நெடு நாளைக்கு முன்பே தோன்றியிருக்க வேண்டும். கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த பதிவுச்சிற்பங்களில் (Basrelief) ஜாதகக் கதைக் கருத்துகள், சிற்பிகளால் கையாளப்பட்டுள்ளன. முதலாவது நூற்றாண்டில், இரண்டாம் நூற்றாண்டைக்

காட்டிலும் கருத்துகள் அதிகமாய் வழங்கியிருக்க வேண்டும். பிற்கால இதிகாசங்கள் வளர்வதற்கு ஜாதகக் கதைகள் முன்னேடிகளாய் விளங்கின. மகதப் பேரரசின் எழுச்சிக் காலங்களில் இதிகாசங்கள் உருவாகிக்கொண்டிருந்தன எனக் கொள்வதற்கான அறிகுறிகளும் உண்டு.

காப்பியங்களின் எழுச்சி
(The Beginnings of Epic Poetry)

வேத இலக்கியங்களில் வீரர்களைத் துதிக்கும் 'புகழ்ப்பாக்களும்' இளவல்கள் முனிவர்கள் ஆகியோரைக் குறித்த கதைகளும் காணப்படுகின்றன. புகழ்ப்பாக்களைப் பாடுவதும்(Gatha-narasamsi-காதா நர்சம்ஸி), கதை சொல்லுவதும் (ஆக்கியானம்-Akhyana) 'ராஜசூயம்' (முடிசூட்டு விழா) போன்ற பெருவேள்விகளும் அசுவமேதம் (குதிரை வேள்வி) போன்ற வேள்வியின் போது, ஆசாரியர் ஒருவர் 'பரிபிலவ ஆக்கியானம்' (Pariplava akhana-சுற்றிவரும் பிரசங்கம்) என்னும் பிரசங்கத்தையும், பண்டைய மன்னர்களைக் குறித்த கதைகளையும் கையாளுவதுண்டு. இவரைத் தொடர்ந்து க்ஷத்திரிய வீணையிசை வாணர் (Vina-gathin) வீணையுடன் இசைத்து வேள்வித்தலைவனை நாயகனாகக்கொண்டு அவனுடைய வீரச்செயல்களைக்குறித்த பல பாக்களைப்பாடுவது வழக்கம். அத்தகைய வேள்விநடத்திய மன்னர், குரு, கோசல நாடுகளில் பலரிருந்தனர். வேத இலக்கியங்களில் சிறந்து விளங்கும் பாக்களும் கதைகளும் கௌரவ குலத்தினரான 'பரீட்சித்து, ஜனமேஜயன்' போன்றவர்களையும், இட்சுவாகு, கோசல மரபினரான, (ஹரிச்சந்திரன்) பர அத்னரன் போன்ற மன்னர்களையும் நாயகர்களாகக்கொண்டு, அவர்தம் வீரச்செயல்களையும் வள்ளன்மையையும் புகழ்ந்துரைப்பது வியப்பன்று. ராஜசூயவேள்வியில் இட்சுவாகு மன்னன் ஹரிச்சந்திரனின் ஆக்கியானத்தைக் கூறுவது முக்கியச்சடங்குகளுள் ஒன்ருய் விளங்கியது. இவ் வேள்வியில் இடம் பெற்ற மற்றுமோர் ஆக்கியானம், கௌரவ நாட்டைக் குறித்தது. இக் கதைகளின் மதிப்பைப் புத்த சமய இலக்கியங்களும் புகழ்ந்து பேசுகின்றன. மன்னர்கள், போர்கள், பயங்கரச் சம்பவங்கள் நிறைந்த கதைகளைப் பிராமணரும், துறவியர் சிலருங்கூடப் பிரசாரம் செய்வதைப் புத்தர் கடுமையாகக் கண்டித்தார். வேத இலக்கியங்களில் இடம் பெருத இட்சுவாகு, கௌர குல வீரர் சிலரையும், பாக்களும் கதைகளும் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. இட்சுவாகு குலத்தைச் சார்ந்த தசரதன், அவன் குமாரன் இராமன் ஆகியோரின் வரலாற்றுக் கதையொன்று ஜாதகக் கதைகளில்

குறிக்கப்படுகின்றது. இச் சம்பவம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் பதிவுச் சிற்பமொன்றிலும் காணப்படுகிறது. பாண்டு குலத்தினரைப் பற்றிய மற்றுமொரு கதையும் ஜாதக இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுகிறது. கி.பி. 4 ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த கிரேக்க ஆசிரியர், இந்திய ஹீராகிள்ஸ், பாண்டியர் ஆகியோரைக் குறித்த செய்தியைத் தெளிவற்ற கதையொன்றில குறிக்கின்றனர் இலக்கண ஆசிரியரான பாணினியார், காத்தியாயனர், பதஞ்சலியார் ஆகியோரும் இதைக் குறிப்பர். இராம கதையிலுள்ள கிஷ்கிந்தைச் சம்பவம் பற்றிப் பதஞ்சலியார் அறிந்திருந்தார். ஆயினும், இராமனுடைய வீரச்செயல்களும், பாண்டுவின் வெற்றிகளும், எக்காலத்தில் முழுமை பெற்ற வீர காவியங்கள் அல்லது இதிகாசங்களாய் வடிவெடுத்தன என்பதைக் கூற இயலாது. வான்மீகியார், பராசரரின் புதல்வரான வியாசர் ஆகிய இராமாயண, மகாபாரத இதிகாசங்களின் ஆசிரியர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள், பிற்கால வேத, உபவேத இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இராமாயண இதிகாசத்தைப் பற்றிய முற்கால நிருலையக் குறிப்பு, கிறிஸ்தவ சகாத்தத்தின் முதல் நூற்றுண்டுகளில் எழுந்த சமண, புத்த இலக்கிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. அக் காலத்தில் அவ் விதிகாசத்தில் 12,000 செய்யுள்களே அடங்கியிருந்தன. இராமாயணம் இப்போதுள்ளதில் பாதியளவு உடையதாகவே இருந்தது. 'கிருஹய சூத்திரத்தில்' அஸ்வலாயனரால் (Asvalayana) மகாபாரதம் முதலில் குறிப்பிடப்படுகிறது. பாணினி, 'அஷ்டாத்தியாயி' என்னும் நூலிலும் இக் காவியத்தைக் குறிப்பர். அக் காலத்தில் மகாபாரதம் இப்போதுள்ளதிற காற்பங்கு அளவு உடையதாகவே இருந்தது. 100,000 செய்யுள்கள் அடங்கிய முழு மகாபாரதம் குப்தர் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றில் முதலாவதாகக் காணப்படுகிறது. கி. பி. 6 ஆம் நூற்றுண்டில் இவ்விரு காவியங்களின் சிறப்பும் தொலைவிலுள்ள கம்போடியா வரையிலும் பரவியிருந்ததென்பது தெரியவருகிறது. இரண்டிலும் போலிக் காவியக் கற்பனைச் செய்திகள் பல காணப்படுகின்றன. இவை பிற்காலங்களிலேயே சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கலப்படமற்ற காவியம் கிரிவிரஜத்தைத் தலைநகராகக்கொண்ட மகத இராணுவ அரசொன்றையே குறிக்கும்; பாடலிபுத்திரத்தைப்பற்றிய குறிப்பெதுவுமில்லை. ஹர்யங்க – சைசுநாக அரசர்களின் ஆட்சிக்காலத்திற்குப் பிறகே ஆதிகாவியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென எண்ணுவதற்கிடமுண்டு. கோதாவிரிக்கப்பாலுள்ள தென்னிந்திய வருணனை தெளிவாய் இல்லையெனினும், விரிவாகக் காப்பியங்களில காணப்படுவதும்; புண்டரர், வங்கர் ஆகியோருடைய அரசுகளுக்கப்பாலுள்ள கிழக்கிந்திய வருணனையும், புத்த நிகாயங்களிலும் வேத நூல்களிலும் காணக்கிட்டாத அளவில் விரிந்திருப்பதால், காப்பியங்கள் எழுந்த காலத்தை இதற்கும் முன்பாக அமைக்க இயலாது.

இரண்டு வடமொழிக் காப்பியங்களிலும், இராமாயணம் மகா பாரதத்திற்கு முன்னரே தோன்றியிருக்கக்கூடும். அஸ்வலாயனருக்கும், பாணினியாருக்கும், மகாபாரதம் தெரிந்ததைப் போல இராமாயணத்தைப்பற்றிய ஆதிக்குறிப்புகள் காணக் கிட்டவில்லை. காலத்தால் பிந்திய காப்பியம் ஜனமேஜெயனையும், மலையைக் கைகளால் தூக்கி நிறுத்திய விஷ்ணுவையும் (பெரும்பாலும், 'கிருஷ்ணன' எனக் கருதலாம்) குறிப்பிடுகிறது. பிந்திய இலக்கியங்கள், யதுகுலத்தைச் சேர்ந்த வாசுதேவனையும், அவனுக்கு நெருங்கிய துணைவனும் நரனது அவதாரமாகக் கருதப்படுபவனுமாகிய அர்ஜுனனையும் குறிப்பிடுகின்றன.

அயோத்தியிலுள்ள 'பைசாபாது' (Fyzabad) மாவட்டத்தைச்சார்ந்த அயோத்திப் பட்டணத்தில், இட்சுவாகு குலத்துதித்த தசரதனின் மூத்த மகனான இராமன் என்பவனது கதையே, இராமாயணத்தின் கருவாய் அமைகிறது. வடபீகாரிலுள்ள விதேக நாட்டைச்சேர்ந்த ஜனகரின் மகளான சீதையை இராமன் மணந்தான். அரண்மனைச் சூழ்ச்சியொன்றால் வீடு இழந்த, இட்சுவாகு இளவல் பதினான்கு ஆண்டுகள் நாட்டிற்கு வெளியே வசிக்கவேண்டியதாயிற்று. அவன் மனைவியுடனும் உண்மையுள்ள சகோதரன் இலட்சுமணனுடனும் தக்காணத்திலுள்ள தண்டகாரணியத்தை அடைந்தான். அவர்கள் 'நாசிக்கு' எனக் கருதப்படும் கோதாவிரி நதிக்கரையிலுள்ள பஞ்சவடியை அடைந்து சின்னாள்கள் வாழ்ந்தார்கள். இப் பகுதியில் அமைதியாய் வாழ்ந்த தவசிகளுக்கு (முனிவர்களுக்கு)த் துன்பம் இழைத்த இராட்சதர்கள் (Rakshasa) அல்லது மனித மாமிசம் உண்ணும் கூட்டத்தலைவர்களுடன் விரோதம் வளர்ந்தது. இத் தலைவர்களுள் சிலர், பலம் பொருந்திய இலங்கை (Lanka) வேந்தனான இராவணனுக்கு உறவினர். இராவணன், தன் உறவினர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட தீங்குகளுக்குப் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன், இராமனுக்கு மனைவியான சீதையைக் கவர்ந்து தனது தீவிற்கு எடுத்துச் சென்றான். துக்கமடைந்த இட்சுவாகு இளவல்கள், தென்னிந்தியாவில் பல்லாரி மாவட்டத்திலுள்ள கிஷ்கிந்தைத் தலைவர்களான சுக்கிரீவன், அனுமன் முதலியோருடன் நட்புக்கொண்டு, கடலைக் கடந்து, இலங்கையை அடைந்தார்கள். இராட்சத மன்னனையும் அவன் உறவினருள் பெரும்பகுதியினரையும் கொன்று, இளவரசி சீதையை மீட்டார்கள். வனவாசகாலம் முடிந்தமையால், மனைவியுடனும் தம்பியுடனும் வீடு திரும்பிய இராமனை, அவனுக்கு மற்றொரு தம்பியான பரதன் (இவனுக்காக இராமன் தன் உரிமைகளை இழக்க வேண்டியிருந்தது.) வரவேற்றான். இதற்கிடையில் இராட்சத மன்னனொருவனால் நெடுங்காலம் சிறையிலிடப்பட்ட இளவரசியை மீண்டும் அழைத்துக்கொள்ளும் சீலத்தைப்பற்றி மக்கள் விவாதிக்கத் தொடங்கினார்கள். குடி மக்களின் நியாயமற்ற குற்றச்சாட்

டைத் தவிர்ப்பதற்கென, இந்திய மாதர்குலத் திலகமாய் விளங்கும் கற்புக்கரசியான மனைவியை இராமன் நாடு கடத்தவேண்டியதாயிற்று. இந்து சாத்திர விதிகளுக்கிணங்க, புதல்வர்களான குடி மக்களைத் திருப்தி செய்வதே அரசனது கடமையாயிற்று. சீலமிக்க அரசகுலமாது, வான்மீகி முனிவரின் ஆசிரமத்தில் இடம் பெற்று, லவ-குசர்கள் என்னும் இரட்டையரை ஈன்றாள். இவ் விரட்டையர், தாய் நாடு திரும்பி, தமக்குரிய பரம்பரைச் சொத்தான அரசைப் பெற்றனர்.

குரங்குகளும், மானிட மாமிசம் உண்ணும் அரக்கரும் நிறைந்த நாடுகளில், இளவலொருவனுடைய சாதனைகளைக் கூறும் இக் கதையில், எவ்வளவில் வரலாற்றுண்மைகள் அடங்கியுள்ளன எனக் கூறுவது மிகக் கடினமானது. மானிடரைக் குறிப்பனவல்ல என்றாலும், இராமன், சீதை என்னும் பெயர்கள் வேத இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன. வேத இலக்கியங்களில் மிக்க புகழ் பெற்ற இட்சுவாகு, வைதேக வமிசத்தினரோடு இவர்களுக்கு எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. இராவணன் என்னும் பெயர், பிராமண அப்பிராமண இலக்கியங்களில் காணப்படுவதில்லை. காப்பியங்களிலோ, அல்லது காப்பியங்களை அறிந்திருந்த கௌடில்யனது அர்த்தசாத்திரம் போன்ற நூல்களிலோ அன்றி, இப்பெயர்களை நாம் காண்பதரிது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள தொன்மை வாய்ந்த கல்வெட்டுகளில் இட்சுவாகு குல மன்னர்களின் பெயர்கள் பிரதானமாகக் காணப்படுவதால், தொலைவிலுள்ள தென்னிந்தியாவில் இட்சுவாகு குலத்தினர் குடியேற்ற நாடுகளை யமைத்தனர் எனக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. எனினும், இட்சுவாகு குல மன்னரின் புகழைத் தெற்கில் அயோத்தியைச் சேர்ந்த மன்னர் ஓங்கச்செய்தனரா அல்லது இட்சுவாகு குலமரபினரெனத் தங்களைக் கூறிக்கொள்ளும் கபிலவஸ்துவைச் சார்ந்த சாக்கிய முனிவர் பரவச்செய்தனரா என்பது விவாதத்திற்குரிய செய்தி.

திருதராட்டிர விசித்திர வீரியரின் புதல்வர்களான கௌரவரைப் பாஞ்சாலர், கிருஷ்ணன் ஆகியோரது உதவியுடன் பாண்டவர் வெற்றி கண்ட செய்தி, மகாபாரதக் காப்பியத்தின் கருவாய் விளங்குகிறது. திருதராட்டிர விசித்திர வீரியரின் பெயர். 'யஜுர்வேத' 'காதகம்' (Kathaka) ஒன்றில் காணப்படும். இக் காப்பியத்தை 'வெற்றிக் காதை' (Tale of Victory-ஜயநாம இதிகாசம்-Jayanamaithihasa) எனக் கூறுவது வழக்கம். 'தைத்திரிய ஆரண்யகமும்', 'சாந்தோக்கிய உபநிடதமும்' வெற்றி கண்டவரின் கட்சியைச் சார்ந்த வசுதேவர் தேவகி ஆகி-

யோரின் புதல்வனான கிருஷ்ணனை முதன்மையானவனாகக் கூறுகின்றன. தைத்திரிய ஆரண்யகம் இவனை விஷ்ணு என்றும், நாராயணன் என்றும் வழங்குகின்றது. சதபத பிராமணத்திலும் யஜுர்வேத 'வாஜசேனயி'ப் பாடலொன்றிலும் அர்ஜுனன் என்னும் மற்றுமொரு வெற்றி வீரன் பெயரும் காணப்படுகிறது. 'சதபத பிராமணம்' அவனை இந்திரனென்றும் கருதும்; காப்பியத்தில் அவன் இந்திரகுமாரனென்று வருணிக்கப்படுகிறான். ஆரண்யகம், வசுதேவ புத்திரனான கிருஷ்ணனை விஷ்ணுவாகக் கருதுவதுபோல, சதபத பிராமணம் அர்ஜுனனை இந்திரனாகக் கருதுகிறது. எனவே, ஆதியிலிருந்து அவன் பிராமணக் கடவுளைத்தவிர வேறில்லை என்னும் கருத்திற்கிடமில்லை. கௌரவரின் நாசம், சிரௌத சூத்திரச் செய்யுளொன்றிலும், சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கௌரவருக்கு முக்கிய எதிரிகளாகச் 'சிரிஞ்சயர்கள்' (Srinjayas) குறிப்பிடப்படுகின்றார்கள். இவர்களுக்கும் கௌரவருக்குமுள்ள பகையைச் சதபத பிராமணம் குறிக்கிறது.

மகாபாரதக் கதைக்கிணங்க, இப்போது மீரட்டு மாவட்டத்திலுள்ளதோர் இடமெனக் கருதப்படும் கௌரவ நாட்டிலுள்ள அஸ்த்தினபுரமென்னும் நகரையாண்ட விசித்திர வீரிய மன்னனுக்குத் திருதராட்டிரன், பாண்டு என்னும் மக்கள் இருவர் உண்டு. பிறவியிலேயே திருதராட்டிரன் குருடனாயிருந்ததால் பாண்டு அரசெய்தினான். மூத்த சகோதரனான திருதராட்டிரன் உயிருடனிருக்க யுதிட்டிரன், பீமசேனன், அர்ஜுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்னும் புதல்வர்களை விடுத்துப் பாண்டு உயிர் நீத்தான். திருதராட்டிரனுக்கு நூற்றுக்கதிகமான மக்களிருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனுக்குத் துரியோதனன் என்பது பெயர். பாண்டு புத்திரர்கள், பாஞ்சால மன்னனுக்கு மகளான 'திரௌபதி'யை மணந்தார்கள். மூன்றாம் இளவலான அர்ஜுனன், துவாரக, யாதவ நாட்டுக் கூட்டங்களில் சத்தி பொருந்திய தலைவனான கிருஷ்ணனின் சகோதரியான சுபத்திரையை மணந்திருந்தான். தந்தையின் நாட்டில் ஒரு பகுதியைப் பாண்டு புத்திரர் கேட்டுப் பெற்றனர். கௌரவ நாட்டிற்குத் தெற்கிலுள்ள காண்டவ வனம் (Khandava-forest) அவர்களுக்களிக்கப்பட்டது. இக்கால டில்லிக்கு அருகிலுள்ள அவ்வனத்தில் கம்பீரமான, 'இந்திரப்பிரஸ்தம்' என்னும் நகரை அவர்கள் நிருமாணித்தார்கள். தனது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டுவதற்கு முயன்று வந்த சத்தி வாய்ந்த மகத மன்னனான ஜராசந்தனைக் கிருஷ்ணனது தூண்டுதலால் பாண்டவர் மூரியடித்தனர். ஜராசந்தன் நூற்றுக்கணக்கான இளவல்களைச் சிறை பிடித்து, பயங்

கரமானதொரு வேள்வியில் பலியிடுவதற்கெனக் கிரிவிளைக் கோட்டையில் அவர்களைச் சிறையிலிட்டிருந்தான். எல்லாத் திக்குகளிலும் வெற்றி வாகை சூடிய பாண்டவர், பேரரசு அமைக்கும் நோக்குடன், ராஜசூய வேள்வியொன்றை நடத்த முற்பட்டனர். சாம்ராச்சியப் பதவியடைவதற்கு 'ராஜசூயம்' இன்றியமையாததொரு சடங்காய் விளங்கியது. சோதரரின் செழுமை திருதராட்டிரன் மக்களின் பொறாமையைத் தூண்டியது. அவர்கள் பாண்டவருள் மூத்தவனான யுதிட்டிரனைச் சூதாட அழைத்து, அவனைத் தோற்கச் செய்து, திரௌபதியை அடிமை கொள்ள முயன்றார்கள். திரௌபதி, அரசவைக்கு இழுத்து வரப்பட்டு, பொறுக்கவொண்ணாத அவமரியாதைகளுக்குட்படுத்தப்பட்டாள். இதையடுத்துப் பாண்டவர் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்ய நேரிட்டது. வனவாசம் முடிந்ததும், பாண்டவர் ஐவரும் நாட்டைத் திரும்பக் கேட்டு ஏமாற்றமடைந்தனர். போட்டியிடும் சகோதரரிடையே குருக்ஷேத்திரம் என்னுமிடத்தில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. பீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன் உள்ளிட்ட பெருவீரர்கள் நிறைந்த கௌரவப் படை அழிக்கப்பட்டது. பாஞ்சாலரையும் சிரிஞ்சயர்களையும் துணைவர்களாகக்கொண்ட பாண்டவர்களுக்கும் பெருஞ்சேதம் விளைந்ததெனினும், இழந்த நாட்டை அவர்கள் மீண்டும் பெற்றார்கள்.

குருக்ஷேத்திரப் போரைப்பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் வேத இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. கௌரவருக்கும், சிரிஞ்சயருக்குமிடையில் வளர்ந்த பகையைப்பற்றியும், கௌரவருக்கு நேர்ந்த ஆபத்துகளைப் பற்றியும், இறுதியில் குருக்ஷேத்திரத்திலிருந்து வெளியேறும் நிலை அவர்களுக்கு நேர்ந்தமையையும், சில பிராமணங்களிலும், உபநிடதங்களிலும், சிரௌத சூத்திரச் செய்யுள்களிலுமுள்ள குறிப்புகளிலிருந்து அறியலாம். 'பாண்டு' என்ற பெயர் வேத இலக்கியங்களில் காணப்படுவதில்லை. அர்ஜுனன், பரீக்ஷித்து ஜனமேஜயன் ஆகியோரைப்பற்றிய பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவர்களுள் முதலிருவரைப் பிற்கால வேத நூல்கள் கடவுளராகவே உருவகப்படுத்துகின்றன. 'பாண்டு' என்னுமொருவரலாற்று அறிவிற்கெட்டிய குலமிருந்துவந்ததென்பது, அத்தகைய பெயருடையவர்கள் தாலமியின் (Ptolemy) காலத்தில் பஞ்சாபின் ஒரு பகுதியை ஆண்டுவந்தார்கள் என்ற அவருடைய குறிப்புகளிலிருந்து தெளிவாகும்.

கௌரவரும், பாண்டவரும் போர் வீரருக்குரிய கடமைகளை அடிக்கடி மறந்துவிடுகின்றனர் எனக் காப்பியச் செய்யுள்களைப்

பாடும் பாணர் குறிப்பர். பிளவு மனப்பாங்குள்ள புத்தரின் அத்தானை தேவதத்தரை அஜாதசத்துருவின் அடாத செயல்களுக்குக் காரணமாயிருந்தவர் எனப் புத்த ஆசிரியர்கள் குறிப்பதுபோல, பாண்டவரின் நேர்மையற்றசெய்கைகளுக்குக் கிருஷ்ணனே சாரணமெனக் கௌரவ நாட்டைச் சேர்ந்த நூலாசிரியர் குறித்துள்ளனர். புராண நூலாசிரியர், 'பேய்களை வஞ்சித்தவர்' எனப் புத்தரையும் குறை கூறுவர். கிருஷ்ணனை வழிபட்டுவந்த பாகவதர்கள், சீலத்தில் குறைந்தவர்களெனச் சங்கராச்சாரியர் காலத்திலும் கருதப்பட்டு வந்தார்கள். கௌரவ நாட்டுப் பாணர்களும் யாதவ குலத்தலைவனை 'விரத்தியன்' (குலத்திற்கப்பாற்பட்டவன்) எனக் குறித்தமையை இங்கு நினைவு கொள்வது பொருந்தும். பகவத்கீதையைத் தோற்றுவித்த 'தர்மம்' (புலனடக்கம்), 'தியாகம்' (பற்றின்மை), 'அப்ரமதம்' (விழிப்புத்தன்மை) ஆகிய உயரிய கடமைகளைக் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டொன்றில் உணர்த்திய கவிஞருக்கும் தங்கள் தலைவர் மற்றும் உற்ற நண்பர்களின் கொடுஞ்செயல்களெனப் பாக்களிலும் காப்பியங்களிலும் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பது தெரியாதிருந்ததெனும் கூற்றைக் கேட்பது வியப்பாகவே தோன்றும். போர்களை விவரிக்கும் இலக்கியங்களில், யவனர், சகர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுவதால் பிற்காலங்களில் இவற்றைப் பரிசீலனை செய்து விரித்தெழுதியிருக்கவும் கூடும்.

மகாபாரதம் ஒரு 'வெற்றிக்கதை' மட்டுமன்று. அதைப் பழங்கதைகளின் தொகுதி (பூர்ணசம்ஹிதை-Purna-samhitha) என்றும், அழகிய மாதர்கள், கற்புடைய பனைவியர், பேருள்ளம் படைத்த மன்னர், பத்தியிற்சிறந்த முனிவர் ஆகியோரது வரலாறு (இதிவிருத்த-Itivritta) என்றும் கூறலாம். சகுந்தலை, சாவித்திரி, நளன், சிபி ஆகியோரைப்பற்றிய அழகிய கருத்து மிக்க கதைகள் அதில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் அதில் அம்பை, விதுலை ஆகியோரைப்பற்றிய வீரம் செறிந்த பாடல்களுமுண்டு. மானிட முயற்சிகளின் குறிக்கோள்களான அறம் (Dharma), பொருள் (Artha), இன்பம் (Kama) ஆகிய முப்பேற்றையும் (திரிவர்க்கம்) அளிக்கவல்ல தர்ம சாத்திர நூல் என இக்காப்பியத்தின் முதற்சுருக்கம் கூறும். 'வீடு' (Mokha) பெறும் வழியையும் விளக்கவல்ல சாத்திரமென்றும் மனித குலத்திற்கு முத்தியளிக்க வல்ல நூலென்றும் தன்னை இந் நூல் கூறிக்கொள்ளும். காப்பியத்தின் சமயச்சார்புள்ள செய்யுள்களடங்கிய 'பகவத் கீதை' அல்லது 'இறைவனின் தோத்திரம்' (Song of the Lord) என்னும் பகுதி இந்துக்களின் ஆஸ்திகக் கொள்கையின் அடித்தளமாய் விளங்கிவருகிறது.

கல்வெட்டுகள் மௌரியர்களைச் சூரிய குலத்தைச் சேர்ந்த க்ஷத்திரியர்களெனக் கூறுகின்றன. பண்டைய புத்த நூலாசிரியரும், இவர்களை க்ஷத்திரியர் என்றும் புத்தர் காலத்தில் நேப்பாளத்துக்கருகிலுள்ள ரும்மிந்தைக்கும் கோரக்பூர் மாவட்டத்திலுள்ள 'கசாய்'க்கும் இடையிலுள்ள சிறு குடியரசான 'பிப்பலிவனத்தை' (Pipphalivana) ஆண்ட மரபினர் என்றும் கூறுவர். 'முத்திராராக்ஷஸம்' (Mudrarakshasa) என்னும் வடமொழி நாடகத்தில் சந்திரகுப்தனுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் 'விரிஷல' (Vrishala) என்னும் கேலிப்பெயரிலிருந்து, இவனைச் சூத்திர வகுப்பைச் சார்ந்தவன் எனக் கொள்வது முற்றும் விரும்பத்தக்கதன்று. பிராமண சாத்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் விதிமுறைகளைப் புறக்கணித்து அரசு நடத்தும் க்ஷத்திரியர் பிறரையும் 'விரிஷல' என்னும் சொல்லால் குறிப்பதுண்டு. பிற்காலத்தில், சமணத்திற்குச் சந்திரகுப்தன் அதிகச் சலுகையளித்ததும், பிராமண விதிகளை இவன் புறக்கணித்தான் என்பதற்கான சான்று.

கி.மு. 4ஆம் நூற்றுண்டில், மௌரிய வமிசம் மிகவும் நசித்துப் போயிற்றென்றும், சந்திரகுப்தன் மயில்களைப் பழக்குவோர், நாடோடிகள், வேடர்கள் கூட்டத்தில் வளர்ந்தானென்றும் தெரிவிக்கும் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளுண்டு. இவன் இளமையில் பஞ்சாபில் அலெக்ஸாந்தரைச் சந்தித்தான். துடுக்கான இவனது பேச்சைக் கேட்டு வெகுண்ட அலெக்ஸாந்தர், இவனைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட, உயிரைக் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சந்திரகுப்தன் ஓட வேண்டியதாயிற்று. இவன் புகலிடம் தேடிச் செல்லும், தட்சசீலவாசியொருவனோடு நட்புக் கொண்டானென்பது கூறப்படுகிறது. 'சாணக்கியன்' என்றும், கௌடில்யன்' என்றும் வழங்கப்படும் தட்சசீல வாசி, பாடலிபுரத்திற்கு முதலில் சென்று, நந்த மன்னனுல் அவமதிக்கப்பட்டு, விந்தியமலைக் காடுகளில் புகுந்து, அங்குச் சந்திரகுப்தனைச் சந்தித்தான்; புதையலொன்றில் கிடைத்த பணத்தைக்கொண்டு, இளமௌரியனுக்குத் துணையாகப் பெரும்படையொன்றைத் திரட்டினுன். கிரேக்க, இலத்தீன் நூலாசிரியர் கௌடில்யனைக் குறிப்பிடுவதில்லை. அலெக்ஸாந்தரின் கூடாரத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்திரகுப்தன், சிங்கம், யானை போன்ற மிருகங்களுடன் போரிட்டான் என அவ்வாசிரியர்கள் குறிப்பது, விந்தியமலைக் காடுகளில் அவன் வாழ்ந்ததைக் குறிக்கும். சந்திரகுப்தன் படை திரட்டிய விவரமும் அவர்களால் அறிவிக்கப்படுகிறது. அப் படையினரைத் திருடர் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர்களென இக் கால வர

லாற்று ஆசிரியர் சிலர் குறிப்பர். சந்திரகுப்தனின் எழுச்சியை விரித்துரைத்தற்கு உரிய சான்ருய் விளங்கும் ஜஸ்டின், படையினரைக் குறிக்கும்போது 'கூலிப் படைவீரர்' என்றும், 'கொள்ளைக் கூட்டத்தினர்' என்றும் குறிப்பது கவனித்தற்குரியது. சமண பரம்பரைச் செய்திகளும், ஊதியம் பெறும் வீரர்களைக் கொண்ட படையாகவே, சந்திரகுப்தனின் படையைக் கருதுகின்றன.

இவன் படை திரட்டி முடிந்ததும், தனது இறைமையை ஆதரிக்குமாறு இந்தியர்களை வேண்டினன். மற்றுமொரு கருத்திற்கிணங்க, வழக்கிலிருக்கும் ஆட்சியை வேரறுக்குமாறு இந்தியர்களைத் தூண்டினன் என்பதும் கூறப்படும். அதற்குப் பிறகு (Deinde-thereafter) அலெக்ஸாந்தரின் படைத்தலைவர்களுடன் போரிடச் சித்தமானன்; அவர்களுடன் தீவிரமாகச் சமர் செய்தான். அலெக்ஸாந்தரின் படைத்தலைவனை செல்யூக்கஸ் (Seleukos) என்பவன் புகழ் பரவத் தொடங்கும் நேரத்தில் சந்திரகுப்தனும் அரசெய்தினன். கி. மு. 321இல் ஏற்பட்ட 'திரிபரதீசோசு' (Triparadeisos) உடன்படிக்கைக்கிணங்கவும், பின் கி.மு. 312 இல் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையாலும், அலெக்ஸாந்திரியப் பேரரசின் பாபிலோனியச் சத்ரபத்தைத் தனது பங்காகச் செல்யூக்கஸ் பெற்ருன். செல்யூக்கஸ் தன் வாழ்க்கையில் முதலடி வைக்கத் தொடங்கும்போது, சந்திரகுப்தன் அரசெய்தியிருந்தமையால், சந்திரகுப்தனது முடி சூட்டுவிழா, உறுதியாகக் கி. மு. 306 இலோ அல்லது கி. மு. 321-க்கு முன்னரோ நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்; கி. மு. 321-க்கு முன்பும் நடைபெற்றிருக்கக் கூடும். ஈழநாட்டுப் பௌத்த பரம்பரைச் செய்தியின் அடிப்படையில் கி.மு. 544இல் புத்த பிரான் 'பெருமரணம்' எய்தியிருக்க வேண்டுமென்பதை ஏற்ருல், பரிநிருவாணத்திற்கு 162 ஆண்டுகளுக்குப்பின் கி. மு. 382இல் சந்திரகுப்தனின் முடிசூட்டுவிழா நடைபெற்றிருக்கக்கூடும். கந்தோனியர் (Cantonese) செய்தியடிப்படையில் கி. மு. 486 இல் புத்தர் பெருமரணமெய்தினர் எனக் கொள்ளும்போது, கி. மு. 324 இலிலேயே சந்திரகுப்தன் முடி சூடியிருக்க வேண்டும் என்பதும் ஏற்படும். முன்னர் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் தேதி, கிரேக்கச் சான்றுகளுக்கு முரணய் இருப்பதால், அக் கருத்தை ஏற்பதற்கில்லை. கி.மு. 324, கிரேக்கச் சான்றுகளையொட்டி அமைந்துள்ளது.

சமணப் பரம்பரைச் செய்தியொன்று, கி.மு. 313இல் சந்திரகுப்தன் முடிசூடிக்கொண்டான் எனக் கூறும். சிங்கள, பர்மா நாட்டுப் பௌத்த நூலாசிரியர், சந்திகுப்தன் அரியணை ஏறி 55

அல்லது 56 ஆண்டுகளுக்குப் பின் [(24+27 (or 28) +4)=55 or 56] அசோகரது முடி சூட்டு விழா நடைபெற்றதெனக் கூறும் செய்திக்குச் சமணர் கூறும் செய்தி முற்றிலும் முரணுகக் காணப் படுவதால், அதை நம்புவதற்கில்லை. சந்திரகுப்தன், இருபத்து நான்கு ஆண்டுகள் அரசு செலுத்தினுன் என்னும் பௌத்த நூலாசிரியர்களின் கருத்தைப் புராணங்களும் ஒப்புக்கொள்ளு கின்றன. சந்திரகுப்தனின் ஆட்சிக்காலம் 28 ஆண்டுகள் என ஈழநாட்டுப் பௌத்தநூலாசிரியரும், 27 ஆண்டுகள் எனப் பர்மா நாட்டுப் பௌத்த நூலாசிரியரும் கூறுவதைச் சிறிது குறைத்து, ஆட்சிக்காலம் 25 ஆண்டுகள் எனப் புராணங்கள் குறிக்கின்றன. பிந்துசாரனின் ஆட்சிக்கும், அசோகரது முடி சூட்டு விழா விற்கும் இடையிலுள்ள காலம் கணக்கிடப்படுவதில்லை. ஆசிரியர் 'ஸ்மித்து' க் (Smith) கூறுவது போல, 137 ஆண்டுகள் மௌரிய ராட்சி நீடித்ததெனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. வாயு புராணத்தில் மொத்த ஆட்சிக் காலம் 133 ஆண்டுகள் என்றே குறிக்கப்படுகிறது. அசோகரது முடி சூட்டுவிழாச் சடங்கு தொடங்கி நாலாண்டு இடைக்காலத்தை இப்புராணம் புறக் கணித்திருக்கக்கூடும். அப் பேரரசனின் பதின்மூன்ரும் 'குகைக் கல்வெட்டு' (Rock Edict) ஒன்றில் யவன மன்னர் சிலர் உயிருடனிருப்பதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. முதன்முறையாக, ஒழுக்க விதிகளைக் கற்பாறைகளில் செதுக்கும் வழக்கத்தை முடி சூட்டிக்கொண்ட பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் அசோகர் கடைப்பிடித்திருக்க வேண்டும். கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டுக்கிடையில் செல்வாக்குப் பெற்றுவந்த பாக்திரிய (Bactria) நாட்டு 'முதலாம் டயோடோட்டசை'ப் (Diodotos-I) பற்றிய குறிப்பெதுவும் யவன மன்னர்கள் பட்டியலில் காணப் படவில்லை. அசோகரால் குறிக்கப்பட்டுள்ள மன்னருள் 'சைரீன்' (Cyrene) நாட்டு 'மகசு' (Magas) - தலைசிறந்த ஆராய்ச்சியாளர் களின் கருத்திற்கிணங்க—கி. மு. 258-க்குப் பின் இறந்திருக்க முடியாது. அவனுக்குப்பின் பட்டமெய்திய 'அழகன் டெமிட் ரியசு' (Demetrios) கி. மு. 58இல் மரணமடைந்ததாகச் செய்தி கிட்டுகிறது. பதின்மூன்ருவது குகைக் கல்வெட்டில் உள்ள அதிகப்பட்சக் காலத்தைக் கி. மு. 258 என்று கொள்ளும் போது அசோகரின் முடி சூட்டு விழா, கி. மு. 269-க்குப்பின் நடந்தேறி யிருக்க முடியாது. பௌத்தச் செய்திகளுக்கிணங்க, (269+55) கி. மு. 324 -க்குப் பின்னும், புராணச் செய்திகளுக்கிணங்க, அசோகருக்கு முன் இருந்த இடைக்காலம் உட்பட 269+25+24 +(4)=318+ (4) = கி. மு. 322-க்குப் பின்னும் சந்திரகுப்தன் அரசெய்தியிருக்க முடியாதெனக் கொள்ளலாம்.

கி. மு. 326இல் அலெக்ஸாந்தரது கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறிய இந்திய அரசிளங்குமரனை சந்திரகுப்தன், சிறு சம்பவமொன்றால் அரச பதவியை அடைய வேண்டும் என்னும் உறுதி பெற்றான் என, அம் மன்னனின் எழுச்சியைக் கூறும் ஜஸ்டின் (Justin) என்பார் விவரித்துள்ளார். புதிய ஆட்சியும், அரச மாற்றமும் ஏற்பட்ட செய்திகளுக்கும், சந்திர குப்தன் மாசிடோனியப் படைத்தலைவருடன் போரிடத்தொடங் கியதற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லையென்பது, கிரேக்கர் உபயோகித்திருக்கும் ‘டீண்டே’ (Deinde — அதற்குப் பிறகு சின்னாள்களுக்குப்பின்) என்னும் சொல்லிலிருந்து தெளிவாக விளங்கும். இவ் விரு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சிறிது இடைக்காலம் இருந்திருக்கவேண்டும். அரசியல் மாற்றம் ஏற்பட்ட சின்னாள் களுக்குப் பிறகே போராட்டம் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்.

‘முத்திராராட்சசம்’ (Mudrarakshasa) என்னும் வடமொழி நூலில், மிலேச்சத் தலைவர்களை (Mlechcha)-காட்டுமிராண்டி களை)யும் படைகளையும் அழித்த செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது. இச் செய்தி, உள்நாட்டில் நடைபெற்ற அரசகுலப் புரட்சியை ஒத்திருக்கிறது. சிந்து மாகாண மாசிடோனியக் கவர்னர், கி. மு. 321 இலேயே சிந்து நதிக்கப்பால் வெளியேற்றப்பட்டபின், அவருக்குப்பின் வேறொருவர் நியமிக்கப்படவில்லை. அலெக் ஸாந்தரைத் தொடர்ந்து பதவியைக் கைப்பற்றிய சந்ததியார் கள், கிரேக்கப் படைத்தலைமையுடன் கூடியபேரரசனின்படைத் தலைமையின்றி இந்திய மன்னர்களை எதிர்க்க இயலாதெனக் கி. பி. 321ஆம் ஆண்டிலேயே அறிவித்தார்கள். அரசியலில் புதிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதன் விளைவாகவே, மாசிடோனியக் கவர்னரைச் சிந்துவெளிக்கப்பால் விரட்டியதும், இந்திய மன் னர்களை மதிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது எனக் கூறலாம். சிந்து நதியின் கிழக்குப்பகுதியில் கி.மு. 321ஆம் ஆண்டிலேயே கிரேக்க இராணுவ ஆதிக்கம் அழிக்கப்பட்டது. அம்பி, போரசு அல்லது மாசிடோனிய ஆட்சியை ஏற்ற எந்தச் சிற்றரசனாலும் இந் நாசவேலை நடைபெற்றிருக்க வழியில்லை. அந்நியராட்சியி னின்று தாய்நாட்டை விடுவிக்க இவர்கள் முயன்றிருந்தால் சந்திரகுப்தனைப் புகழ்ந்துரைக்கும் ஜஸ்டின், இச் சிற்றரசர் களைத் ‘தாய்நாட்டை விடுவித்த வீரர்கள்’ எனக் கண்டிப்பாகப் புகழ்ந்திருப்பார். மேலும் கி. மு. 321லேயே அம்பி, போரஸ் ஆகி யோர் கிரேக்கரை அழித்தோ அல்லது விரட்டியோ இருந்தால் சந்திரகுப்தருடன் போரிட்டதாக ஜஸ்டினால் கூறப்படும் கிரேக்க வீரர் எங்கிருந்து முளைத்தனர்?’ என்ற கேள்வி பிறக்கும். பாபி லோனிய, திரிபரதீசோஸ் (Triparadeisos) உடன்படிக்கைகளில்

சந்திரகுப்தனின் பெயர் காணப்படுவதில்லை. கி. மு. 317 வரையிலும் மேற்குப் பஞ்சாபில் பதவியிலிருந்த யவனப் படைத் தலைவனுன யூடிமசைக் குறித்தும் இத்தகைய மௌனம் சாதிக்கப்படுகிறது. இவ் வலுவலனும், மற்றும் இந்தியச் சிற்றரசர் பலரும் இருந்தபோதிலும் சிந்து சமவெளியின் கீழ்ப்பகுதியிலோ, அல்லது உள் நாட்டிலுள்ள சமவெளிகளிலும் பிற மேட்டுப்பாங்கான இடங்களிலுமோ கி. மு. 321-ல் சந்திரகுப்தனது செல்வாக்குப் பரவுவதைத் தடை செய்திருக்க வழியில்லை.

கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளுக்கிணங்க, நந்த அரசனின் நேர்மையற்ற அரசை ஒழிப்பதில் 'சௌடில்யன்' அல்லது 'சாணக்கியன்' சந்திரகுப்தனுக்குப் பேருதவியாய் இருந்தான் என்றும், பின்னர்ச் சந்திரகுப்தனின் அமைச்சனுயுமிருந்தான் என்றும் நாம் அறிகிரும். நந்தனின் தலைநகரைத் தாக்கும் முயற்சி தோல்வியுற்றதெனக் கூறப்படுகிறது. மறுமுறை இளமௌரியன் எல்லைப்புறங்களிலிருந்து தொடங்கி, வெற்றி பெற்றுன் எனக் கூறப்படுகிறது. 'பத்ரசாலன்' (Bhadrasala) என்னும் தளபதியின் தலைமையில் நடத்திச் செலைப்பட்ட நந்தனின் படை, பெருநாசமுற்றுத் தோல்வியுறவே, சந்திரகுப்தன் பாடலிபுத்திர அரசைக் கைப்பற்றினுன்.

மாளவமும் கத்தியவாரும் முதல் மௌரியனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. சமணர் குறிக்கும் கி. மு. 313 பரம்பரைச் செய்தி அடிப்படையில் உண்மையெனின், சந்திரகுப்தன் அவந்தியைக் (மாளவம்) கைப்பற்றிய நாளை அது குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். மாளவத்திற்கு மேற்கில், சந்திரகுப்தனின் ஆட்சி சௌராஷ்டிரம் வரையிலும் பரவியிருந்தது. அங்குப் புஷ்யகுப்தன் (Pushya-guptha) என்னும் வைசிய குல அலுவலன் (ராஷ்ட்ரீய) இருந்தான். தமிழில் உள்ள பரம்பரைச் செய்திகளிலிருந்து 'வம்ப மௌரியர்' தெற்கில் திருநெல்வேலி மாவட்டம் வரையிலும் பரவியிருந்தனர் என்பது தெரியவரும். 'வம்பமௌரியரை'க் கொங்கு நாட்டைச் சார்ந்தவரென்றும் பிற்காலத்தவர் என்றும் அறிஞர் சிலர் குறிப்பர். திருநெல்வேலி வரையிலும் செல்வாக்கைப் பரப்பிய மௌரியரை முற்காலத்தவர் எனக் கொண்டாலும், சின்னுள்களுக்குப்பின் அவர்கள் திருநெல்வேலியிலிருந்து திரும்பியிருக்கவேண்டும். சந்திரகுப்தனின் பேரரான அசோகர் காலத்தில் மௌரியர் ஆதிக்கம் மைசூரிலுள்ள 'சித்தலதுர்க்கம்' (Chitaildrug) வரையில் பரவியிருந்ததென்பது தெளிவு. மேலும், பாண்டியப் பேரரசின் எல்லையில் அடங்கிய திருநெல்வேலி மாவட்டம், அசோகர் கல்வெட்டுகளில் எல்லைப்புற அரசெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சந்திரகுப்தனது ஆட்சிக்கால இறுதியில், மௌரியப் பேரரசு வடமேற்கில் மேலும் விரிந்தது. பாபிலோனிய நாட்டு

அரச பதவியை அடைந்த அலெக்சாந்தரின் படைத்தலைவன் 'செல்யூக்கஸ்' மத்திய தரைக்கடலிலிருந்து சிந்து நதி வரையிலும் தன் செல்வாக்கை வளர்த்து, சிந்து நதியின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள பிரதேசங்களையும் கைப்பற்ற எண்ணினான். இம் முயற்சியில் தோற்ற அவன், சந்திரகுப்தனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதால், ஆசிரியர் சிலர் கருத்துக்கிணங்க, 'பரோப்பனிசதை' (Pareopanisadai-காபூல்); ஆரிய (Aria-ஹீரட்டு), அரக்கோசியா (Arachosia-கண்டஹார்), ஜிட்ரோசியா (பலுச்சிஸ்தான்) போன்ற இடங்களை, 500 யானைகளை மட்டிலும் பெற்றுச் சந்திரகுப்தனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. அசோகர் கல்வெட்டுகளிலிருந்து 'காபூல்' பள்ளத்தாக்கின் பகுதியொன்று மௌரியப் பேரரசில் அடங்கியிருந்தது தெரியவருகிறது. மண ஒப்பந்தம் ஒன்றினால் இவ் வுடன்படிக்கை உறுதிபெற்றது. பாடலிபுத்திர அரசவைக்குக் கிரேக்கப் பிரதிநிதியொருவன் அனுப்பப்பட்டான்.

சமண பரம்பரைச் செய்திகளுக்கிணங்க, சந்திரகுப்தன், மகாவீரரின் சமயத்தைத் தழுவியிருக்கவேண்டும். அரசைத் துறந்து, இறுதி நாள்களை மைசூருக்கருகிலுள்ள 'சிரவண பெல்கோலா'வில் (Sravana Belgola) இவன் கழித்தானென்பது கூறப்படுகிறது. மௌரிய வமிசத்தின் முதலரசன் வேள்விச் சடங்குகளைக் கைவிடவில்லை. சமணரின் 'அஹிம்ஸை' அல்லது விலங்கினங்களுக்குத் தீங்கிழையாமை என்னும் கொள்கையை இவன் முழுதும் கடைப்பிடித்ததாகக் கூறவியலாது எனக் கிரேக்கர் அறிவிக்கின்றனர். வேட்டையாடுவதில் இவனுக்கு விருப்பம் அதிகம். இப் பழக்கத்தை இவன் மகனும் கொண்டிருந்தான். எட்டாம் கல்வெட்டு (Rock Edict) ஒன்றில் இவன் பேரனான அசோகரும் இப் பழக்கத்தைப்பற்றிய குறிப்பைக் குறித்துள்ளார். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஹர்ஷன் (Harsha) சைவனாய் இருந்தபோதிலும், புத்தருக்கும், புத்த நீதி போதகருக்கும் மிக்க மரியாதை செலுத்தியதைப் போலச் சந்திரகுப்தனும் தன் வாழ்நாளின் இறுதியில் சமணத்தில் விருப்பம் கொண்டிருக்கக்கூடும்.

பிந்து சாரன்
(Bindu Sara)

கிரேக்கரால் 'அமித்ரகாதன்' (Amitraghata-எதிரிகளை வீழ்த்துபவன்) என வழங்கப்படும் சந்திரகுப்த மௌரியன் பிள்ளையான பிந்துசாரன், அவனைத் தொடர்ந்து அரியணை ஏறினான். கி. மு. 326-க்கு முன் சந்திரகுப்தன் அரியணை ஏறியிருக்க இயலாதென்பதாலும், பிராமண, புத்த நூலாசிரியர்கள் சந்திரகுப்தனது ஆட்சிக்காலம் இருபத்துநான்கு ஆண்டுக்காலம் என

ஐயமற மொழிவதாலும், புதிய மன்னன், கி. மு. 302-க்கு முன்னர் அரியணை ஏறியிருக்க இயலாது. இவன் மைந்தரான அசோகர் தம் பதின்மூன்ருவது கல்வெட்டில் குறித்திருப்பதுபோல, மகசு (Magas) என்னும் அரசன், உண்மையில் கி. மு. 258-ல் மரண மடைந்திருப்பின், பிந்துசாரனது ஆட்சி கி. மு. 269-க்கு முன் முடிவடைந்திருக்கவேண்டும். அவனது ஆட்சிக் காலத்தைத் தெளிவாக அறிந்து கூறுவது கடின முயற்சியாய் இருந்து வருகிறது. புராணச் செய்திகளுக்கிணங்க, அவன் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் அரசு செலுத்தியிருக்கவேண்டும். பர்மியச் செய்திகள், அவன் இருபத்தேழு ஆண்டுகள் அரசு செலுத்தியதாகக் கூறுகின்றன. சிங்களச் செய்திகளின் அடிப்படையில் அவனது ஆட்சி இருபத்தெட்டு ஆண்டுக்காலம் நீடித்திருக்க வேண்டும். கந்தோனிய (Cantonese)ச் செய்தி அடிப்படையில் உள்ள கி. மு. 486 என்னும் பரிநிருவாணச் செய்தியை ஏற்கும் போது, பிந்துசாரன் கி. மு. C. 300 முதல் கி. மு. 273 வரை அரசாண்டிருக்கவேண்டும்.

தந்தை விட்டுச் சென்ற சாம்ராச்சியத்தைச் சிதைவுருமல் பிந்துசாரன் காப்பாற்றி வந்தான். தட்சசீலத்தில் தோன்றிய கிளர்ச்சியொன்றை அவன் அடக்கியதாகப் பரம்பரைச் செய்தி கூறும். புதிய பகுதிகளை வென்று அவன் பேரரசுடன் இணைத்த செய்தியைக் குறித்த தெளிவான சான்றுகள் இல்லை. வட இந்தியாவில் பெரும்பகுதியும், தக்காணமும், தெற்கில் மைசூர்ப் பகுதியிலுள்ள 'சித்தலதுர்க்கம்' (Chitaldrug) வரையிலுமுள்ள நிலப்பகுதியும் பேரரசு எல்லைக்குள் அடங்கியிருந்தன. பூரி (Puri) யின் பெரும்பகுதியையும், மற்றும் கஞ்சத்தையும் (Ganjam) அதன் சுற்றுப்பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியிருந்த கலிங்கம் (Kalinga) சுதந்தர நாடாகவே விளங்கியது.

வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் பிந்துசாரன் மேற்கிலுள்ள கிரேக்க நாடுகளுடன் தன் தந்தை கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பைப் போற்றி நடந்தான். 'தைமாக்கசு' (Deimachos) என்னும் கிரேக்கத் தூதுவனை அவைக்கு அழைத்துக் கொண்டதுடன், சிரிய நாட்டு மன்னன் செல்யூக்கஸ் நிகேட்டாரின் புதல்வன் முதலாம் ஆண்டியோக்கஸ் சாட்டர் (Antiochos-Soter) என்பவனுடன் இவன் பரிமாறிக்கொண்ட கடிதங்களைப்பற்றிய விநோதச் செய்திகள் வழங்கி வருகின்றன.

ஆடவர்—பெண்டிர் ஆகிய இருபாலாருமடங்கிய மக்கள் இவனுக்குப் பலருண்டு. அவர்களுள் ஒருவரான அசோகர் தட்சசீலம், உஜ்ஜயினி ஆகிய இடங்களில் அரசப் பிரதிநிதியாய்ப் பணியாற்றினர். பேரரசன் நோயுற்ற செய்தி கேட்டு, அசோகர் உஜ்ஜயினியை விடுத்துப் பேரரசின் தலைநகரான பாடலிபுத்

திரத்தையடைந்தார் என்ற பரம்பரைச் செய்தியுண்டு. அவர் தந்தை இறந்ததும், பாடலிபுத்திர அரசைக் கைப்பற்றி, மூத்த சகோதரனையும் கொன்றார். பேரரசன் அரசியர் பலருக்கு உதித்த 99 சகோதரர்களையும் அசோகர் கொன்றதாக வும் செய்தியுண்டு. அசோகர் ஆட்சி தொடங்கிப் பதினன்கு ஆண்டுகளுக்குட்படாத ஐந்தாம் கல்வெட்டு ஒன்றில், தம் சகோதரர்களின் அந்தப்புரங்கள் தமக்கு மிகுந்த கவலையளிப்ப தாக அசோகர் குறித்துள்ளார். இதை ஆதாரமாகக்கொண்டு சகோதரர்களைக் கொன்ற செய்தி தவறானது என வாதிடுவோ ரும் உண்டு. எனினும், அசோகரது முடி சூட்டுவிழா நெடுநாள் களுக்குப் பின்னரே நடைபெற்றதென்பதை நினைவு கொள் வதும் அவசியம். அரசிற்குப் போட்டியிருந்திருக்கவும் கூடும். அரசேற்றுப் பதின்மூன்று ஆண்டுகட்குப் பின்னும், சகோதரரின் அந்தப்புரங்கள் இருந்தன என்று ஐந்தாம் கல்வெட்டு ஐயமின் றிக் கூறியபோதிலும் சகோதரர் யாவரும் அக் காலத்தில் உயி ருடனிருந்தனர் என அக் கல்வெட்டுக் கூறுவதற்கில்லை. பரம் பரைச் செய்தியையும் முற்றிலும் உண்மையெனக் கொள்ள இயலாதெனினும், மிகைப்படுத்திய கூற்றாகக்கொண் டாலும், ஆட்சிக்குப் போட்டியிருந்ததென்பதும், இதன் விளை வான போரில் மூத்த சகோதரன் மடிந்தானென்பதும் நம்பத் தகாத செய்திகளாகத் தோன்றவில்லை. உறவினருடன் நெடுங் காலத்திற்கு எதிர்நோக்கியிராத வகையில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையை அசோகரது நான்காம் கல்வெட்டு எடுத் துரைக்கிறது. கலிங்கப்போரின் இரத்தப்பெருக்கு அசோக ரது உள்ளத்தில் ஏக்கத்தையுண்டாக்கிக் கருணையைத் தட்டி யெழுப்பிய பிறகே, உறவினரிடம் கொண்ட குரோத மனப் பான்மை அவரது உள்ளத்தைவிட்டு அகன்றது.

அசோகர்
(Asoka)

ஏறக்குறைய கி. மு. 273இல் பிந்துசாரனது ஆட்சி முடி வடைந்திருக்கலாம் என்பது ஊகிக்கப்படுகிறது. சின்னாள்களுக் குப் பின்—பரம்பரைச் செய்தியின்படி நாலாண்டுகளுக்குப்பின்-அடுத்த மன்னர் பாடலிபுரத்தில் முடி சூட்டப்பட்டு, கி. மு. 232 அல்லது அதற்குச் சமீபமாக, முப்பத்தைந்து-முப்பத்தேழு ஆண்டுகள் அரசு செலுத்தினபின் மரணமடைந்தார். பிற்காலக் கல்வெட்டுகளும், 'மாஸ்கி-கல்வெட்டும்' (Maski-Edict), இலக் கியங்களும், புதிய மன்னரை அசோகர் எனக் குறிக்கின்றன. அவருடைய கல்வெட்டுகள் அவரைத் 'தேவானம்பிய-பியதசி' (Devanampiya-Piadasi) என்று வழங்குகின்றன. அவர் முன் னோர்களும், வழிவந்தோரும், சமகாலத்தவரும், 'தேவானம்பிய' அல்லது 'கடவுளால் நேசிக்கப்படுபவர்' என்னும் விருதை அவ

ரைப் போலச் சூடியிருந்தனர், 'பியதசி' (பிரியதரிசின்)அல்லது (பியதசன) 'அன்பு கனிந்த பார்வையுடையவர்' என்னும் விருதை, அவர்தம் பாட்டனை சந்திரகுப்தனும் சூடியிருந் தான். 'பியதசன' என்னும் சொற்றொடர் இலக்கியத்திலும், புகழ்பெற்ற தட்சசீல அராமியக் கல்வெட்டிலும் காணப்படும். கல்வெட்டு, பாட்டனை சந்திரகுப்தனைக் குறிக்காவிடினும், அசோகரது ஆட்சியைக் குறிக்கிறது.

அசோகரது ஆட்சியின் ஆரம்ப நிலையைக் குறித்து நாம் அறிந்தது மிகவும் குறைவு. முன்னோரின் போர் தொடுக்கும் முறையை அசோகரும் கையாண்டார். தட்சசீலத்தில் தோன்றிய கிளர்ச்சியைத் திறமையோடு அசோகர் அடக்கிய செய்தியை இலக்கியம் வாயிலாகவும், முடி சூடிய எட்டு ஆண்டு களுக்குப் பின் கலிங்கரை முரியடித்த செய்தியைக் கல்வெட்டு ஒன்றிலிருந்தும் அறிகிறோம். ஆப்கானிஸ்தானத்தின் பெரும்பகு தியையும், தமிழகம் நீங்கலாக இந்தியா முழுவதையுமுள்ளடக்கி யிருந்த மௌரியப் பேரரசு, கலிங்கத்தின் இணைப்பிற்குப் பின் முழுமை பெற்றது. காபூல் பள்ளத்தாக்கிலும், சுற்றுப்புறங்களி லுள்ள மலைப்பாங்கான பகுதியிலும் வாழும் யோன, காம்போஜ, காந்தார நாட்டிலிருந்து, கோதாவிரி-கிருஷ்ண நதிகளின் வடடமான பள்ளத்தாக்கிலுள்ள ஆந்திர நாடு வரையிலும், மைசூருக்கு வடக்கிலுள்ள 'இசைலா' (Isila), ஆஹரா (Ahara) மாவட்டம் வரையிலும், மேற்கில் சொபாரா (Sopara), கிர்னர் (Girnar) பகுதிகளிலிருந்து கிழக்கில் 'தௌளி', ஜௌகதா வரை யிலும், மௌரியப் பேரரசு பரவியிருந்தது. வடமேற்கு எல்லை யில் சிரிய நாட்டுக் கிரேக்கமன்னன் இரண்டாம் ஆண்டியோகசு (Antiochos-II) அரசெல்லையிலும் மேற்கு ஆசியாவிலும், தெற்கில் தமிழக மன்னர்களான சோழ, பாண்டிய, சத்திய புத்திர, கேரள புத்திர மன்னர்களின் ஆட்சியெல்லை வரையிலும், மௌ ரியப் பேரரசு பரவியிருந்தது. பரம்பரைச் செய்தியின் உண்மையை ஏற்போமாயின், காஷ்மீரம், நேப்பாளம் ஆகிய ஒதுக்குப்புறப் பள்ளத்தாக்குகளும்; 'புண்டரவர்த்தனம்' (Pundravardhana-வடக்கு வங்காளம்), 'சமதாதம்' (Samatata-கிழக்கு வங்காளம்) போன்ற ஏரிக்கரைகளும் இப் பேரரசில் அடங்கியிருக்க வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம். ஹசாரா மாவட் டத்திலுள்ள 'மான்செஹ்ராவிலும்' (Mansehra in Hazara District), டேராடூன் மாவட்டத்திலுள்ள (Kalsi in Dehra Dun District), நேப்பாளத்தரையிலுள்ள 'ரும்மிந்தை' நிகாலி சாகர் என்னும் இடங்களிலும் (Nigali Sagar and Rummindei in the Nepalese Tarai), வடக்கு பீகாரிலுள்ள சம்பரான் மாவட்டத்தைச்

சார்ந்த 'ராம்பூர்வ' என்னுமிடத்தில் (Rampurva in the Champaran District of North Bihar) கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள அசோகரின் கல்வெட்டுகள், பரம்பரைச் செய்தியை உறுதிப்படுத்தும் வகை செய்கின்றன. அசோகரின் கல்வெட்டுகள் வங்காளத்தில் கண்டெடுக்கப்படவில்லை. வடக்கு வங்காளத்திலுள்ள 'மஹாஸ்தானத்'தில் (Mahasthan) கண்டெடுக்கப்பட்ட தொன்மையான 'பிராமி' வெட்டெழுத்தொன்று, புண்டர நகரம் (Pundra Nagar) என்னும் வளம் கொழித்த நகரத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. இந் நகரம் கிறித்து சகாத்தத்திற்கு முன்பு தழைத்தோங்கியிருக்கக்கூடும்.

கலிங்கப்போர், அசோகரது வாழ்க்கையின் திருப்பு முனையாய் அமைந்து, இந்திய வரலாற்றிலும், கீழ்நாடுகள் முழுவதிலும் புரட்சிகரமான மாறுதலை விளைவித்தது. துன்பமும் இரத்தப் பெருக்கும் நிறைந்த போர்க்களம், அசோகரது உள்ளத்தை உருக்கி, துக்கமிகுதியையும் தவற்றை உணர்ந்து வருந்தும் நிலையையும் ஏற்படுத்திற்று. 'தர்ம' (ஒழுங்கு, பத்தி) விதிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் அசோகரது மனத்தில் நிறைந்தது; அயல் நாட்டுக் கொள்கையிலும் திடீரெனப் பெருமாறுதலை ஏற்படுத்திற்று. அவர், படுகொலையும் மக்களை நாடிழக்கச் செய்வதும் நிறைந்த இராணுவ நடவடிக்கை என்னும் கொடுந்தொழிலை உதறிக் களைந்து, 'தர்ம விஜயம்' (Dharma Vijaya) அல்லது 'அறத்தினால் வெற்றி' (Conquest by Piety) என்னும் புதியதோர் அன்பு நெறியை வில்லம்புகளுக்குப் பதிலாகத் தம் ஆயுதமாக உபயோகிக்கத் தொடங்கினார்.

பண்டைய இந்து அரசர்களைப்போல, தெய்வங்களிடமும் பிராமணர்களிடமும் அசோகருக்குப் பத்தியிருந்ததென்பது ஐயத்திற்கிடமின்றித் தெரியவரும். கல்ஹணரின் (Kalhana) காஷ்மீர ஏட்டை (Chronicle of Kashmir) நம்புவதானால், சிவனை அசோகர் விரும்பி வழிபட்டதாகக் கருதலாம். கலிங்கப் போருக்குப்பின், புத்த சமயக் கருத்துகள் அசோகரை அதிகமாய்க் கவர்ந்தன. அவர் புத்த சமயத்தைச் சாதாரணமாக வழிபடத் (Upasaka-உபாசகர்) தொடங்கினார். எனினும், அச் சமயத்தில் சில நாள்கள் வரை அவர் கருத்து வேரூன்றவில்லை. சிறிது காலத்திற்குப்பின், அவர் அறிஞர் சிலரால் 'போத்கயா' (Bodh-Gaya) என்று வழங்கப்படும் 'சம்போதி' (Sambodhi) க்குச் சென்று, அங்குள்ள புத்த சங்கத்தினருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டார். புனித புத்தருக்கு விவேகமளித்த அப்

புண்ணிய பூமியின் தொடர்பினாலும், புத்தர் வழி நிற்கும் சிலர்களின் சேர்க்கையாலும், அசோகருக்குச் சமயத்திலும் அறநெறியிலும் உண்டான பத்தி நன்ருக உரமுற்று வளர்ந்தது. அசோகர் முன்னோர்கள் கடைப்பிடித்த 'உல்லாசப் பிரயாணங்களை' (விஹார யாத்திரை) வெறுத்து, புத்தசமய இலக்கியங்களை ஆழ்ந்து படித்து உணர்ந்து, 'அறநெறி பரப்பும் நோக்கமுள்ள தல யாத்திரைகளை' (தர்ம-யாத்திரைகள்) மேற்கொண்டார்; இத்தகைய யாத்திரைகளின் மூலம், பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டு, அறநெறியையும், பத்தி மார்க்கத்தையும் (Morality and piety) அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்து, அவற்றில் அவர்களுக்கிருந்த ஐயப்பாடுகளையும் கேட்டறிந்தார். யாத்திரைகள் அளித்த விளைவுகளைக் கண்டு அரசகுலப் பிரசாரகர் களிப்பெய்தினர். வழக்கிடுவோர், பண்டிதர், போர் வீரர், திறமை மிக்க வேடுவர் கூட்டத்தில் அரசரைக் காண்பது அரிதாயிற்று. அறநெறியை எடுத்தோதும் 'ஆண்டவர் நேசரை' (Beloved of the Gods) பாமரரிடையே காண்பது எளிதாயிருந்தது. அவர், 'சுவர்க்கமென்பது மறையோர்களின் தனியுரிமையன்று,' என மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். தொன்மை வாய்ந்த ஒழுக்க நெறிகளை ஊக்கத்துடன் கடைப்பிடிப்பதால், பிறப்பாலும் பிற சூழ்நிலைகளாலும் தாழ்ந்தவனும் 'பேரின்ப வீட்டை' அடையலாம் எனக் கூறினர். அவர் 256 இரவுகளைச் சுற்றுப்பிரயாணத்தில் கழித்தபின், தெய்வத் தொடர்பற்றிருந்த இந்திய மக்களுக்கும், அதையொட்டி அமைந்திருந்த பகுதி (ஜம்பூத்வீபம்) வாழ் மக்களுக்கும், தெய்வீகத் தொடர்பு ஏற்பட்டதென மனவமைதி பெற்றனர். பத்தாண்டுகளுக்கொருமுறை மன்னரின் 'தர்மயாத்திரைகள்' நடைபெற்று வந்தன. முடி சூடிய பத்தாண்டுகளுக்குப்பின் ஒருமுறையும், இருபதாண்டுகளுக்குப் பிறகு மற்றொரு முறையும் இத்தகைய பிரயாணங்களை அவர் மேற்கொண்டார் என்பது தெரியவருகிறது. அவர் இரண்டாவது பிரயாணத்தின்போது, சாக்கிய முனிவரின் பிறப்பிடத்திற்கும் அவர்தம் முன்னோரின் பிறப்பிடத்திற்கும் விஜயம் செய்து, இப் புண்ணிய பூமிகளில் பணிந்து வணங்கினர்.

பரந்த பேரரசின் தொலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த குடிமக்கள் யாவருக்கும் 'புத்த தர்மம்' என்னும் அறநெறி உரித்தாக வேண்டுமென விரும்பிய போதிலும், அவ்வாறு நடைபெறச் செய்வது இயலாதென்பதையும் அசோகர் உணர்ந்தார்; முடியேற்ற பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் அல்லது முதல் தர்ம விஜயம் முடிந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின், ரஜூகர்(Rajukas-மாவட்ட நீதிபதிகள் அல்லது சர்வேஅதிகாரிகளெனக்கொள்ளலாம்), 'பிரதேசிகர்' (Pradesikas-மாகாணங்களில் காவலராயும் வரி வசூலிப்பவராயும் பணியாற்றி வந்தோர்), 'யுக்தர்கள்'

(Yuktas-குமாஸ்தாக்களும், செயலாளரும்) போன்ற அரசாங்க அலுவலர்களையும், அசோகர் பயன்படுத்தினர். அறநெறிகள டங்கிய புதுப்பிரதிகளைத் தயாரிக்குமாறு அவ் வலுவலர்களுக்கு உத்தரவிட்டு, அவற்றை வெளியிடுவதோடு, ஐந்தாண்டுகட்கு ஒரு முறை பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு, நல்லொழுக்கப் போதனைகளில் ஈடுபட வேண்டுமென்றும், அம்மன்னர் கட்டளையிட்டார்; இவற்றுடன் அவர்களுக்கு இயற்கையாக உரிய அலுவல்களையும் கவனித்து வருமாறும் பணித்தார்; மீண்டும் எழுதப் பட்ட விதிகளையும் அறிக்கைகளையும், கற்பாறைகளிலும் கற்றூண்களிலும் தெசக்கிவைக்குமாறு உத்தரவிட்டார். புதிய 'அற நெறித் தூண்களும்' (தர்மஸ்தம்பங்கள்) எழுப்பப்பட்டன. மன்னரின் இப்புதிய ஆணைகளை நிறைவேற்றுவது அலுவலரின் சத்திக்கு மீறியதெனத் தென்பட்டது. ஓராண்டு காலத்திற்குள் சமயப் பணிக்கெனத் தனிப்பட்ட அலுவலர் சிலரை நியமிக்க வேண்டிய தேவையையும் அசோகர் உணர்ந்தார். இதற்கிணங்க, 'தர்ம மகாமாத்திரர்' அல்லது சமயப் பொறுப்புள்ள உயரிய அலுவலர் அமர்த்தப்பட்டனர். பேரரசின் தலைநகரிலும், எல்லைப்புறங்களிலும், மலைச்சாதியினர் வாழ்ந்த இடங்களிலும், குறிப்பாக மேற்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளிலும் இவ்வலுவலர் நியமிக்கப்பட்டனர். தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையிலும், இல்லறத்தான் முதல் துறவி வரையிலும், வாழ்க்கைத் துறைகளில் பலவற்றைக் கையாண்டவர்களையும் சந்தித்து, அவர்தம் செய்தொழிலிலும் சமயக் கருத்துகளிலும் இவ்வலுவலர் அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கினர். இவ்வலுவலர் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளையும், அதற்கு மக்களிடம் கிட்டிவரும் ஆதரவையும் அவ்வப்போது குறித்து மன்னருக்குச் செய்தி அறிவிப்போரும் நியமிக்கப்பட்டனர். குறிப்பாகக் கிராமிய மக்களின் பொது நலனும், சீலமும், 'ரஜுகர்' என்னும் பேரரசரின் பேராள்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. பேரரசு எல்லைக் கப்பாலும் அறநெறியைப் பரப்புவதற்கெனத் தூதுவர்கள்,மற்ற மன்னர்களின் அவைகளுக்கனுப்பப்பட்டார்கள்.

அடங்காப்பிடாரிகளான மலைச்சாதியினரையும், அல்லற்படுத்தும் அண்டைப் பகுதியினரையும், ஆயுத வலிமையினால் துன்புறுத்தி அடக்கியாளும் பழங்கால முறைகளைக் கைவிட்டு, சமாதானத்தையும், சகிப்புத் தன்மையையும் அடிப்படைகளாகக் கொண்ட 'சீலத்தினால் வெற்றி' (Conquest by Morality) என்னும் புதிய கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. 'போர் முரசொலியின்' (பேரிகோஷம்-Bherighosha) ஆரவாரம் குறைந்து,அறநெறியின் மெல்லோசை (தர்ம கோஷம்-Dharma ghosha) தொடங்கிற்று. தாம் மட்டிலும் இவ் வறவழி நின்றதோடு அமையாது, மக்களையும் சந்ததியார்களையும் நாடு பிடிக்கும் ஆசையை வெறுத்து ஒதுக்குமாறும், கருணை காட்டுவதிலும் அன்புத் தண்டனைகளிலும் ஆவல் கொள்ளுமாறும் ஊக்குவித்து, சீலத்தால் அடையும்

அசோகரின் அறநெறி
(Asoka's Dharma)

கல்வெட்டொன்றில், புத்தரிடத்திலும், தர்மத்திலும் (புத்தரின் கொள்கைகள்), சங்கத்திலும் (பிட்சுகளின் கூட்டம்) தமக்குள்ள நம்பிக்கையை அசோகர் எடுத்துரைக்கிறார்; புத்தரை 'பகவத்' என வழங்குகிறார். இச்சொல், இந்துவால் மனத்திற்கினியானைக்குறிப்பதற்குஉபயோகிக்கப்படுகிறது.அசோகர்புத்தபிரான் அவதரித்த இடத்திற்கும், தெளிவு பெற்ற இடத்திற்கும் யாத்திரைகள் சென்று, முற்கூறப்பட்ட இடத்தில் பிரார்த்தனை செலுத்தினார்; புத்தபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சொற்கள் யாவும் புனிதமானவை என அறிவித்தார். புத்தரின் கொள்கைகளை விளக்குவதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி, அக்கொள்கைகள் நிலை பெற வேண்டுமென்றும் எண்ணினார். மத மாற்றத்திற்கு ஓராண்டிற்குப்பின் பௌத்த சோதரரின் சங்கத்திற்கு அவர்செய்த விஜயம், அவரது உள்ளத்தில் நீங்கா இடம் பெற்று, சங்கத்துடன் அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளும் வகை செய்தது. அவர் கொள்கைகளை உண்மையாக விளக்கம் செய்ய வேண்டிய தேவையைச் சமயக்குரவருக்கு நன்கு வற்புறுத்தினார்; 'சோதரரின் உதவிக்கென அலுவலர்களையும் நியமித்தார்; சமய சங்கங்களின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கென அரும்பாடு பட்டுப் பிளவு மனப்பான்மையைக் களைவதற்கும் முயன்றார். நீதி நூல்களைத் தொகுப்பதற்கென, அசோகரது ஆட்சியில் அவைகள் கூடின என்றும் பரம்பரைச் செய்திகள் உண்டு. புத்த சமய 'இலக்கியங்களிலும்' சங்க ஒழுங்கு முறைகளிலும் அசோகர் மிக்க கவனம் செலுத்தி வந்தார் என்பதை விளக்கும் சமகாலச் சான்றுகள் பல உண்டு.

புத்த சமயத்தில் பற்று மிக்க கொண்டிருந்த போதிலும் பிற சமயங்களை அசோகர் வெறுக்கவில்லை. நற்செய்கைக்கு அடிப்படையென அவர் கருதிவந்த கொள்கைக்குப் புறம்பான பழக்கங்களையும், நிறுவனங்களையும் அவர் அழிக்க முற்பட்ட செய்தி உண்மையென்பது தெரியவரும். எல்லாச் சமயங்களின் சாரமும் 'நற்பண்பு' என அசோகர் முழுதும் நம்பினார். தெய்வங்களையும் பிராமணரையும் அயல் சமயத்தினரையும் அவர் தமக்கு நண்பர்களாகவே மதித்து வந்தார். 'தேவர்களின் நேசர்' (Beloved of Devas) என்றும் தம்மை அவர் கூறிக்கொள்வதுண்டு. பிராமணரை அவமதிக்கும் போக்கைக் கண்டித்து, அவர்களுக்கும் கோசாலரின் சீடரான ஆஜீவகருக்கும் தானதருமங்கள் வழங்கி வந்தார். நிர்க்கிரந்தர் (Nirgranthas) என்னும் சமணர் உட்பட,

நாட்டிலுள்ள சமயப் பிரிவினர் பலரிடமும் பரிவுகாட்ட வேண்டுமெனத் தர்ம மகாமாத்திரருக்குப் பணித்தார். கூட்டம் (சமவாயம்) கூடுவதையும் நா காப்பதையும் (வாசோகுதி)குறிப்பாக வற்புறுத்தி, மற்றப் பிரிவினரைக் கிலேசமுறச் செய்யும் சுடுசொற்களின் தீமையையும் விளக்கி, மக்களை எச்சரித்தார்.

புத்த போதனையின் உண்மையறிந்தும், புத்த தலங்களில் வழிபடுவதால் ஏற்படும் நற்பலனை உணர்ந்தும், புத்த சமய 'மும் மணிகளில்' (Buddhist trinity) நம்பிக்கை தெரிவிப்பதன் அவசியத்தையும், புத்த சங்கங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டு அவற்றின் ஒற்றுமைக்குப் பாடுபடவேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்ந்தும், அசோகர், தம் கருத்துகளைப் புறச்சமயத்தினரும் பின்பற்றவேண்டுமென வலியுறுத்தவில்லை. 'சம்போதி' அல்லது நிருவாணத்தைப் பரிசாக அவர் மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கவில்லை. 'சுவர்க்கத்தை'யும் தேவருடன் இரண்டறக் கலப்பதையுமே அவர் இறுதிப் பரிசெனக் கூறி வந்தார். உயர்ந்தோரும் தாழ்ந்தோரும் வேற்றுமையின்றிச் சுவர்க்க பதவி அடையலாம். ஒரு பிரிவினரின் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுவதாலோ, அல்லது மக்களின் ஆதரவு பெற்ற சடங்கு முறைகளை (மங்கள)ப் பின்பற்றுவதில் ஆர்வம் கொள்வதாலோ அடைய இயலாத சுவர்க்கப் பதவியைப் பின்வரும் தொன்மை வாய்ந்த (பொராணபகிக்-Porana Pakiti) கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதால் அடையலாகும். அக் கொள்கை வருமாறு: 'பெற்றோருக்கும் முதியோருக்கும் கீழ்ப்படிதல்; விலங்குகளிடம் உறுதியான அன்பு கொள்ளல்; உண்மை பேசுதல் ஆகிய ஒழுக்க முறைக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

'இதைப் போலவே மாணுக்கன் ஆசிரியரிடம் பணிவாக நடத்தல் வேண்டும்; உறவினரிடம் நன்முறையில் நடந்து கொள்ளுவதும் அவசியம்.'

கற்றூண் ஆணைகளில் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாவது: 'ஒழுக்க முறையில் பற்றும், கவனமான ஆராய்ச்சியும், மறுப்பின்றிக் கீழ்ப்படிதலும், பாவத்திற்கு அஞ்சுவதும் பேருக்கமும் இன்றி இகவுலகிலும் பரவுலகிலும் மகிழ்வு எய்துவது மிகக் கடினம்.'

ஆன்ம சோதனையையும் கற்றூண் கல்வெட்டுகள் புகழ்ந்து பேசுகின்றன. வாழ்நாள்களின் இறுதியில் தியானமும், சிந்தித்தலும் ஒழுக்க முறைகளைவிட மிக்க பலனளிக்க வல்லவை என்பதை அசோகர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஒழுக்க முறை

களின் தேவையை ஆட்சி தொடங்கிய காலங்களில் அவர் மிகவும் உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அறிகிறோம்.

ஒழுக்க முறையை மக்கள் பின்பற்றுவதற்குத் தாம் ஓர் எடுத்துககாட்டாய் இருக்கவேண்டுமென்பதை அசோகர் உணர்ந்தார்; அன்பு கொள்ளல், தாராள மனப்பான்மை, சகிப்புத்தன்மை ஆகிய பண்புகளைத் தமக்குள்ளே வளர்த்துக் கொண்டார்; விலங்கினங்களைக் கொல்வதையும் வதைப்பதையும் அறவே நீக்கியும், தடை செய்தும், மக்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் குணமளிக்க வல்ல வைத்தியசாலைகளை அமைத்தும் அன்பென்னும் பண்பை வளர்த்துக்கொண்டார். வேட்டையாடுதலைக் கைவிட்டதுடன் அரசமாளிகையில் சமையலறையில் விலங்குகள் கொல்லப்படுவதையும் நிறுத்தினர். சடங்குகளின் நிமித்தம் விலங்குகளைக் கொன்று பலியிடும்வழக்கத்தையும் நீக்கி உயிர்ச்சேதத்தையும் ஒழுங்கின்மை வளர்ச்சியையும் கட்டுப்படுத்துவதன் பொருட்டு, திருவிழாக் காலங்களில் கூட்டங்கூடுவதையும் (சமாஜம்) தடை செய்தார்; விலங்கினங்களுக்கும் மனிதருக்கும் பயனளிக்க வல்ல மருந்து மூலிகைகளைப் பயிராக்கி வளர்த்தார். நீர்த்தேக்கங்களைக் கட்டியும், மரங்களையும் தோப்புகளையும் உண்டாக்கியும் அசோகரின் அலுவலர்கள் வழிப்போக்கர்களுக்கு வசதியளித்து வந்தார்கள். எல்லைப்புற மாகாணங்களில் கொடுமைகள் நேராவண்ணம் தடுப்பதற்குத் தலைநகரிலிருந்து தனிப்பட்ட அலுவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். சிரமணருக்கும் (Sramanas) பிராமணர்களுககும் பொருள் தானம் செய்வதற்கெனப் புனித யாத்திரைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இப் புனித யாத்திரைகளின்போது தாராள மனப்பாங்கும் சகிப்புத் தன்மையும் காணப்பட்டன. பௌத்தரல்லாத சமயப்பிரிவினருக்கும் வசிப்பதற்கான குகைகள் (பள்ளிகள்) தானமாக வழங்கப்பட்டன. எல்லாச் சமயப் பிரிவினருக்கும் நன்கொடை வழங்குவதற்கெனத் தனிப்பட்ட அலுவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கொடை வழங்கும் இப் பழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளுமாறு அரசிகளும் மன்னர்களும் ஊக்குவிக்கப்பட்டார்கள். அரசிகளுள் ஒருத்தியான 'கருவகி' (Karuvaki) என்பாள் மன்னருடன் ஒத்துழைத்தாள் என்பது தெரியவருகிறது.

'பள்ளிகளை'ப் (Cave-dwellings) பற்றிய குறிப்பு மன்னரின் மற்றுமொரு சாதனையை வெளிப்படுத்துகிறது. பல காலஞ் சென்று கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பாடலிபுரத்திற்கு விஜயம்

செய்த பிரயாணிகள், கட்டடக்கலையின் கம்பீரத்தையும் அசோகரது முன்னேற்றத்தையும் கண்டு வியப்பெய்தினார்கள். கோவில்கள், மடாலயங்கள், பல நினைவுச்சின்னங்கள் ஆகியவைகளுடன் அழகான மாளிகையொன்றையும் அவர் எழுப்பினார் எனப் பரம்பரைச் செய்திகள் அறிவிக்கின்றன. அவர் சாக்கிய முனிவரின் முன்னோனெனக் கருதப்படும் கொனகமானனின் ஸ்தூபி (Stupa of Konakamana) ஒன்றைப் பெரிதாக்கினார். அறநெறிகளைத் தாங்கிய கற்றூண்களையும் (தர்ம–ஸ்தம்பங்கள) மெருகிடப்பட்ட அக் கற்றூண்களின் சிறப்பையும், அவை தாங்கி நிற்கும் சிற்பங்களின் கலையழகையும் இக்காலக் கலை விமரிசகர்கள் மிகவும் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்கள்.

அசோகரின் குணநலன்
(Asoka's Character)

இந்திய வரலாற்றில் மிகச்சிறந்து விளங்கும் பெரியார்களுள் அசோகர் ஒருவர்; குடிமக்களைத் தம் புதல்வர்களெனவே எண்ணி ஆன்மிகத்துறையிலும் ஒழுக்கத்திலும் அவர்கள் தலைசிறந்துவிளங்கவேண்டுமெனக் குன்றாத ஆர்வத்துடன் சலியாது உழைத்தார். அவரது ஊக்கத்தையும், திறமையையும், நிருவாக அறிவையும் சந்தேகிப்பதற்கில்லை. பரந்ததும் மக்கள் நிறைந்ததுமான பேரரசை ஆண்டுவந்த வலிமை பொருந்திய எதிரியொருவனுடன் திறமையோடு போரிட்டு அழித்து வெற்றி கண்ட அவரது அரசியலறிவு போற்றத்தக்கது. சின்னாள்களுக்குப்பின், மூவுலகையும் ஆன்மிகத்துறையில் வெற்றிகாணும் நோக்கத்துடன் தூதரையனுப்பி, கங்கை வெளியில் நிலவிய சமயப் பிரிவொன்றை உலகமெங்கும் பரப்ப வழிவகுத்தார். ஒற்றுமை, சகிப்புத்தன்மை, தீங்கிழையாமை ஆகிய பண்புகளைக் கடைப்பிடித்தும், பிறருக்கு எடுத்துரைத்தும் அசோகர் பணியாற்றினார். பேரரசின் பெருமன்னரெனினும், வெற்றி பெற்றும் போரை அறவே வெறுத்தும், பொறுமையும் சாந்தமும் நிறைந்த அறக் கொள்கையையும் பின்பற்றினார். அசோகரது நேர்மைக்கும் சத்தியத்திற்கும், அவருடைய வள்ளன்மையையும் சகிப்புத் தன்மையையுமே ஈடாகக் கூறலாம். திக்கற்ற அரசின் மக்களுக்குத் தாம் இழைத்த கொடிய துன்பத்தை அவர் நேர்மையுடனும், உண்மையுடனும் வருணித்துள்ளார். மௌரிய மன்னரின் சீலமும் ஒழுக்கமும் அவர் பின்வந்தோர்க்கு உயரிய வழிகாட்டிகளாயமைந்தன. அரசியல் அலுவலர்களைச் சமயப் பிரசாரகர்களாக அமர்த்தியதும், வேட்டையாடுவதையும் ஆயுதப் பயிற்சியையும் நிறுத்தியதும், வடமேற்கு தெற்கு மாகாணங்

களிலுள்ள மூர்க்கரான மலைச்சாதியினரைச் சமயப்பிரசாரகரின் மென்கரங்களில் ஒப்புவித்ததும், போர் முரசொலியை அறவே நிறுத்திச் சமயவாதிகளின் சாந்தக் குரலை நாடெங்கும் பரப்பியதும், பேரரசு கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தொழுகிய அசோகரின் முன்னோர்களின் கொள்கைக்கு முற்றிலும் முரணான துணிகரமான அருஞ்செயலேயாகும். செல்யூக்கஸ் நிகேட்டாரின் படைகளைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்த மௌரியப் படை, அசோகர் இறந்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் பாக்திரியச் சிற்றரசர்களின் தாக்குதல்களிலிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்றும் வலிமையிழந்து நின்றதில் வியப்பேதுமில்லை.

பிற்கால மௌரியப் பேரரசர்கள்
(The Later Imperial Mauryas)

புராணச் செய்தியை உண்மையெனக் கொள்வோமாயின், அசோகரையடுத்து அவர் மகன் குணாளன் அரசு கட்டிலேறினன். காஷ்மீர ஏடுகள் குணாளன் பெயரைக் குறிப்பதில்லை. அப் பள்ளத்தாக்கில் 'ஜலௌகன்' (Jalauka) என்பவன் அசோகருக்குப் பின் அரசு செலுத்தினன் என அவை குறிக்கின்றன. அசோகருக்குப் பின் மௌரிய அரசு சிதைந்து உள்நாட்டுப் பகுதியை மக்களுள் ஒருவனும், வடமேற்குப் பகுதியைப் பெற்றுச் சுதந்தரமாக மற்றொருவனும் ஆட்சி செலுத்தியிருக்கக் கூடும். கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் 'திவாரா' (Tivara) என்னும் மகனுக்குச் சிதைந்த பேரரசு பகுதிகளில் பங்கு கிட்டவில்லை என எண்ணலாம். குணாளனையடுத்து அவன் புதல்வர்கள் அரசெய்தினர்கள். அவர்களுள் ஒருவனன் 'பந்துபாலிதன்' (Bandhupalita) என்பவனைப் புராணங்கள் குறிக்கின்றன. 'சம்பதி' அல்லது 'சம்பிரதி' (Sampadi or Sampradi) என்னும் மற்றொருவனைப்பற்றிய குறிப்புகள் பண்டைய பிராமண, சமண, பௌத்த இலக்கியங்கள் யாவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. சமண இலக்கியங்கள் அவனைப் பாடலிபுத்திர உஜ்ஜயினி நாட்டு மன்னன் என்றும், சமணத்தைப் போற்றும் வள்ளலென்றும் குறிப்பிடுகின்றன. 'பாகவத புராணம்' நீங்கலாகப் பிற புராணங்கள் சம்பிரதியைக் குணாளனுக்கு மகனெனக் கூறுவதில்லை. குணாளனுக்கும் சம்பிரதிக்கும் இடையிலுள்ள அரசர் பலருள் 'தசரதன்' என்பவன் வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகிறன். அசோகரையடுத்த அவன் மகதத்தை ஆண்டுவந்தான். பீகாரிலுள்ள நாகார்ச்சுன குன்றத்தில் அவன் விட்டுச்சென்ற மூன்று கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் அவன் 'மதிப்புக்குரிய ஆஜீவகர்களுக்கு'ப் பல சமணப் பள்ளிகள் எடுத்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தசரதனுக்கும் சம்பிரதிக்கும் பிறகு 'சாலிசுகன்' (Salisuka) என்பவன் அரசெய்தினன் எனக் கூறப்படுகிறது. 'கார்கி சங்கிதை' (Gargi Samhita) என்னும் வானநூல் ஒன்று அவனைக் கொடியவன் எனவும், சண்டையிடும் மனப்பாங்குள்ளவனென வும் குறிக்கிறது. தூய்மையைப்பற்றி வாய்ப்பந்தலிடும் நேர்மையற்ற அம் மன்னன், மக்களை இரக்கமின்றித் துன்புறுத்தினன். தேவவர்மன், சதம்தானசு, பிருஹத்ரதன் (Devavarman, Satamdhanus, Brihadratha) ஆகியோர் சாலிசுகனைப் பின்தொடர்ந்ததாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. மரபின் இறுதி மன்னன் 'பிருஹத்ரதன்', புஷ்யமித்திரன் என்ற படைத்தலைவனால் கொல்லப்பட்டான். அப் படைத்தலைவன் தொடங்கி வைத்த புதிய வமிசத்தைப் புராணங்கள் 'சுங்க குலம்' என வழங்குகின்றன.

பிற்கால மௌரியராட்சியில், பேரரசு சிறுகச்சிறுகக் குறுகி வந்தது. காஷ்மீரம் கைவிட்டுப்போனதையும், பீராரை இழந்ததையும் காஷ்மீர் வரலாற்று அறிஞரான கல்ஹணரும் (Kalhana) வடமொழி நாடகமான 'மாளவிகாக்கினிமித்திரம்' இயற்றிய காளிதாசரும் குறிப்பிடுவர். கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் காபூல் பள்ளத்தாக்கை, 'சுபாகசேனன்' என்னும் மன்னன் ஆண்டுவந்தான். 'இந்தியரின் மன்னன்' என்ற விருதை அவன் சூடியிருந்ததால், சிந்து சமவெளியும் அந் நாட்டெல்லைக்குள் அடங்கியிருக்கக்கூடும். பிற்கால மௌரியர் பட்டியலில் அவனது பெயர் காணப்படாமையால், மௌரியப் பேரரசின் சிதைவிற்குப் பின் வடமேற்கு எல்லையில் தலைதூக்கிய அரசகுலமொன்றைச் சார்ந்தவனென அவனைக் கருதலாம். மௌரிய அரசகுலத்துடன் தொடர்பு கொண்டவனாயினும், பாடலிபுத்திரத்தை ஆண்டுவந்த மன்னருடன் கிட்டிய உறவு அவனுக்கில்லை. கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர் அவனுக்களிக்கும் கௌரவத்தை எண்ணும்போது, அவன் சுதந்தர மன்னனாய் இருந்திருக்கக் கூடுமேயன்றித் தட்சசீலக் கவர்னரென மட்டும் அவனைக் கருதுவது பொருந்தாது. சிதைவுறும் நிலையிலிருந்த மௌரியப் பேரரசின் சூழ்நிலை அன்னியர் படையெடுப்பிற்கு அழைப்பு விடுத்தது. சந்திரகுப்த மௌரியனின் சமகாலத்தவனான முதல் செல்யூக்கஸ் நிகேட்டாரின் கொள்ளுப்பெயரனும், அசோகரின் சமகாலத்தவனான இரண்டாம் ஆன்டியோகசு - தியோசின் பெயரனுமான மாபெருமூன்றும் ஆன்டியோகசு (Antiochos III, the Great, கி. மு. 223-187) இந்திய நாட்டின்மீது படையெடுத்து, சுபாகசேனனிடமிருந்து பல யானைகளைப் பெற்றான் எனப் 'பாலிபியுசு' (Polybius) என்னும் வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பர். 'கார்கி

சங்கிதை'ச் செய்தியை ஏற்போமாயின், கிரேக்கப்படை பாடலி புத்திரத்தையும் தாக்கிற்று என எண்ணுவதற்கிடமுண்டு.

அசோக மௌரியர் மேற்கொண்ட புதிய திட்டங்களால், பிராமணர்கள் தங்கள் செல்வாக்கை இழக்க நேரிட்டதென்றும், அவர்கள் ஒன்றுகூடிச் செய்த கிளர்ச்சி, மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பெரிதும் காரணமாயிற்று என்றும் அறிஞர் சிலர் கருதுவர். இதற்குமாறாக, பிராமணரது நலனில் அவர் மிகுந்த அக்கறைகொண்டிருந்ததும், இக் குலத்தவருக்கும், பௌத்த சமண ஆஜீவகர்களுக்கும் அசோகர் பரிவு காட்டி நன்கொடைகள் வழங்கி வந்ததும் நாமறிந்த செய்திகள். 'கல்ஹணர்' என்னும் பிராமண வரலாற்றாசிரியர் அசோகரது பத்தியையும் வள்ளன்மையையும் புகழ்ந்து பேசுவதோடு, அசோகரின் புதல்வர்களுள் ஒருவனுக்கும், இந்துப்பிராமணர்களுக்குமிடையிலுள்ள நட்புரிமைகளையும் குறிப்பிடுகிருர். 'பாணர்' (Bana) என்னும் பிராமண நூலாசிரியர், மௌரிய குல இறுதி மன்னனை 'பிருஹத்ரதனை' வீழ்த்திய படைத்தலைவனை 'அனரியன்' (Anarya—இழிவானவன்—ஆரியனல்லாதவன்) எனக் குறிப்பர்; புராண நூலாசிரியர் சிலர் மௌரியரை 'அசுரர்' (அரக்கர்) என்றும் கூறுவர். குறிப்பாக, 'கார்கி சங்கிதை' என்னும் நூல் சாலிசுகளின் கொடுங்கோன்மையைச் சித்திரிக்கிறது. பிராமணர் மௌரியரால் துன்புறுத்தப்பட்டனர் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகள் இல்லை. பிராமணனொருவன் இறுதி மௌரியனிடம் படைத்தலைவனாய் இருந்தான் என்ற செய்தியும் குறிப்பிடத்தக்கது. 'அசுரர், அரக்கர், சுரத்வேஷி] அல்லது கடவுளரின் விரோதி' ஆகிய அடைமொழிகள் மௌரியருக்கு மட்டுமன்றி, புத்தரால் ஏளனம் செய்யப்பட்ட சமயத்தவர் யாவருக்கும் உபயோகிக்கப்பட்ட செய்தியும் கவனித்தற்குரியது. புராணங்கள் அறிவிக்கும் இக் கருத்திற்குச் சமகாலக் கல்வெட்டுச் செய்திகள், முற்றிலும் முரணுய்த் தென்படுகின்றன. இக் கல்வெட்டுகள் அசோகரையும், பின் வந்தவர்களுள் கல்வெட்டொன்றை விடுத்துச் சென்ற அவர் மகன் ஒருவனையும், 'தேவனும்பிரிய' அல்லது 'கடவுளரின் நேசன்' (எதிரி அல்லன்) எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

மௌரியரின் வீழ்ச்சிக்குரிய உண்மைக் காரணம் சற்று ஆராய்ந்த பின்னரே புலப்படும். முடி சூடிய எட்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின், கலிங்கப் போரை வெற்றியுடன் முடித்த அசோகர், இராணுவ நடவடிக்கைகளை அறவே நீக்கி, போர்களில் ஈடுபடாமல் நிற்குமாறு சந்ததியார்களையும் வேண்டிக்கொண்டார்.

சின்னாள்களுக்குப்பின் வேட்டையாடும் பழக்கமும் கைவிடப்பட்டது. அசோகராட்சியின் பிற்பகுதி முழுவதும்—இருபத்தொன்பது ஆண்டுகள் — இராணுவத்தினர் அலுவலெதுவுமின்றி வாளாவிருந்தனர். பேரரசரே பெருமையுடன் பின் வருமாறு கூறுவார் : 'சத்தியத்தை நான் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியதும், யுத்தபேரிகை முழக்கம், சத்தியத்தின் குரலாய் மாறியது ' நூலாசிரியரான பாணர் சித்திரிப்பதுபோல, படையினரின் முன்னிலையில், படைத்தலைவனை புஷ்யமித்திரன் அரசனை வீழ்த்தியது, 'பிருஹத்ரத'னுக்குப் படையினரிடம் எவ்விதத்தொடர்புமில்லை என்பதை ஐயமின்றி உணர்த்துகிறது. இவன் முன்னோர்கள், போர்க்களத்திற்குப் படைகளை நடத்திச் சென்ற தளபதிகளாய் விளங்கியதால், படையினரது அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்று விளங்கினார்கள். பிந்துசாரன், அசோகர் ஆகியோரது ஆட்சிக்காலங்களிலும் எல்லைப்புற மாகாணக் கவனர்களை அடக்கியாள்வது மிகவும் கடினமாய் இருந்தது. பரம்பரைச் செய்திகளுக்கிணங்க, அமைச்சர்களின் கொடுங்கோன்மை தட்சசீல மக்களை இருமுறை கிளர்ச்சி செய்யத் தூண்டிற்று. இத்தகைய கொடுமைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயே 'தர்ம மகா மாத்திரர்' (உயரிய அலுவலர்) என்னும் அலுவலர்கள் மூன்று அல்லது ஐந்தாண்டுகளுக்கொருமுறை, 'அனுசம்யானம்' அல்லது யாத்திரைகளை மேற்கொள்ளுமாறு அசோகரால் உத்தரவிடப்பட்டார்கள். வலிமைமிக்க மன்னர் மறைந்ததும், மத்திய அரசு வலியிழந்து நின்றது. எல்லைப்புற மாகாணங்கள் பேரரசினின்றும் பிரிந்தன. அரசகுலத்தினர் சிலர், மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தியும், மற்றும் சிலர் தன்னுரிமை பெற்று ஆட்சி தொடங்கியும், பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தினர். சீர்குலைந்த இச் சூழ்நிலை, இந் நாட்டின்மீது மீண்டும் படையெடுக்குமாறு கிரேக்கரைத் தூண்டிற்று. வீழ்ச்சிப்படலத்தின் இறுதிச் சடங்கு புஷ்யமித்திரனால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

8. மகதப் பேரரசின் சீர்குலைவும் மத்திய ஆசிய, ஈரானியப் படைத் தாக்குதல்களும்

(The Disruption of the Magadhan Empire and Incursions from Central Asia and Iran)

மௌரியப் பேரரசர்களின் பின் வந்தோர்

(Successors of The Imperial Mauryas)

மௌரிய வீழ்ச்சிக்குப்பின் இந்திய வரலாறு சிறிது ஒற்றுமை யிழக்கிறது. வடக்கெல்லையிலுள்ள வெள்ளிப் பனிமலைச் சிகரங்களிலிருந்து வட கர்நாடக வங்காளப் புற்சமவெளி வரையிலும் ஒரே பேரரசு நிலவிய காலம் இனியுமில்லை. நாட்டின் வடமேற்கெல்லையிலுள்ள ஏரிகள் வழியாக அன்னியப்படையினர் புகுந்து, காந்தாரம் (வடமேற்கு எல்லை), சாகாலம் (மத்திய பஞ்சாபின் வடபகுதி) முதலிய பல பகுதிகளிலும் வலிமையுள்ள அரசுகளை நிறுவினர். தெற்கிலுள்ள மாகாணங்களுக்கும் மகதப் பேரரசின் ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுபட்டெழுந்து வடக்குப் பகுதியிலுள்ள பேரரசு கிளைகள் போல, ஆற்றலும் பேரெழிலும் கொண்டு விளங்கின. புதியதொரு குலத்தினர் மத்திய தேசம் அல்லது மேல் கங்கைச் சமவெளியில் மௌரியரது செல்வாக்கைப் பெற்றனர். தெற்கிலிருந்தும் வடமேற்கிலிருந்தும் பொங்கிவரும் படைகளை எதிர்த்துப் போராடி நாட்டைக் காப்பாற்றுவது இவர்களுக்கு மிகக் கடினமாய் இருந்தது.

மௌரியரையடுத்து, மகதத்தையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் ஆண்டுவந்த மன்னர் குலத்தைச் 'சுங்கர் குலம்' எனப் புராணங்கள் அறிவிக்கின்றன. சுங்கரது பேராட்சியை, 'பார்ஹுட்' (Barhut) கல்வெட்டுச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறது. 'பரத்துவாஜ' (Bharadvaja) குலத்தைச்சார்ந்த பிராமணரெனச் சுங்கரைக் கருதுவது மரபு. அயோத்தியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டொன்றிலிருந்தும், இலக்கிய நூல் வாயிலாகவும், இக்குலத்தைத் தோற்றுவித்தவன் 'புஷ்யமித்திரன்' என்பதை அறி

சிலர், தம் பெயரைத் தொடர்ந்து 'மித்திர' (Mitra) என்னும் விருதையும் இணைத்துச் சித்தியர் (Scythian) படையெடுப்புக் காலம் வரையிலும், மகதத்தையும் கங்கை யமுனை வெளியையும் ஆண்டுவந்தனர்.

சாதவாகனர்கள்

சுங்கர், கண்ணுவர் ஆகியோரின் ஆட்சிகளுக்கு முற்றுப் புள்ளியிட்ட தென்னிந்திய மன்னரைப் புராணங்கள் ஆந்திரர் எனக் குறிக்கின்றன. கோதாவிரி, கிருஷ்ணு நதிகளின் முகத் துவாரத்தில் வாழ்ந்த தெலுங்கு பேசும் மக்களுக்கு இப் பெயர் வழங்கி வருகிறது. சம காலக் கல்வெட்டுகளில் இக் குல மன்னர் சாதவாகனர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் 'சாதவாகன மாவட்டம்' என்பது சென்னை மாகாணக் கன்னடப்பகுதியென்றும், பல்லாரியை அடுத்து இது அமைந்துள்ளது என்றும் அறிவிக்கப்படுகிறது. இந்திய நாடோடிக் கதைத்தொகுதிகளில் மிக்க சிறப்பு வாய்ந்த 'சாலிவாகனன்' என்னும் மன்னனைப்பற்றிய குறிப்பு, சாதவாக னர் குலப்பெருமையை நினைவூட்டுகின்றது. தக்காணப் பேரர சர்கள் பலரைக்கொண்ட புகழ்பெற்ற இக் குல மன்னர்களின் மாபெருஞ் செயல்கள் யாவும், பழங்கதைக் கதாநாயகனுய் விளங்கும் சாலிவாகனனுக்குச் சூட்டப்படுகின்றன.

'சிமுகன்' தோற்றுவித்த இக் குலத்தின் சிறப்பிற்கு முதல் சாதகர்ணி என்பவன் பெரிதும் காரணமெனக் கருதலால், முதல் சாதகர்ணியைச் சிமுகனின் மகனென்றும் அல்லது மருமகனென் றும் கருத இடமுண்டு. வலிமை பெற்ற மேற்குத் தக்காண மகாராட்டிரப் படைத்தலைவருடன் உறவு கொண்டு அரியணை ஏறியதும் குதிரை யாகமொன்றும் நடத்தினுன். முதல் சாத கர்ணி மரணமடைந்த சின்னுள்களுக்குப் பின், சித்தியர் படை யெடுப்புச் சாதவாகனர் செல்வாக்கை அழித்தது. சகர் (சித்தி யர்), யவனர் (கிரேக்கர்), பஹ்லவர் (பார்த்தியர்) ஆகியவர் களை வென்றவன் எனப் பெருமை கொள்ளும் கௌதமி புத்திர சாதகர்ணி, மங்கிவரும் பெருமையை அதிவிரைவில் மீட்டு, சாதவாகனர் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தினுன்; வடக்கிலுள்ள மாள வத்திலிருந்து தெற்கிலுள்ள கன்னடநாடு வரையிலும் பரந்த பேரரசு ஒன்றையும் நிறுவினுன். 'வசிஷ்டி புத்திர புலுமாயி' (Vasishthi-Putra Pulumayi) என்னும் அவன் மகன் கோதாவிரிக் கரையிலுள்ள 'பிரதிஸ்தானம்' அல்லது 'பைதான்' (Pratishthana or Paithan) என்னுமிடத்திலிருந்து ஆண்டுவந்தான். இந் நகர், நைசாம் டொமினியனிலுள்ள அவுரங்காபாது மாவட்டத்திலுள்

ளது. 'வைஜயந்தி' (வடக்குக் கனரா), 'அமராவதி' (குண்டூர் மாவட்டம்) ஆகிய இரு புதிய நகரங்கள், சாதவாகனர் ஆட்சியில் சிறப்புற்று விளங்கின. புலுமாயியின் சகோதரனெனக் கருதப்படும் 'வசிஷ்டி புத்திர சாதகர்ணி' என்னும் மன்னன், சமகாலத்தவனான ககசத்திரபன் உருத்ரபன், முதலாம் உருத்திர தாமனின் மகளொருத்தியை மணந்தானெனக் கூறப்படுகிறது. இத் திருமணத்திற்குப் பின்னும் உருத்திரதாமன் தென்பகுதிகளின்மீது படையெடுத்து உறவினரையும் வெற்றிகண்டான் எனக் கருதப்படும் ஸ்ரீயஞ்ஞ சாதகர்ணியின் காலத்தில் சாதவாகனர் மீண்டும் தலையெடுத்தனர். இக் குல மன்னரில் இவனே இறுதியானவன். பிற்காலப் பாமினிப் பேரரசைப்போல, இம் மன்னனுக்குப்பின் சாதவாகனரின் பேரரசும் வீழ்ந்து சிதறியது. மகாராட்டிர மேற்பகுதியிலுள்ள நாசிக்கைச் சார்ந்த 'அபிரசரும்' (Abhiras of Nasik), பேராரைச் சார்ந்த 'வாகாடகரும்' (Vakatakas of Berar), கிருஷ்ணு, கோதாவிரி மாவட்டங்களைச் சார்ந்த இட்சுவாகு (Ikshuvakus) குலத்தினரும், சாலங்காயனரும் (Salankayanas) காஞ்சிப் (சென்னை அருகில்) பல்லவரும் (Pallavas), வட கனராவிலுள்ள வைஜயந்தி அல்லது பனவாசியிலுள்ள (Banavasi) கடம்பரும் (Kadambas) சாதவாகனரைத் தொடர்ந்து தக்காணப் பகுதிகளை ஆண்டுவந்தனர்.

கலிங்கத்துக் காரவேலன்

சாதவாகன எழுச்சிக்குத் தொடக்கத்தில் போட்டியாகத் தக்காணத்திலுள்ள கலிங்கம் விளங்கியது. அசோகரின் மரணத்திற்குப்பின், மகத ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுபட்டு,வியக்கத்தக்க ஆற்றலும் பேரார்வமும் உடைய 'காரவேலன்' என்பவனது தலைமையில் சிறப்புமிகப் பெற்று விளங்கியது; 'சாதகர்ணி' என்னும் பெயர்கொண்ட சாதவாகன முதல்வனொருவனைக் காரவேலன் மீட்டிருக்கவோ அல்லது தொழுது போற்றியிருக்கவோ கூடும். 'பிருகஸ்பதி மித்திரன்' என்னும் பெயருடைய மன்னனொருவன் அவ்வமயம் மகதத்தை ஆண்டுவந்தானென்றும், அவ்வாட்சியில் மகதத்தைக் காரவேலன் சீர்குலைத்திருக்க வேண்டுமென்றும் நம்புவதற்கிடமுண்டு. பிருகஸ்பதியைப் 'புஷ்யமித்திரன்' என அறிஞர் சிலர் கருதுவர். ஆனால், இக் கருத்திற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. தெற்கே கோதாவிரி ஆற்றுக்கப்பாலும், கலிங்க மன்னன் வெற்றியடைந்தானெனக் கூறப்படுகிறது. எரி நட்சத்திரம் போன்று அமைந்த அவனுடைய வாழ்நாளுக்குப்பின் அதிவிரைவில் அவன் அமைத்த பேரரசும் மிக விரைவாய்ச் சரிந்தது.

சாகரும் பார்த்தியரும்
(The Sakas and Parthians)

வடமேற்கிந்தியப் பகுதியில் கிரேக்கரை வென்ற வெளி நாட்டினர் சாகர், பஹ்லவர் அல்லது யூ-ச்சி அல்லது பார்த்தியர், குஷானர் என்ற மூன்று பெரும்பகுதியினராவர். மத்திய ஆசிய நாட்டினரான சாகரை, யூ-ச்சி என்ற வகுப்பினர் தெற்கு நோக்கி விரட்டினர். சாக மன்னன் தெற்கு முகமாகச் சென்று, 'கை-பின்' (Ki-pin) என்னுமிடத்தை ஆண்டதாகச் சீன நாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்பெழுதுவோர் கூறுவர். காபூல் நதியின் வடக்குக் கிளைகளின் கரையில் கை-பின் அமைந்திருந்ததெனக் கூறப்படுகிறது. கிறித்தவ சகாத்தத் தொடக்கத்தில், காரக்ஸை யாண்டுவந்த இசிடோர் (Isidore of Charax) என்னும் மன்னனது ஆட்சியில், 'சாகர்' தெற்கு ஆப்கானிஸ்தானத்தில் குடியேறியிருந்தனர். 'சாகஸ்தானம்' (Sakasthanam) எனப் பெயர் பெற்ற அப் பகுதிக்கு இக் காலத்தில் சிஸ்தான் (Sistan) என்னும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. நாளடைவில் சிந்து சமவெளியிலும் மேற்கிந்தியாவிலும் இவர்கள் தங்கள் செல்வாக்கைப் பரப்பினுர்கள். இப் பகுதிகளைக் கி. பி. முதலிரண்டு நூற்ருண்டுகளில் கிரேக்க மாலுமிகளும் புவியியல் வல்லுநரும் 'சித்தியா' எனப் பெயரிட்டு வழங்கினர். கி. பி. முதல் நூற்ருண்டில், இந் நிலப் பரப்பின் பெரும்பகுதி பார்த்தியர் வசமாயிற்று. பல சித்தோ-பார்த்திய (Sytho-Parthian) மன்னர்களின் பெயர்களையும் மாகாணக் கவர்னர்களின் பெயர்களையும், கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் நாணயங்களிலிருந்தும் அறியலாம். ஆதியில் தோன்றிய ஆட்சியாளருள் மாவஸ், மோவா அல்லது மோகா (Maues, Moa or Moga) என்பவனைத் தட்சசீலத்திற்கருகிலுள்ள சுக்ஷ (Chuksha) நாட்டுக் கவர்னர்கள் தங்கள் தலைவனுக ஏற்ருர்கள். மாவஸின் பின் போந்தவர்களான முதல் ஆஸெஸ் (Azes I), அஸிலைசஸ் (Azilises), இரண்டாம் ஆஸெஸ் (Azes II) ஆகியோருக்குப் பின், இந்திய எல்லைப்பகுதிகளின் இறைமை 'கொண்டோபர்னஸ்' (Gondophernes) என்னும் பார்த்தியன் வசமாயிற்று. அறிஞர் சிலர் கி.மு. 58ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொடங்கும் விக்கிரம சகாத்தத்தை முதல் ஆஸெஸ் ஆட்சியிலிருந்து கணக்கிடுவர். ஆயினும், இக் கருத்தை உறுதியானதென ஏற்பதற்கில்லை. இந்தியப் பரம்பரைச் செய்திகளுக்கிணங்க இச் சகாத்தம், இந்திய மன்னனெருவனுலேயே தொடங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மாளவ மரபினரால் (Malava tribe) பின் போந்தவருக்கு வழங்கப்பட்டுக் குப்தர் காலத்திற்குப்பின், சாகர் குலத்திற்கு எமனுய் விளங்கிய புகழ்பெற்ற விக்கிரமாதித்தனுக்கு வழங்கப்பட்டது.

ஆஸெஸ் என்னும் பெயர்கொண்ட மன்னனொருவனுடன் தெற்கு ஆப்கானிஸ்தானத்தை ஆண்டுவந்த 'ஸ்பாலிரைசஸ்' (Spalirises) என்ற அரசனொருவன் தொடர்புகொண்டிருந்தான் என்பதை அறிகிறோம். 'ஸ்பாலிரைசஸ்', 'ஓனன்ஸ்' (Vonones) என்பவனின் வழித்தோன்றலாய் இருக்கக்கூடும். அர்சேக்ஸ் (Arsakes) மரபினருள் ஓனன்ஸை அடையாளம் கண்டுகொள்வது, குழப்பமிக்க பெரும்பிரச்சினையாகவே இருந்துவருகிறது. சாக பஹ்லவ மன்னர்கள் பல மாகாணங்கள் அடங்கிய பேரரசை ஆண்டுவந்தார்கள். ஆட்சிப் பிரிவுகளை ஆண்டுவந்த கவர்னர்களுக்குச் 'சத்ரபர்' (க்ஷத்திரபர்) என்றும் 'மகா சத்ரபர்' (மகா க்ஷத்திரபர்) என்றும் பெயர்கள் வழங்கிவந்தன. ஆப்கானிஸ்தானத்திலுள்ள கோர்பந்து பஞ்ச்ஷீர் நதிகள் கூடுமிடத்திலுள்ள 'கபிசா'வில் சத்ரபகுலமொன்றும், மேற்குப் பஞ்சாபிலுள்ள தட்சசீலத்தில் மற்றொன்றும், யமுனைப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள 'மதுரா'வில் பிறிதொன்றும், மேற்குத் தக்காணத்தில் நான்காவதும், மாளவத்திலுள்ள 'உஜ்ஜயினி'யில் ஐந்தாவதொன்றுமாகச் சத்ரப குலத்தவர் ஆண்டுவந்தனர். மேற்குத் தக்காண, மேற்கிந்தியப் பகுதிகளை ஆண்டுவந்த சத்ரப ஆட்சியாளர், சாகரின் கிளையெனக் கருதக்கூடிய 'க்ஷகராத' (Kshaharata) இனத்தைச் சார்ந்தவர். முந்திய சாதவாகனரின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் தமக்கென அரசொன்றை அமைத்து 'நாகபாணன்' என்பவனது தலைமையில் மிக்க வலிமைபெற்று விளங்கினர். சாதவாகனரின் இழந்த பெருமையை மீட்ட கௌதமிபுத்திர சாதகர்ணி, இவர்களை இறுதியாக வென்றான். உஜ்ஜயினி சத்ரபர்கள் 'சாஷ்தன' பிரபுவின் (ஸ்வாமின்) வழித்தோன்றல்கள். பூகோள ஆசிரியரான 'தாலமி' இவர்களைத் 'தியாஸ்தேன்ஸ்' (Tiastanes) எனக் குறிப்பர். கி. பி. 130 முதல் 150 வரையிலும் அரசு செலுத்திய சாஸ்தனவின் பெயரனான 'உருத்திரதாமன்' இப் பூமியைஆண்ட முற்காலச் சாக மன்னருள் தலைசிறந்தவன். சாதவாகனருடன் திருமணத் தொடர்புகொண்டபோதிலும் தெற்குப் பகுதியிலுள்ள அண்டை வீட்டினரை இவன் வென்றுவந்தான். உருத்திரதாம அரசவைக் கவிஞரின் கூற்றை உண்மையென ஏற்றால், தெற்கில் கொங்கணத்திலிருந்து (Konkan), வடக்கில் சிந்து, மார்வார் வரையிலும் இவனது பேரரசு பரவியிருந்ததென்பது தெரியவரும். உருத்திரதாமனுக்குப் பின்வந்தோர் அவனைப்போலன்றி, வலிமை குன்றியவராகவேயிருந்தனர். உள்நாட்டுப் பூசல்கள் நிறைந்திருந்தன. 'ஆபிர'த் (Abhira) தலைவர்கள் நாளடைவில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்கள். கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் கங்கை வெளியில் உயிர்த்தெழுந்த இந்தியப் பேரரசு மாளவம், கத்தியவார்ப்

பகுதிகளில் வழக்கிலிருந்த சத்ரபர் ஆட்சிக்குச் சாவுமணியடித்தது. சமுத்திரகுப்தன், இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் ஆகியோரது போர் முரசு, மாளவப் பீடபூமியெங்கும் ஒலியெழுப்பிச் சாகரையும் ஆபிரரையும் ஒருங்கே அழித்தது.

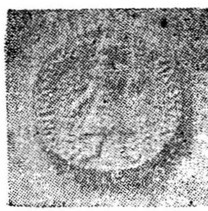
பார்த்தியரின் வீழ்ச்சியும் குஷானர் வெற்றியும்
(Fall of the Parthians and the Kushan Conquest)

சாஷ்தனுச் சத்ரபருக்கு நேர்ந்த இறுதி அழிவுக்குப் பல நாள்களுக்குமுன், வடமேற்கில் வாழ்ந்த சாக-பஹ்லவப் பேரரசர்களுக்கு மற்றுமொரு வகையான மாறுதலேற்பட்டது. இரண்டாம் ஆஸெஸைத் தொடர்ந்து வடமேற்குப் பகுதியில் பேரரசெய்தியதாகக் கருதப்படும் கொண்டோபர்னஸின் வாழ்க்கையில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்திருந்தன. கொண்டோபர்னஸின் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்ததென்பதும், இந்திய முறைகளை அவன் கடைப்பிடிக்கும் எண்ணமுடையவனாய் இருந்தான் என்பதும் நாணயச் சான்றுகளிலிருந்து அறியலாகும். புனித தாமஸ் (St. Thomas) என்னும் கிறித்தவத் துறவியுடன் அவன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டிருந்ததாகப் பரம்பரைச் செய்தி கூறும். சந்ததியாருக்கு நிலையான அரசை அவன் விட்டுச் செல்லவில்லை. கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் பார்த்திய மன்னர்கள், ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டு வந்ததாக அக்காலத்துக் கிரேக்க மாலுமியொருவன் கூறுவான். கி.மு. 165-ல் சீன எல்லைப்புறத்தில் பல காலம் வாழ்ந்துவந்த நட்டாசியாவைச் சார்ந்த, யூ-ச்சி என்னும் நாடோடி வகுப்பினர், அவ்வெல்லைப்புறத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு ஆக்ஸஸ் (Oxus) பள்ளத்தாக்கில் குடியேறியிருந்தனர். பார்த்தியரிடையே நிலவிய ஒற்றுமையின்மையை அவர்கள் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை. ஐந்து பிரிவினராய் வாழ்ந்த யூ-ச்சி இனத்தினரின் குறுநில அரசுகளை, கியூ-த்ஸியூ-கியோ (Kiew-tsiew-Kio) அல்லது குஜுலா-காசா-காட்பிசிஸ் (Kujula-Kasal Kadphises) அல்லது முதலாம் காட்பிசிஸ் என்னும் குஷானத் தலைவன் ஒன்றுகூட்டினன். பார்த்தியர்களைத் தாக்கிய காட்பிசிஸ் காபூலையும், கை-பின்னையும் கைப்பற்றி இந்திய எல்லைப்பகுதிகளின் தனிப்பெருந் தலைவன் ஆயினன். இவனால் வெளியிடப்பட்ட செப்பு நாணயங்கள், ரோமானியத் 'தினாரி'யை (Denarrii) மிகவும் ஒத்திருக்கின்றன. குறிப்பாக, பேரரசன் கிளாடியஸின் (Emperor Claudius, கி. பி. 41-54) நாணயங்களைப் போன்று இவை காணப்படுவதால் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு மத்தியில் இவன் ஆண்டுவந்திருக்கக்கூடும். காபூல் அல்லது அதன் அண்மையிலுள்ள வேறு பகுதியொன்றைக் கி. பி. 92-க்கு

முன்னர் யூ-ச்சியினர் கைப்பற்றினர் என்னும் சீனக்குறிப்பு ஒன்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கால நிருணயம் முடிவு செய்யப்படுகிறது (Terminus ad Quem).

கியூ-த்ஸி-கியோ அல்லது குஜுலா காட்பிசிஸ் என்பவனே யடுத்துப் பட்டமெய்தியவன் யென்-கேயோ-சென் (Yen-Kao-Chen) அல்லது 'விமா-காட்பிசிஸ்'-II என நாணயச் சான்றுகளி லிருந்து அறியலாம். இந்திய உள் நாட்டுப் பகுதிகளே வென்ற மையைச் சீன வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அறிவிக்கின்றன. அவன் சைவ சமயத்தைத் திரும்பி ஏற்று, நாணயங்களில் தன்னே 'மஹீஸ்வரன்' (Mahisvara) எனக் கூறிக்கொண்டான்.

அவன் காலத்துத் தங்க நாணயங்களிலிருந்து, நாட்டின் செல்வ மிகுதியையும், செழிப்பையும் நன்கு அறியலாம். ரோமானியப் பேரரசன் 'டிராஜ' (கி.பி. 98–117) என்பானது அவைக்கு இந்தியத் தூதுவர் விஜயம் செய்தனர் என்பதை அறிகிறோம். இத்தூதுவர் குஷானப் பேரவையைச் சார்ந்தவராய் இருக்கக் கூடும். ஆயினும், இவர் இரண்டாம் காட்பிசிஸால் அனுப்பப்பட்டவரா அல்லது பின் போந்த கனிஷ்கனுல் அனுப்பப்பட்டவரா என்பது தெளிவற்றிருக்கிறது.

கனிஷ்கன்

(பிரிட்டிஷ் அரும் பொருட்காட்சிச் சாலேயி லுள்ள நாணயமொன்றி லிருந்து)

முதலாம் கனிஷ்கன்

'விமாகாட்பிசிஸின் (இரண்டாம் காட்பிசிஸ்) சந்ததியாகக் கனிஷ்கனே எண்ணுவது மரபு. கி. பி. 78-இல் தொடங்கும் சாக சகாத்தத்தைக் கனிஷ்கன் தொடங்கினன் என அறிஞர் பலர் கூறுவர். இந்திய முறையில் கணக்கிடப்படும் இச் சகாத்தத்தைச் சாக மன்னன் ஒருவன் தொடங்கினனெனப் பரம்பரைச் செய்தி கூறும். சித்திய மன்னருள், புதியதோர் ஆண்டைத் தோற்றுவித்தவன் கனிஷ்கன் ஒருவனே என்பதும் அறியலாகும். அவன் பின்வந்தோர் அவ் வாண்டைப் பல தலே முறைகளாகப் பயன்படுத்தித் தனித்தொரு சகாத்தத்தையே உருவாக்கினர். கனிஷ்கனேச் சாக வமிசத்தைச் சேர்ந்தவனெனக் கருதுவதைக்காட்டிலும், குஷானிய வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதே மிகவும் பொருந்தும். 'குஷானியர்' என்னும் குலப்பெயர் கிளேச்சாதியினர் யாவரையும் உள்ளடக்கி விவரிக்கும் ஒரு சொல்லாகவே இந் நாட்டில் கருதப்பட்டது. கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் இறுதியில், குஷானிய மன்னன்

குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இவன், 'வஜேஷ்கன்' (Vajheshka) அல்லது வசிஷ்கன் என்பவனுக்குக் குமாரன் என்றும், மாபெரு மன்னன் போன்ற விருதுகளுடன், முன்னோர்கள் கொண்ட 'மன்னர் மன்னன்' 'தேவகுமாரன்' (தேவபுத்திரன்) என்னும் விருதுகளையும் 'கெய்சரா' (Kaisara) 'சீசர்' (Caesar) என்னும் நவீன விருதுகளையும் சூடியிருந்தான். கல்ஹணரது வரலாற்று ஏடுகளில் 'ஹுஷ்கன், ஜுஷ்கன்' என்பவர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இக் குறிப்புகள் ஹவிஷ்கன், வஜேஷ்கன், அவன் மகன் ஆகியவர்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இவர்கள் காஷ்மீரத்தில் மூன்று பெருநகரங்களை எழுப்பித் தங்கள் பெயரையும் அந் நகரங்களுக்குச் சூட்டினார்கள். இங்குக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கனிஷ்கன் வாசிஷ்கனுக்கு முன்னோனாகவும் இருக்கலாம். கல்ஹணரால் குறிக்கப்படும் மன்னனும் 'ஆரா'க் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருப்பவனும் ஒருவனே எனக் கொள்வதே மிகவும் பொருந்தும்.

கனிஷ்க சகாத்த ஆண்டு 67 முதல் 98 வரையிலும் அரசு செலுத்திய முதலாம் வாசுதேவன், குஷானிய வமிசத்தினரின் தலைசிறந்த இறுதி மன்னனாய் விளங்குகிறான். அவனுடைய கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும், மதுரா அல்லது அதன் சுற்றுப்புறங்களிலேயே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவனுடைய நாணயங்களில் சிவபிரானது உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதேயன்றி, ஈரானியக் கடவுளர் உருவங்கள் காணப்படுவதில்லை நாளடைவில் வடமேற்கு மாகாணங்களுடன் அவனுக்குத் தொடர்பற்றுப் போயிருக்கக்கூடும். வடமேற்கில், குஷானிய ஆட்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பாரசீக சசானியரின் ஆட்சி பெரிதும் காரணமாயிருந்தது. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் யூ-ச்சியினரை எதிர் நோக்கியிருந்த நான்கு தனி அரசுகளைப்பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. பேரரசு சிதறத் தொடங்கிய உண்மையை இவை குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். தேவகுமாரனின் இறைமையை இவ்விராச்சியப் பகுதிகள் ஏற்றுமிருக்கலாம். யமுனை நதிப் பள்ளத்தாக்கில் குஷானியரைத் தொடர்ந்து நாகர் ஆட்சி செலுத்தலாயினர். மதுரா, பதுமாவதி (பதம் பாவேய), பிரயாகை (அலகாபாது), குப்தருடன் இணைந்து மத்திய-இந்தியப் பகுதிகளில் சில, சாகேதம் (அயோத்தி), மகதம் (தெற்குப் பீகார்) முதலிய இடங்கள் நாகர் ஆட்சியிலிருந்தன என்பது அறிவிக்கப்படுகிறது. கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டினிடையில், குப்தப் பேரரசர்கள் நாகர்களை அடி பணிய வைத்தார்கள். பொலிவிழந்த தேவகுமாரன் இந்திய எல்லைப்புறத்தின் சிறு பகுதியொன்றில் ஆண்டுவந்தான். விரைவில் குப்தப் பேரரசின் இணையற்ற வலிமையை அவன் உணர்ந்தான்.

9. மௌரியப் பேரரசுக் காலப் பண்பாடும், கிரேக்கர் சித்தியர் படையெடுப்புக் கால நாகரிகமும் (c. கி. மு. 324-கி. பி. 320)

(Civilisation in the Era of Mauryan Imperialism and of Graeco–Scythian invasions) (c. 324 B. C.-A. D. 320)

அரசியலமைப்புகள்

இக் காலத்தில் இந்துகுஷ் மலையிலிருந்து கோதாவிரி, கிருஷ்ணா நதிப் பள்ளத்தாக்குகள் வரையிலும், பரந்த சாம்ராச்சியங்களைக் காண்கிறோம். எனினும், பேரரசு ஆட்சி முறை அல்லது கோனாட்சி முறை மட்டிலுமே வழக்கிலிருந்ததாகக் கொள்வது தவறாகும். மேற்பார்வையாளர், நாட்டில் நடக்கும் சம்பவங்களை விசாரித்தும், பார்வையிட்டும் அறிந்த செய்திகளை மன்னனுக்கோ அல்லது அரசனில்லாத நாடுகளில் மாஜிஸ்டிரேட்டுகளுக்கோ அறிவிப்பர் என, மேற்பார்வையாளரின் நடவடிக்கைகளைக் குறிக்கும் கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுவர். மாஜிஸ்டிரேட்டுகளின் ஆட்சி நடைபெற்ற அரசனற்ற நாடுகளும் மன்னராட்சி நடைபெற்ற நாடுகளுடன் இருந்தன. தனியாட்சி நிலவிய சில நகரங்களையும் 'அரியன்' (Arrian) என்பார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக் கால இறுதியில் சுய ஆட்சி பெற்ற கூட்டத்தினரும் இருந்தனரென்பது நாணயச் சான்றுகளிலிருந்து தெரியவரும். அத்தகைய நாடுகள் 'கணம்' (Gana) என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டனவெனினும், 'சங்கம்' (Sanga) என்ற பெயரும் அவற்றிற்கிருந்து வந்தது.

இந் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் முடியாட்சி என்றுமே வழக்கிலிருந்தது ; நம் கவனத்திலிருக்கும் காலமும் அதற்கு விலக்கன்று. பல பகுதிகளிலும், மரபிலுதித்த முடி தரித்த மன்னனுடன் மற்றுமொருவனையும் துணை அரசனாகவோ அல்லது

காணக்கிடக்கின்றன. சில தனி நூல்களும் உண்டு. சந்திரகுப்த மௌரியனுக்கு அமைச்சனெனப் பரம்பரைச் செய்திகள் கருதி வரும் கௌடில்யன் எழுதிய நூலான 'அர்த்த சாத்திரம்' தனி நூல்களுள் தலைசிறந்து விளங்குகிறது. 'பாணர்' என்னும் வட மொழி நாடக ஆசிரியர் காலத்திற்கு (கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு) முன்பும், சமணரின் 'நந்தி சூத்திரங்கள்' (கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு) தோன்றுவதற்கு முன்பும் 'அர்த்த சாத்திரம்' தோன்றியிருக்கவேண்டும். இபபோது நமது ஆய்விற்கு வரும் நூலை, முற்றிலும் மௌரிய காலத்து நூலாகக் கொள்வது மனச்சான்றுக்கு ஒவ்வாது. 'சீனப் பட்டம்' (Chinapatta–சீன நாட்டுப் பட்டுத்துணி), வடமொழி இலக்கியங்களில் அதிகமாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. 'நாகார்ஜுன கொண்டா'க் கல்வெட்டு களே முதன் முறையாகச் சீனத்தைக் குறிக்கின்றன. முற்கால மௌரியப் பேரரசெல்லைக்கு அப்பால் சீனம் இருந்தது. 'வடமொழி' அல்லது 'சம்ஸ்கிருதம்' ஆட்சி மொழியாய் இருந்த தென்னும் குறிப்பும் கவனத்திற்குரியது. மௌரியர் காலத்தில் வடமொழி, ஆட்சி மொழியாய் வழக்கிலில்லை என்பதுதெளிவு. நிறை, நாணயங்கள் முதலியவைகளைப்பற்றிய குறிப்புகளடங் கிய பகுதியில் 'தினேரியஸ்' (Dinarius) என்பதைப்பற்றிய குறிப் பெதுவும் இல்லாமையால், பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் அரசு செலுத்திய 'குப்தர்' காலத்து நூலாகவும் கொள்வதற்கில்லை. குப்தர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட சமண சமய இலக்கியங்களில் கிட்டும் செய்தியும் இக் கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதா யமைகின்றது.

மௌரியர் ஆட்சி முறை
(Maurya Administration)

இக் காலத்து ஆட்சிமுறை வரலாற்றை இரு தலையங்கங் களில் ஆராய்ந்து அறியலாம். அவை முறையே, (1) மௌரிய ராட்சி முறை (2) மௌரியரின் பின் போந்த கிரேக்க, சித்திய, இந்தியச் சந்ததியாரின் காலத்து ஆட்சிமுறை என்பவை.

மௌரிய மன்னன் தெய்விகச் சத்தி பெற்றிருப்பதாகக் கூறவில்லை என்பதை முன்னர்க் குறித்தோம். அசோகர் குடிகளை மக்களாகக் கருதி, தாயொருத்தி தன் மகவை நற்றாதிகளிடம் ஒப்புவிப்பது போல, அவர்களை அலுவலரிடம் ஒப்புவித்தார். இச் செயலகளில், அரசியலில் தந்தை மனப்பாங்கு என்னும் குறிக்கோள் விளக்கம் பெறுகிறது. தாம் மேற்கொள்ளும் எவ் வகை முயற்சியும் உயிரினங்களுக்குத் திரும்பச் செலுத்தும் கடன் எனக் குறிப்பொன்றில் அறிவிக்கிறார். கைவசமுள்ள

கௌடில்யனது நூலான அர்த்த சாத்திரம், மௌரியர் காலத்திற்குப்பின் எழுந்ததென்றாலும், பழங்காலக் குறிப்புகளையும் கையாண்டு வருமாறு அறிவிக்கிறது. தனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுபவைகளை மன்னன் சிறந்தன என்று எண்ணக்கூடாது. மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் யாவற்றையும் மன்னன் சிறந்தனவெனக் கொள்ள வேண்டும். மக்களிடம் தந்தையைப் போல அன்பு செலுத்துமாறும் மன்னனுக்கு ஆய்வுரை வழங்கப்படுகிறது.

அரசனுக்களிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் விரிவானவை. போரிலும் நீதி வழங்குவதிலும், மன்னன் பங்கு கொண்டான் என்பதை மெகஸ்தனீஸின் நூலின் வாயிலாக அறிகிறோம். வழக்கு விசாரணைகளின் போது, வழக்கமாக, அவயங்களுக்குச் சமனமூட்டும் நேரம் நெருங்கினாலும், குறுக்கீடுகளை மன்னன் விரும்புவதில்லை. முக்கிய அலுவலர்களை அமர்த்துவது, பொதுக்கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பது, ஆணைகளைப் பரிசீலனை செய்து வெளியிடுவது, அலுவலருக்கும் மக்களுக்கும் வழிகாட்டியாகச் சட்டங்களைத் (சாதனம், தர்ம நியமம்) தொகுப்பது ஆகிய வேலைகளை அரசன் நேரில் கவனித்து வந்தான். தொலைப் பகுதிகளிலுள்ள அலுவலரின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்து, அவ்வப்போது மன்னனுக்கு இரகசியமாகச் செய்தி அறிவிப்போரும், சுற்றுப் பிரயாண நீதிபதிகளும் இருந்தார்கள். இவர்களோடு, அரசியல் கடிதப் போக்குவரத்துக் கொள்வதற்கெனப் பல சாலைகள் அமைக்கப்பட்டு, பத்து 'ஸ்டேடிய' (Stadia)த்திற்கு ஒரு தூண் வீதம் கற்றூண்கள் நடப்பட்டிருந்தன.

ஆட்சியெனும் பெருஞ்சுமையை ஒருவனே தாங்குவது அருமையாயிருந்தது. அரசனுக்குத் துணையாக, ஆய்வுரைவழங்கும் குழுவொன்று இருந்தது. 'பரிஷத்' அல்லது 'மந்திரி-பரிஷத்' என்னும் பெயர் கொண்ட இக்குழுவின் அமைச்சனை நெருக்கடி நேரங்களில் கலந்தாலோசிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. நாட்டின் நிருவாக அலுவல்களைக் கவனிப்பதற்கெனத் தேர்ச்சி பெற்ற அலுவலர் (நியாய) பலர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். 'மாவட்ட அலுவலர்' (அக்ரோநோமாய்), 'நகர-கமிஷனர்கள்' (அஸ்திநோமாய்), இராணுவ நிருவாக அலுவலர்கள் என மூன்று வகையான பணியாளரைக் கிரேக்க நூலாசிரியர் குறிக்கின்றனர். அசோகர் கல்வெட்டுகளில் 'ரஜுகர்', பிரதேசிகர் என்னும் அலுவலரின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. ரஜுகர், 'ஜனபதங்கள்' அல்லது நாட்டுப்புற வாசிகளின் நலன்களையும், 'பிரதேசிகர்', பிரதேசம் அல்லது மாவட்ட நலனையும், 'மகாமாத்

திரர்' அல்லது உயரிய அலுவலர், நகர நிருவாகம் முதலிய சில்லறை வேலைகளையும் (நாகால வியோகலக) கவனித்துவந்தனர். இவர்களைத் தவிர 'யுக்தர்' என்னும் குமாஸ்தாக்களும், 'லிபிகாரர்' அல்லது எழுத்து வேலை செய்வோரும், 'படிவேடகர்' அல்லது செய்தி அறிவிப்போருமாகிய சிறு அலுவலர் பலரும் இருந்தனரென்பதை அறியலாம். அர்த்தசாத்திர நூலிலும் அலுவலர், யுக்தரென்றும் மகாமாத்திரர் என்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படுகின்றனர். 'தீர்த்தர்' என்னும் உயர்பதவியினர் பதினெண்மரை அர்த்தசாத்திரம் குறிக்கும். 'மந்திரி' (முதலமைச்சன்), புரோகிதன் (ஆசான்), 'யுவராஜா' (பட்டத்துக்குரியவன்), 'சேனாபதி' (படைத்தலைவன்) ஆகியோர் இவர்களுள் முதன்மையானவர். 'அத்தியக்ஷகர்' அல்லது அரசாங்கத்துறைக் கண்காணிப்பாளர் என்னும் ஒருவகை அலுவலரையும் அரசியல் இலக்கிய நூல் குறிக்கும். சாதி இன, தேசிய வேற்றுமை பாராட்டாமல், அலுவலர் அமர்த்தப்பட்டனர். வைசியரும், யவனரும் நாட்டின் சிறந்த பதவிகளில் அமர்த்தப்பட்டனர்.

மன்னன் நீதித்துறையின் தலைவனாயும் விளங்கி வந்தான். நகரங்களிலும் நாட்டுப்புறங்களிலும் 'ரஜுகர்', 'மகாமாத்திரர்' போன்ற அலுவலர் தனிப்பட்ட வழக்குத் தீர்ப்பு மன்றங்களுக்குத் தலைமை தாங்கினர். அந்நிய நாட்டினர் எடுத்துச் சென்ற வழக்குகளையும் கேட்டு நீதி வழங்க வல்ல நடுவரைப்பற்றிய குறிப்புகளைக் கிரேக்க நூலாசிரியர் அளிப்பர். கிராமப் பகுதிகளில் கிராமத்தலைவனும் முதியோரும் சிறு வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பளித்தனர். நடைமுறைகளிலும், நீதிநிருவாகத்திலும் அசோகர் பல மாறுதல்களைப் புகுத்தினார் என்பது தெரிய வருகிறது. ஒருமைப்பாட்டை நிலை நிறுத்தியபோதும், ரஜுகருக்குப் போதிய உரிமையளித்து, இடையூறின்றிச் செவ்வனே நீதி வழங்கும் வாய்ப்பளித்தார். எல்லைப்புற மாகாணங்களிலுள்ள நீதிபதிகளிடம் மன்னர் திருப்தியற்றிருந்தார். தண்டனை விதித்தொகுப்பின் கடுமையைக் கிரேக்கர் குறித்துள்ளனர். கலிங்கத்துக் குடிமக்கள் நீதியற்ற சிறைத்தண்டனைகளையும் சித்திரவதைகளையும் அனுபவிக்க நேர்ந்ததெனப் பேரரசர் சில கல்வெட்டுகளில் குறித்துள்ளார். கலிங்கத்திலும் மற்ற மாகாணங்களிலும் தோன்றிய நிருவாக ஊழல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கெனப் பேரரசர் அல்லது அவருடை பிரதிநிதிகள், ஐந்து அல்லது மூன்று ஆண்டுகட்கொருமுறை, இயற்கையில் மென்மையும் கருணையும், உயிரினங்களின் புனிதத் தன்மையில் நம்பிக்கையுமுள்ள அலுவலர்களை முறை வைத்து அப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பி வந்தனர்.

படைகளையும் மன்னன் தலைமை தாங்கி நடத்தினன். அலெக்ஸாந்தரின் படைவீரரைச்சந்திரகுப்தன் நேரில் எதிர்த்தான். கலிங்கப்போரின் பயங்கர விளைவுகளை அசோகர் நேரில் கண்டார். மௌரியராட்சியின் இறுதியிலேயே, சேனதிபதியொருவன் அரசனைவிட மேம்பட்டு விளங்குவதையும், படையினர் அவனுக்கிணங்கிக் கீழ்ப்படிவதையும் காண்கிறோம். 600,000 காலாள்களையும், 30,000 குதிரைப்படையினரையும், 9,000 யானைகளையும், பல தேர்களையும் சந்திரகுப்தனது இராணுவம் கொண்டிருந்ததெனப் 'பிளினி' என்னும் உரோமானிய ஆசிரியன் சித்திரித்துள்ளான். மன்னனது உயிரைக் காப்பதற்கென, ஆயுதம்தாங்கிய உடற்கட்டமைந்த பெண்டிர் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். இராணுவக் கண்காணிப்பிற்கென முப்பது அங்கத்தினரடங்கிய அவையொன்று இருந்தது. ஐந்து பேராள்களையுடைய ஆறு பிரிவுகளாக இவை பணியாற்றி வந்தன. கடற்படை, போக்குவரத்து, பொருள் சேகரித்தல், காலாட்படை, தேர்கள், யானைகள் எனத் துறை ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு பிரிவினரால் மேற்பார்வையிடப்பட்டு வந்தது. இராணுவ நிருவாகத்திலும், நீதித்துறையிலும், அசோகர் புதிய பல மாறுதல்களைப் புகுத்தியிருக்க வேண்டும். அவர் போர்களை இகழ்ந்ததோடு வேட்டையாடுவதையும் ஒழித்தார். நாடெங்கும் போர் முரசொலி நின்று, தர்மகீதம் (சமயப் பிரசங்கம்) ஒலிப்பதாகக் கல்வெட்டொன்றில் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அசோகர் குறித்துள்ளார். இச் சூழ்நிலையில் இராணுவத்தினர், மனவெழுச்சி மங்காமலும், திறமை குன்றுமலும் விளங்கியிருந்தால், அதைப் பேராச்சரியமானதொரு செய்தியாகவே கருத வேண்டும்.

இராணுவ, சிவில் நிருவாகச் செலவுகள் மிகுதியாய் இருந்திருக்க வேண்டும். கிராமங்களிலிருந்து வசூலிக்கப்பட்ட முக்கிய வரிகளான 'பாகம்', 'பலி' ஆகியவைகளை அசோகர் கல்வெட்டு ஒன்று குறிக்கிறது. விளைபொருளில் மன்னனுக்கென அளிக்கப்பட்ட ஆறில் ஒரு பகுதி 'பாகம்' எனப்படும். சில சமயங்களில் இது நான்கில் ஒரு பகுதியாகவோ அல்லது எட்டில் ஒரு பகுதியாகவோ காணப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட அலுவலர் சிலருக்கு ஊதியமளிப்பதற்கெனத் தனிப்பகுதிகளில் வசூலிக்கப்பட்ட அதிகபட்ச வரியைப் 'பலி' என விமரிசகர் சிலர் கூறுவர். நான்கில் ஒரு பகுதியை வரியாகச் செலுத்துவதோடு, குடியானவர் நில உபயோகத்திற்கெனத் திறை செலுத்தியும் வந்தனர். இந்திய நாடு முழுவதும் மன்னனுக்குச் சொந்தம். எனவே, தனி மனிதன் நிலச்சொந்தக்காரனுக இருக்க வகையில்லை என்னும்

கொள்கை நில உபயோக வரியை நன்கு விளக்கும். இவ்வுபரி வரியைப் 'பலி' என ஆதியில் குறித்திருக்கலாம். நீர்ப்பாசன வசதிகளை மேற்பார்வையிட்டு, நிலங்களை அளந்தும் பணியாற்றிய 'அக்ரோநோமாய்' நிலவரிகளை வசூலித்து வந்தான். ஆயரிடமிருந்து ஆடுமாடுகளும் வணிகரிடமிருந்து திறைப்பணமும் குறிப்பிட்ட சில சேவைகளும் அரசினருக்குரியவைகளாய் விளங்கின. நகரங்களில் பிறப்பு இறப்பு வரிகளும், தண்ட வரியும், விற்பனை வரியும் அரசாங்கத்திற்கு வருவாயளிக்கும் முக்கிய சாதனங்களாயிருந்தன. அர்த்த சாத்திரம், நாட்டுப்புறங்களிலும், அரண்சூழ்ந்த நகரங்களிலும் (ராஷ்டிரம், துர்க்கம்) விதிக்கப்பட்ட வரிகள் வேற்றுமைகளைக் குறிப்பதோடு, 'சமஹர்த்திரி' (Samahartri), 'சன்னி தாத்திரி' போன்ற உயர்ந்த ரெவின்யூ அதிகாரிகளையும் குறிக்கின்றது. மௌரிய காலக் கல்வெட்டுகளில் இத்தகைய அதிகாரிகளைப்பற்றிய குறிப்பு எதுவுமில்லை. இந்தியச் சமுதாயத்தின் ஏழாம் வருணத்தைச் சித்திரிக்கும் கிரேக்க நூலாசிரியர் இவ்வருணம் அரசருக்கு ஆய்வுரை வழங்குவோரையும் மதிப்பிடுவோரையும் உள்ளடக்கும் எனக் குறிப்பதோடு, நாட்டிலுள்ள கருவூலங்களையும் அக் கருவூலங்களை மேற்பார்வையிடுவோரையும் குறிக்கின்றன.

வருவாயில் பெரும்பகுதி இராணுவ நிருவாகத்திற்கெனச் செலவிடப்பட்டது. தொழில் நிபுணர்களும் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருளைக் கருவூலங்களிலிருந்து பெற்றார்கள். இராணுவத்தினருக்குத் தேவையான கவசங்களையும், உழவருக்கும் மற்றத் தொழிலாளிகளுக்கும் தேவையான கருவிகளையும் இவர்கள் செய்து முடித்தார்கள். பாடலிபுத்திரத்தைச் சுற்றியமைந்துள்ள மாச்சுவர்களையும் கோபுரங்களையும் எழுப்புவதற்கும், சூசா, இக்படானு நாட்டு அரச சின்னங்களைக்காட்டிலும் வனப்புமிக்க கம்பீரமான அரண்மனைகளை அமைப்பதற்கும், இத்தொழில் நிபுணர்களின் சேவை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவு. அசோகர் காலத்து ஒற்றைக்கல் தூண்களையும், பிற நினைவுச் சின்னங்களையும் இத் தொழில் வல்லுநர்களே அமைத்திருக்க வேண்டும்.

இடையரும் வேடரும், நாட்டிலிருந்து கொடிய விலங்குகளையும் பறவையினங்களையும் விரட்டுவதற்கென அரசாங்கத்தினரிடமிருந்து தானியத்தை ஊதியமாகப் பெற்றனர். அரசாங்க உதவி பெற்றவர்களுள், மற்றுமொரு வகுப்பினர் தத்துவஞானியராவர். 'சிரமணரும்' (முனிவர்), 'பிராமணரும்' இவ்வகுப்பைச் சார்ந்தவராயிருந்தனர். நீர்ப்பாசனத்திற்கும், மற்றும் மக்க

ளுக்குப் பயனுறும் வகைகளிலும் அரசாங்கப் பணம் பேரளவில் செலவிடப்பட்டது. மௌரியராட்சியின் முற்பகுதியில் உருவாக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களில் கத்தியவாரிலுள்ள 'சுதர்சன' ஏரி முதன்மையானது. மௌரிய குல ஸ்தாபகரின் ஊழியனான புஷ்ய குப்தன் என்னும் வைசியன் இவ்வேரியை வெட்டினான். அசோகர் காலத்தில், யவனராஜனான துஷாபன், இவ்வேரிக்குரிய வாய்க்கால்களை அமைத்தான். முதல் மௌரியனின் அலுவலர்கள், நல்ல பாதைகளையும், மைல் கற்களையும் அமைத்திருந்தார்கள். நிழல் தரும் மரங்களையும், நீரூற்றுகளையும், புகழ் பெற்ற அவன் பெயரர் அமைத்திருந்தார். மக்களுக்கும், பிற உயிரினங்களுக்கும் தேவையான மருத்துவ மனைகளையும் அசோகர் கட்டுவித்தார்.

பரந்த பேரரசைத் திறமையாக ஆளும் நோக்கத்துடன், நாட்டைப் பலர் சிறு மாகாணங்களாகவும, ஒவ்வொரு மாகாணத்தையும் பல மாவட்டங்களாகவும் பிரித்திருந்தனர். மாவட்டங்கள் 'ஆகரம்', 'விஷய' அல்லது 'பிரதேச' எனப் பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மாகாண நிருவாகத்தையும் கவனிப்பதற்கென 'வைசிராய்' அல்லது 'கவர்னர்' என்னும் அலுவலர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அரசகுல இளங்கோக்களும், மன்னர் அவையினரும் இப் பதவிகளுக்குத் தகுதியுள்ளவரெனக் கருதப்பட்டனர். உள் நாட்டுப் பகுதியை ஆண்டு வந்தோர் அல்லது நிருவகித்து வந்தோரும், 'ராஜா' என்னும் பட்டத்தைச் சூடிக்கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது. அலுவலன் ஒருவன் இப் பட்டத்தைச் சூடியிருந்தான் என்பதைச் சான்றுகளைக்கொண்டு அறியலாம்; இவ்வாறு பெரும்பாலாரான அலுவலர் இவ்விருதைச் சூடியிருக்கக்கூடும். இவ் விருது, படைமானியத் தலைவனைக் குறிப்பதாகக் கருதலாம். ஆட்சியின் முற்பகுதியில், அலுவலருக்கு வாரிசுரிமை வழங்கப்படவில்லை என்ற பொதுக்கருத்து நிலவி வருகிறது. கத்தியவார், சௌராஷ்டிரப் பகுதிகளைப் பொறுத்த வரையிலும் வாரிசுரிமை இல்லையெனத் திட்டமாகக் கூறலாம். மாநிலப்பகுதியை நிருவகித்த அலுவலர், 'ராஜன்' என்ற பெயர் கொண்டதும், அசோகர் காலத்தில் ரஜுகருக்குத் தன்னுட்சியுரிமை வழங்கியதும், பிளவு சத்திகளை வளர அனுமதித்ததோடு, பேரரசின் சிதைவுகளுக்கும் காரணங்களாயமைந்தன. மௌரியராட்சியின் முற்பகுதியில் மாநிலக் கவர்னர்களின் மீது கடுமையான கண்காணிப்பிருந்து வந்தது. அரசகுலத்தைச் சார்ந்த வைஸ்ராய்களுடன், 'மகாமாத்திரர்' என்னும் சிறந்த அலுவலரும் அமர்த்தப்பட்டனர், இவர் அனைவரும் மன்னருடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டவர்.

கட்டமையில் தவறும் மகாமாத்திரர்களைச் கண்காணிப்பதற்கெனத் தலைநகரிலிருந்து அலுவலர் சிலர் அனுப்பப்பட்டனர் என்பதும் தெரியவருகிறது. இவர்களைத் தவிர, மத்திய அரசைச் சார்ந்த ஒற்றர் படையும் (மாஜிஸ்டிரேட்டு மேற்பார்வையாளர், பட்டிவேடகர்) இருந்தது. பேரரசு எல்லைக்குள் நடைபெறும் செய்திகள் யாவற்றையும் அவ்வப்போது அரசருக்கு அறிவிப்பதும், மற்ற அலுவலர்களைக் கண்காணிப்பதுமாகிய பணிகளை இவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தார்கள். தாம் உணவருந்திக்கொண்டிருந்தாலும், அந்தப்புரத்திலிருந்தாலும், தனியறையில் வீற்றிருந்தாலும், பசுப்பட்டியிலிருந்தாலும், பல்லக்கிலோ அல்லது பூங்காவிலோ இருந்தாலும் எந்நேரத்திலும் எங்கிருந்தபோதும்-மக்கள் நலனைப்பற்றிய செய்திகளைத் தமக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென அசோகர் கட்டளையிட்டிருந்தார்.

மௌரிய மத்திய அரசின் ஆதிக்கம் எல்லாத் துறைகளிலும் காணப்படுவதால், தனியார் முயற்சிக்கும் தன்னாட்சிக்கும் இடமில்லையெனக் கருதத்தோன்றும். தன்னாட்சி பெற்ற கூட்டத்தினர் இருந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது. பண்டை நூலாசிரியர் இந் நாட்டில் தன்னாட்சி பெற்று விளங்கிய நகரங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தலைநகரிலும், நிருவாக வேலைகளைக் கவனிப்பதற்கென அங்கத்தினர் முப்பதின்மர் அடங்கிய குழுவொன்று இருந்தது. இராணுவ நிருவாகத்தைப் போல, இக் குழுவும் ஐந்து அங்கத்தினர் கொண்ட ஆறு கிளைக்குழுக்களாய்ப் பிரிந்து, பணியாற்றி வந்தது. இயந்திரக்கலை, அந்நிய நாட்டினரைக் கவனித்தல், பிறப்பு இறப்பு ஏடுகளைத் தயாரித்தல், வியாபாரம், பண்டமாற்று, அளவைகளும் எடைகளும், உற்பத்திப் பொருளை மேற்பார்வையிடுதல், சுங்கம் முதலிய வரிகளை வசூலித்தல் ஆகிய துறை ஒவ்வொன்றிற்கும் சிறு குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்திய இலக்கியங்களில் நகர மேற்பார்வையாளரை (Nagaradhyaksha, Nigamapradhana)ப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு துறையிலும் தலைவர் (மிக முக்கிய), அத்யக்ஷன் அல்லது ஆட்சித்துறைத் தலைமை அதிகாரி, துணை அலுவலர் நால்வருடன் தன் வேலைகளைத் கவனித்து வருவான். இக் குறிப்புகள் அரசாங்க அலுவலருக்குரிய பரிட்சைகளைப்பற்றிய செய்தியறிவிக்கும் கௌடில்யனது அர்த்த சாத்திரத்தில் காணப்படுகின்றன. 'நகரகன்' (Nagaraka) அல்லது நகர் காவலன் என்ற அதிகாரியொருவன், மௌரியர் காலத்திலிருந்தான் என்பதை அசோகரின் கலிங்கக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. நகர் காவலனின் பணிகளைப் பின்வரும் அதிகாரமொன்றில் குறிப்போம்.

மௌரியருக்குப் பின் நிலவிய ஆட்சி முறை
(Administration in the post Maurya Period)

கோனாட்சியைக் குறித்த கருத்துகள் மாறுதலடைந்தபோதிலும், மக்களை மகிழ்ச்சியுறச் செய்வதைத் தன் கடமையென மன்னன் மதித்து வந்தான். கிரேக்க சித்தியரின் ஆட்சிக்குட்படாத பகுதிகளில், அசோகர் காலத்து அரசு முறை வழக்கிலிருந்து வந்தது. ஆட்சி இயல் (அர்த்தவித்யா) கறபதற்குரிய கலையாய் இருந்தது.

இளவல்களுக்குத் தேவையான பயிற்சிகள், உயர் பதவிகளில் அமர்த்தப்படுவதற்கான யோக்கியதாம்சங்கள், அமைச்சர்களை வகைப்படுத்துவதற்கான விதிமுறைகள், நகர்ப்புற மற்றும் நாட்டுப்புற மக்களின் நலன் பேணுவதற்கான வழிவகைகள், அருவருக்கத்தக்க 'கர' (அதிக வரி) 'விசிஷ்டி' (கட்டாய உடலுழைப்பு) 'பிரணய' (அன்பளிப்பு) மற்றும் வழக்கமான 'பலி', 'சுக' 'பாக' போன்ற வரிகளைக் கட்டுப்படுத்துவது; இவைபோன்ற ஆட்சி இயல்புகளை வற்புறுத்தும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளிலிருந்து, ஆட்சி இயலுக்களிக்கப்பட்டிருந்த சிறப்பை உணரலாகும்.

ஆட்சி முறையில் புதுமைகள் பெரும்பாலும் வடமேற்கு இந்தியாவிலேயே புகுத்தப்பெற்றன. இப் பகுதியை, அந்நியர்கள் தொடர்ந்து ஆண்டுவந்தார்கள் என்பதை நாமறிவோம். மாகாண ஆட்சியில் ஏற்பட்ட புதுமை குறிப்பிடத்தக்கது. தட்சசீலம், மதுரா, உஜ்ஜயினி போன்ற இடங்களில், பாரசீக மரபையொட்டி 'சத்ரபர்' என்னும் அலுவலர் அமர்த்தப்பட்டனர். இவ்வலுவல் பரம்பரைச் சொத்தாக, வாரிசுகளுக்கு வழங்கப்பெற்றது. கிரேக்க மரபையொட்டி 'மெரிடார்க்' (Meridarch) 'ஸ்டிராட்டகாசு' (Strategos) என்ற அலுவலர்களுமிருந்தனர் என்பதற்கான சான்றுகளும் உண்டு. மாகாண ஆட்சியாளருக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கென குழுக்களுமிருந்தன.(Mati Sachiva). பிறர், பெரிதும் இராணுவ ஆட்சி முறைகளையே கையாண்டனர். சாதவாகன மன்னர்கள் 'மகாசேனாபதி' (Mahasenapathi) என்னும் மாவட்ட அதிகாரிகளை நியமித்திருந்தனர். அவ் வதிகாரிகள் இராணுவ ஆட்சியியலையே பின்பற்றியிருந்தனர்.

பல பகுதிகளில் இராணுவ ஆட்சிமுறை ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், தல ஆட்சி நிறுவனங்கள முற்றிலும் வழக்கொழிந்து விடவில்லை. பல சான்றுகளிலிருந்து, 'நிகமசபைகள்' (Nigama Sabha) என்ற நகரக் குழுக்களும், 'நகராட்சதர்சர்' (Nagara-

Kshadarsa) என்னும் நீதிபதிகளும், செயல்பட்டதாக அறிகிறோம். இவற்றை மௌரியர் கால நகரசபைகளுடனும் 'நகலவியோ காலக' (Nagala Viyohalaka) ர்களுடனும் ஒப்பிடலாகும். கிராமங்களில், கிராமத் தலைவனும், பிற அலுவலர்களும் ஆட்சி செலுத்தினர். கிராமச் சபைகள், மன்னனுக்கும் மக்களுக்குமிடையே, நிருவாகத் தொடர்பேற்படுத்தின.

சமுதாய நிலை

இந்து சமுதாய அமைப்பின் இரு முக்கியக் கூறுகளான 'வருணம்' (சாதி), 'ஆசிரமம்' (சமய அடிப்படையிலுள்ள பல நிலைகள்) ஆகியவை மௌரியராட்சிக் காலத்தின் இறுதியில் உறுதி பெற்றுவிட்டன. சாதிவிட்டு மணம் செய்துகொள்ளவும், சாதித் தொழிலன்றிப் பிற தொழிலை மேற்கொள்ளவும் எவரும் அனுமதிக்கப்படவில்லையெனக் கிரேக்க நூலாசிரியர்கள் அறிவிக்கின்றனர். 'படை வீரன்' உழவுத்தொழிலை ஏற்க முடியாது. அதைப் போலவே, கைத்தொழில் செய்து வாழும் மரபைச் சார்ந்தவன், தத்துவ ஞானியாக மாறிவிட இயலாது. ஆனால், தத்துவபோதகர் (Sophist) எந்தப் பிரிவையும் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் எனச் சில நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். தத்துவ ஞானிகள் எளிமையாக வாழ்ந்தனர். படிப்பிலும், தத்துவ விசாரணைகளிலும் தங்கள் முழு நேரத்தையும் கழித்து வந்தனர். அவர்களில் சிலர் காய் கனிகளை உண்டு, மரவுரி தரித்துக் காடுகளில் வசித்தனர் (Bylobioi). இந்து சமுதாய ஆசிரம நிலைகளில் ஒன்றான 'வானப்பிரஸ்த'த்தில் கூறியுள்ள முறைப்படி அவர்தம் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் (கிரஹஸ்தர்) மற்றும் நாடோடித் துறவிகளைப்பற்றிய செய்திகள் அசோகரின் கல்வெட்டுகளில் காணக் கிடைக்கின்றன. இவ்வாறு, நான்கு படிகளைக் கொண்ட 'ஆசிரமம்' முறை மௌரியராட்சியின் முற்பகுதியிலேயே வேரூன்றிவிட்டது.

பல்வேறு சமயக்கோட்பாடுகள் தோன்றியமையாலும், அந்நியர் பலர் நாட்டில் குடியேறியமையாலும், சாதி முறைக் கட்டுப்பாடுகள் ஓரளவு தளர்ந்தன என்று கூறலாம். இந்திய அரசகுலத்தினர், அந்நிய ஆட்சியாளருடன் திருமணத் தொடர்புகொண்டார்கள். சாதவாகனச் சான்றிலிருந்து, அம் மரபைச் சார்ந்த மன்னன் ஒருவன், நான்கு சாதிகளும் இணைவதைத் தடுக்கப் பெருமுயற்சி செய்தான் என்றும் தெரிய வருகிறது. அதே மன்னனைப் பிராமண குலத்தினருக்கும்

தாழ்ந்த குலத்தினருக்கு வாழ்வளித்தவன் என்றும் சான்றுகள் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. 'வைசிய' 'சூத்திர'ப் பிரிவினர்களையே 'தாழ்ந்த குலம்' என்னும் அடைமொழி குறிக்கிறது. வைசியரும் சூத்திரரும், உழவு, ஆடு மாடு வளர்த்தல், வாணிபம் ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்டிருந்தனர் எனக் கௌடில்யரின் அர்த்த சாத்திர நூல் சித்திரிக்கின்றது. கிரேக்கச் சான்றுகளில் கிடைக்கும் செய்திகளினடிப்படையில், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் பிரிவினருக்குள்ளிருந்த இடைவெளி மிகவும் குறைந்து விட்டதென்றே நம்ப வேண்டும். அதற்கு மாறுகத் தொழிலடிப் படையில் உழவர், இடையர், வணிகர் ஆகிய பிரிவினருள் வேற்றுமை வளர்ந்ததெனக் கூறவேண்டும். வனவாசிகளாகிய ஞானியரையடுத்து, மருத்துவர் கௌரவமிக்க புதுச் சாதியின ராகத் தலைப்பட்டனர். 'மேற்பார்வையாளர்' 'ஆலோசகர்' என்னும் அலுவலர்களும், செல்வாக்குப்பெற்ற புதுச் சாதியின ராக உருப்பெற்றனர். பாலி மொழியிலுள்ள மதக்கோட்பாடு களில் குறிக்கப்பெறும் 'குல' (Kula) என்பவரே 'அமாத்யர்' (Amatya) என்னும் ஆலோசகராவார்கள். மெகஸ்தனீசு (Megasthenes) வாழ்ந்த காலத்தில் இந்திய மக்கள், ஞானியர், உழவர், இடையர், வேடர், வணிகர், தொழிலாளிகள், படை வீரர், அமாத்யர் என்ற ஏழு சாதியினராகப் பிரிக்கப்பட்டிருந் தனர். சட்டத் தொகுதிகளிலுள்ள செய்திகளுக்கு முரணுகக் கிரேக்க ஆசிரியன் தான் கண்டவற்றைத் திரித்துக் கூறினுன் என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு இடமில்லை. நான்கு வருணச் (சதுர் வர்ண) சமூகத்தை மீண்டும் நிலை நிறுத்துவதற்குச் சிறந்த மன்னனுகிய கௌதமபுத்திர சாதகர்ணி முயன்றுன். 'துவிஜ ரையும்' (பிராமணர்), 'அவரையும்' (தாழ்ந்த வகுப்பினர்) அரச னின் பாதுகாப்பிற்குரியவர் என்று கருதி வந்தானென்பதும், கருவமிக்க க்ஷத்திரியரை அவன் அடக்கி வைத்தானென் பதும் நாமறிவோம். படைச்சாதியினரைக் கௌதமிபுத்திரன் வெறுத்ததற்குரிய காரணங்கள் புலப்படவில்லை. 'மானவ தர்ம சாத்திர' (Manava-dharmasasthra) ஆசிரியர், யவனர், சாகர், பஹ்லவர் ஆகியோரைச் சாதியில் குறைந்த க்ஷத்திரியர் எனக் குறிப்பதாலும், க்ஷத்திரிய வகுப்பில் இத்தகையோர் அதிக மாகக் கலந்திருந்தமையாலும், கௌதமி புத்திரன் இவர்களை வெறுத்திருக்கக்கூடும். யவன, சாக, பஹ்லவரிடம் கௌதமி புத்திரன் மிக வெறுப்புற்றிருந்தான் என்பது நன்கு தெரிந்ததே. சாதிமுறை விதிகளை இரக்கமின்றி அமுல் நடத்துவதும் கடின மாகவே இருந்தது. சாதவாகனர் சாகரை மணந்தனர்,

முற்காலத் துரோணுசாரியைப்போல பிராமணர், படைத் தலைவராயும் அரசராயும் விளங்கினர்.

கிரேக்க நூல்களிலிருந்தும், சமகாலக் கல்வெட்டுகளிலிருந் தும் பெண்டிர் நிலையைப்பற்றிய சில குறிப்புகளை நாம் அறிய லாம். இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்தி வாழ்ந்த பெண்டிர் சிலர், தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதும் கூறப் படுகிறது. மணமான பெண்டிர் தம் கணவரைப் போலப் புனித காவியங்களைப் படித்துணரும் வாய்ப்பின்றியிருந்தனர். அரசர்க ளிடையிலும், பிரபுக்களிடையிலும் பெண்டிர் பலரை மணந்து கொள்ளும் வழக்கமிருந்தும் வந்தது. மன்னரைப் பெண்டிர் சிலர் பாதுகாத்து வந்தனரென்றும், ஒருத்தி குடிபோதையி லிருந்த அரசனொருவனைக் கொன்று, அதற்குப் பரிசாக அவன் பின் போந்தானை மணந்தாள் என்ற நூதனமான கதையையும் நாம் கேள்வியுறுகிறோம். பயனற்றதும் சாதாரணமானதுமான சடங்கு முறையில் பெண்டிர் அதிகக் கவனம் செலுத்தினரென அசோகர் குறித்துள்ளார். கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் 'ஒலோதான' (Olodhana) போன்ற சொற்கள் பெண்டிரைத் தனியே பிரித்து வைக்கும் பழக்கத்தைக் குறிப்பனவாய் அமை கின்றன. பெண்டிரைக் காப்பதற்கென மகளிர் நல அலுவலர் இருந்தனரென்பதும் தெரியவரும். அசோகரின் இளைய மனைவி யாகிய காருவாகி வழங்கிய கொடைகளை அறிவிக்கும் ஏடுகளி லிருந்து, கணவன் ஈடுபடும் சமயச் சடங்குகளில் மனைவிக்கும் பெரும்பங்கு உண்டு என்பது நன்கு விளங்குகிறது. பத்திமிக்க விதவையின் வாழ்நாள்கள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதை விளக்கும் செய்திகள் நாசிக்கு கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன. உண்மை, அறக்கொடை, பொறுமை, உயிரினங்களிடம் மதிப்பு, தவநோக்கு, தன்னடக்கம், புலனடக்கம், இச்சை ஒழித்தல் போன்ற சீரிய நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து, அரசத் துறவியின் மனைவியென (ராஜரிஷி வது-Rajarishibadhu) 'கௌதமி பாலஸ்ரீ' என்னும் கைம்பெண் அரசி வாழ்ந்தாள் என அக் கல்வெட்டுச் செய்தி அறிவிக்கும். தாய் சொல் துறக்காத தனயனென அவள் மகன் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறன். 'மதிப்பிற்குரியவர் என்றாலும், சுதந்தரப் பெறுவதற்குப் பெண்டிர் உரியவரல்லர்' என நீதி சாத்திர வல்லுநர் கூறுவர். எனினும், மகவுகளின் சார்பில் நாட்டு நிருவாகத்தை ஏற்று நடத்திய அரசகுலப் பெண்டிர் பலர் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

அடிமைகளை அமைத்துக்கொள்ளும் பழக்கம் வேரூன்றி யிருந்தது. நீதி சாத்திரங்களும், அரசியல் நூல்களும் இப் பழக்கத்தை ஆதரிப்பதோடு, கல்வெட்டுகளிலும் இவற்றைப் பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அடிமை களுக்கும், கூலி வேலை செய்வோருக்குமுள்ள வேற்றுமைகளைக்

குறிப்பிட்டு யாவரையும் அன்புடன் நடத்துதல் வேண்டுமென அசோகர் வற்புறுத்துகிறுர். மெகஸ்தனீஸின் குறிப்பை நம்பி, 'அரியன்' பின்வருமாறு கூறுகிறுர்: 'இந்தியர் யாவரும் சுதந்தர முள்ளவர்; அவர்களுள் அடிமையென்று எவருமில்லை.' மெகஸ் தனீஸை மேற்கோளாகக்கொண்டு இந்தியர், அடிமைகளை அமைத்துக்கொள்வதில்லை என 'ஸ்டிராபோ' (Strabo) கூறுவர். பாடலிபுத்திர அரண்மனை வழக்கங்களைச் சித்திரிக்கும் இவ்வா சிரியர், அரசரைப் பாதுகாப்பதற்கென் அடிமைப் பெண்களை அமர்த்தும் பழக்கமிருந்ததையும் குறிப்பர். தாய்தந்தையரிட மிருந்து விலை கூறி இவ்வடிமைகளை வாங்குவது வழக்கம். பெண் களை விலைக்கு வாங்குவதும் கொடுப்பதும் வழக்கிலிருந்தன. இனிமையான ஒயின் (Wine), உலர்ந்த அத்திப்பழம் ஆகிய பண்டங்களையும், தத்துவ ஞானியரையும் விலைக்கு வாங்கி அனுப்புமாறு, 'அமித்திரகேதஸ்' (Amithirochates) அல்லது பிந்து சாரன், ஆண்டியோக்கஸ் மன்னனை வேண்டிக்கொண்டதாக வும், தத்துவ ஞானிகள் கிரேக்க நாட்டில் விலை கூறப்படுவ தில்லை என ஆண்டியோக்கஸ் பதிலளித்ததாகவும், 'ஹஜே சாந்தர், ஆதிநேயஸ்' (Hegesander and Athenaios) போன்ற நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றனர். பிந்துசாரன் ஆட்சியில் வேறு பழக்கமிருந்ததென்பது இதனின்று தெளிவாக அறியப்படும். 'ஒனிசிகிரி டொஸ்' (Onesikritos) என்னும் நூலாசிரியர், சிந்து சமவெளி கீழ்ப்பகுதியில் அடிமைகள் இல்லையெனக் கூறியுள் ளார். இந்திய அரசியல் நூல்களில், ஆரியன் ஒருவனை எக்கால மும் அடிமையாக வைத்திருக்கக் கூடாது என்று கண்டிருப்பதை அவன் அறிந்திருக்கவும் கூடும்.

இந்தியரின் பழக்கவழக்கங்களையும் நடைமுறைகளையும் சித்திரிக்கும் கிரேக்க, இலத்தீன் நூலாசிரியர், அவர்கள் கட்டுப் பாடான எளிமை வாழ்க்கை நடத்தினர் என்று கூறுவர். உழவர், அமைதியும் கண்ணியமும் உடையவராயிருந்தனர். திருட்டுத்தொழில் மிகச்சொற்ப அளவிலிருந்தது. இந்தியன் எவனையும் பொய்யன் என்று கிரேக்கர் குறிப்பதில்லை. வேள்வி கள் நடத்துகின்ற நேரங்களிலன்றிப் பிற சமயங்களில் இந்தியர் மது அருந்துவதில்லை. அரிசிக்கூழ் அவரது முக்கிய உணவுப் பொருளாக இருந்தது. அவர் சட்டங்கள் எளிமையானவை. வாக்குறுதிகள மற்றும் வைப்பு நிதிகளைப்பற்றிய தகராறுகள் அவர்களிடமில்லை. இதற்கென முத்திரைகளையும், சாட்சிகளை யும் அவர்கள் தேடவில்லை. பரிவர்த்தனைகளை நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டு நடத்தினர். வீடுகளையும் பிற சொத்துகளையும் எவ்விதப் பாதுகாப்புமின்றி விட்டுச் செல்லும் வாய்ப்பிருந்தது. எழுதும் வகையறியாத இந்தியர்கள், நினை வாற்றலை நம்பியே வாழ்ந்தனர் என்றும் இந் நூலாசிரியர் குறித் திருக்கின்றனர். முரண்பாடுடைய இச் செய்தி சற்று மிகை

குச் சலுகைகள் (பரிஹாரங்கள்) வழங்கப்பட்ட செய்தியைச் சாதவாகனரும் அவர்தம் சந்ததியாரும் விட்டுச் சென்றிருக்கும் பதிவேடுகளிலிருந்து அறியலாகும். தோட்டங்கள், வடல்கள் ஆகியவற்றையொட்டி வழங்கப்பட்ட இச் சலுகைகள், உரிமை பெற்ற சில வகுப்பினருக்கு அல்லது தனி நபருக்கு அரசகுலத்தினரால் வழங்கப்பட்டன. இதிலிருந்து சில பகுதிகளில் வாழ்ந்த எளிய குடியானவனது கடுமையான வாழ்க்கை நிலை தெரிய வரும். 'சலுகை பெற்ற அக்கழனிகளிலும் அரசாங்க அலுவலர் நுழைவதற்கு அனுமதியில்லை. அவர்களால் அதைப் பறிக்கவும் இயலாது. மாவட்டக் காவலர் அப் பகுதியைச்சார்ந்த விவகாரங்களில் தலையிடவும் வகையில்லை. பல்லவர் காலத்துப் பதிவேடு ஒன்று சலுகைகளை விரித்துரைக்கிறது. 'பிராமணருக்குச் சொந்தமான பூமிக்குக் 'கர' (உபரி வரி) என்னும் வரி வசூல் இல்லை. பாலும் மோரும் அவர் மன்னனுக்கு அளிக்க வேண்டுவதில்லை. உப்பு, சீனியென்ற தொல்லைகளும் அங்கில்லை; புற்களையும் மரங்களையும் அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்த இயலாது; காய்கறிகளையும் பூக்களையும் அவர்கள் எவருக்கும் அளிப்பதுமில்லை.

வெள்ளம், தீ, வெட்டுக்கிளி ஆகியவைகளால் நாட்டுப்புறங்களில் பெருஞ்சேதம் விளைவது இயற்கை. சிந்தனையாளர் பலர் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் கூட்டங்கூட்டிப் பருவகாலங்களையும், நன்மை பயக்கும் பருவக்காற்றுகளையும், தீமை விளைக்கும் கொடிய வியாதிகளையும்பற்றி முன்னறிவித்து மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யும் வழக்கமிருந்ததென்பதை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். பூச்சிகளால் பயிர்களுக்கு நாசமேற்படுங்கால், மக்களுக்குத் தானியங்கள் வழங்குவதற்கெனக் களஞ்சியங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. துன்பம் நேரும் வேளைகளில் உணவுப் பொருள்களையும் பயிரிடுவதற்குத் தேவையான விதைகளையும் மக்களுக்கு வழங்குவது அரசினரின் கடமையாக அர்த்த சாத்திர நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய இன்மைக் காலங்களை முன்னறிந்து அவ் வேளைகளில் மக்களுக்குத் தேவையான உதவி புரிவதற்கென அரசாங்கம் தகுந்த முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யத் தவறுவதில்லையெனக் கிரேக்க நூலாசிரியர் விரித்துரைப்பர். குடியானவரின் பயிர்களை அழிக்கும் கொடிய மிருகங்களையும் பறவைகளையும் வேட்டையாடிக் கொல்வதற்கென இடையரும் வேட்டுவரும் கூடாரமிட்டும், சிறு குன்றுகளின்மீதும் வாழ்ந்தும் வந்தனர். பொறிகளைவைத்து வேட்டையாடியும், மிருகங்களைக் கொன்றும் நாட்டை இவர்கள் பாதுகாத்து வந்தார்கள். உழவருக்குத் தேவையான கருவிகளைத் தொழிலாளர் ஆக்கித் தந்தனர். உபகாரத் தொகை வழங்கியும், வரி விலக்கு அளித்தும், அரசாங்கம் இவர்களைப் பாதுகாத்து வந்தது. இச் சலுகைகளுக்குப் பதிலாக அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான பலபணிகளில் இவர்கள் பங்கு கொண்டிருந்தார்கள்.

வாணிகமும் கடற்பிரயாணமும்
(Trade and Navigation)

மன்னரும், தன்னாட்சி பெற்ற நகரங்களும், குடியானவர் செலுத்திய வரிப்பணத்தையே வருவாய்க்குப் பெரிதும் நம்பியிருந்தனர். அரசினரின் வருவாயில் பெரும்பகுதி வணிகரிடமிருந்தும் கிடைத்து வந்தது. 'பலி', 'பாகம்' ஆகியவைகளோடு 'சுல்கம்' என்பதும் முக்கியமானதொரு வரியாய் இருந்து வந்ததென, இக் காலத்துப் பதிவேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. சிரியா, எகிப்து, மற்றும் மேற்குப் பகுதியிலுள்ள கிரேக்க நாடுகளுடன் மௌரியராட்சியில் இந்தியா தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அந்நியர் பலர் தலைநகரில் வசித்து வந்தனரென்றும், அவரது நலன் பேணுவதற்கென நகராட்சி ஆணையாளரடங்கிய சிறப்புக் குழுவொன்று இருந்ததென்றும் நாம் அறிவோம். இவ் விந்தியர் யாவரும் அரசியல் தூதுவராய் இருந்திருக்கக்கூடும். கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலேயே, இந்திய–ரோமானியப் பேரரசுகளிடையே வாணிகத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. கிறித்துவ சகாத்தத்தின் முதல் நூற்றாண்டில், சீனா, கிரேக்க நாடுகள், ஈழம், கடல் கடந்த இந்தியா ஆகிய இவற்றுடனும் வாணிகத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன எனக் கல்வெட்டுகளிலிருந்தும், இலக்கியக் குறிப்புகளிலிருந்தும் நாமறிவோம். 'நாகார்ஜுன கொண்டா'க் கல்வெட்டுகளிலும், 'மிலிந்த பான்ஹோ' (Milinda Panho-மிலிந்தரின் கேள்விகள்) என்ற நூலிலும் இதைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

இந்திய மாலுமிகளின் நெஞ்சுறுதிக்கும் திறமைக்கும் பண்டைய இலக்கிய நூலாசிரியர் சான்று பகர்கின்றனர். அரேபிய வளைகுடாவைக் காத்துவந்த காவலாளியொருவன், இந்திய மாலுமியொருவனைச் சிறைப்பிடித்து, 'இரண்டாம் யூர்கெட்டிஸ்' (Euergetes II, கி. மு. 145-116) அவைக்கு அழைத்துச் சென்ற செய்தியொன்று நூலாசிரியர் ஒருவரால் குறிக்கப்படுகிறது. மரக்கலமொன்றில் தனித்துக் குற்றுயிரோடு இந்திய மாலுமி காணப்பட்டான் எனக் காவலாளி மன்னனுக்குரைத்தான். இந்தியன் பேசிய மொழி அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. கிரேக்க மொழி பயிற்றுவிக்கப்பட்ட பின், இந்திய நாட்டிலிருந்து தான் வெளியேறிய செய்தியையும், வழி தவறி தனித்து எகிப்தை அடைந்த வரலாற்றையும் இந்திய மாலுமி எடுத்துரைத்தான். அவனுடனிருந்தவர் யாவரும் பசியால் மடிந்தனர். தாய் நாட்டிற்குத் தன்னை மீண்டும் அனுப்புவதாயின், அரேபிய வளைகுடாவிற்கு வரும் கடல் மார்க்கத்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதாகவும் அம் மாலுமி கூறினான். அவனுடன் அனுப்பப்பட்டவருள் சைஸிகசின் யூடாக்ஸஸ் (Eudoxus of Cyzicus) என்பவனும் ஒருவன். விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களையும், வாசனைப் பொருள்களையும் இந்திய நாட்டிலிருந்து அவன் பெற்றுத் திரும்பினான். 'சியூவி'

(Suevi) நாட்டு மன்னன் ஒருவன், ஸ்பானியக் கவர்னர் ஒருவனுக்கு இந்தியர் பலரைப் பரிசாக அளித்தான் என மற்ஞெரு நூலாசிரியர் குறிப்பர். வாணிக நோக்குடன் கடற்பிரயாணத்தை மேற்கொண்ட இவ் விந்தியர், புயல் காரணமாக ஜெர்மனி நாட்டிற்குப் புகலிடம் தேடிவந்தவர் என்பதும் கூறப்படும்.

கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டு மௌரிய மன்னன் ஒருவன், மேலை நாடுகளிலிருந்து வரும் உலர்ந்தஅத்திப்பழங்களையும் மதுரமான மதுவையும் (wine) மிக விரும்பினன் என்பது தெளிவு. கிழக்கிலுள்ள பெருவணிகத் தலங்களில் சிறந்து விளங்கிய புரோச்சு (Broach) நகர மன்னனுக்கு விலையுயர்ந்த வெள்ளிப் பாத்திரங்களும், இசைபாடும் சிறுவர்களும், அந்தப்புரத்திற்கென அழகிய பெண்களும், மதுரமான மதுவும், மெல்லிய துணிகளும், தேர்ந்த வாசனைப் பசைகளும், கி. பி. முதல் நூற்ருண்டில் அனுப்பப்பட்டன. மேலை நாட்டினரும், கங்கைச் சமவெளியின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள மெல்லிய மஸ்லின் துணியுட்பட, பல போகப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்தனர். இப் பொருள்களுக்கு விலையாக ஏராளமான பொற்காசுகள் இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டன என்று 'பிளினி' என்பார் கூறுவர். கி. மு. நான்காம் நூற்ருண்டு முதல், பாடலிபுத்திர நகராட்சி அலுவலர், வர்த்தக, வாணிகப் பரிவர்த்தனைகளை மேற்பார்வையிடுவதற்கெனக் குழுவொன்றை அமைக்கவேண்டிய தேவையை உணர்ந்தனர்; அக் குழுவினர் எடைகளையும் அளவைகளையும் மேற்பார்வையிட்டு வந்ததோடு காலத்திற்கேற்ப விலை பொருள்களை அரசினரின் அனுமதியோடு விலை கூற வேண்டுமென்றும் விதித்தனர். 'ஹிப்பாலஸ்' என்பவன் நெடுந்தூரக் கடற்பிரயாணத்தை மேற்கொள்ளும் வழி காட்டியதும், கி. பி. முதல் நூற்ருண்டில் மேலை நாட்டிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையேயுள்ள வாணிகத் தொடர்பு பெருகிற்று. வடவிந்தியாவிலுள்ள பெருநதிகள் வாணிகப் பெருக்கத்திற்கு மிகவும் உதவி அளித்தன. நாவாய்களைக் கட்டுவித்து வாணிகப் பொருள்களை எடுத்துச் செல்வதற்குக் கூலி பெற்று உபயோகிக்க மௌரிய மன்னர் அனுமதித்தனர். தக்காணப் பகுதிகளில் செய்திப் போக்குவரத்துச் சற்றுக் கடினமாய் இருந்தது. நன்கமைந்த சாலைகள இன்மையால் தக்காணத்தின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள வாணிகப் பொருள்களைப் 'பெய்தான்', 'தகாரா' (Paithan and Tagara) முதலிய இடங்களிலிருந்து புரோச்சுத் (Broach) துறைமுகத்திற்கு மிக்க பிரயாசையுடன் பாரவண்டிகளில் ஏற்றிச் செல்லவேண்டியிருந்தது.

பரிவர்த்தனைச் சாதனம்
(Medium of Exchange)

வெளிநாட்டு வாணிகத் தொடர்பு. இந் நாட்டிற்குள் மிகுதியான நாணயங்களை அனுமதித்தது, ரோமானிய நாணயங்கள்

இந்திய நாட்டிற்குக் கொள்ளை போவதாக 'பிளினி' கூக்குர லிடுவதை முன்னர்க் குறித்தோம். இரண்டாம் காட்பிசிஸின் காலந்தொட்டுக் குஷானப் பேரரசு நாணயம் வெளியிடத் தொடங்கியதற்கு, ரோமானிய நாட்டிலிருந்து ஏராளமான தங்கம் இந் நாட்டில் வந்து குவிந்ததே காரணமென அறிஞர் பலர் கூறுவர். மௌரியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே, இந் நாட்டில் வெள்ளி, செம்பு நாணயங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுப் புழக்கத்திலிருந்தன. பொன்னுலாகிய 'நிஷ்கம்' (Nishka) பரி வர்த்தனைச் சாதனமாக உபயோகப்பட்டதெனினும், தொடக் கத்தில் நாணயமாகப் பயன்படுத்துவதற்குரிய இயல்புகள் எவற்றையும் பெற்றிருக்கவில்லை. முப்பத்திரண்டு 'ரதிகளைக்' (ratis) கொண்ட (58·56 கிரெயின்) வெள்ளி நாணயமொன்றை 'மானவ-தர்ம சாத்திர' (மனுநீதி) நூல் ஆசிரியர் 'புராணம்' அல்லது 'தரணம்' (Purana or Dharana) எனக் குறிப்பர். எண்பது ரதிகள்கொண்ட (146·4 கிரெயின் செப்பு நாணயம்), 'கார்ஷா பணம்' (Karshapana) என்னும் பெயரால் வழங்கியது. சிறு மதிப்புள்ள 'காகணி' (Kakani) என்னும் செப்பு நாணயங்களும் வழக்கிலிருந்தன. 'கார்ஷாபணம்' என்னும் பெயர், தென் னிந்தியாவிலுள்ள தங்க, வெள்ளி நாணயங்களுக்கும் வழங்கி வந்தது. வழக்கிலிருந்த பழைய வெள்ளி நாணயமான (Porana-பொராாண) 'நிலக்கா பணத்திற்கும்' (கார்ஷாபணம்), உருத் திர தாமனுல் வெளியிடப்பட்ட பழைய கார்ஷா பணத்தைப் போன்று நான்கில் மூன்று பங்கு எடையுள்ள புதிய நாணயத் திற்கும், பௌத்த விளக்கவுரையாளர் வேற்றுமை கண்டு உரைப்பர். பழைய 'காாஷா பணத்தின்' மதிப்பு, சிலவிடங் களில் இருபது 'மாஷங்கள்' (Mashas) என்றும், மற்றும் சில இடங் களில் பதினறு 'மாஷங்கள்' என்றும் அறிகிருேம். வழக்கிலிருந்த மேற்குச் சத்ரப மன்னர்கள் வெளியிட்ட வெள்ளி நாணயங்கள் முப்பத்துநான்கு, அல்லது முப்பத்தாறு கிரெயின் எடையுள் ளவை. முப்பத்தாறு கிரெயின் எடையுள்ள பழைய கார்ஷா பணத்திற்கு, நூற்று இருபத்து நான்கு கிரெயின் எடை யுள்ள 'சுவர்ணம்' (Suvarna) மாற்று மதிப்பாய் இருந்தது. எனவே, மாற்று மதிப்பு விகிதம் 1·35 எனலாம். வெள்ளி, தங்கம் ஆகியவைகளின் மாற்று மதிப்பு விகிதம் சற்றேறக்குறைய 1·10 எனலாம்.

தொழில்கள்
(Industry)

பாடலிபுத்திர நகராட்சிக் குழுக்களில் ஒன்று, உற்பத்திப் பொருள்களை மேற்பார்வையிட்டு வந்தது என்பதிலிருந்து,

வேள்விகளுக்கு நன்னெறி முறையில் புதிய விளக்கம் கொடுத்து அவற்றை ஆன்மிக உயர்வுக்குரிய செயல்களாக மாற்றுவதற்கு வைணவச் சீர்திருத்தவாதிகள் முயன்றனர். புஷ்யமித்திரன், சிமுக-சாதவாகனன் சிவக்கந்தவர்ம பல்லவன் ஆகிய மன்னர்களாட்சியில், பிராமண சமயம் மீண்டும் தலையெடுத்தது. 'அசுவமேதம்', 'வாஜபேயம்' போன்ற வேள்விகள் இளவல்களால் மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டன.

இக் காலத் தொடக்கமுதல், கருத்து வேற்றுமைகள் நிறைந்த ஆஜீவகம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்களுடன் பிராமணச் சமயம் போட்டியிடவேண்டியதாயிற்று. சமூகத்தின் சில பிரிவினரிடையில்—குறிப்பாக அயோத்தி, பீஹார், ஒரிஸ்ஸாப் பகுதிகளில்—இச் சமயத்தினருக்கு நன்மதிப்பிருந்தது. மௌரிய குலத்தினரான சந்திரகுப்தனும், சம்பிரதியும் சமணர்களெனக் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள் வழங்கி வருகின்றன. பிராமண நாடக ஆசிரியன் ஒருவன், முதல் மௌரிய மன்னனை 'விரிஷலன்' (Vrishala) எனப் பெயரிட்டு வழங்குவதிலிருந்து, இறுதி நாள்களில் ஆஸ்திக-பிராமண சமயத்தை விடுத்துச் சந்திரகுப்தன் சமணத்தைத் தழுவியிருக்கலாம் என்று எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு. சமனத்தைத் தழுவிய மன்னர்களுள் கலிங்கத்துக் காரவேலன் ஒருவன் என்பது ஐயமின்றி விளங்கும். ஆருகதரும், சித்தரும், முனிவரும், முற்றும் துறந்தவரும் இவனுக்கு அன்பு நெறியைப் போதித்த போதிலும், இவர்கள் யாவரையும் இறைஞ்சி வணங்கிக் கல்வெட்டுகளின் தொடக்கத்தில் இவனை உயர்த்திப் பேசியபோதிலும், இரத்த வெறி கொண்டு இவன் அண்டை வீட்டாருடன் போரிட்டுவந்தான் என்ற செய்தி விந்தையிலும் விந்தையாய் விளங்கி வருகின்றது. கிறித்துவ சகாத்தத்தின் முதல் நூற்றுண்டுகளில், 'ததிகர்ணன்' (Dadhikarna) போன்ற பாம்புகளை வழிபடும் நாகப் பண்பாட்டுடன், மதுரா நகரில் சமணமும் வேரூன்றியிருந்தது. போட்டியாய் எழுந்த ஆஜீவகர்களுக்கும், மற்றப் பிரிவினரைப் போல அசோகரும் தசரதனும் பல பள்ளிகளை வழங்கினர். கர்ண பரம்பரைச் செய்திக்கிணங்க, பிந்துசாரனும் ஆஜீவகர்களை ஆதரித்தான்.

அசோகரின் பேராதரவைப் பெற்ற பௌத்த சமயம், அப் பேரரசின் பெருமுயற்சியால் உலகப் புகழ் பெற்றதென்பதை நாம் நன்கறிவோம். மெனந்தரின் பேராதரவு பெற்றதோடு கனிஷ்கனையும் புத்த சமயம் கவர்ந்து அணைத்துக்கொண்டது. கனிஷ்கனின் பௌத்த சமயக் கொள்கைகள், நன்னெறிகள் நிறைந்த எளிமையான அசோகரின் சமயத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது. மனிதப் பிறவியெடுத்து நான்கு பேருண்மைகளையும் மக்களுக்களித்த ஆசான், தெய்வீகத் தன்மை பெற்றதுமன்றி, 'தேவாதி தேவன்' (கடவுளரின்

கடவுள்) என்றும் புகழ்ந்து பேசப்படுகிருன். வைணவர் அல்லது பாகவதரின் பரம்பொருளான இறைவன், மீண்டும் மீண்டும் மானிடப் பிறவியெடுத்து மனிதரின் துயர் துடைத்து, உண்மை ஞானத்தை அவர்களுக்கு ஊட்டுவதுபோல, புத்தரும் ஓர் அவதார புருஷர் என இவர்கள் கருதி வந்தார்கள். புத்தரின் உருவச்சிலைகள் உருப்பெற்று எழுந்தன. பிராமண சமயத தேவதைகளுக்குப் பூஜை வழிபாடுகள் நடத்துவதுபோல, புத்த சிலைகளையும் வழிபடலாயினர். புத்தரின் உருவச் சிலைகளோடு 'தியானி' (Dhyani) புத்தரின் சிலைகளும், போதிசத்துவர்களின் சிலைகளும் உருப்பெற்றன. புதிய மாறுதல்கள் அடங்கிய சமயம் 'மகாயானம்' அல்லது 'பெருவழி' என்று வழங்கப்பட்டது. தொன்மையான புத்த சமயம் 'ஈனயானம்' என்ற பெயரில் வழங்கி வந்தது. சாதவாகனர் காலத்தில் வாழ்ந்துவந்த 'நாகார்ஜுனர்' என்னும் அறிஞர், இப் புதிய சமயக் கருத்து களை உருவாக்கினுர் எனக் கூறப்படுகிறது. கிறித்துவ சகாத்தத் தின் முற்பகுதியில் சீனத்திற்கும், மத்திய, கிழக்கு, தெற்கு ஆசியப் பகுதிகளுக்கும் பௌத்தம் பரவிற்று. காஷ்மீரம், காந்தாரம், சீனம், சிலாதம், தொசாலி, அபராந்தம், வங்கம், வனவாசி, யவனம், தமிலம், பலுரம், சிங்களத் தீவு ஆகிய பல பகுதிகளிலும் புத்த சமயக் கொள்கையைப் பரப்பிய புத்த பிட்சுகளின் பட்டியல், நாகார்ஜுன கொண்டாக் கல்வெட்டு களில் காணப்படுகிறது. சீனத்தில் புத்த சமயத்தைப் புகுத்திய பெருமை, 'கஸ்யப மதங்கர்' (Kasyapa Matanga) என்ற முனி வரைச் சாரும். புத்த இலக்கியங்கள் கி. மு. இரண்டாம் நூற் ருண்டிலேயே, யூ-ச்சி தலைவனெருவனுல் சீனுவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன என்ற செய்தியை உறுதிப்படுத்தும் சான்று கள் உண்டு.

சமயத் தொண்டில் மிகவும் ஈடுபாடுடைய மற்றுமோர் இந்திய சமயப் பிரிவு, 'பாகவத மதம்' அல்லது 'வைணவம்' எனப்படும். கி.மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் இந்திய எல்லையி லுள்ள கிரேக்கரிடையில் இது பரவியது. தட்சசீல மன்னன் அன்டியாஸ் கிடாசின் தூதுவன், 'ஹிலியொடொரஸ்' (Helio-doars)'பெஸ்நகரில்' தெய்வத்துள் தெய்வமாகிய வாசுதேவனின் பெருமையை அறிவிக்கும் வகையில் கருடக் கற்றூண் ஒன்றைச் சமைத்தான். 'சங்கர்ஷண' வசுதேவப் பண்பாடு, அல்லது கிருஷ்ணனையும் அவனுடைய தம்பியையும் வழிபடும் வழக்கம், மத்திய இந்தியாவிலும் தக்காணத்திலும் இருந்து வந்தது என் பது அக் காலத்துப் பதிவேடுகளிலிருந்து நன்கு அறியக் கிடக் கிறது. இதற்குப் போட்டியாகச் சைவ வழிபாடு, இரண்டாம் காட்பிசிஸ் வசுதேவன் போன்ற குஷானிய மன்னரின் பேராதரவுபெற்றிருந்தது.கொண்டேபெர்னசின் காலத்தில்வெளி நாட்டிலிருந்து வந்த கிறித்துவ சமயம் இந்திய எல்லைப்புறங்

சாரன்) மிக விழைந்தான். மௌரிய மரபில் மூன்றுவதாக அரியணை ஏறிய, புகழ் பெற்ற அசோகர், வளமிக்க மாகாண மொன்றின் நிருவாகத்தையும், நீர்ப்பாசனத் திட்டமொன்றை நிறைவேற்றும் பொறுப்பையும் யவனத் தலைவனொருவனிடம் ஒப்படைத்தார். கிறித்துவ சகாத்த முற்பகுதியில், குஷானி யருள் தலைசிறந்த மன்னன் கிரேக்க எஞ்சினியர்களின் சேவையை நாடினன் என்பது தெரிய வருகிறது. இந்திய நாணய வெளியீட்டு முறைகளிலும், சிற்பக் கலையிலும் கிரேக் கரின் கலைப்பண்பு மிளிர்வது கண்கூடு.

கிரைஸோஸ்டம் நகர டயன் (Dion of Chrysostom) என் னும் திறமைமிக்க பேச்சாளர், கிரேக்கக் கவிஞரான ஹோமரின் (Homer) காவியத்தை இந்தியர் இசைத்துத் தமது மொழிக்கே உரிய வகையில் வடித்து, பிரியாமின் (Priam) துயரத்திலும், அண்ட்ரோமக்கே, ஹெக்யூபா (Andromache, Hecuba) ஆகி யோரின் புலம்பல்களிலும், கண்ணீரிலும், ஹெக்டர், அக்கிள்ஸ் (Hector, Achilles) ஆகியோரின் வீரச் செயல்களிலுமுள்ள சுவைகளை மிக உணர்ந்து அனுபவித்தனர் எனக் குறிப்பர். இக் குறிப்பு மகாபாரதம் என்னும் வீரகாவியத்தையே சாருமென்று லும், கிரேக்கக் காவியத்தின் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றும் இருந் திருக்கக் கூடும் என்பதையும் நம்மால் மறுக்க இயலாது. கிரேக்க ரின் விஞ்ஞான அறிவை இந்திய நூலாசிரியர்கள் மிகஉணர்ந்து பாராட்டுகின்றுர்கள். நூலாசிரியர் ஒருவர் கிரேக்கரை முனிவர்க ளென (Rishis-Sages) வழிபடும் வழக்கமிருந்ததாகவும் குறிப்பர். புரோச்சு அரசரவைக்கு மேலைநாட்டு இசைவாணர் அழைக்கப் பட்டனர். இதைப்போலக் கிரேக்க நூலாசிரியரும், இந்திய முனிபுங்கவரை மிகவும் வியந்து பாராட்டியுள்ளனர். கிரேக்க மன்னரும், அரசியலறிஞரும் இந்தியத் தத்துவ ஞானிகளின் கருத்துகளைக் கவனத்துடன் செவிமடுத்தனர். இந்தோ-கிரேக்க மன்னர்களுள் சிறந்த 'மெனுந்தர்', புத்தசமயக் கோட்பாடு களை ஆர்வத்துடன் கவனித்துப் புத்தச் சமயச் சார்புள்ள நாண யங்களையும் வெளியிட்டான். கிரேக்க அரசாங்கத் தூதுவர் ஒரு வர், வாசுதேவனைப் போற்றும் வகையில் 'கருடத்தூண்' (Garuda column) ஒன்றை எழுப்பினர். கிரேக்க நன்கொடையாளர் (Meridarchs?) புத்த விஹாரங்களையும் நினைவுச் சின்னங்களையும் எழுப்பினர் எனக் கரோஷ்டிக் (Kharoshti) கல்வெட்டுகள் செய்தி அறிவிக்கின்றன. 'ஆக்ஸிரின்கஸ்-பாப்ரி' (Oxyrhnchus-Papyri)யில் எகிப்து நாட்டுக் கிரேக்கர்மீதுள்ள இந்தியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

10. குப்தப் பேரரசு
(The Gupta Empire)

குப்த அரசின் எழுச்சி
(The Rise of Gupta Power)

இந்திய நாட்டை வெற்றி கண்ட சித்தியருக்குத் தக்காணத்தில் முதன்முறையாக முட்டுக்கட்டையிடப்பட்டது. 'க்ஷகராதர்' குலத்தை வேரறுத்ததோடு, சாதவாகன குலத்தைச்சார்ந்த கௌதமி புத்திர சாதகர்ணி, சாகர், யவனர், பஹ்லவர் ஆகியோரையும் நசுக்கினுன். வடக்கில் அந்நியராதிக்கம் செல்வாக்குடனேயே விளங்கியது. கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் 'தேவபுத்திரன்' புகழ் மங்காமல் அரசு செலுத்தி வந்தான். மேற்கு இந்தியப் பகுதியிலும் வலிமை பொருந்திய சத்ரபனுன முதல் உருத்திரதாமனின் ஆட்சியில் சகரின் ஆதிக்கம் மீண்டும் வலுப்பெற்றது. கி.பி. 230 இல் யூச்சிகளின் செல்வாக்கு மறைந்துவிடவில்லை எனச் சீனச் சான்றுகள் அறிவிக்கின்றன. யமுனைப் பள்ளத்தாக்கில் நாகரின் எழுச்சி வடக்கில் வாழ்ந்துவந்த சித்தியரை, இந்திய வடமேற்கு எல்லைப்பகுதிகளுக்குத் துரத்தியது. எனினும், உருத்திரதாமனின் சந்ததியார்கள் சிறப்புமிக்க மாளவத்தையும் கத்தியவாரையும் தொடர்ந்து ஆண்டுவந்தார்கள். பிற்காலச் சித்திய மன்னர் கொடுங்கோலராயிருந்தனர். கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டைச் சார்ந்த பிராமண வரலாற்று ஆசிரியர் கொடுங்கோலருள் ஒருவனைப் 'பரகளத்திர காமுகன்' (Parakalathra kamuka பிறர் மனைவியை இச்சிப்பவன்) எனக் கூறுகிருர். இதிகாசமியற்றிய கவிஞர் ஒருவர், சகரும் மற்ற 'மிலேச்ச மன்னரும்' (Mlecha-பண்பற்றவர்) கலியுகத்தில் நேர்மையற்ற ஆட்சி நடத்துவர் என எச்சரிக்கிருர். நான்கு வருணத்தவரும் தத்தம் கடமையில் தவறி நடப்பர் என்றும், நாடு பாலைவனமாக மாறிவிடும் என்றும் அக்கவிஞர் கூறுவர். பண்பற்ற கூட்டத்தினரால் துன்புறுத்தப்பட்ட புவியன்னை, முன்பு வலிமைமிக்க சந்திரகுப்தன் புயங்களில் அமர்ந்திருந்தாள்; இப்போதும் வேறு குலத்துதித்த சந்திரகுப்தன் நிழலில் தஞ்சமடைந்தாள்.

முதலாம் சந்திரகுப்தன்

இப் புதிய வமிச அரசருள் மூன்ருமனுக அரசெய்தியவ னெனக் கல்வெட்டுகள் கூறும் முதலாம் சந்திரகுப்தன், முதன் முறையாக 'மகாராஜாதிராஜா' (Maha Rajadhiraja) அல்லது 'மாமன்னருள் தலைசிறந்தவன்' என்னும் பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டான்; நேப்பாளப் பகுதிகளுட்பட பீகார்ப் பிரதேசத்தில் ஆட்சி செலுத்திய லிச்சாவி வமிசத்தினருடன் பிம்பிசார மௌரியனைப் போலத் திருமண உறவு கொண்டு தனது செல்வாக்கை வலுப்படுத்திக்கொண்டான். லிச்சாவி அரசகுமாரியான 'குமாரதேவி' கணவனுக்குப் பெரும்புகழையும் செல்வாக்கையும் தேடிக் கொடுத்தாள். அவள் கணவனுன சந்திரகுப்தனின் இறுதிக் காலத்திற்குள் குப்தப் பேரரசு அலகாபாது, அயோத்தி, தெற்குப் பீகார் வரையிலும் பரவியிருந்தது. இப் பகுதிகளை அக்குலத்தவர்கள் ஆண்டுவந்தார்களென்பதைப் புராண வாயிலாக அறிகிருேம். அப்போது கங்கைச் சமவெளியில் நாகராட்சி சீர்குலையவில்லை. கி. பி. 320இல் தொடங்கும் குப்த சகாத்தம், முதலாம் சந்திரகுப்தனுடன் தொடங்குவதாகக் கூறப்படுகிறது. அரச குலத்தினரையும் அமைச்சர்களையும் அவை கூட்டி, இளவல் சமுத்திரகுப்தனைப் பேரரசில் தனக்கு வாரிசாக நியமித்து அறிவித்தது, சந்திரகுப்தனின் முக்கிய வேலைகளுள் ஒன்று.

சமுத்திரகுப்தன்
(Samudra Gupta)

குப்த அரசருள் தலைசிறந்து விளங்குபவன் சமுத்திரகுப்தன். அவனது ஆட்சியின் வரம்பை அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. அவன் கி. பி. 320-க்குச் சற்றுப்பின் அரியணை ஏறி, கி.பி.380-க்கு முன் மரணமடைந்திருக்கக்கூடும். கி. பி. 380 ஆம் ஆண்டில் அவனையடுத்து இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் அரியணை ஏறியிருக்க வேண்டும். பரம்பரைச் செய்தி ஏடுகளிலும் அவனைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படும். 'ஆரிய-மஞ்சு-ஸ்ரீ-மூல 'கல்பம்' (Arya-manju-Srimula-kalpa) என்னும் ஜாவானிய நூலிலும், 'தந்திரிகாமண்டகம்' (Tandrikamandaka) என்னும் ஜாவானிய நூலிலும், சமுத்திரகுப்தனின் பெயர் காணப்படுகிறது. சிங்கள யாத்திரிகரின் வசதிக்காக, புத்த-கயாவில் விஹாரம் கட்டுவதற்கென அனுமதி கோரி, ஈழமன்னன் 'ஸ்ரீ மேகவர்மன்' (வண்ணன்) (Sri Meghavarma) சமுத்திரகுப்தனுக்கனுப்பிய தூதுவரைப் பற்றிய செய்தியைச் சீன நூலாசிரியர் வாங்-ஹியூன்-சி (Wang-hiuen-tse) குறித்துள்ளார். அவனது ஆட்சியைப்பற்றிய விரிந்த

தெளிவான குறிப்புகள் அலாகாபாது தூண் கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்படும் அரிசேனன் இயற்றிய புகழ்மாலையிலும், மத்திய மாகாணங்களில் 'ஈரான்' என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றிலும் காணப்படுகின்றன. அவன் காலத்தில் எழுந்தவை எனக் கூறப்படும் சில செப்பேடுகள் போலி யானவை என அறிஞர் சிலர் கருதி வருகின்றனர். சமுத்திர

சமுத்திரகுப்தன்

குப்தனால் ஏராளமான நாணயங்களும் வெளியிடப்பட்டன. அவனது ஆட்சியைப்பற்றிய சில முக்கியக் குறிப்புகள் நாணயச் சான்றுகளிலிருந்தும், சமுத்திரகுப்தனின் பின்வந்தவரின் பிற ஏடுகளிலிருந்தும் அறிய வருகின்றன.

அரிசேனனின் புகழ்மாலை பல இடங்களிலும் சிதைந்திருப்ப தால், அதில் கூறப்பட்டிருப்பவைகளைத் தொடர்ச்சியாகப் பின் பற்றுவது மிகக் கடினம். அச்சுதனால் ஆளப்பட்ட அண்டையி லுள்ள 'அகிச் சத்திரா' (ரோகில்கண்டு), நாகசேனனால் ஆளப் பட்ட 'பதுமாவதி' (மத்திய இந்தியா) போன்ற பகுதிகளைக் குப் தப் பேரரசன் வென்றான். கோட்டா (Kota) குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன் ஒருவனைக் கைப்பற்றி அப் பெருமையில் திளைத்து, புஷ்பபுரம் (Pushpa) அல்லது பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரத்தில் கவலையின்றி அமர்ந்தான். 'புஷ்பபுரம்' அல்லது பாடலிபுத்திரத்தை இக் காலத்தில் 'கோட்டா' வமிசத்தினர் ஆண்டுவந்த செய்தியையும், குப்த மன்னன் அவர்களை வெற்றி கண்ட செய்தியையும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் சிதைவுற்ற கல்வெட்டிலிருந்து அறிய இயலவில்லை. மேலும், சில குறிப்புகள்,

பேரரசுடன் இணைந்த செய்தி ஈரான் கல்வெட்டுகளில் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. நேரடி ஆட்சி நடத்திய பகுதிகள் நீங்கலாகக் குப்தப் பெருமன்னனின் ஆதிக்கம் மிகவும் பரவியிருந்தது. அவனுடைய அலுவலர்களின் நேர் ஆட்சியில் இருந்த பகுதி எல்லைகளுக்கப்பாலுள்ள மக்களும் மன்னரும், இப்பெருமன்னனின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தார்கள். 'சமதாத' மன்னரும் (கிழக்கு வங்காளம்), 'தவாக' (Davaka-அஸ்ஸாமிலுள்ள நௌகாங் அருகில்), காமரூபம் (மேற்கு அஸ்ஸாம்), நேப்பாளம், கர்த்திரிபுரம் (கார்வாலும், ஜலந்தரும்) கிழக்கு, மத்திய பஞ்சாபிலுள்ள மலைச்சாதியினர் (மாளவம், மேற்கிந்தியா) குறிப்பாக மாளவர், யௌதேகர், மத்திரகர், அபிரர், சனகனிகர் ஆகியவர் அவனுக்கு அடிமைகளாய் இருந்தார்கள். குஷானிய குலத்தினனான 'தேவகுமாரன்', சகத்தலைவர் பலர், சிங்கள நாட்டினர், மற்றும் கடல் கடந்த நாட்டு மக்கள், திறை, பரிசு, பத்தியுடன் அளிப்பதற்குரிய பொருள்கள் யாவையும் கொண்டு, குப்தப் பேரரசன் அடிபணிவதற்கென விரைந்தனர். இராணுவ வெற்றிகள் முடிந்தபின் வாகை சூடி, புகழ் வாய்ந்த அசுவமேத வேள்வியொன்றைப் பேரரசன் செய்து முடித்தான்.

வெற்றி வாகை சூடி இராணுவ வெற்றிகள் காரணமாகப் புகழடைந்த அம் மன்னன், பிற துறைகளிலும் போற்றுதற்குரிய செயல்களை மேற்கொண்டு செய்து முடித்தான். வீழ்ந்துபட்டோருக்கு இரக்கம் காட்டும் அவனது தன்மையையும் புத்திக்கூர்மையையும், கவி வன்மையையும், இசைப் புலமையையும் அவைக்கவிஞர் புகழ்ந்து பேசுகின்றனர். சில நாணயங்களில், கை வீணையுடன் அம் மன்னனது உருவம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது அவனுக்கு இசைக்கலையிலிருந்த புலமையை விளக்கும். கவிஞராலும் அறிஞராலும் சூழப்பட்டிருந்த அவன் சபையில், போர்க்கவிஞரான ஹரிசேனர் மிகச் சிறந்து விளங்குகிறார். மன்னனைப் போலவே சகல கலைகளிலும் அவர் வல்லவராய்க் காணப்பட்டார். பராக்கிரமத்தின் அடிப்படையில் உலகனைத்தும்வெல்வதென்னும் குறிக்கோளை உள்ளத்தில் வைத்துச் சமுத்திரகுப்தன், அசோக மௌரியர் ஆகிய இருவரும் வாழ்ந்தனர். அசோகரது எண்ணத்தில், போரை அறவே விடுத்து, பழங்கால இந்திய நன்னெறியையும், புத்தரின் தனிப்போதனைகளையும் ஊக்கத்துடனும் திறமையுடனும் உலகறியச் செய்வதே, 'பராக்கிரமம்' எனத் தோன்றியது. இராணுவப் பலத்தையும் அறிவையும் பெருக்கி, ஆரியாவர்த்தத்தின் அரசியல் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதும், புண்ணிய பூமியை அல்லற்படுத்தும் அந்நியரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து நாட்டை விடுவித்து, சமயம், கலை, இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் தொன்மைவாய்ந்த இந்தியப் பண்பாட்டை மிளிரச்

செய்வதும் 'பராக்கிரமம்' எனக் குப்த பெருமன்னன் நெஞ்சம் எண்ணியது.

இரண்டாம் சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தியன்
(Chandra Gupta II Vikramaditya)

சந்திரகுப்தனையடுத்து, இரண்டாம் சந்திரகுப்தன், 'விக்கிரமாதித்தியன்' என்னும் விருதுடன் அரியணை ஏறி, c. கி. பி. 380 முதல் 413 வரை அரசு செலுத்தினான் எனச் சமகாலத்துக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. காலம் வரையறுக்கப்படாத இலக்கியமொன்றில் காணும் குறிப்புகளிலிருந்தும் கி. பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுச் செய்திகளிலிருந்தும், சமுத்திரகுப்தனின் மகன் 'இராமகுப்தன்' அவனையடுத்து அரியணை ஏறினான் என்றும், சகர் குலத்துக் கொடுங்கோலனிடம் தன் மனைவி துருவ தேவியை அடைக்கலமாக அனுப்ப இசைந்தான் என்றும், இக்கால நூலாசிரியர் சிலர் ஆராய்ந்து கூறுவர். சக மன்னனைக் கொன்று அரசியின் கௌரவத்தை இராமகுப்தனின் சகோதரன் சந்திரகுப்தன் காப்பாற்றினான் என்றும், சகோதரனை அரியணையிலிருக்கச் செய்தான் என்றும், துருவதேவியை மணமுடித்துவைத்தான் என்றும் செய்திகள் அறிவிக்கப்படுகின்றன. இக் கதையில் காணப்படும் செய்திகளின் வரலாற்றுத் தொடர்புகளை நிச்சயிக்க இயலவில்லை. சமகாலத்துக் கல்வெட்டுகளில் இராமகுப்தன் என்னும் பெயர் காணப்படுவதில்லையாதலால் இக் கதையைப் பிற்காலத்தில் முளைத்தெழுந்ததாகவே கருத வேண்டும். பெண் வேடம் பூண்ட சந்திரகுப்தன் வேட்கை மிகுந்த சகமன்னனை அழித்தான் என்ற செய்திக்குக் கால நிருணயம் செய்யக்கூடிய வகையில், பாணரது இலக்கியமே முதலாவதாகச் சான்று கூறும். இங்கு இராமகுப்தனைப்பற்றியோ அல்லது துருவதேவியைப்பற்றியோ எவ்விதத் தகவலுமில்லை. எனவே, அத்தகைய செய்திகளைப் புறம்பானவைகளாகவே கருத வேண்டிய நிலையிலுள்ளோம். இக் கதையிலுள்ள செய்திகளை உறுதிப்படுத்தும் சமகாலச் சான்றுகளை எதிர்நோக்கியே தீர்மானிக்கலாம்.

'உலகை வெற்றி காண்பது' என்ற முன்னோனது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி இரண்டாம் சந்திரகுப்தனும் செயலாற்றினான். இராணுவ நடவடிக்கைகளைக் கையாண்டும், சாத்துவிக முறைகளைக் கடைப்பிடித்தும் இக் குறிக்கோளில் வெற்றி காண அவன் விழைந்தான். ஐரோப்பிய வரலாற்றில் 'பூர்பன்களும்' (Bourbons) ஹாப்ஸ் பர்குகளும் (Hapsburgs) அரசியல் திருமணத் தொடர்புகளால் தங்கள் செல்வாக்கை வளர்த்துக் கொண்டதைப் போலக் குப்த மன்னரின் வெளிநாட்டு விவகாரங்களிலும் அரசியல் திருமணங்கள் பேரிடம் பெற்றிருந்தன.

இந்திய வரலாற்றிலும், பிற்காலத்தை மூர் வமிசத்தினர் இராஜ புத்திரர்களுடன் திருமணத் தொடர்பு கொண்டு தங்களை வலுப் படுத்திக்கொண்டதைப் போல, குப்த குலத்தின் பெருமைக்கு வித்திட்ட அரசன், லிச்சாவி குலத்தினருடன் கொண்ட தொடர்பும், சிற்றரசர்கள் அளித்த பெண்டிர் யாவரையும் பரிசாக ஏற்கும் சமுத்திரகுப்தனின் வழக்கமும், முளைத்தெழுந்த குப்தர் குலத்தை ஊட்டி வளர்த்தன. இம் முறையைத் தொடர்ந்து, மேற்கு மத்திய மாகாண நாகர் தலைவர்களுடன் உறவு கொள்ளும் வகையில், 'குபேர்நாகை' (Kubernaga) என்னும் இளவரசியை மணந்தும், தன் மகள் பிரபாவதியை இரண்டாம் உருத்திரசேனனுக்கு மணமுடித்துவைத்தும் தக்கா ணத்திலுள்ள வாகாடகருடனும் நட்புப் பூண்டான்; தன்னை இவ்வாறு வலுப்படுத்திக்கொண்டு அமைச்சன் வீரசேன சாபனும், தளபதி ஆம்ரகார்த்தவனும் பின்தொடர, கிழக்கு மாளவத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். அடிபணிந்து நின்ற சனகானிகத் தலைவனை ஆட்கொண்டு, மேற்கு மாளவம், கத்தியவார்ப் பகுதியிலுள்ள சகராட்சியை வேரறுக்கும் நோக் கத்துடன் முன்னேறினான். பாணரின் ஹர்ஷசரிதம் என்ற நூலும் நாணயங்களும், இவன் முயற்சிகள் வெற்றி பெற்ற மைக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

இரண்டாம் சந்திரகுப்தனின் நாணயங்கள் பலவற்றில் இவனுக்கு விக்கிரமாதித்தியன் என்ற விருதுப் பெயர் காணப் படுகிறது. கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுப் பதிவேடுகளுள் சில, இவனை உஜ்ஜயினி, பாடலிபுத்திர நகரங்களின் வேந்த னெனக் கூறுகின்றன. படையெடுத்துச் சென்று, சகரின் தலைவனை அவனது சொந்த நாட்டிலேயே கொன்ற இவனது இணையற்ற வீரத்தைப் போற்றும் வகையில் 'சகசாங்கன்' (Sakasanka), 'சாகாரி' (Sakari) என்னும் விருதுகள் இவனுக்குச் சூட்டப்பட்டுள்ளன. வராகமிகிரர், காளிதாஸர் ஆகியோருட் பட்ட 'நவரத்தினங்களை'க்கொண்ட பேரவையையுடைய கற்பனைக் கதைகளிலுள்ள விக்கிரமாதித்தனே இரண்டாம் 'சந்திரகுப்தன்' எனக் கூறுவோர்சிலருண்டு. நவரத்தினங்களைப் பற்றிய கர்ண பரம்பரைச் செய்தி, காலத்தால் பிந்தியதும் ஒன்பதின்மரும் ஒரே காலத்தில் உயிருடனிருந்தனராவென் பதும் தெளிவற்றதுமான செய்தி. வராகமிகிரரை, ஆரிய பட்டருக்குப் பிற்காலத்தவராகவே கொள்ள வேண்டும். ஆரிய பட்டர் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பிறந்தவர். மல்லிநாதரது கருத்திற்கொப்ப, காளிதாசர், இரண்டாம் சந்திரகுப்தனின் சமகாலத்தவராய் இருக்கக்கூடும். சிறந்த இவ் விளக்கவுரையாசிரியர் இக்காலத்தில் வாழ்ந்த 'திந்நாகாசாரி யன்' என்பவனைக் காளிதாசரின் சமகாலத்தவனெனக் குறிப் பிடுவர். இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் காலத்தில் வாழ்ந்ததாகக்

கருதப்படும் கவனித்தற்குரிய மற்றுமோர் அறிஞன் பா-ஹியான் என்பான். பிரசித்திபெற்ற இச் சீன யாத்திரிகன் பாடலிபுத்திரத்தின் சிறந்த அரண்மனையையும், அறச்சாலைகளையும்-மருத்துவமனைகளையும் கண்டு மிக்க வியப்பு எய்தினான். மத்திய தேசத்தில் வழங்கிய அரசு முறையையும், மக்களின், குறிப்பாகச் செல்வரின் உதார குணத்தையும் இவன் மிகவும் போற்றினான்.

முதலாம் குமார குப்தனும் ஸ்கந்த குப்தனும்
(Kumara Guptha I and Skanda Guptha)

இரண்டாம் சந்திரகுப்தனையடுத்து, மௌரிய அரசு கட்டிலேறிய முதலாம் குமார குப்தன் மகேந்திராதித்தியன் கி பி. 415 முதல் 455 வரை அரசு செலுத்தியிருக்கக்கூடும். வடக்கு வங்காளத்திலிருந்து கத்தியவார் வரையிலும், இமாலயத்திலிருந்து நருமதை (Nerbuddha) வரையிலும் பரந்த, முன்னோர் விட்டுச் சென்ற சாம்ராச்சியத்தை இவன் ஆண்டுவந்தான். இவனது ஆதிக்கம்தெற்குமுகமாகத்தக்காணத்திலுள்ளசதாராமாவட்டம் வரையிலும் பரவியிருந்ததென நாணயச் சான்றுகளிலிருந்து எண்ணலாம். சிறப்பு வாய்ந்த அசுவமேதமொன்றை நடத்தும் வாய்ப்பையும், அருஞ்சாதனைகள் பலவற்றால் இவன் பெற்றான். ஆயினும், இறுதிநாள்களில் இவன் மனவமைதி பெறவில்லை. நருமதைப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள 'மேகலா' என்னும் பகுதியில், புஷ்யமித்திர குலத்தினர், செல்வமும் செல்வாக்கும் மிகப்பெற்றுப் பேரரசன் ஒருவனை, ஓர் இரவு முழுவதும் கட்டாந்தரையில் படுத்துறங்கச் செய்யுமளவிற்குப் பேரரசன் கௌரவத்திற்குப் பங்கம் விளைத்தனர். இளவல் ஸ்கந்தகுப்தனின் பெருமுயற்சியால் குப்த குலத்திற்கு ஏற்பட்ட சாதகமான நிலையைக் கண்ணுறும் பேறு கிட்டாது, மன்னன் மடிந்தான்.

வெற்றிபெற்ற இளவலை வெல்வதற்கரிய ஹூணர்கள் எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்கள். இவர்களை விரட்டியடித்துப் பேரரசின் பகுதிகளை மீட்பதில் முதலில் வெற்றிகண்டு, அப்பகுதிகளை அவற்றிற்கென நியமிக்கப்பட்ட படைகாப்பாளரிடம் ஒப்புவித்தான். அரச பதவியளிக்கும் அதிருஷ்ட தேவதை, பிற மன்னர்களை விடுத்து, இவனை நாயகனாகத் தேர்ந்தெடுத்தாளெனக் கல்வெட்டொன்று குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாசகத்தின் முழு விளக்கம் காண்பதரிதாயுள்ளது எனினும், பேராபத்துக் காலத்தில் இவனது அபாரத் திறமையையும் பராக்கிரமத்தையும் பாராட்டி, போட்டியாளர் பலரிருந்தும், இவன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏழாம் நூற்றாண்டில் இதைப் போலவே ஹர்ஷன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும் நினைவுகூரத்தக்கது.

பண்பற்ற ஹூணரை வென்று பெருமையடைந்த ஸ்கந்த குப்தன், 'விக்கிரமாதித்தியன்' என்னும் விருதைச் சூடிக்கொண்டான். 'கதாசரித்சாகரம்' (Kathasaritsagara) என்னும் நூலில், மகேந்திராதித்தியன் மகனெனச் சித்திரிக்கப்படும் இவனுடைய சாதனைகள், மிகவும் சுவையுடன் நினைவுகூரப்படுகின்றன. ஸ்கந்த குப்தனின் ஆட்சி கி. பி. 467-இல் முடிவடைந்திருக்கக்கூடும்.

குப்தப் பேரரசின் இறுதிக்காலம்
(The Last days of the Gupta Empire)

இனிக் குறிக்கப்படும் காலத்து வரலாறு தெளிவற்றது. குப்த அரசின் ஆதிக்கம் நருமதைப் பள்ளத்தாக்கின் ஜபல்பூர்ப் பகுதியில் கி. பி. 528-இல் ஏற்பட்டதென்றும், வடக்கு வங்காளத்தில் கி. பி. :43—544 வரையிலும் இருந்ததென்றும் கல்வெட்டுகள் சான்று பகர்கின்றன. குமார குப்தன் என்பவன் கி.பி. 473—474-இல் ஆண்டுவந்தானெனவும், புத்த குப்தன் என்பவன் கி. பி. 476-77 முதல் 495வரை அரசு செலுத்தினனெனவும், வைண்ய குப்தன் என்பவன் கி. பி. 508-இலும் பானு குப்தன் என்பவன் கி. பி. 510-11-இலும் ஆண்டுவந்தனரென்பதும் நம்பப்படுகின்றன. முதலாம் குமார குப்தனின் மகன் புருகுப்தன், புருகுப்தனின் மகன் நரசிம்ம குப்தன் (பாலாதித்தியன்), நரசிம்ம குப்தன் மகன் குமார குப்தன் தெளிவற்ற இக் காலத்தில் ஆட்சி செலுத்திய குமார குப்தன் மகன் விஷ்ணு குப்தன் ஆகிய நால்வரைப்பற்றிய குறிப்புகளை, பிதரி (Bhitari) நாளாந்தா முத்திரை பெற்ற கல்வெட்டுகள் அறிவிக்கின்றன. ஹூணக் கொடுங்கோலனை வென்றவனே நரசிம்மபாலாதித்தியன் என்றும், கி. பி. 533-34-இல் இவனது செல்வாக்கு நசித்திருக்கக்கூடுமென்றும் கூறப்படுகின்றது. 'பாலாதித்தியர்' பலர் இருந்ததால், அவர்களுள் குறிப்பாக இவனை அடையாளம் கண்டுகொள்வது மிகக் கடினமான முயற்சி. மற்றுமொரு கருத்து விளக்கம், குப்த குலத்தைப் போட்டியிடும் கூறுகளாகப் பிரித்து, பிதரி, நாளந்தா முத்திரையிட்ட கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுவோர் ஒரு கிளையினரே என்று கூறும். கி. பி. 473-74-இல் அரசு செலுத்திய குமார குப்தன், புருகுப்தன், பானுகுப்தன் ஆகியோர் மற்றொரு கிளையினராவர். இக்கால ஆராய்ச்சியின் பயனாக புதகுப்தனைப் புருகுப்தன் மகனென்று நாமறிவதாலும், அவனது ஆட்சியில் நடைபெற்ற செய்திகள்யாவும் ஐயத்திற்கிடமின்றி அறியக்கிடப்பதாலும், கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் குப்தப் பேரரசு பிளவுபட்டதாகக் கூறப்படும் செய்திக்கு ஆதாரமெதுவுமில்லை. நரசிம்மனின் மகனான குமாரனைக் கி. பி. 473-74-ல் அரசு செலுத்திய குமார குப்தனாகக் கருதும் மற்றுமோர் ஊகம் ஏற்கத் தகுந்ததாகத் தென்படுகிறது. புருகுப்தன்,

அவன் மகன் நரசிம்மன் (கி. பி. 467-73-இல்) ஆகியோருக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் மிகக்குறுகிய ஆட்சிக்காலம் ஒன்றே இக்கருத்தை ஏற்பதற்குத் தடையாய் நிற்கும். மறுக்கவியலாத தடையென இதைக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை. பேரரசின் இறுதிக் காலங்களில் இத்தகைய மிகக்குறுகிய ஆட்சிகள் இருப்பது இயற்கை என்பதைப் பிற உதாரணங்களிலிருந்து நாமறிவோம்.

புதகுப்தனின் (476-495) ஆட்சிக்காலம் வரையிலும் குப்தப் பேரரசு ஒருமையுடன் இருந்து வந்ததென்பதைக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து நாம் நன்கறிவோம். மேற்கு எல்லைப்பகுதிகளுள் சிலவற்றை, அக் காலத்தில் இழந்திருக்கக்கூடும். புத்த குப்தனுக்குப் பின் தோரமானன், மிகிரகுலன் (Miharagula) ஆகியோரின் தலைமையில் ஹுணர் படையெடுத்து,கிழக்கு மாளவத்திலுள்ள ஈரான் வரையிலும் இந்திய நாட்டிலுள்ள பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். இவ்வாறு முன்னேறிய ஹுணர், பாலாதித்தியன் என்றபெயர்கொண்ட மன்னன்ஒருவனது ஆட்சியில், அம் மன்னனால் தடை செய்யப்பட்டனர். ஈரான் பகுதியில் நடைபெற்ற புகழ்வாய்ந்த போரின் வெற்றி வீரனான பானுகுப்தனே பாலாதித்தியன் என்பது நம்பப்படுகிறது. கி. பி. 533-534-க்குள் ஆற்றலும் மேன்மையடைவதில் பேரவாவும் கொண்ட மேற்கு மாளவப் பகுதியிலுள்ள மாண்டஸோர் தலைவன் யசோதர்மனால் ஹுணர் ஆதிக்கம் இறுதியாக வேரறுக்கப்பட்டது. வெற்றியைத் தனது செல்வாக்கை நிலைநிறுத்துவதற்கு யசோதர்மன் பயன்படுத்திக்கொண்டான். கி. பி. 543-44 வரையிலும், சந்தேகத்திற்கிடமின்றி, வடக்கு வங்காளத்தில் குப்தராதிக்கம் நிலைபெற்றிருந்ததென்னலாம். 'குப்தன்' என்று முற்றுப்பெறும் பெயருடைய மற்றொரு மன்னன் பிற்காலங்களில் பிரமபுத்திரா நதிக்கரைகளில் போரிட்டு வந்தான் என்பதை அறிகிறோம். மாளவம், மகதம் ஆகிய பகுதிகளை ஆண்டுவந்த மற்ற குப்த இளவல்கள் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும், தானேசுவரம், கன்னோசி (Kanausi) என்னும் இடங்களில் எழுந்த 'புஷ்யபூதி' (Pushyaphuti) குலத்தினருடன் இணைந்தனர். 'பிற்காலக் குப்தர்களாகிய' இவர்கள், ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தங்கள் பேரரசு வன்மையைவிளக்கும் சில விருதுகளைச் சூடி, ஆதித்திய சேனன் என்பவனது ஆட்சியில் குலப்பெருமையை ஓரளவு மீட்டனர். எட்டாம் நூற்றாண்டில் கன்னோசி நாட்டு யசோவர்மனுக்கும் (Yasovarman) கௌட (Gauda) குலத்தைச் சார்ந்த பெயரற்ற மன்னன் ஒருவனுக்கும் மகதத்தில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தபோது குப்தராட்சி முழுவதும் மறைந்திருக்கவேண்டும்.

11. ஹூணர்களை எதிர்த்துப் போராட்டமும், கன்னோசி, காஷ்மீரம், கௌடம் இவற்றின் எழுச்சியும்

ஹூணர்கள்

ஸ்கந்த குப்தன் மிக வீரமாக முயன்ற போதிலும், புஷ்ய மித்திரனின் எழுச்சியாலும் ஹூணர்களின் தொடர்ந்த படையெடுப்புகளாலும் அடைந்த அதிர்ச்சியினின்றும் குப்தப் பேரரசு தன் முழு வலிமையுடன் ஒரு சிறிது காலமே நிலைபெற்று விளங்க முடிந்தது. வாரிசு உரிமையின்படி அமைந்திருந்த அதிகார முறை பிளவுச் சக்திகள் வளர்ந்திருக்க வகை செய்தது. இப் பிரிவு உணர்ச்சி குறிப்பாகத் தொலைவிலுள்ள மாகாணங்களில் அதிகம் வெளிப்படலாயிற்று. முரட்டுச் சாதியினரின் தாக்குதலால் மத்திய ஆட்சி வலுவிழந்தபோது இப் பிரிவினைச் சக்தி கிளைத்தெழுந்தது. குப்தப் பேரரச வமிசத்திலுங்கூடப் பல வீனமும் பிரிவு மனப்பான்மையின் சின்னங்களும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. உண்மை விசுவாசமுள்ள சிற்றரசுகள் எவ்வளவு முயன்றும் சாம்ராஜ்யத்தை அதை எதிர்நோக்கியுள்ள அழிவினின்றும் காப்பாற்ற இயலவில்லை. நமக்கு எட்டும் வரையில் குப்த வமிசத்தின் கடைசி அரசனாய் விளங்கியவன் புதகுப்தன் என்பது தெரிகிறது. அவன் இயன்ற வரையில் சாம்ராஜ்யத்தின் பெரும்பகுதியில் ஒற்றுமையை நிலை நிறுத்தினான். அவன் காலமான பின்னர், சமுத்திரகுப்தன் காலத்திலிருந்த குப்த ஆட்சிக்கு அடி பணிந்திருந்த சியால்கோட், கிழக்கு மாளவம் ஆகிய பகுதிகளில் ஹூணர்கள் பாதுகாப்பாகத் தங்கித் தங்கள் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தினார்கள்.

ஹூணர் என்பவர் மிகவும் கொடுமை வாய்ந்த முரட்டுக் கூட்டத்தினர். அவர்கள் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து மத்திய ஆசிய ஸ்டெப்பிப் புல்வெளிகளினின்றும்கூட்டம் கூட்டமாய்க் கிளம்பி, மேற்கில் ரோமானிய சாம்ராச்சியத்தின் வலிமைமிக்க பகுதிகள் சிலவற்றிலும், இந்தியாவில் குப்த சாம்

ராச்சியத்திலும் பரவினர்கள். அவர்கள் படையெடுப்பை முதற் கண் தடுத்து நிறுத்தியவன் ஸ்கந்த குப்தன். ஆயினும், அப்பெருமன்னன் இம் மண்ணுலக வாழ்க்கையை நீத்தவுடன் அவர்கள் மீண்டும் தங்களது படையெடுப்பைத் தொடர்ந்தார் கள். ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் ஹூணர்களின் ஆட்சி, தோரமானன் அவன் புதல்வன் மிகிரகுலன் இவர்க ளுடைய ஊக்கமும் வலிமையும் காரணமாக எல்லாத் திசை களிலும் மிக விரைவாகப் பரவலாயிற்று. பின்னர்க் கூறப்பட்ட மிகிரகுலன் என்பவனைப்பற்றிக் கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் நாண யங்களிலிருந்தும் அறிவது தவிர, யுவான்-சுவாங், கல்ஹணர் என்பாரின் குறிப்புகளாலும் அறிய வருகின்றது. இவ் விருவரும் மிகிரகுலனது கொடிய ஆட்சிக்குச் சான்று கூறுகின்றனர். காஸ் மாஸ் இண்டிகோ பெலஸ்டஸ் (Cosmos Indikopleustes) என்னும் (புத்த) பிக்குக் குறிப்பிட்டுள்ள கொல்லாஸ் (Gollas) என்னும் வெள்ளை ஹூண மன்னன் இவனே என்று உணரப்படுகிறான். மேலும், சாங்-யுங் என்னும் சீனநாட்டு யாத்திரிகர் கி. பி. 52-ல் சந்தித்த காந்தாரநாட்டு ஏதா (Yetha) மன்னன் இவன் என்று கொள்வாரும் உண்டு. கல்கிராஜாவைப் (Kalkiraja) பற்றிய ஜைனக் கதைகளில் இம் மன்னனுடைய அருஞ்செயல்களைப் பற்றிய செய்தி பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் ஊகிக்கப் படுகிறது. மத்திய இந்தியாவில் ஹூணர்களின் ஆட்சி பரவு வதைக் குப்தப் பேரரசின் விசுவாசமுள்ள சிற்றரசர்கள் தடுத்து நிறுத்தியதாகத் தோன்றுகிறது. முடிவில் அவர்களுடைய அரச ஆதிக்கத்தை மாண்டசோர் (Mandasor) அதிபனான யசோதர் மன் சிதற அடித்தான். இதன் பின்னரும் ஹூணச் சிற்றரசர் பலர் இந்தியாவின் வடமேற்கிலும் மாளவத்திலும் சிறுசிறு பகுதி களில் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்து வந்தனர். இவர்கள் ஆங் காங்கு ஆண்டுவந்த சுதேசச் சிற்றரசர்களுடன் நீண்ட போர் களை நடத்திவந்தார்கள். முடிவில் இவர்கள் இராஜபுத்திர வமிசத்தினருடன் கலந்துவிட்டார்கள். ஆரியாவர்த்தத்தில் புதிதாக ஆதிக்கம் பெற முயன்றவர்களான யசோதர்மன், மௌகாரிகள் (Maukharis) புஷ்யபூதி, பால வமிசத்து மன்னர் களும், பண்டு யவனர்களும், சக பஹ்லவர்களும் நாட்டைச் சூறையாடியது போன்ற அழிவுச் செயலை மேற்கொண்ட இந்த நாகரிகமற்ற முரட்டுச் சாதியினரை எதிர்ப்பதில் அதிக வெற்றி கண்டார்கள் என்பது வெளிப்படை.

யசோதர்மன்

ஆதிக்கப் போட்டியில் ஈடுபட்டவர்களுள் மிகவும் முற்பட்ட வன் சைவ சமய மன்னனான யசோதர்மன். அவனுடைய

அருஞ்செயல்களைப்பற்றி மாண்டசோர் குறிப்புகளில் காண லாம். ஒரு சமயம் இப் பூவுலகத்தை அறவழியினின்றும் நீங்கிய கொடிய மன்னர் துன்புறுத்தியபோது இம் மன்னன் பாதுகாப்பு அளித்ததாக இக் குறிப்புகளின் மூலம் இவன் உரிமைகொண் டாடுகிருன். மேலும், இவன் ஒரு பெரிய சாம்ராட்டு அல்லது 'சக்கரவர்த்தி' என்றும், எல்லோரையும் வென்றடக்கிய குப்த மன்னர்களாலும் ஹூணத் தலைவர்களாலும் ஆதிக்கத்துட்படுத்த முடியாதிருந்த பகுதிகள் பலவற்றிலும் இவன் தன் அதிகாரத் தைப் பரப்பியதாகவும் கூறுவர். பிரமபுத்திரா நதி முதல் கிழக்கு மலைத்தொடர்கள் வரை உள்ள சுற்றுப்பகுதிகள் பனி படிந்த இமயமலைப்பகுதி முதல் மேலைக் கடற்கரை வரையிலும் உள்ள பகுதிகள் ஆகிய பிரதேசங்களை ஆண்டுவந்த சிற்றரசர் கள் இவனுக்குத் திறை செலுத்தி இவன் ஆட்சியை ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். எவருக்கும் அடிபணிந்தறியாத ஹூண மன்னன் மிகிரகுலனும் யசோதர்மனை அடிபணிந்து வணங்கும் படி வற்புறுத்தப்பட்டான், இப்பேரரசனுடைய சாதனைகளைக் குறைத்து மதிப்பிடும் மனப்பான்மை அறிஞர் சிலரிடம் இருந்து வந்தது. ஆயினும் சகர்களை ஒழித்த உஜ்ஜயினி நாட்டுப் பேரர சனும், காளிதாசனை ஆதரித்தவனுமான பேரரசன் விக்கிர மாதித்தன் இவனே என்று கருதும் ஆசிரியர்களும் குறைவில்லை. இவ்வாறு கூறும் ஆசிரியர்கள், இம் மன்னனுக்கு விக்கிரமாதித் தியன் என்ற பட்டம் உண்டு என்று கூறுவதற்கான இவன் காலத்து ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை என்பதையும், இவனல் வெல்லப்பட்ட அயல் நாட்டினர் ஹூணர்களே அன்றிச் சகர் அல்லர் என்பதையும் இவனுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய நகரம் தாசபுரம் என்னும் மண்டசோரே தவிர உஜ்ஜயினி அன்று என்பதையும், மறந்துவிடுகின்ருர்கள். இவனுடைய முன்னேர்களைப்பற்றியோ, அன்றிச் சந்ததியார்களைப் பற்றியோ நாமறிவது மிகக்குறைவு. நைகமா என்று வழங்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தினர், விந்திய மலைக்கும் சிந்துவுக்கும் (ஒரு கடல் அல்லது மத்திய இந்தியாவிலுள்ள ஒரு சிற்ருறு) இடைப்பட்ட பிரதேசத்தின் அரசப்பிரதிநிதி பதவி வகித்து வந்தனர். மாளவ நாட்டின் பகுதிகளை யசோதர்மன் காலத்திற்குச் சிறிது பின்னர் மைத்திரர்களும் காலசூரிகளும் குப்தர்களும் ஆண்டு வந்தார்கள். குப்த பரம்பரையின் நாணய முறைப்படி தங்கள் நாணயங்களைக் காலசூரிகள் வெளியிட்டதையும், அவர்களின் விருதுப் பெயர்களைப் போன்ற பெயர்களை இவர்கள் தாங்கிய தையும் நோக்குங்கால் மாளவ நாட்டை ஆண்ட குப்தர்களுக் கும் இவர்களது ஆட்சிக்கும் இடைப்பட்ட கால அளவு மிகவும் குறைவென்பது தெளிவாகின்றது.

கி. பி. ஆறும் நூற்றூண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவில் சிறந்திருந்த அரச பரம்பரையினருள் கங்கைச் சமவெளியிலாண்ட மௌகாரிகளும் தக்காணத்தில் ஆட்சி செய்த சாளுக்கியர்களும் முக்கியமானவர்கள். சாளுக்கியர்களைப்பற்றிய சரித்திரம் பின்னர் மற்ருெரு பகுதியில் கூறப்படும்.

மௌகாரிகள்

மௌகாரிகள் தங்களைப் புராணப் புகழ் பெற்ற அசுவபதியின் வழித்தோன்றல்களெனக் கூறுகின்ருர்கள். மிகு பழங்காலத்திலிருந்தே இவர்கள் மகதத்தையும் இராஜபுதனத்தையும் ஆண்டுவந்த குறுநிலத் தலைவர்களாய் விளங்கிஞர்கள் என்றும் கருதப்படுகிறது. இவ் வமிசம் ஈசானவர்மன் தலைமையில் சிறப்பெய்தியது. அவனே முதன்முதலாக 'மகா ராஜாதிராஜன்' அல்லது 'மன்னர்களுக்கு மன்னன்' என்னும் புகழ்பெற்ருன். கி. பி. 545இல் அவன் ஆட்சிக் காலத்துக் குறிப்பிலிருந்து அம் மன்னன் ஆந்திரர்களையும் சுலிகர் அல்லது கௌடர்களையும் வென்ருன் என்பதை நாம் அறிகிரும். ஆந்திரர்களும் சுலிகர்களும் விஷ்ணுகுண்டின் முதலிய மேற்குக் கிழக்குத் தக்காணத்தை ஆண்டுவந்த சாளுக்கிய குலத்தினரின் மரபைச் சார்ந்தவர்களாய் இருந்திருக்கலாம். கடற்கரைக்கு அருகிலுள்ள பகுதியை ஆண்ட கௌடர்கள், கர்ண சுவர்ணத்தின் (மேற்கு வங்காளம்) சசாங்கனுக்கு முன்ஞேர்களாய் இருந்திருக்கலாம். சசாங்கன் என்பான், தானேசுவர ராஜ்யவர்த்தனனுக்கு வைரி என்றும், கி. பி. எட்டாம் நூற்றூண்டில் ஆண்டுவந்த கன்ஞேசி நாட்டு யசோவர்மனுக்குப் போட்டியானவன் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஈசானவர்மன் பிற்காலக் குப்தனுடன் போரிட்டான். இக் குமார குப்தன் இதே பெயருடைய மூன்ரும் அல்லது நாலாம் மன்னஞய் இருக்கக்கூடும். குமார குப்தனின் மைந்தனுன மௌகாரி மன்னன் பெருமித நடையுடையதும் ஹூணப்படையினரை வீசியெறிந்ததுமான யானைப்படையைக் கலக்கியடித்தானெனப் புகழப்படுகிருன். வட இந்தியாவில் சிதைந்துபோன அரச பரம்பரையை மீண்டும் நிலைநாட்டவேண்டும் என்று கனவு கண்ட ஸ்கந்தகுப்தனும் யசோதர்மனும் இடைவிடாமல் எவ்வாறு அயல்நாட்டுப் படையெடுப்பாளர்களுடன் போரிட்டார்களோ, அவ்வாறே மௌகாரிகளும் போர் நடத்திஞர்கள் என்பது நன்கு புலனுகிறது. ஈசானவர்மனுக்குப் பின்னர் ஸர்வவர்வன் அவந்திவர்மன், கிரகவர்மன் என்ற மூவர் தொடர்ந்து ஆட்சி புரிந்தனர். பின்னர்க் கூறப்பட்ட கிரகவர்மன் என்பான், அவந்திவர்மனின் மகனுவான். தானேசுவரத்துப் புஷ்யபுத்தி வமிச மன்னனும் புகழ் சிறந்த ஹர்ஷனுக்குச்

சகோதரனுமான பிரபாகரவர்த்தனன் மகள் இராஜ்யஸ்ரீயை இவன் மணந்தான். ஆயினும், இத் திருமண உறவு மௌகாரி களை மாளவநாட்டுக் கொடிய மன்னன் விளைத்த அழிவினின்றும் காப்பாற்ற இயலவில்லை. இம் மாளவ நாட்டு மன்னனை ஹர்ஷ னுடைய கல்வெட்டுகளால் தேவகுப்தன் என்று அறியலாம் விதவையான இராஜ்யஸ்ரீ கன்னோசியில் சிறை வைக்கப்பட் டாள். பிரபாகரவர்த்தனர் மூத்த மகனும் கிரகவர்மனுக்கு மைத்துனனுமான இராச்சியவர்த்தனன் கிரகவர்மன் மரணத் திற்குப் பழிக்குப்பழி வாங்கினான். ஆயினும், கௌட நாட்டு மன்னன், சசாங்கனின் போலிப் பணிவினால் ஏமாறிப்போன இராச்சியவர்த்தனன் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் படையிழந்து கொல்லப்பட்டான். விதியின் இச்செயலால், தானேசுவர இராச்சியமும் மௌகாரி அரசும் தங்கள் மன்னர்களை இழந்து தவித்தன.

ஹர்ஷன்

இத்தகைய தருணத்திலேதான் கன்னோசி அரசியல் அறி ஞர்கள் தங்கள் தலைசிறந்த தலைவர் பந்தி (Bhandi)யின் அறி வுரைப்படி இராச்சிய வர்த்தனன் இராஜ்யஸ்ரீ என்பவர்களுக்கு உடன்பிறப்பான ஹர்ஷனுக்கு முடிசூட்ட முன்வந்தார்கள். இவ்வாறு ஹர்ஷன் முடிசூடி வடவிந்தியாவில் குப்தர் காலப் பெருமையை மீண்டும் நிலைநாட்டவும், தன் பரமவைரிகளும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி வடவிந்தியா முழுவதற்கும் சிறந்த அர சாட்சி ஏற்படவும் நல்விதி அமைந்தது. இந்தப் பெருஞ்சம் பவம் கி. பி. 606இல் ஏற்பட்டது. இதுவே ஹர்ஷ சகாத்தத்தின் ஆரம்பமாகும். ஹர்ஷன் அரியணை ஏறத் தயக்கம் காட்டியதைப் பாணர், யுவான் சுவாங் இருவரும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாறு இவன் மறுதளித்ததைச் சிலர், இவன் கன்னோசி அரியணைக்கு உரிய வாரிசு அல்லன் என்பதையும், கன்னோசி தன் தமக்கை யின் கணவனது மௌகாரி மரபினருக்கு உட்பட்டதென்பதை யும், அதன் வம்சம் இன்னும் அற்றுவிடவில்லை என்பதையும் உணர்ந்துதான் ஹர்ஷன் அவ்வாறு செய்தான் என்றும் கருது கின்றனர். ஆனால், இந்த விளக்கம் தன் தமையன் வகித்த பதவியை ஹர்ஷன் அடைய ஏன் மறுக்கவேண்டுமென்பதைத் தெளிவாக்கவில்லை. மேலும், ஹர்ஷனுக்கு உடனடியாக முற் பட்ட காலத்தில் கன்னோசி ஆட்சிக்கு நிச்சயமாக உரிமையான மரபினர் யார் என்பது, பாணர் அல்லது சீன எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிலிருந்து அறியவொண்ணாததாயுள்ளது. யுவான்-சுவாங் கூறும் விவரங்களால், கொலை செய்யப்பட்ட மன்னனது ஆட்சிக் குள் கன்னோசி அடங்கியிருந்ததாகக் கருத இடமளிக்கின்றன.

கன்னேசியின் தலைசிறந்த அரசியல்வாதி பந்தியாவன். இவன் தானேசுவர அரசவையில் முக்கியமானவன். இவன் மௌகாரிகள் அவையைச்சார்ந்தவன் அல்லன். ஆயினும் இவன் விதவையாக்கப்பட்ட மௌகாரி இராணி கன்னேசியில் சிறை செய்யப்பட்டதையும், குப்தப் பெருமகன் சூழ்ச்சியால் அவள் தப்பிச் சென்று விந்திய மலைச்சாரலில் உள்ள காட்டை அடைந்ததையும் விவரித்துள்ளான். கன்னேசி மன்னஞன ஹர்ஷன் தன் விதவையான சகோதரியின் துணைகொண்டு தன் நாட்டை ஆட்சி செய்தான் என்பது, அவளுக்குக் கன்னேசியின் மீதுள்ள உரிமையைத் தெரிவிப்பதாய் உள்ளது என்று பொருள்படும்படி பான்சி கூறுகிறது. ஆயினும், கன்னேசி அவன் கணவனது நாட்டின் ஒரு பகுதியாய் இருந்திருப்பின் மட்டுமே இக் கூற்றுச் சாத்தியமெனக் கொள்ளலாம். அக் காலத்து உண்மை வரலாறு தெளிவாக உணரப்பட வேண்டின், புதிய சான்றுகள் கிடைக்க வேண்டும். ஹர்ஷன் தன் சகோதரன், தன் மைத்துனன் இவர்களுடைய நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்புக்குத் தலைமை பூண்டான் என்பது மட்டும் தெற்றென விளங்குகின்றது. அவ்வாறு இருந்தும் இராஜபுத்திர சீலாதித்தியன் என்ற அடக்கமான பெயர் தாங்குவதோடு ஹர்ஷன் முதற்கண் அமைவு கொண்டான். புகழ்பெற்றதும் சிவ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டதுமான புஷ்யபூதியின் மரபைச்சார்ந்தது ஹர்ஷனின் வமிசம். இக்குடும்பத்தினர் தானேசுவரத்தை ஆண்டுவந்தனர். ஹர்ஷனுடைய தந்தை பிரபாகரவர்த்தனன் காலத்தில் இவ் வமிசம் சிறப்புற்ருேங்கியது. பிரபாகரவர்த்தனன் பிற்காலக் குப்தமன்னன் வழித்தோன்றிய சிற்றரசனின் மகனுயிருக்கக்கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. இவன் 'மகா ராஜாதிராஜா' என்னும் பட்டம் பூண்டு ஹூணர்களாகிய மான் கூட்டத்திற்கு எதிராகச் சிங்கம் போன்று விளங்கினுன். முன்னரே கூறப்பட்டபடி, இவன் தன் மகள் இராஜ்யஸ்ரீயை மௌகாரி மன்னன் கிரகவர்மனுக்கு மணமுடித்தான். இத் திருமண உறவினுல் சூரிய குலமும் சந்திர குலமும் போலச் சிறந்து விளங்கிய மத்திய தேச (மேல் கங்கைச் சமவெளி) அரச குடும்பங்கள் இரண்டினிடையும் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. பிரபாகரவர்த்தனனுக்குப் பின்னர் அரசு கட்டிலேறிய இராச்சிய வர்த்தனன் காலத்தில் தானேசுவர அரசுக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகள் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. ஹர்ஷன் அரசு செய்தியதும் துன்பக் கடலில் நீந்திக் கரையேற வேண்டியதாயிருந்தது. முதலில் கன்னேசிச் சிறையினின்றும் தப்பி ஓடிய தன் சகோதரியும் மௌகாரி இராணியும் கிரகவர்மனின் விதவையுமான இராஜ்யஸ்ரீயைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தது. தனக்கு முன் ஆட்சி எய்திய தன் தமையன் மரணத்திற்குப் பழி வாங்கும் பொறுப்பும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. மேலும், தான் அடைந்த இரு நாட்டு அரசியலையும் ஒழுங்குறச் சமைக்கும்

பணியும் ஏற்பட்டது, இத்தகைய நிலையில் ஹர்ஷன் முதலில் சாதித்தது காமரூபம் என வழங்கப்பட்ட இக்கால அஸ்ஸாம் பிரதேசத்தையாண்ட பாஸ்கரவர்மன் என்ற துணிவு கொண்ட மன்னனுடன் செய்துகொண்ட இராச்சிய உறவாகும். இவன் தன் பரம வைரியான கௌட மன்னனின் பின் அணிகளைத் தாக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவன் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட ஹர்ஷன் இவ்வாறு செய்தான். மாளவ மகதநாட்டு அதிபனும், பிற்காலக் குப்தவமிசத்தைச் சேர்ந்தவனுமான மாதவகுப்தன் என்பவனுடன் நட்புறவு கொண்டது, ஹர்ஷனின் அடுத்த நடவடிக்கையாகும். மாதவகுப்தன் உடன் துணை வர ஹர்ஷன் தன் சகோதரியை நிகுவிரைவிலேயே மீட்டான். அதே சமயம் பந்தியைக் கௌட நாட்டு மன்னன்மீது பாயுமாறு ஹர்ஷன் பணித்தான். ஹர்ஷன் இடைவிடாது, 'ஐந்து இந்தி'களுடன் (Five Indies) ஆறுண்டுக் காலம் போர் நிகழ்த்தினனென்பது கூறப்படுகிறது. கௌட நாட்டு மன்னன் சசாங்கன், ஹர்ஷனைக் கி. பி. 619 வரை குன்று வலியுடன் எதிர்த்தான், ஆயினும், ஹர்ஷன் உள் நாட்டில் தனது வலிமையை நிலைபெறச் செய்து, கி. பி. 612இல் பெரும்புகழ் எய்தினன். அவன் படையை மிகவும் பெருக்கி யானைப்படையின் எண்ணிக்கையை 60,000மும், குதிரைப்படையின் எண்ணிக்கையை 100,000முமாக உயர்த்தினன்.

618-627 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவின் பெரிய அளவில் கலவரங்கள் நிரம்பியிருந்தனவெனச் சீன நாட்டுச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் குறித்துள்ளார்கள். அக்காலத்தில் சீலாதித்தியன் நாட்டின் நான்கு திசைகளிலும் உள்ள அரசர்களைத் தண்டித்ததாகப் புகழப்படுகிருன். அவன் குறிப்பிட்ட எந்தப் போர்களில் ஈடுபட்டான் என்பதைப்பற்றித் திட்டவட்டமாகச் சீன சரித்திரக்காரர்கள் குறிப்புகளாலும் அல்லது ஹர்ஷன் 632-ல் வெளியிட்ட சாசனங்களாலும் விளக்கமாகக் காண முடியவில்லை. ஆனால், சாளுக்கிய மன்னனின் குறிப்புகளிலிருந்து 634-க்குச் சற்று முற்பட்ட காலத்தில் ஹர்ஷன் தன் படைகளுடன் தெற்கு நோக்கி நருமதை நதி வரை வந்ததாகவும் அவன் மேலும் முன்னேருதபடி வாதாபி சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலகேசியால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதாகவும் காண்கிறோம். புரோச்சுப் பிரதேசக் கூர்ச்சரத் தலைவர்கள் குறித்துள்ளதிலிருந்து இரண்டாம் தாதா என்பவன் துணையுடன் வல்லபி நாட்டு அரசகுமாரன் ஒருவன் ஹர்ஷனைப் புறமுதுகு கண்டானென்பது உணரப்படுகிறது. யுவான் சுவாங் கி. பி. 614-இல் வல்லபிக்கு விஜயம் செய்த போது அந் நாட்டை ஆண்ட துருவபட்டன் மணவினை மூலம் ஹர்ஷனுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தான். தெற்குப்பீகாரில் நாளந்தாவில் கி. பி. 641இல் சீலாதித்தியன் (ஹர்ஷன்) தானே மகத நாட்டு மன்னன்

எனப் பட்டம் தரித்துச் சீன நாட்டுடன் அரசியல் தூதர்களைப் பரிவர்த்தனை செய்துகொண்டான். பரம்பரைச் செய்தி ஒன்றிலிருந்து ஹர்ஷன் வங்காளத்தின் வடபகுதிக்குத் தன் படையை அனுப்பினன் என்பது தோன்றுகிறது. கடைசியாகக் கர்ண சுவர்ணன் ஆட்சி செய்த கௌட நாட்டை ஹர்ஷனுக்குக் கூட்டாளியான பாஸ்கரவர்மன் வெற்றி கொண்டான் என்பது நிதனப்புரி நகரினின்றும் வெளியிடப்பட்ட ஒரு சாசனத்தால் தெரிகின்றது. இச் சம்பவம் நடைபெற்றது எப்பொழுது என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை. ஹர்ஷனின் வன்மை வாய்ந்த எதிரியான இரண்டாம் புலகேசி ஒரு வேளை கி. பி. 642இல் இறந்திருக்கக்கூடும். அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தி கஞ்சம் படையெடுப்பை மேற்கொண்டிருக்கலாம். இவை தவிர, ஹர்ஷன் பனி நிறைந்த துஷார சைலத்திற்குப் படையெடுத்து அங்கிருந்து திறைப்பணம் பெற்ருன் என்பதற்கான இலக்கியச் சான்றுகளும் உள்ளன. மேலும், அந்தச் சான்றுகள் மூலமே அவன் காஷ்மீரத்திற்குப் படையெடுத்துச் சென்று, அங்கிருந்து புத்தபிரான் நினைவுச் சின்னமான புனிதப் பல்லைக் கொண்டு வந்ததையும், சிந்து நாட்டிற்குச்சென்று அந் நாட்டு மன்னனின் அரசியல் உடைமைகளைக் கைப்பற்றியதையும் அறிகிருேம். இச் சம்பவங்கள் எல்லாம் ஹர்ஷனது ஆட்சியில் எப் பகுதிக்கு உரியவை என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு வழியில்லை.

ஹர்ஷனது இராச்சியப் பரப்பைப்பற்றி மாறுபட்ட பல விதக் கருத்துகள் நிலவி வருகின்றன. நிச்சயமாக அவனது ஆட்சியின் எல்லையில் பழைய அரசான தானேசுவரம் (கிழக்குப் பஞ்சாபு), கன்னேசி (கங்கை தோவாப்), அகிச்சத்ரா (Ahichchatra) (ரோகில்கண்டு), சரஸ்வதி (அயோத்தி), பிரயாகை (அலகாபாது) என்பவை அடங்கியிருந்தன. சீனச்சான்று இவனது ஆட்சியில் கி. பி. 641 முதல் மகதமும் ஒரிஸாவும் சேர்க்கப்பட்டன என்று கூறுகின்றது. ஜாலந்தர் அதிபன் உதிதனும் கிழக்கு மாளவ நாட்டு மன்னன் மாதவகுப்தனும் இவனுக்குத் திறை செலுத்தி இவன்கீழ்ச் சிற்றரசர்களாய் இருந்தார்கள் என்று தோன்றுகிறது. ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தியின் படைகள், வடக்குப் பனி வரையிலிருந்து நருமதை நதி வரையிலுள்ள பிரதேசத்தையும், கிழக்கில் கஞ்சம் முதல் மேற்கில் வல்லபி வரையில் அநேகமாக வடவிந்தியா முழுவதையும் வென்றடக்கி வாகை சூடினது. பிரமபுத்திரா நதிக்கு அப்பாலிருந்த காமரூப நாட்டு மன்னன் ஹர்ஷனுக்குத் துணைவனுவான். அவனுக்கும் ஹர்ஷனுக்கும் நிலவிய உறவு பற்றிச் சீன எழுத்தாளர் ஒருவர் குறிப்பிடும் சம்பவத்தினின்றும் உணரலாகும். அக் குறிப்புக் கீழைநாட்டுக் காமரூப மன்னன் வலியுடையவனேயாயினும் ஹர்ஷனுடைய படை வலிமையை நன்கு மதித்ததோடு அவனை என்றுமே எதிர்க்கத் துணியவில்லை என்று கூறுகின்றது.

பெறும் நோக்குடன் கூடினர். சீன நாட்டு யாத்திரிகர்களும் இருபது நாட்டு மன்னர்களும் பின்வர ஹர்ஷன் அவ்விடத்தை வந்து அடைந்தான். புத்தர், ஆதித்தியதேவர் (சூரியன்), ஈஸ்வர தேவர் (சிவ) என்பவர்களுடைய உருவச் சிலைகள் அடுத்தடுத்த நாள்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டன. ஒவ்வொரு நாள் பிரதிஷ்டையின் போதும் விலையுயர்ந்த பொருள்கள் தானமாக வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு மன்னன் ஐந்தாண்டுகளாகத் திரட்டிய செல்வம் முழுவதும் தானமாக அளிக்கப்பட்டது. பின்னர் ஹர்ஷன் பழைய உடை அணிந்து, பல திக்குகளிலுமிருந்து வந்து குழுமியிருந்த போதிசத்துவர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்தினான்.

ஹர்ஷன் கி. பி. 646 அல்லது 647இல் இறந்திருக்கக்கூடும். பண்டைய இந்திய நாட்டுப் பெருமன்னர்களுள் இவன் தலைசிறந்தவன் என்பது உறுதி. குழப்பமிக்க ஒரு காலத்தில் சிதறுண்ட இரண்டு இராச்சியங்களை ஆளும் பொறுப்பை ஏற்கும்படி நேர்ந்த இம் மன்னன் வடநாட்டின் பெரும்பகுதிகளில் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலை நாட்டி, 'நேர்மையும் தயாளமும் மிக்கவன், கடமையில் தவறாதவன்' என்ற நிலையான புகழையும் எய்தினான். இடைவிடாமல் போர் நடவடிக்கை மேற்கொண்ட இம் மன்னனுக்கு மத்திய தேசத்தில் குப்த மன்னர்கள் மூன்று தலைமுறையாக நிலைநாட்டியதும், பாஹியானால் புகழ்ந்து பேசப்பட்டது போன்றதுமான அமைதியான ஓர் அரசியலுக்கு அடிகோலப் போதிய அவகாசம் கிட்டவில்லை என்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. ஆயினும் அது இம்மன்னனிடம் காணப்பட்ட ஊக்கக் குறைவினால் ஏற்பட்டது என்று கருத இயலாது. தளரா ஊக்கமுடைய இம் மன்னன், நீதியை எங்கும் நிலைநாட்டப் பெருமுயற்சி செய்தான். அடிக்கடி தனது சாம்ராச்சியம் எங்கும் தானே நேரில் சென்று, சோதனை செய்து தீயர்களைத் தண்டிப்பதிலும் தக்கோர்களுக்கு வெகுமதி நல்குவதிலும் சிறிதும் காலந் தாழ்த்தியது இல்லை. இவை தவிர, மேலும், ஒரு பெரிய நோக்கமும் இவன் கொண்டிருந்தான். குப்த மன்னன் ஒருவனின் பேரன் என்ற முறையில் சமுத்திரகுப்த மன்னனின் சீரிய நோக்கமான வடவிந்தியாவையும் தென்னிந்தியாவையும் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரும் முயற்சியைப் புதுப்பிக்க எண்ணினான். தனது எண்ணம் வீண் என்பதை ஹர்ஷன் கண்டு கொண்டான். ஆனால், கன்னோசியின் புகழை மேலும் சிறப்புறச் செய்த செயலால் இவனுக்குப் பின்னரும் அது சீர் குன்றாமல் விளங்கி வந்தது. அப்புகழ்மிக்க நகரை வென்று 'மகோதயஸ்ரீ' அல்லது கன்னோசியை வென்றவர் என்ற புகழ் அடைவதே

தம் வாழ்க்கையின் பயன் என்று கருதி இந்தியாவின் பல பாகங்களிலுமுள்ள மன்னர் முயன்றனர். ஹர்ஷன் இலக்கியங்களிலும் கலைவளர்ச்சியிலும் தனக்கிருந்த ஆர்வத்தை வெளியிட்டான். இது ஹரிசேனர் புனைந்துரைத்த மன்னர்களுள் ஒருவனை நினைவுகூரும்படி செய்கின்றது. தனது வாழ்க்கையின் பிற் பகுதியில் ஹர்ஷன் தன்னை அறியாமலே அசோகர் உதாரணத்தைப் பின் பற்ற முயன்றுள்ளான். சீன யாத்திரிகரான யுவான் சுவாங் ஹர்ஷனுடைய சீரிய பண்புகளை வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார். சாதி மத வித்தியாசமின்றி எவருக்கும் தாராள மனப்பான்மையையும், வள்ளல் தன்மையையும் காட்டிய ஹர்ஷனிடம் மதச்சகிப்பும், தெய்வ நெறியும் நிறைந்திருந்தன என்று கூறுகிறார். ஹர்ஷன் சிறந்த தளபதி; உயரிய ஆட்சியாளன். இவற்றினும் மேலாக, அவன் மதத்திற்கும் கல்விக்கும் சிறந்த ஆதரவாளனாய் விளங்கினன். அவன் தனது பேரவையில் பாணர், மயூரர், திவாகரர், யுவான்–சுவாங் போன்ற சிறந்த அறிஞர்களையும், ஞானிகளையும் அமர்த்தியிருந்தான். ஒரு வகையில் அவன் சந்திரகுப்தனைவிட அதிர்ஷ்டசாலி என்று கருத வேண்டும். ஏனெனில், அம் மன்னனின சிறந்த படைப்புகளான இலக்கிய இரத்தினங்கள் பலவற்றை நாம் இன்றும் பெற்றுள்ளோம்.

ஹர்ஷனுக்குப் பின் கன்னோசியின் நிலை

ஹர்ஷன் கி. பி. 646ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அல்லது 647 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் காலமானான். வலிமை வாய்ந்த அவன் மறைவுக்குப் பின்னர் மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஒழுங்கீனமும் பிரிவினைச்சத்தியும் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கின. இந்த மத்திய தேசத்தில் கி. பி. 836 வரை வெற்றிகரமாக வென்றடக்கப்படாமலிருந்த பகுதி மேல்கங்கைச் சமவெளியாகும். கி.பி. 836இல் பிரதிஹார வம்சத்தைச் சார்ந்த முதலாம் போஜன் இப் பிரதேசத்தின் பெரும்பகுதியை 'மஹோதயா' அல்லது கன்னோசியைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி செலுத்தினன். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆட்சி செலுத்திய பின்னர் ஹர்ஷன் தன் சாம்ராச்சியத்தைத் தன் வாரிசுகளுக்கு விட்டுச் சென்றான். அவர்கள் தங்கள் உடைமையைப் பாதுகாத்து வைத்துக்கொள்ளச் சிறிது காலம் முயன்றிருக்க வேண்டும். யசோவர்மன், இந்திரராஜா போன்ற அரசர்கள், வீழ்ந்த பேரரசை மீண்டும் நிலை நிறுத்தவும் ஹர்ஷன் காலத்துப் பெருமையைக் கன்னோசி மீண்டும் பெறச்செய்யவும் அரும்பாடு பட்டார்கள். ஆனால், மத்திய தேசத்திற்கு அப்பால் வசித்து,

வந்த போர் ஆற்றல்படைத்த சிலர் ஹர்ஷனது நாட்டைப் பெறுவதைத் தம் அரசியற் பெருநோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வனைவருடைய நோக்கமும் கன்னேசியின்மீதே இருந்தது. போர் வெறி பிடித்த ஆசியரின் நாட்டம் பாபிலோனியாவின்மீது இருந்ததுபோனறும், உரோமானியப் பேரரசைக கவரவேண்டுமென்று டியூடன் மிராண்டிகள் விரும்பியதை ஒப்பவும், பைசாண்டியன் சாம்ராச்சியத்தை உட்கொண்டு ஏப்பமிடவேண்டுமென்று மத்திய காலததில் தென் கிழக்கு ஐரோப்பியர் விரும்பியது போனறும், இந்தியாவில் எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் கிளைத்தெழுந்த அரச வமிசத்தினர் 'மஹோதயஸ்ரீ'யைப் பெற விரும்பினர். கி. பி. 646 முடிவிலிருந்து கி.பி 836வரை மேலகங்கைச் சமவெளியின் சரித்திரம் உள்நாட்டுக் குழப்பமும் வெளியார் படையெடுப்புமாய் இருந்து ஹர்ஷனது ஆட்சி பிரதிஹாரர் கைக்கு மாறிய பின்னர் முடிவுற்றது. பத்தாம் நூற்றுண்டில் பிரதிஹாரர்களின் கை ஓய்ந்த பின்னர் மீண்டும் பழைய நிலை ஏற்பட்டது. மற்றுமொரு முறை குழப்ப நிலை ஏற்பட்ட பின்னர், காஹதவாலர் என்னும் புதிய வமிசத்தினர் தோன்றலாயினர். அதே சமயத்தில் ஆப்கானிஸ்தானததில் ஒரு சூறவளி தோன்றி இந்தியாவெங்கும் வீசத் தொடங்கியது. காஹதவாலர்களின் வலிமை கி. பி. 1194இல் சந்தவார்ப் போர்க்களத்தில் தவிடுபொடியாயிற்று. பின்னர் மிக உயர்ந்த கன்னேசியின உயிர்த்துடிப்பு மரண அமைதியுற்றது.

ஹர்ஷனுக்குப்பின் சாம்ராச்சிய அவா உற்றேர்

ஹர்ஷனுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானது. அவனுக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவளை வல்லபி நாட்டுத் துருவபதனுக்கு அவன் மணமுடித்திருந்தான. ஹர்ஷன் மரணத்துடன் ஒன்றிய குப்தர் ஆண்டு 326 – 330இல் துருவபதன் மகன் நான்காம தரசேனன் எனபான் 'பரமபட்டாரக ராஜாதி ராஜா பரமேஸ்வர சக்கரவர்த்தி' என்னும் பட்டங்கள் வகித்தான். கன்னேசி மன்னனுக்கு வாரிசாகவும் மேற்கு இந்தியாவின் மன்னனுகவும் தன்னை அவன் கருதினுன் என பதில ஐயம இல்லை. ஏனெனில், ஹர்ஷன் அவன் தாய்வழிப் பாட்டன. ஹர்ஷன் ஆட்சிக்குப் போலி உரிமை கொண்டவர்களுள ஒருவன் கிரகவர்மனின உடன்பிறந்தவன்; மற்றவன் ஹர்ஷன் அவையில் அமைச்சனுயிருந்த அருச்சுனன் அல்லது அருணுஸ்வன் எனபான. இவர்களுள் பின் கூறப்பட்ட அருச்சுனன், கங்கைச் சமவெளியில் சில பிரதேசங்களைக் கைப்பறறிக் கொண்டு வாங்-ஹியூன்-ட்ஸி (Wangh-hiuen-tse) என்பார் தலைமையில் வந்த தூதுகோஷ்டியினருடன் கைகலந்தான். திபெத்திலிருந்தும் நேபபாளத்திலிருந்தும உதவி பெற்ற சீனக் கோஷ்டியினர் தம் பகைவனைச் சிதற அடித்தனர். மேலும்,

அந்தச் சீனத்தலைவன் காமரூபத்தின் அரசகுமாரன் 'பாஸ்கர வர்மன்' என்பவனிடமிருந்து ஏராளமான ஆடு மாடுகளையும் பிற பொருள்களையும் பெற்றதோடு நாட்டாசைகொண்ட அந்த அமைச்சனையும் சீனாவிற்குக் கொண்டுசென்றான்.

ஹர்ஷனுக்குத் துணைவனான மாதவகுப்தனின் மகன் ஆதித்தியசேனன் கி. பி. 672இல் மத்தியதேசத்தின் மாபெரு மன்னனாய் விளங்கினான். கீழை நாட்டுச் சீன யாத்திரிகர் அவனைச் 'சூரிய சேனை' (Sunarmy) என்று வழங்கினர். அஸ்வசேனன் தான் பட்டமெய்திய செயலை ஒரு பெரிய அஸ்வமேத யாகம் செய்து கொண்டாடினான். தன் காலத்துச் சிறந்த அரச குடும்பங்களுடன் திருமண உறவு பூண்டு நிலையை வலியுறுத்தினான். இவன் மாளவ மகதநாட்டுப் 'பிற்காலக் குப்த' வமிசத்து வழித்தோன்றலாய் விளங்கியதோடு தன் மகளையும் மௌகாரி மன்னனான போகவர்மனுக்கு மணம் செய்வித்தான். போகவர்மன் மனைவிக்குப் பிறந்த இவன் பேர்த்தி நேப்பாள நாட்டுச் சிவதேவனுக்கு இராணியும் ஜெயதேவனுக்கு அன்னையுமாவாள். இந்த ஜெயதேவன் காமரூபத்தின் பகதத்த குடும்பத்து ஹர்ஷதேவனின் மகளாகிய ராஜ்ய மதியை மணந்தான்.

ஆதித்தியசேனனுக்குப்பின் குப்தர் மூவர் ஆட்சி பெற்றனர்; அவர்கள் தேவகுப்தன், விஷ்ணுகுப்தன, இரண்டாம் ஜீவிதகுப்தன் என்பவராவர். எட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மகத அரியணை கௌட மன்னனின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கக் காண்கிறோம். இக் கௌட மன்னனை இரண்டாம் ஜீவிதகுப்தன் என்றாவது அல்லது வேறு எந்தப் பிற்காலக் குப்த மன்னன் என்றாவது கொள்வது இயலாததாய் உள்ளது. ஏனெனில், அக்காலத்துக் கலவெட்டுகளின்படி ஈசான வர்ம மௌகாரி காலத்தில் (ஆறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில்) பிற்காலக் குப்தர்களின் வழியினர் பிரயாகை அல்லது அலகாபாதுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகக் காண்கிறது இதற்கு மாறாகக் கௌடர்கள் கடலிடைப் பகுதியில் பாதுகாப்பு நாடியதாகக் காணப்படுகிறது. அடுத்த நூற்றாண்டில் 'பிற்காலக் குப்தர்கள்' மகத நாட்டு மன்னர்கள் என்று கூறப்படுவதைக் காண்கிறோம். அதே சமயம் கௌடர்கள் கர்ண சுவர்ணவைத் தங்கள் தலைவராகக் கொண்டுள்ளமை காணப்படுகிறது. பிற்காலக் குப்த கவிஞரொருவர் குப்தனைக் கௌடன என்று கூறியுள்ளார். ஆனால், அந்தப் பெயர் பிற்காலக் குப்த வமிசத்தினருக்கு அமைந்ததெனத் தெரியவில்லை. கௌட மன்னர் தமது ஆட்சியை மேற்கு முகமாக விஸ்தரித்தனர் என்றும், இதுவே முடிவில் ஆதித்தியசேன மரபினர் முடிவிற்குக் காரணமாகும் என்ற கூற்று உண்மையென்னும் தோன்றுகிறது.

ஆயினும், மகத நாட்டை எவ்வித இன்னலுமின்றிக் கௌடர்கள் நீண்ட காலம் ஆட்சி செய்தார்கள் என்பதுமில்லை. யசோவர்மனது திறமைமிக்க ஆட்சியின் பயனாகக் கன்னோசி இராச்சியம் மீண்டும் தலைதூக்கியது. இம் மன்னன் சந்திர வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கூறிக்கொண்டான், இவனுடைய அரும்பெருஞ் செயல்களை வாக்பதிராஜா என்பான், பிராகிருத மொழியில் இயற்றிய கௌடவாகோ (Gaudavaho) என்னும் நூலில் விவரித்துள்ளான். யசோவர்மனது தீரவாழ்க்கை ஹர்ஷனை நினைவுகூரும்படி செய்கின்றது. யசோவர்மன் கௌட மன்னன்மீது படையெடுப்பை மேற்கொண்டு அவனைப் போரிட்டுக் கொன்றான். வங்காளத்திலும் கிழக்கிலும் மத்திய பிராந்தியங்களிலும் ஆட்சி பெற்றிருந்த வங்கர்களை அடுத்தபடியாகக் கீழ்ப்படியும்படி செய்து, தென்திசை நோக்கிச் சென்று, நருமதையைச் சேர்ந்தான். அந் நதிக்கரையில் சிறிது காலம தங்கிப் பின்னர் இராஜபுதனம், தானேசுவரச் சமவெளி வழியாகத் தன் தலைநகர் வந்தடைந்தான். ஹர்ஷனைப் போன்று இவனும் சீன நாட்டினருடன் தூதுவர் மூலம் உறவு கொண்டான் (கி. பி. 731). பவபூதி வாக்பதராஜா என்னும் பெருங்கவிஞர்களை இவன் ஆதரித்தான் முடிவில் காஷ்மீர நாட்டு மன்னன் லலிதாதித்தியன் என்பானுடன் பகைமை பூண்டு அந்த வடநாட்டு வைரியுடன் நேர்ந்த போரில் இந்த ஒப்பற்ற மன்னன் அழிவுற்றான்.

காஷ்மீரம்

இச் சமயத்தே காஷ்மீரம் இந்தியச் சரித்திரத்தில் கங்கைச் சமவெளி மன்னர்களுக்குத் தீராப் போட்டியாய் முளைத்தது. அசோகர், கனிஷ்கன், மிகிரகுலன் என்பவர்களின் ஆட்சியின் கீழ்க் காஷ்மீரப் பள்ளத்தாக்கு இருந்து வந்தது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் துர்லபவர்த்தனன் என்பவனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கார்க்கோட வமிசத்தினர் ஆட்சியில் முன்னணி அரசாய் அது வலுப்பெற்றது. ஏதோ ஒரு வகையில் இந்த வமிசத்தினர் சீன நாட்டின் அரசியல் ஆதிக்கத்தை அங்கீகரித்துள்ளனரென்பது தோன்றுகிறது. துர்லப வர்த்தனன் பேரப்பிள்ளைகளான சந்திராபீடன், முக்தாபீட லலிதாதித்தியன் என்னும் இருவரும் சீனச் சக்கரவர்த்தியின் அனுமதிபெற்றே அரசுரிமை எய்தினர். லலிதாதித்தியன் பெருநோக்கங்கள் கொண்ட கன்னோசி நாட்டு யசோவர்மனைப் புறங்கண்டதைப்பற்றி முன்னரே கூறப்பட்டது. காஷ்மீர நாட்டுச் சரித்திர ஆசிரியரான கல்ஹணர், இம் மன்னன் பெரும்படையுடன் தொலை நாடுகளுக்குச் சென்றதாகப் புகழ்ந்து கூறுகின்றார். இவனுடைய வெற்றிப் பிரதாபங்களை ஒரு காவியத் தலைவனுடைய வெற்றிக்குரிய பரணியாகப் பாடியுள்ளார். திபெத்து நாட்டில் பெற்ற வெற்றியையும் சிந்து தீரத்தில் தார்துகளையும் (Dards) துருக்கியர்களையும்

வென்றதையும், கௌட மன்னன் ஒருவனைப் படுகொலை புரிந்ததையும் கல்ஹணர் தமது சரித்திரக் குறிப்பில் மிக முக்கியமானவை என்று கூறுகின்றார். லலிதாதித்தியன் பல கோவில்களை எடுப்பித்தமைக்காகப் புகழ்ந்து பேசப்படுகின்றான். அவன் எடுப்பித்த கோவில்கள் எல்லாவற்றிலும் மார்த்தாண்டர் (Martanda) கோவில் முதன்மை பெற்று விளங்கியது.

ஜயபீட விநயாதித்தியன் கௌட மன்னர்களையும் கன்னோசி அரசர்களையும் வெற்றி கண்டு, தன் பாட்டன் லலிதாதித்தியனின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றினான். அவனும் கல்வியைப் பெரிதும் ஆதரித்தான். அவனது அவையை க்ஷீரஸ்வாமின் (Kshirasvamin) உத்பாதர், தாமோதர குப்தர், வாமனர் முதலிய பேரறிஞர் பலர் அலங்கரித்தனர். ஆனால், அவன் அளவுக்கு மீறிய வரிச்சுமையை மக்கள்மீது திணித்துத் தன் பெயருக்கு இழுக்குத் தேடிக்கொண்டான். கி. பி. 855இல் அவனது வமிசம் முடிவுற்றதும் உத்பால வமிசத்தினர் தோன்றினர்.

இந்தப் புதிய வமிசத்தின் ஸ்தாபகன் அவந்தி வர்மன், தன் அமைச்சன் சுய்யன் (Suyya) உதவியுடன் பாசனத் திட்டங்கள் பல நிறைவேற்றிப் பெரும்புகழ் பெற்றான். அவந்தி வர்மன் மகன் சங்கரவர்மன், அடுத்தபடி அரசு கட்டிலேறினான். அவன் காஷ்மீர நாட்டின் எல்லையைப் பல திக்குகளிலும் விரிவடையச் செய்தான். இதன் மூலம் அவன் கன்னோசிச் சக்கரவர்த்தி முதலாம் போஜனுடனும் உதபாண்டபுரம் அல்லது 'உண்ட்' என வழங்கப்பட்ட நாட்டு மன்னனுடனும் போரிட நேர்ந்தது. மேலும், அவன் கூர்ச்சரர்களிடமிருந்து பஞ்சாபின் சில பகுதிகளையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். அவனுக்கு முன் ஆண்ட வமிசத்து மன்னனான ஜயாபீடனைப் போன்று அவனும் மக்களின்மீது தாங்கொணா வரிச்சுமையை விதித்துத் துன்புறுத்தினான்; உரசா என வழங்கப்பட்ட இக்கால ஹஸாரா மாவட்டத்து மக்களுடன் போரிட்டு மடிந்தான். இதன் பின்னர்க் குழப்பமிக்க காலம் தொடர்ந்தது. அவன் விதவையான இராணி சுகந்தா, பொம்மை மன்னர் பலர் பெயரால் நாட்டை ஆள முயன்றாள். ஆனால், தங்களை நாட்டின் உண்மை ஆட்சியாளராகச் செய்துகொண்ட தந்திரிகள் (Tantrins) என்ற இராணுவக் கூட்டத்தினரின் பேரெதிர்ப்பைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது இந்தத் தந்திரிகளைப் படை மானியத் தலைவர் கீழ்ப்படியும்படி செய்தனர். முடிவில் பிராமணர்களைக் கொண்ட ஒரு சபையினர் தம் இனத்தைச் சேர்ந்த யசஸ்கரன் (Yasaskara) என்பவனை அரியணையில் அமர்த்தினர். யசஸ்கர வமிசத்தினருக்குப் பின் பரவகுப்த வமிசத்தினர் ஆட்சி பெற்றனர். பரவகுப்தன் மகனும் அவனுக்குப் பின் அரசெய்தியவனு

மான க்ஷேமகுப்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் உண்மையில் நாடாளும் பொறுப்பை ஏற்றவள். தன் தாய்வழி உறவுப்படி உதபாண்ட புரம் ஷாகி வமிசத்தைச் சேர்ந்தவளும், லோகரா நாட்டுத் தலைவன் ஒருவன் மகளுமான அவள் இராணி திட்டா (Didda) என்பவள், முதலில் திட்டா, பொம்மை அரசர்களின் பெயரால் ஆட்சி செய்து, முடிவில் தானே ஆட்சியைக் கைப்பற்றினாள். தான் பெற்ற அரசாட்சியை அவள் கி. பி. 1003 வரை வகித்திருந்து, பின்னர்த் தன் மருகனும் லோகரா வமிசத்தை ஸ்தாபித்தவனுமான சங்கிராம ராஜாவுக்கு மாற்றினாள். இத் தருணத்தில் பயங்கரப் படையெடுப்பாளன் ஒருவன் தோன்றினான். உதபாண்டபுரம் ஷாகி அரசு, மிக்க தீரத்துடன் அப் பகையை எதிர்த்து வீழ்ச்சியுற்றது. அதற்குக் காஷ்மீர நாட்டிடமிருந்து உதவி கிடைத்தும பயனற்றதாய்ப் போயிற்று. அதிருஷ்டவசமாக, சங்கரராஜனுடைய நாடு முகமது கஜினியின் தாக்குதலைத் தாங்கி அழிவினின்றும தப்பிப் பிழைத்தது. ஆயினும், உள்நாட்டுப் பூசல்களால் வலுவிழந்த அந் நாட்டினால் வடவிந்தியப் பொது விவகாரங்களில் வெற்றியுடன் தலையிட இயலவில்லை. வரவர அது பெருமை குன்றிய சிற்றரசாய் மாறி, முடிவில் கி பி. 1339இல் மகமதியர்கள் வசமாயிற்று.

வங்காளமும் பால (Pala) சாம்ராச்சியமும்

லலிதாதித்தியன், விநயாதித்தன் ஆட்சியின் போது காஷ்மீரத்திற்கும் கௌட நாட்டிற்கும் போர் ஏற்பட்டது. கௌடர் என்னும் பெயர் மேற்கு, வடமேற்கு வங்காளத்தில் வாழ்ந்த மக்களையும் அதே பெயருடைய நாட்டு மக்களையும் குறிக்கும். ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் கௌட நாடு, கன்னோசி நாட்டிற்கும் காஷ்மீர நாட்டிற்கும் போட்டியாய் அரசியல் வானில் தோன்றியது. கௌடம் பற்றிய குறிப்புகள் பாணினி சூத்திரங்கள், கௌடில்ய அர்த்த சாஸ்திரம், சில புராணங்கள் ஆகிய பண்டைய நூல்களில காணப்படுகின்றன. கிழக்கு, மத்திய வங்காளம் அடங்கிய வங்க நாடும் இதற்குச் சற்று குறையாத பழம்பெருமையுடையதாய் விளங்கியது. அது பற்றிய விவரங்கள் தர்ம சூத்திரங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மௌரிய மன்னர்களும் குப்த மன்னர்களும் சிறந்திருந்த காலத்தில் வங்கம் மகத சாம்ராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாய் விளங்கியது என்பது தெரியவருகின்றது. அவர்களது ஆட்சியில் அது அடங்கியிருந்தபோதிலும், ஓரளவு சுயாட்சி பெற்றதாகவே இருந்து வந்தது. குப்த பேரரசர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், வங்கத்தின் பகுதிகளைக் குறுநில மன்னர் பலர் ஆண்டனர். அவர்களுள் தர்மாதித்தியன், கோபசந்திரன், சமாசாரதேவன் என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர்கள் தங்கள் உரிமையை நிலைநாட்டினார்கள். அவர்களுள் கோபசந்திரன் பெருவலி கொண்டவன். அவனது ஆட்சியின்கீழ் வங்கத்தின்

மேற்குப் பகுதியும் கிழக்குப்பகுதியும் அடங்கியிருந்தன. அவன், அல்லது அவனுக்குப் பின் உடன் ஆண்ட கௌடர் வலிமை மிக்க ஆட்சியாளராய் வெளிப்பட்டனர். கி. பி. 554-க்குச் சற்று முற்பட்ட காலத்தில் அவர்கள் ஈசானவர்ம மௌகாரியுடன் எதிரிட்டுக் கடல் சூழ்ந்த பகுதிகளில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். அடுத்த நூற்றாண்டில் அவர்கள் போர்ப்பலம் மிகுந்த கர்ண சுவர்ண நாட்டை (மூர்ஷிதாபாது மாவட்டமென இப்பொழுது பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது.) உடைமை கொண்டவர்களாகக் காண்கிறோம். தங்கள் அரசனான சசாங்கன் தலைமையில் அவர்கள் பேரவாக்கொண்ட புஷ்யமித்திர வமிசத்தினருடன் போரிட்டார்கள். இராச்சியவர்த்தனன் கொலையுண்டதுபற்றியும், அதைப் பழிவாங்க அவன் சகோதரனும் அவனுக்குப்பின் பட்டமெய்தியவனுமான ஹர்ஷன் நடத்திய போர் பற்றியும் முன்னரே கூறப்பட்டது. கி. பி. 619 வரையில் கௌட மன்னர் வலிமை அசைக்க முடியாததாய் இருந்தது. அவருடைய ஆட்சித்தலைமை தெற்கே கஞ்சம்வரை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருந்தது. இதற்குப் பின்னர்க் கி. பி. 169-க்கும் 763-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சசாங்கன் மரித்ததாகத் தோன்றுகிறது. அவன் மரணத்திற்குச் சிறிது காலத்திற்குப்பின் அவன் தலைநகரம் ஹர்ஷனின் துணைவனும் காமரூப மன்னனுமான பாஸ்கரவர்மன் வசமிருந்ததை நாம் காண்கிறோம். ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியின் மத்தியில் கிழக்கு இந்தியாவை மகதநாட்டை ஆண்ட பிற்காலக் குப்தர்களும், கிழக்கு வங்காளக் கடக (Khadga) வமிசத்தினரும் பங்கிட்டுக்கொண்டனரென அறிஞர் சிலர் கூறக் காண்கிறோம்.

கடக மரபினரின் சரித்திரம் இன்னும் நன்கு தெரியவில்லை. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிழக்கு வங்காளத்தையும் கன்னோசி மன்னன் யசோவர்மன் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினான். வெற்றிகொண்ட மன்னர் பலரும் இவ்வழி நடந்தனர். நாடெங்கும் அராஜரிகமும் (Matsyanyaya) வலியோர் எளியோரை விழுங்கும் செயலும் நடைபெற்று முடிவில் பல்வேறு பிரிவு மக்கள் ஒன்றுகூடிக் கோபாலன் என்ற தலைவனை அரியணையில் அமர்த்தினார்கள். இவன் சிதறுண்ட நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்தினான்.

சமாசார தேவன் வெளியிட்ட காசுகள்

கோபாலன் ஆட்சி, புகழ்பெற்ற பாலவமிசத்தினரின் ஆட்சியைத் தொடங்கிவைத்தது. இவர்கள் சூரிய குலத்தினர் என்றும் வருண குலத்தின் வழித்தோன்றல்கள் என்றும் தங்களைத் தங்கள் ஆட்சியின் கடைநாள்களில் வழங்கிக்கொண்டார்கள். வங்காளம் அதுவரை கண்டறியாத வளமான ஆட்சியாகப் பாலர்கள் ஆட்சி அமைந்தது. அவர்தம் காலச் சரித்திரக் குறிப்புகள் இந்த வமிசத்தில் முதற்கண் ஆண்ட மன்னர்களை வங்கபதி (Vankapati) என்றும், கௌடேஸ்வரர் (Guadesvara) என்றும் விவரித்துள்ளன. இவற்றினின்றும் இம் மன்னர்கள் கிழக்கு வங்காளம், மேற்கு வங்காளம் ஆகிய இரு நாடுகளையும் ஒருசேர ஆண்டார்கள் என்று கொள்ளக்கிடக்கிறது. வங்காளத்தை ஆண்ட மன்னர்களுள் தலைசிறந்தவன் கோபாலன் மகனாகிய தர்மபாலனுவான். அவன் அரியணை ஏறிய சம்பவம் பெரும்பாலும் கி. பி. 752-லிருந்து 794-க்குள் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். அவன் ஆட்சி செய்த ஏறக்குறைய முப்பத்திரண்டாண்டுகளுக்குள் வங்கத்தை வடவிந்தியாவின் திலகமாகச் செய்து பாடலிபுரத்தின் பழம்பெருமையை மீண்டும் நிலைநாட்டப் பெரிதும் பாடுபட்டான். நிச்சயமாக அவன் அரசியல் நாட்டத்தை மௌரியர்களும் குப்தர்களும் ஆண்ட கீழ்ப்பகுதியை நோக்கிச் சாயும்படி செய்தான். இந்திரராஜனையும் வேறு பகைவர் பலரையும் வென்றதோடு கன்னோசியை வெற்றி கொண்டு அண்டை நாடுகளின் அனுமதியுடன் தன் கைப்பொம்மையான சக்கராயுதன் என்பவனை அவன் அதிபனுக்கினுன். மற்றும் சில சரித்திரக் குறிப்புகள் அவன் வடக்கில் இமயமலை முதல் தெற்கில் கோகர்ணம் வரையிலுள்ள பகுதி முழுவதையும் ஆட்சி செய்ததாகக் கூறுகின்றன. ஆனால், கங்கையாற்றுப்பகுதிகளில் (Doab) அவன் பெற்ற வெற்றிகள் அற்ப வாழ்வு உடையவையே. கி. பி. 772-க்கும் 794-க்கும் இடையுள்ள காலப்பகுதியில் தக்காண ராஷ்டிரகூடர்கள் கௌட மன்னனைக் கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்தினின்றும் விரட்டியடித்ததாகக் கூறிக்கொள்கின்றுர்கள். அதே நேரத்தில் கன்னோசி நாட்டுப் பொம்மை அரசனுகிய சக்கராயுதனை இரண்டாம் நாகப்பட்டன் தலைமையில் மேற்கு இந்திய பிரதிஹாரர்கள் விரட்டியடித்துவிட்டு, ஹர்ஷன் ஆண்ட பிரதேசத்தின் அதிபர்களாகக் கி. பி. 836 அல்லது அதற்கு முன் 833இல் விளங்கினுர்கள் என்பது உறுதி.

தர்மபாலன் கி. பி. 794-க்குச் சிறிது காலத்திற்குப் பின்னரோ, அல்லது கி. பி. 839-க்கு முன்னரோ இறந்திருக்க வேண்டும். அவன் மகனும் அவனுக்குப் பின்னர் ஆட்சிபெற்ற

வனுமான தேவபாலனும் தன் தந்தையைப் போலப் பேராசை உடையவன். அவன் கூர்ச்சரப் பிரதிஹாரர்களுடன் மீண்டும் போரைத் தொடங்கினன். அவனுடைய படைவீரர்கள் அண்டை நாடுகளான ஒரிஸ்ஸா, அஸ்ஸாம் ஆகியவற்றை வென்றதோடல்லாமல், ஹூணர்களையும் வென்றார்கள். வட நாட்டில் ஆதிக்க விருப்பங்கொண்ட மன்னர் அனைவரும் ஹூணர்களை வெல்ல முயலுவதை ஒரு கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவனுடைய ஆஸ்தானப் புலவர்கள் அவன் இமய மலை முதல் சேது வரையுள்ள நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்தானெனப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். ஒரு கல்வெட்டில், அடக்கமான முறையில் காணப்படும் வாசகம், வடக்கில் காம்போஜம் முதல் தெற்கில் விந்தியமலை வரை அவன் ஆட்சி வியாபித்திருந்ததாகக் கூறுகின்றது. நகராகரம் அல்லது ஜலலாபாதின் வீரதேவன் என்னும் அந்தண மன்னனுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளிலிருந்து அவன் இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லைப்புற நாடுகளுடன் ஒருவிதத் தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்று எண்ணுவதற்கு இடமளிக்கின்றது. பின்னர் அவன் தெற்குப் பீஹாரில் விளங்கிய நாளந்தாவில் போதகர் பதவியினை (Abbot) ஏற்றான்; மேலும், தேவபாலன் சுவர்ணத்வீபம் அல்லது சமுத்திரமன்னன் பாலபுத்திர தேவனின் அரசியல் தூதரைத் தன் அவையில் ஏற்றான்; தன் பாடலிபுத்திரத்தைவிட மாங்கீரையே வெற்றிப் படை வீடாக விரும்பினார். சுமார் நாற்பது ஆண்டுக்காலம் ஆட்சிசெய்து வங்காளத்தைப் புகழ் ஏணியின் உச்சியில் ஏற்றிய பின்னர், அவன் மரணமடைந்தான். வங்கம் அவன் காலத்தில் பெற்ற புகழை அவனுக்குப் பின்னர் ஆண்ட எவர் காலத்திலும் என்றும் பெற்றதில்லை.

தேவபாலனுக்குப் பின்னர் பால வமிசம் வலிமை குன்றி அழிவுற்றதாகத் தோன்றுகிறது. தேவபாலனுக்குப் பின்வந்தவன் அவன் மருமகன் முதலாம் விக்கிரகபாலன். அவன் மத விஷயங்களில் ஈடுபாடுடைய வன்மையற்ற மன்னன். அவன் தன் மகன் நாராயண பாலனுக்காக முடி துறந்தான். மாங்கீரின் பெருமை நாராயண பாலனது ஏழாண்டு ஆட்சிக்குப் பின்னும் நீடித்து வந்தது. அவனது ஆட்சிக் காலத்தைக் கி.பி.852-க்குப் பின்னர் அல்லது கி.பி. 898-க்கு (மகேந்திரபாலன் ஆட்சி ஐந்தாவது ஆண்டு) முன்னர் என்று கொள்ள வேண்டும். இதற்குப் பின்னர்ப் பாலர்கள் சரித்திரத்தில் அந்தப் புகழ்மிக்க கோட்டையைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் இல்லை. கி.பி. 837 ஆம் ஆண்டு பிரதிஹாரர் குறிப்பு ஒன்று கக்கா என்ற தலைவன் கௌடர்களை மாங்கீரில் புறமுதுகிட்டு ஓடச்செய்து வெற்றி பெற்றுப் புகழ்

எய்தியதாகக் கூறுகிறது. பிரதிஹாரர்களின் முன்னேறி வரும் படையினர் கையில் பாடலிபுரம் சிக்கியது என்றும், அடுத்தது மாங்கீரின் முறையாய் இருந்தது என்று தள்ளிவிடுவதற்கில்லை. மகேந்திரபாலன் ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டளவில் அதாவது, கி.பி. 898-க்கு முன்பு—வடக்கு வங்காளமும் பிரதிஹாரர் ஆட்சியுடன் இணைக்கப்பட்டது. அரை நூற்றாண்டிற்கும் கூடுதலான (குறைந்தது ஐம்பத்துநான்கு ஆண்டுகள்) நாராயணபாலன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் இராச்சியத்தின் இழந்த பகுதிகள் சில மீட்கப்பட்டன. இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்குப் பின்னர், இரண்டாம் கோபாலன் அல்லது இரண்டாம் விக்கிரகபாலன் காலத்தில் பாலர் வலிமை மறுபடியும் ஆட்டங்கண்டது; இதற்குக் காம்போஜர்கள் ஒரு வேளை காரணமாய் இருக்கலாம். ஆனால், குடும்பத்தின் இழந்த பெருமையை முதலாம் மகிபாலன் திரும்பப் பெற்றான். மகிபாலன் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆட்சி செய்தானென்பது தெரியவருகிறது.

கி.பி.1026ஆம் ஆண்டுச்சாசனம் ஒன்று முதலாம் மகிபாலனைக் கௌடநாட்டு அதிபனாகக் கூறுகின்றது. வங்காளத்தின் சில பகுதிகள் பிரதேசத் தலைவர்கள் வசமாயின. அவற்றுள் சில, பால மன்னனின் (அதிபன்) தலைமையை ஒப்புக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இப் பிரதேச வமிசங்களில் தென்மேற்கு வங்காளச் சூரர்களையும், கிழக்கு வங்காளச் சூரர்களையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும். இலக்கியங்களிலும் சாஸனங்களிலும் சூர மன்னர் பலரைப்பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. அவர்களுள் முக்கியமானவன் ஆதிசூரன் (Adisura). இவன் பெயர் வங்க பரம்பரைக் கதைகளில் புகழ் பெற்றதாய் உள்ளது. இவன் காலத்து வேறு ஆதாரக் குறிப்புகள் இல்லாதவரை இவனைச் சரித்திர புருஷனாகக் கொள்வது கடினம்.

கி.பி. 1023 அளவில் இந்தியாவின் தொலைத்தெற்கில் உள்ள தமிழ்நாட்டுப் பேராவல் மிக்க மன்னன் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் படையெடுப்பின் முழு வேகத்தையும் வங்காள மன்னர்கள் தாங்க வேண்டியதாயிற்று. இராஜேந்திர சோழனுடைய படைகள் தென்மேற்கு வங்காளக் கிழக்குப் பிராந்திய மன்னன் கோவிந்த சந்திரன் படைகளுடனும் வாளோடு வாள் கலந்தன. அவன் மகிபாலனை வென்றதாகவும் புகழப்படுகிறான். அறிஞர் சிலர், புகழ்மிக்க காங்கேய தேவகாலசூரி என்பவனே மகிபாலன் நாட்டின்மீது படையெடுத்தான் என்று கூறுகின்றனர். ஆயினும், இச் செய்தி, சந்தேகத்திற்கிடமானது. ஏனெனில், படையெடுத்தவன் காங்கேய தேவனே என்று குறிப்பிட இயலாது.

மகிபாலனுக்குப் பின் அவன் மகன் நரபாலனும், பேரன் மூன்றாம் விக்கிரகபாலனும் முடி புனைந்தனர். மத்திய இந்தியாவில் விளங்கிவந்த சேதி நாட்டுப் பெருமன்னன் கர்ணகாலசூரியுடன் இவ்விரு மன்னரும் போரிட்டனர். சேதிநாட்டு மன்னன் மகள் யவனஸ்ரீயை மூன்றாம் விக்கிரகபாலன் மணம் புரிந்தான். இவனுக்கு மற்றொரு மனைவி இராஷ்டிரகூட வழியில் வந்தவள். இவன், இரண்டாம் மகிமபாலன், சூரபாலன், இராமபாலன் என்னும் மைந்தர் மூவரைப் பெற்றிருந்தான். இரண்டாம் மகிபாலன் வலிமையற்றவனாய் விளங்கினான். பால சாம்ராஜ்யம் தன் உதவிக்கு வேறு மாகாணங்களிலிருந்து வந்த இராணுவப் பெருஞ்செல்வர் துணையை மிகுதியாக நாடவேண்டியதாயிருந்தது. குறுநிலத் தலைவர் பலர் ஒன்றுசேர்ந்து மன்னனுக்கு எதிராகக் கலகம் விளைத்தனர். தாற்காலிகமாகப் பாலர்வசம் வந்த வடக்கு வங்காளத்தில் கைவர்த்தத் (Kaivarta) தலைவன் திவ்வோகாவின் கை ஓங்கியிருந்தது. திவ்வோகாவின் காலத்திற்குச் சிறிது பின்னர் அவன் மருமகன் பீமன் அரசபதவி ஏற்றான். ஆனால், இரண்டாம் மகிபாலனின் இளைய சகோதரனான இராமபாலன் என்பவன் இராஷ்டிரகூடர்களின் உதவி பெற்றது காரணமாக, பீமனைத் தோற்கடித்தான். இவன் மீண்டும் தன் குலத்தவரின் நிலையை மேன்மையுறச் செய்தான். இராமபாலனுக்குப் பின் அவன் மகனும் மூன்றாம் கோபாலன் இரண்டாம் மகனாகிய மதனபாலனும் ஆட்சி செய்தனர். முடிவில் தக்காணத்துக் கன்னட நாட்டு வமிசத்தைச் சேர்ந்த விஜயசேனன் என்பவனால் பாலர்களின் ஆதிக்கம் அழிவுற்றது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்குள் வங்காளம் முழுவதிலும் சேனர்களின் ஆட்சி நிலைபெற்றது.

அதீசர்—Atisa
L. A. வாடலின்—'திபெத்து நாட்டில் புத்தமதம்' என்ற நூலிலிருந்து பிரதிசெய்யப்பட்டது—ஹெஃபர்

சரித்திரப் புகழ்பெற்ற பாடலிபுரத்தினின்றும் ஆணை பிறப்பித்த கடைசி இந்து மன்னனை அளித்தது பாலவமிசமே. மௌரியர்களையும் குப்தர்களையும் போன்று இந்தியாவின் கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் தோன்றிய தங்கள் சாம்ராச்சியத்தை

ஆரியவர்த்த அரசுகளுள் முன்னணி எய்தும்படி உயர்த்தியவர்கள் இவர்களே. இவர்கள் தங்களுக்கு முன் ஆட்சி செலுத்திய கீர்த்தி வாய்ந்த பேரரசர்களைப் போன்று தங்கள் காலத்தனவும் தாங்கள் உணர்ந்திருந்தனவுமான உலகின் பல பாகங்களிலிருந்த வல்லரசுகளுடன் அரசியல் உறவு பூண்டார்கள். இவர்கள் மதத்தையும் பண்பாட்டையும் இந்தியாவில் வளர்த்ததோடு வெளிநாடுகளில் அவை பரவுவதற்கும் ஆதரவு அளித்தார்கள். உத்தண்டபுரம், விக்கிரகசீலம் ஆகிய பல்கலைக் கழகங்களின் தோற்றத்திற்கும் பால வமிசமே காரணமாகும். தீமாணர் (Dhimana), வீடபாலர் (Vitapala) போன்ற பெருங்கலைஞர்களின் அருஞ்செயல்களும், பண்டித தர்மபாலர், அதீச தீபங்கரர் போன்ற மதபோதகர்களின் சாதனைகளும், சக்கரபாணி, சந்தியாகரர் போன்ற விற்பன்னர்களின் மேதையும் நிரம்பப் பெற்றது பாலர்களின் காலம்; இது என்றும் நினைவுகூரத்தக்க ஒரு சகாத்தமாய் விளங்கியது. பாலமன்னர்கள் புத்தமதத்தில் பற்றுள்ளவர்களாயினும், மத விஷயங்களில் சமரசமாய் விளங்கினார்கள். மகாதேவ நாராயண வழிபாட்டினருக்குத் தாராளமான கொடை வழங்கியுள்ளார்கள். தங்கள் ஆட்சிக்காலம் முழுமையும் பாலவமிசத்து மன்னர்கள் அந்தண அமைச்சர்களின் துணையை நாடி வந்தார்கள். இந்தச் சந்ததியார் ஆட்சியின் இறுதிக்காலத்தில் கைவர்த்தத் தலைவர்கள் பொருளிலும் பதவியிலும் உயர்வடைந்ததை நோக்குங்கால், உண்மையில் திறமை உடையவர்களுக்குச் சாதிசமய வேறுபாடின்றி வாழ்க்கையில் வெற்றி கிட்டும் என்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது.

பிரதிஹார சாம்ராச்சியம்

இந்து தேச சரித்திரத்தில் நீண்ட ஆட்சி பெற்றிருந்த வமிசங்களுள் பால வமிசம் ஒன்று. ஆனால், கங்கை நதியிடைப் பிரதேசத்தில் பாலர்களது ஆதிக்கம் குறுகிய வாழ்வுடையது. தர்மபாலனின் சிற்றரசர்கள் கன்னோசியை நீண்ட நாள் ஆளவில்லை. கி. பி. 836 சமயத்தில் மகோதயத்தில் (கன்னோசி) பிரதிஹார வமிசத்தினரின் ஆட்சி வலுவடையத் தொடங்கியது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முடிவிற்குள் இப் புதிய வமிசத்தினரின் ஆட்சி எல்லாத் திசைகளிலும் பரவியது. பஞ்சாபில் பெஹோவாவிலிருந்து (Pehova) மத்திய இந்தியாவில் தேவகிரி (Dogarh) வரையிலும், கத்தியவாரில் உனு முதல் வடக்கு வங்காளம் பாகார்ப்பூர் வரையிலுமுள்ள அகன்ற பிரதேசத்தில் பிரதிஹார மன்னர்களின் ஆணை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

இராமாயண காவியத்தில் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ள சூரிய குல க்ஷத்திரியவமிசத்து இலக்குமணன் (இராமனுக்கு இளவல்) வழி வந்தவர்களாக இவர்களைப் பிரதிஹாரர் காலத்துச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இது தவிர, அரிச்சந்திரன் என்ற அந்தணன் வழித்தோன்றல்களாகவும் இவர்கள் கூறப்படுகிருர்கள். இக்கால அறிஞர்களிடையே நிலவிவரும் கருத்துப்படி இவர்கள் ஆரும் நூற்ருண்டிலிருந்து இந்து தேச சரித்திரத்தில் முக்கியப் பங்குகொண்ட கூர்ச்சர மரபினருள் ஒரு கிளையினர் என்பது தோன்றுகிறது. கூர்ச்சரர்கள் பஞ்சாபு, மார்வார், புரோச்சு என்னும் பகுதிகளில் தங்கள் ஆட்சிப் பீடங்களை ஏற்படுத்திஞர்கள். ஏழாம் நூற்ருண்டில் இவர்களைப்பற்றிய செய்திகளை பாணரின் ஹர்ஷ சரித்திரத்திலும், யுவான்-சுவாங் தஸ்தாவேஜுகளிலும் இரண்டாம் புலகேசி வெளியிட்ட ஐஹோல் கல்வெட்டுகளிலும் காணலாம். உஜ்ஜயினியில் இராஷ்டிரகூடர்கள் எட்டாம் நூற்ருண்டின் இடையில் நடத்திய ஒரு யாகத்தில் கூர்ச்சரத் தலைவர்களுள் சிலர் பிரதிஹாரர்களாய் (வாயிற்காப்போர்) இராஷ்டிரகூட மன்னர்களுக்குப் பணி புரிந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளனர். பிரதிஹாரர் என்ற பட்டம் இவ்வாறு தோன்றியிருக்கக்கூடும் என்பது பொருந்துமாயினும், பிற்காலப் பழங்கதைகள், இராமன் தம்பியான இலக்குமணன் வனவாச காலத்தில் இராமனுக்கு வாயிற்காப்போனுய் இருந்ததை இவர்களோடு சம்பந்தப்படுத்திக் கூறுகின்றன. உஜ்ஜயினிக்கருகில் இருந்த அவந்தியுடன் இவர்களைச் சம்பந்தப் படுத்திக் கூறியது பொருத்தமற்றதென்று தள்ளவும் இயலாது. ஏனெனில், ஜைன ஹரிவமிசக் கூற்றின்படி இவ்வமிசத்தைச் சார்ந்த கீர்த்திமிக்க வத்ஸராஜன் அவந்தியை ஆண்டானென்பது தெரிகிறது. ஆனுல், அறிஞர் சிலர், இவ்வாசகத்திற்கு வேறு விதமாகப் பொருள் காண்கின்றனர். வத்ஸராஜன் வமிசத்தை ஏற்படுத்தியவர் எட்டாம் நூற்ருண்டின் மத்திய காலத்தை சேர்ந்தவராகக் கொள்ளப்படும் முதலாம் நாகபட்டராவர். சிந்துவிலிருந்த அராபியர்களாலும் தக்காணத்திலிருந்த இராஷ்டிரகூடர்களாலும் சிதைவுறும் என்று தோன்றிய கூர்ச்சரர்களின் செல்வாக்கை மீண்டும் உயர்த்த இவர் பெரிதும் பாடுபட்டார். நாகபட்டரின் பேரமருமகனுன வத்ஸராஜின் சாம்ராஜ் அல்லது சக்கரவர்த்தி என்ற பதவியைப் பெற்ருனென்றும், வங்காளம்வரை தன் வெற்றியை நிலைநாட்டினுன் என்றும் இவன் கூறிக்கொண்டாலும், தக்காணத்து இராஷ்டிரகூட மன்னன் துருவன் இவனைத் திக்குத் தெரியாத காட்டிடை ஏகும்படி விரட்டிவிட்டான். அவன் மகன் இரண்டாம் நாகபட்டன் தொடக்கத்தில் சில வெற்றிகளைப் பெற்ருன்.

சிந்துவிலிருந்து ஆந்திரா வரையிலும் மேற்கில் கத்தியவாரைச் சார்ந்த ஆனர்த்தா (Anartha) முதல் கிழக்கில் வங்காளம் வரையிலும் தன் ஆதிக்கத்தைப் பரப்பியதாக இவனைப்பற்றிப் புகழ்ச்சியாகக் கூறப்படுகிறது. வங்காள நாட்டு மன்னன் தர்மபாலனை வெற்றி கண்டதும் கன்னோசியிலிருந்த பொம்மை அரசன் சக்கராயுதனை அரியணை நீக்கியதும் இவனுடைய அருஞ்செயல்களில் சிறந்தனவாகப் பேசப்படுகின்றன. ஆயினும், மூன்றும் கோவிந்தன் என்னும் மன்னன் ஆட்சியில் வலிமைபெற்ற இவனுக்குப் பரம வைரிகளான இராஷ்டிரகூடர்களிடம் பெருந்தோல்வியுற்றான். இரண்டாம் நாகபட்டனின் பேரனான முதலாம் போஜன் ஆட்சிக்காலத்தில் பிரதிஹாரர்களின் வலிமை மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. கி. பி. 836இல் முதலாம் போஜன் கன்னோசிமன்னனாக முடிசூட்டப்பட்டான். இவன் தனது ஆணையை வடக்கில் பெஹோவாவரையிலும் தெற்கில் விந்தியமலைவரையிலும் பரப்பினான். ஆனால், இவனது ஆதிக்கத்தை மேலும் பரவவொட்டாதபடி காஷ்மீர நாட்டுச் சங்கரவர்மனும், துருவதாரவர்ஷன் என்னும் புரோச்சைச் சார்ந்த இராஷ்டிரகூடத் தலைவனும் தடுத்துவிட்டனர். இவன் கிழக்கில் அதிக வெற்றி பெற்றான். வங்க நாட்டுக் கௌடர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். இவனுக்குப்பின் ஆட்சி செய்தவர் காலத்தில் பிரதிஹார சாம்ராச்சியம் வடக்கு வங்காளத்தில் பாகர்புரம் (Paharpur) வரையிலும் பரவியது. போஜனது இராச்சியத்திற்குச் சுலைமான் என்னும் வணிகன் விஜயம் செய்து இவனது குதிரைப்படையின் வலிமைபற்றியும், இவனது நாட்டில் நிலவிய அமைதிபற்றியும் மிகப் பாராட்டியுள்ளான்.

போஜனின் மூத்த மைந்தனான முதலாம் மகேந்திரபாலன் தன் தகப்பனது இராச்சியத்தைப் பேணியதுடன், அதைக் கிழக்கில் பரவும்படியும் செய்தான். கல்வியை ஆதரிப்பதில் இவன் ஹர்ஷனையும் யசோவர்மனையும் ஒத்திருந்தான். இராஜசேகரர் என்ற புலவர் இவன் சபையை அலங்கரித்தார்.

மகேந்திரனுக்குப்பின் இரண்டாம் போஜன் மகிபாலன், விநாயகபாலன் என்ற மைந்தர் இருவரும் ஆட்சி செய்தனர். அறிஞர் சிலர், மகிபால பிரதிஹாரனே விநாயகபாலன் என்று கருதுகின்றனர். ஆனால், அவ்விருவர் காலமும் மாறுபட்டுள்ளது. கி.பி. 914 வரை மகிபாலன் சௌராஷ்டிரம் அல்லது கத்தியவாரின்மீது தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தி வந்தான். அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் அல் மசூதி (Al Masudi) அவனது நாட்டிற்கு

வந்து அவனுடைய குதிரைகளையும் ஒட்டகங்களையும் பற்றிக் கூறியுள்ளான். கி. பி. 917இல் கங்கை ஆற்றிடைப் பிரதேசம் பிரதிஹார மன்னன் ஆட்சியின்கீழ் இருந்து வந்தது. வடக்கில் குளுதாவிலிருந்து (Kuluta) தெற்கில் கேரளம் வரை நெடுந் தொலைவிலுள்ள இந்தியப் பிரதேசங்களை வென்றதாக இராஜ சேகரன் கூறிக்கொள்கிருன். ஆனல், தக்காண இராஷ்டிரகூட மன்னன் மூன்ரும் இந்திரன் இவனுக்கு எதிரியாகி, இவனை நன்கு முரியடித்து, இவனிடமிருந்து கன்னேசியைப் பற்றிக் கொண்டான். ஆனல், சந்தல்லா (Chandalla) அரசன் ஒருவனது துணைகொண்டு இவன் இழந்த ஆட்சியைத் திரும்பப் பெற்ற தாகத் தோன்றுகிறது. பிரபல நாடகாசிரியரான க்ஷேமீஸ்வரர் (Kshemisvara) பிரதிஹார மன்னனுக்காகத் தீட்டிய 'சண்ட கௌசிகம்' என்னும் நாடகத்தில் கருநாடர் என்ற இராஷ்டிர கூடர்களை இவன் வென்றதை வலியுறுத்தியுள்ளார். ஆயினும், இராஷ்டிரகூடர்களிடம் பெற்ற தோல்வியின் விளைவுகளிலிருந்து பிரதிஹார சாம்ராச்சியம் விடுபட்டதாகத் தோன்றவில்லை.

இதன் பின்னர்ப் பட்டத்திற்கு வந்த மன்னர்கள் மேல் கங்கைச் சமவெளிப் பிரதேசம், இராஜபுதனத்தின் சில பகுதி கள், மாளவம் இவற்றின்மீது நிலையற்ற ஆட்சி பெற்றிருந்தார் கள். ஆனல், இவர்களின் சிற்றரசர்களுள் குறிப்பாகச் சாந்த லர்கள் இவர்களது திறமையின்மையைத் தங்கள் அனுகூலத் திற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். கூர்ச்சரத்தில் சாளுக் கியர்கள் சுய ஆட்சி பெற்ருர்கள். அதே போன்று மாளவத்தில் பமராரர்களும், யமுனைக்கும் நருமதைக்கும் இடைப்பட்ட பிர தேசத்தில் சாந்தலர்களும் சேதிகளும் சுய ஆட்சி பெற்ருர்கள். பதினென்ரும் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் எல்லோருக்கும் மேலான வலிமை பெற்ற பகைவன் ஒருவன் தோன்றினன். கி. பி. 1018இல் இராச்சியபால பிரதிஹாரனிடமிருந்து கன்னேசி யைக் கஜினி மாமூது பறித்துக்கொண்டான். பதினென்ரும் நூற்ருண்டின் தொடக்கக்காலம் வரை பிரதிஹார வமிசத்தினர் ஒரு சிறு பிரதேசத்தைத் தொடர்ந்து ஆண்டிருக்கலாம் என்று எண்ணுவது சாத்தியமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனல், அவர் கள் சாம்ராச்சியம் மறைந்துபோய் அவர்கள் குறுநில மன்னர் களின் பதவிக்குத் தாழ்த்தப்பட்டார்கள்.

வலிமையுற்றிருந்த காலத்தில் ஷாகியர்கள் அராபியப்படை யெடுப்பாளரிடமிருந்து இந்துஸ்தானத்தைப் பாதுகாப்பது பிரதி ஹாரர்களின் பொறுப்பாக இருந்தது. பத்தாவது நூற்ருண்டின் இறுதியில், இந்திய வடமேற்கு எல்லையைப் பாதுகாக்கும்

பணியை "ஷாகியர்" என்ற புதிய மரபினர் ஏற்க வேண்டியதாயிற்று. இப் பொறுப்பை ஏற்று அம் மரபினர் இந் நாட்டிற்குச் சிறந்த தொண்டாற்றினர். அம் மரபினரின் தோற்றம், வரலாறு ஆகியவைகளை இங்குச் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்பது பொருத்தமுடையது. காபூல் பள்ளத்தாக்கிலும் அதையொட்டிய சிந்து நதி வரையுள்ள கீழ்த்திசைப் பகுதிகளிலும் இந்தியப் பண்பாட்டில் தோய்ந்து வளர்ந்த அந்நியர் குடியேறி இருந்தனர். அல்பிரூனி (Albiruni) அவர்களைக் கனிஷ்கரின் மரபினர்களெனக் கருதுகிருர். 'துருக்கஷாகியர்' என்னும் பெயர் அவர்களுக்கு வழங்கி வந்தது. கி.பி. 9-ம் நூற்ருண்டின் மத்தியில் இம் மரபைச் சார்ந்த 'லகதூர்மான்' என்ற அரசனை, பார்ப்பன சாதியைச் சார்ந்த 'கல்லார்' என்னும் அமைச்சன் பதவிநீக்கம்செய்தான். 'ராஜதரங்கிணி' என்னும் நூல் புகழ்ந்துரைக்கும் 'லல்லியஷாகி' இவனே என்றும் கூறுவார்கள். லல்லியஷாகியின் மரபினர் இந்துக்களென்பதால் அவர்களுக்கு 'பிராமண ஷாகியர்' அல்லது 'ஷாகியர்' என்ற பெயருண்டாயிற்று. கி. பி. 870-ம்ஆண்டில் 'சுபாரித் யாகூப்' என்பவன், ஷாகியரின் தலைநகரான காபூலைக் கைப்பற்றினன். இதனுல் ஷாகியர் 'உதபாண்டபுரம்'(ஒஹிந்து) என்ற புதிய தலைநகரை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். இத் தலைநகர் அட்டாக் (Attok)கிலிருந்து, பதினைந்து மைல்கள் தொலைவிலுள்ள சிறு கிராமமாகும். அது, சிந்து நதியின் தென்கரையிலமைந்திருந்தது. இந்து ஷாகியருக்கு காஷ்மீரை ஆண்டுவந்த அரச குலத்தினருடன், அரசியல் மற்றும் திருமணத் தொடர்புகளும் உண்டு. மகா ராசாதிராச பரமேசுவர ஷாகி ஸ்ரீ பீமதேவன் என்னும் அரசர், காஷ்மீர நாட்டின் புகழ்மிக்க அரசியாக விளங்கிய 'திட்டா' என்பவளின் (Didda) தாய்வழிப் பாட்டனுராவார். இக் குல முக்கிய மன்னர்களில், அடுத்து அரசெய்தியவன் 'ஜயபாலன்' பல விருதுகளைச் சூடியிருந்த இம் மன்னன், கீழ்த்திசையில் கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானத்திலுள்ள லாம்கானிலிருந்து, பஞ்சாப் மாகாணத்திலுள்ள சர்ஹிந்து வரையிலும், தெற்கில் மூல்டான் வரையிலும் பரவியிருந்த பேரரசை ஆண்டான். ஜயபாலனது வரலாறு அத்தியாயம் XIII-ல் கூறப்படவிருக்கிறது.

12. சாதவாகனர் வீழ்ச்சியிலிருந்து இராஷ்டிரகூட ஆதிக்க முடிவு வரையில் தக்காணத்தின் சரித்திரம் —காஞ்சி, கர்நாடகச் சாம்ராச்சியங்களின் எழுச்சி

சாதவாகனருக்குப்பின் ஆண்டவர்கள்

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் முடிவில் ஆட்சி செலுத்திய கௌதமி புத்திர ஸ்ரீயக்ஞ சாதகர்ணியே அவ் வமிசத்துக் கடைசிப் பெருவேந்தன். அவன் இறந்த பின் சாதவாகன சாம்ராச்சியம் சிதறுண்டு போகத்தொடங்கியது. மஹாராஷ்டிரப் பிரதேசத்திலுள்ள நாசிக்குப்பகுதி ஆபிர மன்னன் ஈசுவரசேனன் வசமானதாகத் தோன்றுகின்றது. பேராரிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் வாகடகர்கள் அதிகாரம் பெற்றுர்கள். 'சுடுகுலானந்த' என்னும் அடைமொழி பெற்ற சாதகர்ணி வழியினர் ஒருவரது கையில் மேற்குக் கன்னட மாவட்டங்கள் சிக்கின. பேரரசு வமிச சாதவாகன சாதகர்ணிகளிலிருந்து வேறுபடுத்தி அறிந்துகொள்வதற்காக இம்மரபினர் சுடு சாதகர்ணிகள் என்று சில சமயங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். வடக்குக் கன்னடத்திலுள்ள வைஜயந்திபுரம் அல்லது பனவாசி என்னும் புகழ்மிக்க நகரத்தையே இவர்கள் தங்கள் தலைநகரமாகக் கொண்டார்கள். இப்பழைய அரச வமிசத்தினர், கிருஷ்ணு நதியின் முகத்துவாரத்தில் அமைந்த ஆந்திர தேசத்தைச் சில காலம் ஆண்டு வந்தனர். பின்னர் இட்சுவாகுகளும், ஆனந்த கோத்திர மரபின் மன்னர்களும், பிரகத்பலாயனர்களும், சாலங்காயனர்களும் ஆட்சி பெற்றுர்கள். சாலங்காயனர்களுக்குப் பின்னர் விஷ்ணு குண்டினர்கள் என்பவர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினர்கள். இரண்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்தே சாலங்காயனர் குறுநில மன்னராய் ஆட்சி செய்து வந்துள்ளனர். சாதவாகனப் பேரரசர்கள் வீழ்ச்சியுற்றதும் இவர்கள் தங்கள் சுய ஆட்சியை நிலை நாட்டியிருக்க வேண்டும். நான்காம் நூற்றுண்டில் இவர்கள் வட

நாட்டுச் சக்கரவர்த்தியான சமுத்திர குப்தனுடன் போர் தொடுத்தார்கள். இதே சமயம் தென்னிந்தியாவில் காஞ்சீயைத் தலைநகராகக்கொண்டு மற்றோர் ஆட்சி தோன்றியது. காஞ்சி என்பது, சென்னைக்கு அருகில் இப்போதுள்ள காஞ்சீபுரத்தைக் குறிக்கும். இவர்கள் கிருஷ்ணா நதியின் முகத்துவாரத்தில் தெற்கு ஆந்திரப் பகுதியிலும் கன்னட மாவட்டங்கள் சிலவற்றிலும் தங்களது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தி வந்தார்கள். இவர்களே பல்லவர்கள். சமுத்திரகுப்தனின் புகழ்மிக்க திக்கு விஜயத்தின் போது விந்தியப் பிராந்தியப் பரப்பில் ஆட்சி பெற்றிருந்த முக்கியமான வமிசத்தினர்கள் தக்காணத்தின் மேற்குப் பகுதியிலாண்ட வாகடகர்களும், காஞ்சியில் அரசாண்டிருந்த பல்லவர்களுமாவார்கள். குப்த வெற்றியாளர் வாகடகர்களுடன் நேராகப் போரிட்டதாகத் தோன்றவில்லை. ஆயினும், வியாக்கிரராஜா என்ற ஒரு தலைவனைச் சமுத்திரகுப்தன் தோற்கடித்தான். இவன் வாகாடக வமிசத்துக் குறுநில மன்னனான வியாக்கிரதேவனாய் இருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால், சமுத்திரகுப்தனுக்குப் பின்னர்ப் பட்டமெய்திய இரண்டாம் சந்திரகுப்தன், தன் அண்டை அரசினரான வாகாடகர்களுடன் நேரிடையான தொடர்பு கொண்டு, தன் மகள் பிரபாவதியை அவர்கள் மன்னன் இரண்டாம் உருத்திரசேனனுக்கு மணமுடித்தான். வாகாடகர்களும் தங்கள் பங்கிற்குக் கோதாவிரிக்கு அப்பாலிருந்த பல அரச குடும்பத்தினர்களுடன் திருமண உறவு கொண்டார்கள். உருத்திரசேனனுக்கும் பிரபாவதிக்கும் பிறந்த வழித்தோன்றல்கள், பல தலைமுறைகள் வரையில் தக்காணத்தில் விஷ்ணுகுண்டினர்கள், அவர்களுடைய எதிரிகளும் சமகாலத்தவருமான வாதாபி சாளுக்கியர்கள், நாசிக்கு அல்லது மாளவ நாட்டுக் காலசூரிகள் அல்லது காடசூரிகள் ஆகிய இவர்களது எழுச்சி வரையில் ஆட்சி செலுத்தி வந்தார்கள்.

மஹா பல்லவர்கள்

வாகாடக இராச்சியத்திற்குத் தெற்கில் பல்லவர்களின் அரசு அமைந்திருந்தது. ஆதி பல்லவ வேந்தர்களுள் ஒருவனான விஷ்ணுகோபனைக் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் சமுத்திரகுப்தன் சிறைப்பிடித்துப் பின்னர் விடுதலை செய்தான். பல்லவ வமிச மன்னருள் பலர் ‘விஷ்ணுகோபன்’ என்னும் பெயர் தாங்கியுள்ளனர். எனவே, பண்டைய பிராகிருத மொழி ஏடுகளில் ‘நீதி வழுவா வேந்தர்க்குவேந்தன்’, அஸ்வமேத யாகம் புரிந்தவன் என்று புகழ்ந்து போற்றப்படும் சிவஸ்கந்தவர்மனுக்கும் சமுத்திரகுப்தனின் காலத்துப் பல்லவ மன்னனுக்கு

யிடையேயுள்ள தொடர்பு என்னவென்பது தெரியவில்லை. காஞ்சீபுரம் மட்டிலுமன்றித் தெலுங்கு, கன்னட மாவட்டங்களின் பெரும் பகுதிகளையும் தம் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தியிருந்த பல்லவ மன்னர் பலரைப்பற்றிய செய்திகளைச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களுள் பலருடைய தலைமை ஆட்சியைக் கிழக்கு தெற்கு மைசூர் கங்ககுல மன்னர்களும் வைஜயந்தி மன்னர்களான சுடுசாதகர்ணிகளை அரசியல்தவிர்த்த முறகாலக்கதம்பர்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள். சிம்மவர்மன் எனப் பெயர் தாங்கிய பல்லவ மன்னன் ஒருவன், கி. பி. 436இல் அரசு கட்டில் ஏறியது லோகவிபாகத்தின (Lokavibhaga) மூலம் நமக்குத் தெரிகிறது.

சிம்மவிஷ்ணு காலத்திலிருந்து பல்லவ வமிச சரித்திரம் தெளிவாகத் தெரிய வருகின்றது. இவன் கி. பி. ஆரும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சியெய்தியிருக்கவேண்டும். இவன் சோழர்

மாமல்லபுரத்திலுள்ள கல் ரதங்கள்

களின் நாட்டைக்கைக்கொண்டதாகவும், தன் அண்டை அரசர்களான தென்பிராந்தியத்தினரையும் இலங்கை வேந்தனையும் வென்றதாகவும் பாராட்டப்படுகின்ருன். இவனுக்குப் பேரனுன நரசிம்மவர்மனும் இலங்கையை வென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. சிம்மவிஷ்ணு வைணவன். இவனையும் இவன் மனைவியர்

வாதாபி மரபினரின் உண்மை ஸ்தாபகன் முதலாம் புலகேசி. இவன் பட்டமெய்தியதை விளக்கும் வகையில் அஸ்வமேத யாகம் ஒன்று செய்தான். இவன் மைந்தர்களான முதலாம் கீர்த்திவர்மனும் மங்களேசனும் சாம்ராச்சியத்தின் எல்லையைப் பல திசைகளிலும் விரிவாக்கினார்கள். இவர்கள் தங்கள் அண்டை அரசர்களான கொங்கண மௌரியர்களையும், வைஜயந்திக் கதம்பர்களையும், வடக்கு மகாராட்டிர மாளவக் காலசூரிகளையும் வென்றார்கள். இவ் வமிசத்தின் மிக்க புகழ் பெற்ற வேந்தனும் கீர்த்தி வர்மனுக்கு மகனுமான இரண்டாம் புலகேசியால் கதம்பர்களின் தலைநகரம் தரை மட்டமாகியது. கி. பி. 609 முதல் 642 வரையில் நீடித்த அரசாட்சியில் இரண்டாம் புலகேசி தன் ஆட்சியை மகாராஷ்டிரத்தில் வேரூன்றும்படி செய்ததுடன், நதிக்கரையிலிருந்து காவிரி நதிக்கு அப்பாலும் தக்காணம் முழுவதையும் வென்று, கீர்த்தி வாய்ந்த கௌதமி புத்திர சாதகர்ணியின் சாதனைகளை நினைவு கொள்ளும்படி செய்தான்; கன்னோசி மன்னனை ஹர்ஷனின் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்தினான்; காஞ்சி மகேந்திரவர்மனின் செருக்கையடக்கித் தலை குனியச் செய்தான்; கோதாவிரி மாவட்டத்திலுள்ள பிஸ்தபுரத்தைத் தன் ஆட்சியுடன் இணைத்து, தன் இளைய சகோதரன் குப்தவிஷ்ணுவர்த்தனன் ஆட்சியின் கீழ் அமைத்தான். கி. பி. 641இல் இவன் இராச்சியத்திற்கு விஜயம் செய்த யுவான்-சுவாங், இம் மன்னன் தன் குடிகளுக்கு விளைவித்திருந்த அச்சத்தைப்பற்றியும் இவன் குடிகளின் பழி வாங்கும் குணத்தைப்பற்றியும் சான்று பகர்ந்துள்ளார். சரித்திர வல்லுநர் சிலர், இம் மன்னன் பாரசீக மன்னருடன் கடிதங்களையும் சன்மானங்களையும் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டதாகக் கூறுவர். ஆயினும், அவர் கூற்று ஐயத்திற்கு இடமற்றது என்று கொள்ள இயலாது. இம் மன்னனுடைய இறுதிநாள்கள் இன்பமாய் இல்லை. முதலாம் மகேந்திரவர்மன் குமாரனும் முதலாம் நரசிம்மவர்மனுமான பல்லவ வேந்தன், தன் தந்தை அடைந்த துன்பத்தைத் துடைப்பதற்சாகப் புலகேசியுடன் போரிட்டு, அவனை அறவே முரியடித்து, அவனது தலைநகரமான வாதாபியையும் அழித்தான்.

இரண்டாம் புலகேசியின் மகன் முதலாம் விக்கிரமாதித்தன் ஆட்சியில் சாளுக்கியர் மீண்டும் வலுப்பெற்றனர். இவன் தன் தென்னாட்டுப் பகைவர்களுடன் போரை மீண்டும் தொடங்கினான். இவன் கொள்ளுப்பேரனான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் இவன் ஆற்றலிலும் மேம்பட்டு விளங்கியதோடு, பல்லவர்களின் தலைநகரத்தினுள்ளும் நுழைந்தான். சாளுக்கிய அரச வமிசத்தின் ஒரு சிறிய கிளையைச் சேர்ந்த சாளுக்கியத் தலைவன் ஒருவன், தென் கூர்ச்சரத்தில் ஆட்சி செய்து வந்தான். அவன் தஜிகர்களுடன் (Tajikas) செய்த போரில் சிறப்புற்றான். இந்தத்

தஸிகர்கள் சிந்து நாட்டு அராபியர்கள் என்பது கூறப்படுகிறது. கி. பி. 753 அல்லது ஏறக்குறைய அந்தக் காலத்தில் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் மகனும் அவனுக்குப் பின் ஆட்சி எய்தியவனுமான அரசன் தந்தி—துர்க்கன் என்பவனால் தோற்கடிக்கப்பட்டான். கர்நாடகத்திலும் மகாராஷ்டிரத்திலும் அடுத்த சாம்ராச்சியமான இராஷ்டிரகூடர் ஆட்சியைத் தோற்றுவித்தவன் இவனே.

இராஷ்டிரகூடப் பெருவேந்தர்கள்

காவிய புருஷனாகிய யாதவ வமிசத்துக் கிருஷ்ணனுக்கு நெருங்கிய நண்பன் சாத்தியகி. தாங்கள் அவன் வழிவந்தோர்களே என்று இராஷ்டிரகூடர் தங்களுடைய பிற்கால தஸ்தாவேஜுகளில் கூறிக்கொள்கின்றார்கள். அறிஞர் சிலர், இவர்கள் தெலுங்கு நாட்டு ரெட்டிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறுகின்றனர். மகாராஷ்டிரத்திற்குத் தங்கள் பெயரைச் சூட்டிய க்ஷத்திர வமிசத்தின் ஒரு கிளையினர்கள் இவர்கள் என்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர். அசோகர் காலத்திலேயே இவர்கள் மன்னர்களாய் விளங்கி வந்தார்கள். மற்றுமொரு கொள்கையினர். இவர்கள் இராஷ்டிரம் அல்லது மாகாணப் பொறுப்பேற்றிருந்த தலைவர்களின் வாரிசுகள் என்று கூறுகின்றனர். கீழைத் தக்காணச் சாளுக்கியர்களின் பல குறிப்புகளில் இராஷ்டிரகூடர்கள் குடும்பிகள் (Kutumbins) அல்லது ஆந்திர நாட்டு விவசாயிகள் என்று பல இடங்களில் குறிக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் கன்னட தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என இணைத்துக் கூறப்படுகின்றார்கள். இவர்களுடைய பதிவுகளே இவர்களை லட்டாலூர் (Lattalur) பரம்பரைத் தலைவர்கள் என்று கூறுகின்றன. லட்டாலூர் என்பது நிஜாம் இராச்சியத்திலுள்ள லாட்டூர் (Latur) என்பதுடன் ஒருசேரக் கருதப்படுகிறது. இராஷ்டிரகூடர்கள் திராவிட நாட்டுப் பயிர்த்தொழிலாளர் என்றும், இவர்கள் சாளுக்கிய மன்னர்களிடமிருந்து மாகாணக் கவர்னர் பதவியைப் பரம்பரை உரிமையாகப் பெற்றுப் பின்னர் ஒரு சாம்ராச்சியத்தை நிறுவினார்கள் என்றும் கூறும் செய்தி நம்பத்தகாததென்று கூற இயலாது. அஹமது நகர முஸ்லீம் சுல்தான்களிடம் ஊழியம் செய்துவந்த மகாராஷ்டிர தேஷ்முக்குகள், பிற்காலத்தில் இவ்வாறே ஒரு சாம்ராச்சியத்தை அமைத்தார்கள்.

இராஷ்டிரகூடர்கள் ஸ்தாபித்த சாம்ராச்சியம் தன் உச்ச நிலையில் தெற்கில் கூர்ச்சரம் வடக்கில் மாளவம் பாகல்கண்டிலிருந்து தெற்கில் தஞ்சாவூர் வரையிலும் பரந்திருந்தது. இவர்களின் முன் ஆட்சியாளர்களான சாளுக்கியர்கள், கன்னோசிச் சக்கரவர்த்தி ஒருவரின் படையெடுப்பைத் தடுத்து மட்டும் நிறுத்தினார்கள். ஆனால், இவர்களே, கங்கை ஆற்றிடை நிலப்

பகுதியிலும் உள் நுழைந்து கன்னேசி நாட்டு முதலாம் போஜன் பேரனுன மஹிபாலப் பிரதிஹாரனது ஆட்சிப் பீடத்தையே தாக்கினுர்கள் என்பது கூறப்படுகிறது. ஆனல், கிழக்குத் தக்காணத்தில் கோதாவிரி, கிருஷ்ணு நதிகளின் முகத்துவாரப் பகுதிப் பிராந்தியங்கள் முழுவதும் இவர்களது ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. பின்னர்க் கூறப்பட்ட பகுதி, சாளுக்கிய மரபினரின் சிறிய கிளை வழியினர்களால் தொடர்ந்து ஆளப்பட்டு வந்தது. அராபிய நூலார் இராஷ்டிரகூடர்களை அவர்கள் காலத்தினர்களில் முதன்மையானவர்கள் என்றும், பால்ஹரன் (Vallabharaja) என்ற மாங்கீர் (Mankir) நாட்டுப் பிரிய மன்னனுகிய மானிய கேடம் அல்லது மால்கெட் (Malkhed) நாட்டு இராஷ்டிரகூட மன்னனை உலகப் பெருஞ்சக்கரவர்த்திகள் நால்வருள் ஒருவன் என்றும் உயர்த்திக்கூறியுள்ளனர்; சீனச் சக்கரவர்த்தி, பாக்தாத் காலிபு, கான்ஸ்டாண்டிநோப்பிள் பெருமன்னர் இவர்களுக்கு இணையாக இம் மன்னனை வைத்து எண்ணுகின்றனர். இராஷ்டிரகூடர்கள் கல்வி ஆதரவாளர்கள் முதலாம் அமோகவர்ஷன் என்னும் மன்னன் ஒருவன், புகழ் மிக்க நூலாசிரியன். பெரிய கட்டடங்களையும் இவர்கள் கட்டியுள்ளார்கள். இவர்களுள் இரண்டாம் மன்னனும் தந்திதுர்க்கனுக்கு அம்மானுமான முதலாம் கிருஷ்ணன், எலலோராவிலுளள புகழ் பெற்ற 'கைலாச'க் கோயிலைச் சமைத்தான். முதலாம் கிருஷ்ணனுக்குப் பின் ஆட்சி செய்த இராஷ்டிரகூட மன்னர்களது கால சரித்திரத்தின் சுவை நிரம்பிய பகுதி, அவர்கள் கன்னேசிப் பிரதிஹார மன்னர்களுடன் நடத்திய போர்களை ஒட்டியதாய் உள்ளது. வாதாபி சாளுக்கியர்கள் காஞ்சிப் பல்லவர்களுடன் நடத்திய போர்களால் அமைந்த சரித்திரச் சுவைக்கு ஒப்பாக இதைக் கூறலாம். முதலாம் கிருஷ்ணனின் இளைய மகன் துருவன், வத்ஸராஜப் பிரதிஹாரனைத் தோற்கடித்தும், தர்மபாலன் என்று கருதப்படும் கௌட மன்னன் ஒருவனைக் கங்கை ஆற்றிடைப் பகுதியினின்றும் வெளியேற்றியும் உள்ளான். துருவனுக்கு மகனும் அவன் பின்னர் அரசு எய்தியவனுமான மூன்ரும் கோவிந்தன் ஆட்சியில் இராஷ்டிரகூடர்கள் வெல்வதற்கரியவர்களானுர்கள். அவர்கள் காஞ்சிப் பல்லவ மன்னரிடமிருந்து திறை பெற்றுர்கள்; தங்கள் அரச குமாரன் ஒருவனைத் தென்கூர்ச்சரத்து அரியணையில் அமர்த்திஞர்கள். வத்ஸராஜன் மகன் இரண்டாம் நாகபட்டன் இவர்களிடம் தோல்வியுற்ருன். வங்க நாட்டுத் தர்மபாலனும் அவன் கீழ் அடங்கிய சிற்றரசனுன சக்கராயுதனும் இவர்களின் அடிபணிந்தனரென்பது கூறப்படுகின்றது. அடுத்த மன்னனுகிய முதலாம் அமோகவர்ஷன், நீண்டகால ஆட்சி (கி. பி. 815-877) பெற்றுன். இவன் தன் தலைநகரை நிஜாம் இராச்சியத்திலுள்ள மானிய கேடம் அல்லது மால்கெட்டுக்கு மாற்றினுன். இவன் கோதாவிரி கிருஷ்ணு முகத்துவாரத்திலுள்ள வெங்கி நாட்டுச் சாளுக்கியர்

களுடன் போரில் ஈடுபட்டிருந்தமையால், தன் தகப்பனுடைய வடநாட்டு வெற்றிச் செயல்களைத் தொடர்ந்து முடிக்க இயல வில்லை. ஆனால், இவன் காலத்தில் இராஷ்டிரகூடர்கள் கன்னோசி அரசன் முதலாம் போஜனின் தென்னாட்டு விஸ்தரிப் பைத் தடை செய்வதில் வெற்றி பெற்றார்கள். இவன் தெற்கில் மிகுந்த புகழ் பெற்றிருந்த மன்னர்களுடன் திருமண உறவு கொண்டு இராஷ்டிரகூட மன்னர்களின் நலனைப் பாதுகாத் தான். முதலாம் அமோகவர்ஷனின் கொள்ளுப்பேரனான மூன்றாம் இந்திரன், புகழ் மிக்க தன் முன்னோர்களான துருவன், மூன்றாம் கோவிந்தன் என்பவர்களின் செயலைப் பின்பற்றி கன்னோசி பிரதிஹார மன்னன் மகிபாலனை முரியடித்து அவர்களது தலைநகரைத் தற்காலிகமாகக்கொண்டு அவர்கள் ஆட்சியை முடிவுறச் செய்தான். இவன் மருமகனான மூன்றாம் கிருஷ்ணன், இவ் வழி மன்னர்களுள் கடைசிச் சிறந்த மன்ன னவான். பாகல்கண்டு ஜமுராவிலிருந்து காவிரித் தீரத் தஞ்சாவூர் வரையில் இவன் அரசு விரிந்திருந்தது. கி.பி. 973இல் வாதாபிச் சாளுக்கியர்களின் வழி வந்தோன் என்று கூறிக் கொண்டவனும் மூன்றாம் கிருஷ்ணனின்கீழ்ச் சிற்றரசு செலுத் தியவனுமான இரண்டாம் தைலன் (Taila) என்பவனால் இராஷ்டிரகூட வமிசம் தோற்கடிக்கப்பட்டு வீழ்ச்சியுற்றது.

பிற்காலச் சாளுக்கியர்கள்

நிஜாம் ராச்சியத்திலுள்ள கல்யாணி அல்லது கல்யாண வமிசச் சாளுக்கியமரபை ஏற்படுத்தியவன் இரண்டாம் தைலன். இவன் வழியினர் ஆதித்தியன் வழிவந்த சோழமன்னர்களுடன் அடிக்கடி போரிட்டனர். இச்சோழ மன்னர்கள் பல்லவ மன்னன் அபராஜிதனை முரியடித்தவர்கள். இராஜராஜன், அவன் மகன் இராஜேந்திர சோழன் ஆட்சியின்கீழ்ச் சோழர் வலிமை மிக விரைவில் வளர்ந்தது. சோழர்களும் சாளுக்கியர்களும்தெற்கில் கடும்போர்களில் ஈடுபட்டிருந்தபோது வடவிந்திய அரச வமிசங்கள் கஜினி அல்லது கஸ்னாவின் முகம்மது சுல்தானாகிய புகழ்மிக்க ஹம்மிராவின் (Hammira) படையெடுப்புக்கு ஆற்றாது வீழ்ந்துபட்டன. ஐந்து நதித்தீரத்திலும், கங்கை பிரமபுத்திரா இரட்டை நதித்தீரத்திலும் இஸ்லாமியர்களின் கொடி பறக்க விடப்பட்டது. கஜினிப் படையெடுப்பாளரின் படைகள் கத்திய வாரின் உட்பகுதியுள் நுழைந்து, சோமநாதர் கோயிலைக் கிட்டின. இந்திய வரலாற்றின் புதியதொரு சகாத்தம் ஆரம்ப மாகின்றது.

பின் காஸிம் காலத்திலிருந்தே அண்டைப் பிராந்தியங்களின் மீது சிறு சிறு படையெடுப்புகள் நடந்து வந்தன. பின் வந்த கவர்னர் ஜுனைடு அல்லது ஜுனுய்டு என்பவன், மேலும் தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். (Junaid of Judayd)மர்மாட்-அல்-மண்டல் (மார்வார்) (Marmadal, Mandal மண்டர்? வீரம்காம்? அருகில்) தனுஜ், பார்வாஸ் (புரோச்சு) உஜ்ஜயின், மாலிபா (Malibah—மால்வா, பஹாரிமாட்) அல் பயிலமான் (Al Bailaman-வல்லமண்டலா?) அல் ஜர்ஸ்) (al jurz, Gunash) ஆகியவற்றின் மீது பலத்த படையெடுப்புகள் நடத்தப்பட்டன. இந்திய சாசனங்களின்படி இப்படையெடுப்பாளர்களால் கைவசப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் சிந்து, கட்ச், சௌராஷ்டிரம் அல்லது கத்தியவார், சவோட்டகம் (Chavotak—மேற்கு ராஜபுதனம் அல்லது கூர்ச்சரத்தின் சிற்றரசு), தெற்கு ராஜபுதனம் அல்லது மாளவத்திலிருந்த ஒரு மௌரியச் சிற்றரசு, பீன்மால் அல்லது புரோச்சுச் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள கூர்ச்சரப்பகுதி ஆகிய இவைகள் அடங்கும் எனக் காணப்படுகிறது. அராபியர்களின் முன்னேற்றம் தெற்கில் சாளுக்கியர்களாலும், கிழக்கில் பிரதிஹாரர்களாலும், வடக்கில் கார்க்கோடர்களாலும் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால், கி.பி. 962இல் அல்படிஜின் (Alptigin) என்பவனால்கஜினி இராச்சியம் அமைக்கப்பட்டதும் புதிய ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது.

உதபாண்ட ஷாஹிய வமிசத்தினரின் வீழ்ச்சி

அல்படிஜின் முதலில் மத்திய ஆசியாவின் 'சமனிட்' (Samanid) மன்னர்களின் அடிமையாய் இருந்து வந்தான். ஆனால், ஊக்கம் நிறைந்த அத்தலைவன் காபூல் ராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியை வென்று, கஜினியில் தன் சுயஆட்சியை ஏற்படுத்தினான். அவன் கி. பி. 963இல் இறந்தான். கி. பி. 977 இல் அவனது ஆட்சி அவனுக்கு மாப்பிள்ளையான சபக்டிஜின் கைக்கு மாறியது. அச்சமயம் லாம்கான் அல்லது லாஹ்மன் முதல் காங்கரா வரையிலுள்ள பகுதியினர், வைகண்டைச் (Waihand) சேர்ந்த(உதபாண்டபுரம்) இந்து ஷாஹியவமிசத்து ஜெயபாலன் (Jaipal) ஆட்சியை ஒப்புக்கொண்டிருந்தனர். 'புனிதப்போர்' நடத்தும் பணியில் கஜினிசுல்தான் தன் அரசின் பகுதிகளை ஆக்கிரமித்து வருகிறான் என்பதை இந்து மன்னன் பிரயாணிகளின் செய்தியால் அறிந்தான். இந்த ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு முடிவு காண்பதற்காக அம் மன்னன் கஜினி வரையில் முன்னேறிக் கஜினிக்கும் லாம்கானுக்கும் இடையிலுள்ள 'கூஸக்' (Ghuzak) என்னுமிடத்தில் தன் பகைவனைச் சந்தித்தான். பனிப்புயல் காரணமாக ஜெயபாலன் சிறுமைப்படும்படி ஒரு சமாதானம் செய்துகொண்டான். இதை அவன் விரைவில் மீறினபடியால்,

சுல்தானின் கோபத்திற்கு ஆளானான். சுல்தான் அவனது நாட்டில் புகுந்து, வாளாலும், நெருப்பாலும் பெருஞ்சேதம் விளைத்து, தன் பகைவனின் ஆட்சிக்குட்பட்டலாம்கான் சுற்றுப்புறப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். கி. பி. 977 இல் சபக்டிஜின் இறந்ததும் அடுத்த ஆண்டில் அவன் மகனான புகழ்மிக்க கஜினியின் கைக்கு ஆட்சி மாறியது. கி.பி. 100 இல் இப் புதிய சுல்தான் பெஷாவர் நகருக்கருகில் ஜெயபாலனை நன்கு முரியடித்தான். இந்த அவமானத்தை ஆற்றாத ஜெயபாலன், தீக்குளித்து உயிர்விட்டான். அவன் மகன் ஆனந்தபாலன் (கி.பி. 1002 அல்லது 1003இல் பட்டமெய்தினான். கி.பி. 1006 இல் மூல்தானை முகமது கைப்பற்றினான். எனினும் அந்த நகரத்தைத் தீர்மானமாகக் கீழ்ப்படியும்படி செய்வது கி. பி. 1010 வரையில் தள்ளிவைக்கப்பட்டது. கி. பி. 1009 இல் பிரம்மானந்த பாலன் தலைமை தாங்கிநடத்திய ஆனந்தபாலன் படையை வைகண்டு போரில் முகமது முரியடித்துப் பின்வாங்கிய படைகளை பீமநகர் வரையில் துரத்திச் சென்றான்.

ஆனந்தபாலன் உப்பு மலைப்பிராந்தியத்தில் (Nandana) இருந்துகொண்டு எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தான். அவனுக்குப் பின்னர் இந்த எதிர்ப்பைத் திரிலோசனபாலன் நடத்தினான். அவனுக்கு உறுதுணையாகக் காஷ்மீர மன்னன் சங்கிராமராஜா உதவினான். முடிவில் அவன் காலிஞ்சர் மன்னர் சாந்தலருடனும் மத்திய இந்திய மன்னர்களுடனும் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்தப்பட்டான். ஆனால், அவன் மறுபடியும் ராம் கங்கா என்றும் சிலரால் கருதப்படும் ருஹட் (Ruhid) நதிக்கரையில் தோற்கடிக்கப்பட்டான். கி.பி. 1021—1022 இல் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான். கி. பி. 1026 இல் அவனுக்குப் பின் பட்டம் பெற்ற அவன் மகன் பீமன் கொலை செய்யப்பட்டதும், அந்த வமிசம் முடிவுற்றது. இந்தப் படையெடுப்பாளர்களை முழு மூச்சுடன் எதிர்த்தும் தங்கள் இரத்தத்தை நீர்போலப் பெருக்கியும் புகழ்பெற்ற இந்த வமிசத்து அரசர்களின் தீரத்தை அல்பரூனியும் கல்ஹணரும் ஒருசேரப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

பஞ்சாபில் பெற்ற வெற்றி மாலைகளுடன் முகமது அமையவில்லை. கி. பி. 1014 இல் அவன் தானேசுவரத்தை வென்றான்; தொடர்ந்த பல ஆண்டுகளாகக் காஷ்மீரப் பள்ளத்தாக்கைக் கைப்பற்ற வீண் முயற்சி செய்தான். மதுராவில் உள்ளகோயிலையும் அவன் எரித்தான். கி. பி. 1018இல் கன்னோசியை முற்றுகையிட்டுச் சூறையாடிப் புகழ்பெற்ற பிரதிஹார வமிசத்தினரை

வேரற்றுப் போகும்படி செய்தான். 1022—1023 இல் குவாலியரும் காலிஞ்சரும் பணிந்ததை அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். கி. பி. 1025 இல் கத்தியவாரிலுள்ள சோமநாதத்தின்மீது அவனது புகழ்மிக்க படையெடுப்பை மேற்கொண்டான், 1026 இல் அழியாப் புகழ் பெற்ற சோமநாதபுர ஆலய-வீழ்ச்சி பஞ்சாபில் ஹிந்து ஷாஹிய வமிசத்து வீழ்ச்சியோடு உடன் நிகழ்ந்தது. நான்காண்டுகளுக்குப் பின்னர்ச் சுல்தான் மரணமடைந்தான்.

முகமதுவின் படையெடுப்புகள் யாவும் கொள்ளையடிக்கும் நோக்கத்துடன் நடைபெற்றன. கடினமான அவன் படையெடுப்புகளின் நிரந்தரமான விளைவுகள் பஞ்சாபு, சில வடமேற்கு எல்லைப்புறப் பகுதிகள், இந்து ஷாஹியர் இராச்சியத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டதும் இந்தப் படையினரிடமிருந்த அஞ்சாமையைக் குலைத்ததுமாகும். பிரதிஹார மன்னர்களின் பரம்பரைச் சொத்தைத் தங்களிடையே பகிர்ந்துகொள்ள முயன்ற இராஜபுத்திர மன்னர்களின் மனத்தில் தீவிரமான எண்ணத்தையும் முகமதுவின் படையெடுப்புகள் விளைவித்திருக்க வேண்டும். கி. பி. 1030-க்கும் 1192-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அதாவது மகமது மரணமடைந்ததிலிருந்து அரசியல் வானில் மகமது கோரி தோன்றும் வரை இந்தியாவின் உள்நாட்டுப் பகுதிகளை ஆண்டுவந்த இந்து மன்னர்கள், அந்நியர் படையெடுப்புகளின் தொல்லை இன்றி இனிது வாழ்ந்தார்கள். கஜினிச் சுல்தான்கள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகச் சிற்சில சமயங்களில் சில பகுதிகளின்மீது படையெடுத்துத் துன்பம் விளைத்தார்கள். ஒரு சமயம் அவர்களுள் பெருந்தலைவன் ஒருவன் காசி வரையில் படையெடுத்து அந்தப் புனித நகரை அழித்தான். இருப்பினும் அவர்களால் பெரிதாக ஒன்றும் சாதிக்க இயலவில்லை. அவர்களது மூர்க்கமான படையெடுப்புகளால் விளைந்த பீதி மட்டும் நிலையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது.

விக்கிரமாதித்த மரபை மீண்டும் தோற்றுவித்தல்

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பெரும்பகுதியிலும் நிலவிய நிலைமை, ஆறாம் நூற்றாண்டில் நிலவிய நிலைமையை ஒவ்வாமலிருக்கவில்லை. புத்தகுப்தனுக்குப் பின் குப்த சாம்ராச்சியம் வீழ்ந்தது போல, பழமையான பிரதிஹாரர்கள், பாலர்களின் வமிசமும் சிதறுண்டு வீழ்ச்சியுற்றன. இந்துஸ்தானத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு, குப்த வமிசத்துச் சிற்றரசர்களின் பணியாயிற்று. இவர்கள் தனித்தனி சுய ஆட்சியை அங்கு ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். ஹூணர்களின் படையெடுப்பை விரட்டியடித்துத் தன் குடும்ப எதிரிகளைத் துரத்திய அவன் பேரனுடைய தீர உதாரணத்தையும் பின்பற்றிப் புதிதாக ஆட்சி அமைத்த மன்னர்களிடையே ஊக்கம் பிறந்திருக்கவேண்டும். சேதி

நாட்டுக் காங்கேய தேவன், மாளவ நாட்டுச் சிந்துராஜா, கல்யாண திரிபுவன மல்லன் ஆகிய இவர்கள் தங்களைப் புதிய விக்கிரமாதித்தர் அல்லது சாகசாங்கர் என்று கூறிக்கொண்டார்கள். இப் புதிய எழுச்சியின் வேகத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் வகையிலேதான் கோழை நெஞ்சங்கொண்ட பிரதிஹார மன்னன் இராச்சிய பல்லவன் கச்சபகாத (Kschchapahata) தலைவனும் 'வித்தியாதர தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய ஊக்கமுடையவனால்' கொலை செய்யப்பட்ட செய்கையும் திருப்புவன மல்லன் ஆறும் விக்கிரமாதித்தன் சக சகாத்தத்தை ஒழித்து ஒரு புதிய தேசீய சகாத்த அடிப்படையில் கணக்கிட முயன்றதும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், பிரதிஹார மன்னர்களின் பிரதிநிதித்துவங்கொண்ட இராச்சிய-பாலன் விவகாரமும் தன் சகோதரனுக்கு எதிராகப் போரிட்ட திரிபுவன மல்லன் விவகாரமும் இந்து மன்னர்களின் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே பகை பூண்டு, போர்களை விளைத்து வலிமையற்று, நாட்டின் நெருக்கடிக் காலங்களில் ஒருமனப்பட்டுச் செயலாற்ற முடியாதவர்களானார்கள். மேற்கு, மத்திய ஆசியப் பகுதிகளில் அக் காலத்தில் ஊக்கமூட்டிச் செயலாற்றும்படி தூண்டிய புதிய வேகத்தின் விளைவுகள் இந்துக்களுக்கு இல்லாமல்போயிற்று.

கூர்ச்சரத்தின் சாளுக்கிய அல்லது சோளங்கி மன்னன் முதலாம் பீமன் புனித சோமநாதர் கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல்போயிற்று. படையெடுப்பாளர்கள் திரும்பிச் சென்றதும் துருக்கியர்களால் அழிக்கப்பட்ட கோயிலைப் புதுப்பிக்க முயன்றான்; முன்னர் மரத்தினாலும் செங்கற்களாலும் அமைத்த கோயிலுக்குப் பதிலாகக் கற்கோவிலொன்று கட்ட ஆரம்பித்தான். அவனுடைய படைத்தலைவர் விமலர், விமலவஸாகி என்ற கீர்த்தி வாய்ந்த ஆபுமலைச் சமணக் கோயிலைக் கட்டினான். பீமனுக்குப் பின்வந்தோர் குறிப்பாகச் சித்தார்த்த ராஜபாலன் என்பவர்கள் - காலத்தில் இன்னும் பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. படையெடுப்பாளர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதில் முதலாம் பீமனைவிட மிக்க திறமை பெற்றவர்களாய் விளங்கியவர்கள் இரண்டாம் மூலராஜனும், சோளங்கியும், விரதவல வாகேலனும் (Viradavala Vaghela) ஆவார்கள். விரதவலனின் உத்தியோகஸ்தர்களான வஸ்துபாலனும் தேஜபாலனும் சதுரஞ்சகிர்னாரிலும் ஆபுவிலும் கோவில்களைக் கட்டித் தங்கள் பெயர் நிலைத்திருக்கும்படி செய்துள்ளார்கள். நாள் செல்லச்செல்லத் துருக்கிய ஆக்கிரமிப்பால் ஏற்பட்ட பகைமை உணர்ச்சி ஒரு சிறிதளவு மங்கியது. கூர்ச்சர மன்னன் அருச்சுனன் ஆர்மஸ் நாட்டு முஸ்லீம் கப்பல் சொந்தக்காரன் ஒருவன் கட்டிய மசூதிக்கு மானியம் அளித்ததுடன் சில பண்டிகைகள் நடைபெறப் பண உதவியும் அளித்

தான். சோமநாதபுரத்து முஸ்லீம் சாதியினர் பராமரிப்பில் உபரி யாகும் தொகை புனித மெக்கா, மெதினு நகரங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டிருந்தான். கி. பி. 1297இல் கூர்ச்சரம் டில்லிச் சுல்தான் அலாவுதீன் கில்ஜியின் வசமாயிற்று.

சபக்டிஜின் காலத்தில் மாளவ நாட்டுப் பரமாரர்களின் ஆட்சி புகழ்பெற்ற முஞ்சன் வசமிருந்தது. இவன் கவிஞர் பலரை ஆதரித்தான். தக்காணத்துச் சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் தைலன் இவனது அதிகாரத்தைச் சிதைத்தான். இவனுக்குப்பின் பட்டமெய்திய இவன் சகோதரன் சிந்துராஜன், தன்னை நவசாகசாங்கன் அதாவது புதிய சாகசாங்கன் அல்லது விக்கிரமாதித்தியன் என்று வழங்கிக்கொண்டான். இவனுக்குப் பின் ஆண்டவனும் இவன் மகனுமான போஜன், துருஷ்கர் அல்லது துருக்கியர்களை வென்றதாகக் கூறிக்கொள்கிறன். கூர்ச்சர ராஜதந்திரிகள் பல கோயில்கள் கட்டியதன்மூலம் தங்கள் பெயர்களை நிலைத்திருக்கும்படி செய்தது போலவே, இவனும் கல்விக்கு ஆதரவு அளித்துத் தன் பெயரை நிலை பெறும்படி செய்தான். இவன் நாவன்மை படைத்த கலைஞன். பல விஷயங்களைக் குறித்தும் இவன் நூல்கள் எழுதியுள்ளான். அவற்றில் செய்யுள்கள், கவிகள், அரசியல், தத்துவம், வான சாத்திரம், சிற்பக்கலை இவை அடங்கும். சம்ஸ்கிருதக் கல்வி அபிவிருத்திக்காக ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்தினுன். கோயில் கள் கட்டுதல், சம்ஸ்கிருத மொழி வளர்த்தல் ஆகியவை இவனுடைய சாதாரணத் திட்டங்களின் ஒரு பகுதியாகத் தோன்றுகின்றது. இந்தச் செயலைப் பெரிக்கிளிஸ் முயற்சியுடன் ஒப்பிடலாம். பாரசீகர்களின் படையெடுப்புகளுக்குப் பின் அழிந்துபோன கிரேக்கக் கோயில்களையும் கிரேக்க மொழிப் பண் பையும் சீர்தூக்கியமைக்கப் பெரிக்கிளிஸ் முயன்றதைப் போலவே இவனும் சம்ஸ்கிருத மொழியையும் அழிந்துபோன கோயில்களையும் சீர்படுத்த முயற்சி செய்தான். போஜனைப் பின் பற்றி அவனுக்குப் பின்வந்த இந்து அரசியலார் செயலாற்றி னர். சிறப்பாக விஜயநகர மன்னர்கள் போஜனின் உதாரணத் தைப் பின்பற்றினுர்கள்.

ஜெஜாகபுக்தி அல்லது பண்டல்கண்டு சந்தலர்கள் தங்கன், கண்டன், வித்தியாதரன் ஆகியவர்களின் தலைமையில் உதபாண்ட ஷாஹிகளுக்கு உதவ முயன்ருர்கள். ஆனல் அவர் களது முயற்சி பயனற்றுப்போயிற்று. இந்தியப் படையினரின் மதிப்பைத் திரும்பப் பெறும்பொருட்டு வித்தியாதரன் மாளவ

நாட்டுப் போஜன் காலசூரி அரசன் இவர்களுடன் சேர்ந்து பல சீரிய திட்டங்களை வகுத்திருந்தான். ஆனால், அவன் வமிசத்தாரின் வலிமை விரைவிலேயே குன்றியது. பதினொன்றும் நூற்றாண்டு முடிவு ஆண்டுகளில் கீர்த்திவர்மன் மற்றும் சந்தலன் காலத்தில் ஒரு புதிய எழுச்சி இருந்தது. ஆனால், அவனுக்கும் பின்வந்த மன்னர்கள் அவனைப்போன்ற ஆற்றல் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களுள் ஒருவனான பரமர்த்திதேவன் டில்லி ஆஜ்மீரை ஆண்ட சௌகவமிசத்து மூன்றும் பிருதிவிராஜனிடம் தோல்வியுற்றான். கி.பி. 1202இல் குத்புதீன் ஐபெக்கு என்பவன் சாந்தலர்களின் வலிமையைச் சிதற அடித்தான். தங்கள் காலத்துக் குஜராத்து மாளவநாட்டு அரசவமிசத்தினரைப் போன்று சந்தல அரசர்களும் புனருத்தாரணம் செய்வதில் ஊக்கம் காட்டி கஜுரகோவில் (Khajuraho) கோவில் கட்டினார்கள். கீர்த்திவர்மன் சபையை அலங்கரித்த கிருஷ்ணமிஸ்ரர் போன்ற புலவர்களை ஆதரித்தார்கள்.

காலசூரி மன்னர்களான காங்கேயதேவனும், அவன் மகன் இலக்ஷ்மிகர்ணனும் அரசியல் விஷயத்தில் மிக முக்கியமான பங்கு கொண்டார்கள். முன்னரே கூறியபடி காங்கேயதேவன் விக்கிரமாதித்தன் என்ற பட்டம் வகித்துத் தன் பாதுகாப்பில் புனித நகரங்களான அலகாபாது, காசி ஆகியவற்றையும் வைத்துக்கொண்டான். இலக்ஷ்மிகர்ணன் தென்தோவாபு பகுதிகளைத் தன ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு ஹர்ஷன், முதலாம் போஜன் என்பவர்கள் காலத்துப் புகழைத் திரும்பப்பெற முயன்றான்; திருமண உறவுகள்மூலம் வங்காள மன்னர்களுடன் நட்புரிமை கொண்டு கலிங்கம்வரை தன் படையெடுப்பை நடத்தினான். அவன் மட்டும் நீண்டநாள் வாழ்ந்திருந்தால், வடவிந்தியாவின் சிதைந்த அரசியலைச் சீர்படுத்தித் துருக்கர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தகுந்த தடை செய்திருப்பான். ஆனால், கூர்ச்சரம், மாளவம், பந்தல் கண்டு தக்காண மன்னர்கள் அவனுடன் பகைமைகொண்டு, ஒன்றுசேர்ந்து அவனை மாய்த்தார்கள். அவனுடைய மகனும் பேரனும் ஆட்சி செலுத்திய காலத்தில் காலசூரிகள் இன்னமும் போதிய வலிமை பெற்றிருந்தார்கள். ஆனால், மத்திய தேசத்து (மேல் கங்கைச் சமவெளி) ஆதிக்கம் மிகுவிரைவிலேயே புகழ்மிக்க காகதவால (Gahadavala) வமிசத்தினர் கைக்கு மாறியது.

காகதவால மரபின் ஸ்தாபகன் சந்திரதேவன். அவன் பதினொன்றும் நூற்றாண்டின் முடிவில் பட்டம் பெற்றான். அவன் பேரன் கோவிந்தசந்திரன், மத்திய தேசத்தின் உண்மையான

மன்னனுய் அரை நூற்ருண்டுக் காலம் விளங்கினன். கி.பி. 1104 முதல் 1114வரை பட்டத்து இளவரசனுயும், பிறகு கி. பி. 1114 முதல் 1154 வரை அரசனுயும் விளங்கினன்; இக்காலத்து மத்தியப் பிரதேசம், பீஹார் இராச்சியங்களைக்கொண்டதொரு விலாசமான சாம்ராச்சியத்தை அமைத்தான். துருக்கியர் படையெடுப்புகளினின்றும் ஜெதவனம் (வடக்கு அயோத்தி), காசி முதலிய பௌத்த இந்து சமயப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களையும் வெற்றிகரமாகப் பாதுகாத்தான். டில்லியிலும் ஆஜ்மீரிலும் தலை நகரங்கள் அமைந்த போட்டி அரசியலை மேற்கில் நான்காம் சௌக வமிசத்து விக்கிரக ராஜா என்பவன் தோற்றுவித்தான். டில்லி நகரம் தோமரத் தலைவன் ஒருவனுல் பதினென்ரும் நூற்ருண்டின் மத்தியில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடும். இவர்களிடமிருந்துதான் புகழ்பெற்ற இத் தலைநகரைச் சௌகர்கள் பெற்றிருக்கவேண்டும். நான்காம் விக்கிரகராஜனின் மருமகனை மூன்ரும் பிருதிவிராஜன் என்பவன் கோவிந்தன் சந்திரனின் பேரனுகிய ஜெயசந்திரனுடன் (ஜெயசந்த்) கை கலந்தான். சௌகர்களுக்கும் காகதவாலர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பகைமை இவ்விரு வமிசத்தினரையும் வலியிழக்கும்படி செய்தது. ஆப்கானிஸ்தானத்திலுள்ள கூர்ப் பிரதேசத்தில் வலிமை பெற்று வந்த புதியதொரு பெரு வெள்ளம் இவர்களை அடித்துக்கொண்டு போயிற்று.

பிற்காலப்பாலர்கள், சேனர்கள் ஆட்சியில் வங்காளம்

கால சூரிகளாலும் முற்கால காகதவாலர்களாலும் ஒரு நூற்ருண்டுக் காலத்திற்கு மேலாக மத்தியதேசம் வடமேற்கிலிருந்து ஏற்பட்ட பல தொடர்ச்சியான படையெடுப்புகளினின்றும் பாதுகாக்கப்பட்டது. கிழக்கு இந்தியாவின் வமிசங்கள் பல வகையான இன்பதுன்பங்களை அடைந்து வந்தன. பாலர் ஆட்சி, கி. பி. 1026-க்குப் பின்வரை கௌட வமிசத்துப் பால சக்கரவர்த்திகளின் பெயரைத் தொலைவிலுள்ள காசியிலும் பரப்பி, மக்களிடை ஓர் ஆவேசத்தை ஏற்படுத்தியது. பின்னர்ப் பல ஆண்டுகளாகப் பால வமிசத்தினர் சேதிநாட்டுப் பெருவேந்தன் இலக்ஷ்மிகர்ணனுடன் திருமண அடிப்படையில் உறவு கொண்டனர். கௌட சாம்ராச்சியத்திற்கு ஏற்பட்ட பெரியதொரு தீங்குடன் இலக்ஷ்மிகர்ணன் மறைவும் பெரும்பாலும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தது. வடக்கு வங்காளத்தில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக் குழப்பம் ஒன்று பாலர்களை வரேந்திரியிலிருந்து (Varendri) விரட்டியது, தர்ம பால வமிசத்தினரின் வலிமை இராஷ்டிரகூடர்களின் துணையுடன் இராமபாலனுல்

மீண்டும் உயிர்பெற்று விளங்கியது. ஆனால், புத்துயிர்பெற்ற இவ்வமிசம் நீண்டகாலம் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. தக்காணத்திலிருந்து வந்த புதிய வமிசத்தினன் விஜயசேனனால் வங்காளத்தில் இது வீழ்ச்சியுற்றது. உள்நாட்டுத் தலைவர்களுக்கும் வெளிநாட்டு இராணுவத் தலைவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சண்டை, வங்காளத்தில் பின்னவரது வெற்றியில் முடிவடைந்தது.

வெற்றி பெற்றவன் சேனவமிசம் என்ற புதிய வமிசத்தை ஏற்படுத்தினன். இப் புதிய மன்னனின் முன்னோர்கள் தக்காணத்திலுள்ள கர்நாடகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் மேற்கு வங்காளத்தில் சிறிய அரசு ஒன்றை ஏற்படுத்தினர்கள். சமந்தசேனன் காலத்தில் அது முக்கியம் பெற்றது. சமந்தசேனன் தென்னாட்டு உறவினர்களுடன் சிறிது தொடர்பு வைத்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அவனுக்குப்பின் பட்டம் பெற்றவன் ஹேமந்த சேனன். ஹேமந்த சேனன் மகன் விஜயசேனன், புகழ்மிக்க சூரர்களுடன் நட்புறவு கொண்டு, தன் வமிசத்துச் சுய ஆட்சியை நிலைநாட்டினன். பாலவமிசத்து வழித்தோன்றலான கௌட மன்னனையும், வட பீகார், அஸ்ஸாம், ஒரிஸ்ஸா மன்னர்களையும் அவன் அடி பணியச் செய்தான்; மேற்கு வங்காளத்தில் விஜயபுரம் என்ற புதிய நகரை உருவாக்கினன். இது சேன வமிசத்தினரின் தலைநகரமாகியது. யாதவர்களிடமிருந்து வென்றதாகக் கருதப்படும் கிழக்கு வங்காளத்து விக்கிரமபுரம் அவர்களது இரண்டாவது தலைநகரமாய் விளங்கியிருக்கலாம். சேனமன்னன் அடிக்கடி இந் நகருக்கு விஜயம் செய்து இதைச் சிறப்பித்துள்ளான்.

விஜயசேனன் மைந்தனும் அவனுக்குப்பின் ஆட்சி பெற்றவனுமான பல்லால சேனன் வங்கநாட்டுப் பழங்கதைகளில் குலினிஸம் என்ற பிரபு வமிசத்தைத் தோற்றுவித்ததாகப் புகழப்படுகிறன். மேலும், புகழ்பெற்ற தனசாகரம், அற்புத சாகரம் என்னும் இரண்டு நூல்களை எழுதிய ஆசிரியனும் இவனே என்று கூறப்படுகிறது.

கி. பி. 1178-1179, அல்லது கி. பி. 1184-85இல் பல்லாலன் மகன் இலக்ஷ்மணசேனன் ஆட்சிக்கு வந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. வேறு அறிஞர் சிலர், அவன் பட்டம் பெற்றதை இன்னும் முன்னதாகக் கூறுவதுடன் கி. பி. 1119இல் ஆரம்பித்த இலக்ஷ்மணசேன சகாத்தத்தைத் தொடங்கியவனும் அவனே என்றும் கருதுகின்றனர். கலிங்கத்தில் உள்ள ஒரு மாவட்டத்திற்கு இராஜப்பிரதிநிதி அல்லது இராணுவ அதிகாரியாய்

இருந்து அவன் ஆட்சி செய்வதில் அனுபவம் பெற்றதாகத் தோன்றுகிறது. அவன் பட்டத்திற்கு வந்ததும் பெரிய வெற்றியாளனாகவும் கல்வி ஆதரவாளனாகவும் புகழ்பெற்றான். தெற்குப் பெருங்கடல் வரையில் அவன் வெற்றி கொண்டதாகவும், காமரூபத்தை அடிபணிய வைத்ததாகவும், காசி மன்னனைத் தோற்கடித்ததாகவும் தன்னைக் கூறிக்கொள்கிறான். அக்காசி மன்னன், கன்னோசியின் காகதவால மன்னனேயன்றி வேறல்லன். அவன் சபையை அலங்கரித்த புலவர்களுள் மிக்க புகழ்படைத்தவர் கீதகோவிந்தம் இயற்றிய ஜெயதேவரும், பவனதூத ஆசிரியர் தோயி (Dhoyi)யும் ஆவர். பின் கூறப்பட்ட நூலில் சேன வமிசத்துத் தலைநகர் பற்றிய சுவையான வருணனை காணப்படுகிறது. காகதவாலர்கள் அமைத்த அணைச்சுவர் உடைக்கப்பட்டதும், முஸ்லீம்கள் படையெடுத்து உள் நுழைவதைச் சேன மன்னர்கள் தடுத்து நிறுத்தத் தவறிவிட்டார்கள். இலக்ஷ்மண சேனன் என்று கருதப்படும் இலக்ஷ்மணய்யராயன் என்பவன், முன்னேறிவரும் மாலிக்கு இக்தியாருதீன் மகமது கல்ஜியின் படைகளின் வலிமைக்கு ஆற்றாது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் அல்லது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஓடவேண்டியதாயிற்று. அவன் மக்கள் விஸ்வரூப சேனனும், கேசவ சேனனும் 'கார்க்க யவனர்'களுடன் அதாவது காபூல் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து படையெடுத்த முஸ்லீம்களுடன் போரிட்டுப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையிலும் தங்களுடைய சுய ஆட்சியைக் கிழக்கு வங்காளத்தில் காப்பாற்றி வந்தார்கள்.

பிற்காலச் சாளுக்கியர்களும் சோழர்களும்

கி. பி. 973 முதல் கி. பி. 1190 வரையில் சிறிது கால இடைவெளியுடன் சேனர்களின் தாயகமான கர்நாடகம் இரண்டாம் தைலனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சாளுக்கியக் குடும்பத்தினரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. கஜினித் துருக்கியர்களிடமிருந்து இந்தியாவின் வடமேற்கு வாயிலைக் காத்து வருவதில் ஷாஹி உதபாண்டர்கள் முயன்று வந்த நேரத்தில் சாளுக்கியர்கள் மாளவ நாட்டுப் பரமாரர்களுடனும் தஞ்சைச் சோழர்களுடனும் கடும் போர்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். தங்கள் முன் ஆட்சியாளர்களான இராஷ்டிரகூடர்களைப் போன்று அவர்கள் அந்நியப் படையெடுப்பாளர்களுக்கு நிச்சயமாக உதவினார்கள் என்று தோன்றவில்லை. முதலாம் இராஜராஜன், அவனது புகழ்மிக்க மகன் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் ஆகியவர்கள் தலைமையில் சோழர்கள் இக்காலச் சென்னை இராஜதானி முழுவதையும் தங்கள் ஆட்சிக்குட்படுத்தினார்கள். இராஜேந்திரனின் படைத்

தலைவர்கள் கங்கைக்கரை வரையில் தங்கள் படையை நடத்திச் சென்றார்கள். சோழக் கப்பற்படைத் தலைவர்கள், கடல் கடந்து, இலங்கை, நிக்கோபார்த்தீவுகள், மலேயாத் தீவுகளின் பகுதிகள், ஆர்ச்சிபிலாகோ என்னும் இடங்களிலெல்லாம் சோழ ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். வங்காள மன்னன் முதலாம் மஹிபாலனை இராஜேந்திர சோழன் நன்றாக முரியடித்தான். தக்காணப் பீடபூமி முஸங்கி சாளுக்கியமன்னனையும் வென்றான். சாளுக்கியப் படையினரின் தன்மானத்தை ஓரளவிற்குச் சோமேசுவர ஆகவமல்லன் கொப்பம் போரில் காப்பாற்றினான். ஆயினும், முதலாம் இராஜேந்திர சோழ மன்னன் மகனிடம் கூடல் சங்கமத்தில் நடந்த போரில் கடுந்தோல்வி பெற்றான். பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முதற்காலப் பகுதிவரை தக்காணத்து ஆதிக்கம், ஆகவமல்லன் இரண்டாம் மகன் ஆறாம் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் மகளுக்கும் பிறந்த இராஜேந்திர சோழன் (III) முதலாம் குலோத்துங்கனுக்கும் இடையில் பங்கிடப்பட்டது. முன்னரே கூறப்பட்டபடி ஆறாம் விக்கிரமாதித்தன் ‘சக’ ஆண்டுக் கணக்கீட்டுக்குப் பதில் புதிய சகாத்தத்தை நிறுவினான். அவனுடைய உதாரணத்தைக் கூர்ச்சர மன்னன் சித்தராஜ ஜெயசிம்மனும் கௌட சேனர்களும் பின்பற்றினார்கள். ஆறாம் விக்கிரமாதித்தன் ஆட்சி இந்து சட்ட முறைக்கு விளக்கமாய் அமைந்தது. பெரிய சட்ட நிபுணரான விஞ்ஞானேஸ்வரர் ஒரு சட்டத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். சாளுக்கியர் அரசவையில் செய்யுள் செய்வதும் போற்றப்பட்டது. நற்புகழ் பெற்ற பில்ஹணர், ‘விக்கிரமாங்கதேவ சரித்திரம்’ அல்லது ‘விக்கிரமாதித்தனின் அருஞ்செயல்கள்’ என்ற சரித்திரத்தை எழுதித் தம் ஆதரவாளனுடைய அருஞ்செயல்களை நினைவுகூரும்படி செய்தார். ஆறாம் விக்கிரமாதித்தன் மகனும் அவனுக்குப் பின் ஆட்சி பெற்றவனுமான மூன்றாம் சோமேஸ்வரனும் புகழ்மிக்க எழுத்தாளனாய் விளங்கினான்.

மூன்றாம் சோமேஸ்வரன் இறந்த சிறிது காலத்திற்குப் பின் கல்யாண சாளுக்கியர்களின் ஆதிக்கம் பிஜ்ஜல கால சூரியனாலும், அவன் மகனாலும் தாற்காலிகமாக மங்கும்படி செய்யப்பட்டது. கி. பி. 1190-க்குப் பிறகு கல்யாண சாம்ராச்சியம் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. அவற்றுள் ஒன்று, யாதவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தேவகிரி இராச்சியம், காகதீயர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்ட வாரங்கல் அரசு, மூன்றாம் ஹொய்சலர்களால் ஆளப்பட்ட துவாரசமுத்திரம் ஆகும். இராஜேந்திர சோழ குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு சோழ சாம்ராச்சியமும்

க்ஷீணித்தது. சோழர்களது அரசின் தென்பகுதி பாண்டியர்களின் கைவசமாயிற்று; தாயகப் பகுதிகள் ஹொய்சலர், காகதீயர் முதலிய அரசர் சிலரின் போர்க்களமாயின. முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் வெற்றி கொண்டதும் கோதாவிரிக்கும் கங்கைக்கும் இடைப்பட்ட நாட்டில் கலிங்கமும் ஒரிஸ்ஸாவும் கொண்ட கீழைக் கங்கர்களின் சாம்ராச்சியம் தோன்றியது.

சோழ சாளுக்கியப் பெருமன்னர்களின் பின் ஆண்டவர்கள்

சுய ஆட்சி கொண்ட தேவகிரி யாதவ அரசு பில்லமன் என்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டுத் தக்காணத்தில் முதன்மை வாய்ந்த அரசாக அவன் பேரன் சிங்கணனால் உயர்த்தப்பட்டது. கல்வி ஆதரிக்கப்பட்டது. பாஸ்கராசாரியாரின் வான சாஸ்திர நூல்களைக் கற்பிப்பதற்காக வானசாத்திரக் கல்லூரி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிற்கால யாதவ மன்னர்கள் ஆட்சியிலேதான் புகழ்மிக்க ஹேமாத்திரி, போபதேவர் (Bopadeva), ஞானேஸ்வரர் என்பவர்களின் அழியாப் படைப்புகள் தோன்றின. கௌதமி புத்திரனும் இரண்டாம் புலகேசியும் முன்பு தக்காணத்தைக் காத்ததுபோலத் தேவகிரி மன்னர்கள் தக்காணத்தை வடநாட்டுப் படையெடுப்பாளரிடமிருந்து காப்பதில் போதிய வலிமை பெற்றிருக்கவில்லை. கி. பி. 1294இல் அல்லாவுதீன் கில்ஜியின் படைகள் தேவகிரியின்மீது பாய்ந்து, யாதவ மன்னன் இராமச்சந்திரனிடமிருந்து பெருந்தொகையை வற்புறுத்திப் பெற்றன. கி. பி. 1305—1307இல் மறுபடியும் மாலிக்காபூர் யாதவ நாட்டின்மீது படையெடுத்து, அதன் மன்னனை மிகுந்த திறைப்பணம் செலுத்தும்படி வற்புறுத்தினான். கி. பி. 1312இல் இராமச்சந்திரன் மகன் கொல்லப்பட்டான். அவன் மாப்பிள்ளை கி. பி. 1317இல் உயிருடன் தோலுரிக்கப்பட்டான். மகாராஷ்டிரத்தில் இந்துக்களின் ஆட்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டுவரை அது தலையெடுக்கவில்லை.

இரண்டாம் புரோலராஜா தலைமையில் காகதீயர்கள் ஆதிக்கம் பெற்றார்கள். அவன் பேரனான கணபதி தெற்கில் காஞ்சிபுரம் வரையில் தன் ஆட்சியைப் பரப்பினான். கணபதியின் மகள் ருத்திரம்மாளின் ஆட்சியில் இராச்சியம் சிறந்தோங்கியது. வெனிஸ் நாட்டுப் பிரயாணியாகிய மார்க்கோபோலோ அவளைப் பாராட்டி எழுதியுள்ளார். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இவ் வமிசத்தினரின் ஆதிக்கம் டில்லிச் சுல்தான்களால் அழிக்கப்பட்டது.

விஷ்ணு வர்த்தனன், அவன் இரண்டாம் பேரன், வீரபல்லாலன் இவர்கள் ஆதிக்கத்தில் துவாரசமுத்திர ஹொய்சலர்களின் ஆட்சி பெருஞ்சத்தி பெற்றது. பிற்கால மன்னர்கள் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியைத் தங்கள் ஆட்சிக்குட்படுத்தினுர்கள். இவ்வமிசத்தின் புகழ்பெற்ற கடைசி அரசன் மூன்ரும் வீர பல்லாலன், அல்லாவுதீன் கில்ஜியின் தளகர்த்தன் கபூரிடம் பல தோல்விகளை அடைந்தான். கடைசியாகச் சற்றேறக் குறையக் கி. பி. 1342இல் உயிரிழந்தான்.

பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டில் தமிழகத்தில் தலைசிறந்த அரசாயும் பன்னுட்டு வாணிகக் கேந்திரமாயும் விளங்கிய பாண்டிய இராச்சியம் பதினுன்காம் நூற்ருண்டு ஆரம்பத்தில் கபூரால் வெல்லப்பட்டது. ஒரு சிறிது கால முஸ்லீம் ஆட்சிக்குப் பின்னர் அது விஜய நகர சாம்ராச்சியத்துடன் ஒன்றுபட்டு விட்டது.

அநந்தவர்மன் சோடகங்கன் ஆட்சியின்கீழ் ஒரிஸ்ஸா வலிமை பெற்ற இராச்சியமாய் விளங்கியது. அவன் சந்ததியார்கள் வங்காள முஸ்லீம் வெற்றியாளர்களிடமிருந்து தங்கள் அரசை ஓரளவு வெற்றியுடன் பாதுகாத்தார்கள். கி.பி. 1434இல் புகழ் பெற்ற கபிலேந்திரனுல் கங்கை வமிசம் முடிவு எய்தியது. கி, பி. 1568 இல் முஸ்லீம்களால் ஒரிஸ்ஸா முடிவாக வெல்லப் பட்டது.

வடநாட்டு இராஜபுத்திர வேந்தர்களைப் போன்று தென்னிந்திய அரசர்களும் படையெடுப்பினரை ஒருமுகமாக ஒற்றுமைப்பட்டு எதிர்க்க இயலாமல், ஒருவர் பின் ஒருவராக வீழ்ச்சியுற்றுர்கள். துங்கபத்திரா நதிக்கும் கிருஷ்ணு நதிக்கும் அப்பாலிருந்த இந்துக்கள் மட்டும் ஹரிஹரர், புக்கர் என்பவர்கள் தலைமையில் ஒன்றுபட்டுப் பல நூற்ருண்டுகளாக இந்தியாவின் தொலைத் தென்பகுதியில் தங்கள் சுய ஆட்சியைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள்.

14. குப்தப்பேரரசர் அவர் சந்ததி யார்கள் கால இந்திய நாகரிகம்

ஆட்சி முறை

குப்தர், அவர் சந்ததியார்கள் ஆட்சியில், கோனாட்சியற்ற அரசுகள் யாவும் சிறுகச்சிறுக மறைந்தன. ஆறும் நூற்றாண்டிற்குப்பின் கோனாட்சி முறை ஒன்றே வழக்கிலிருந்தது, நம் கவனத்திற்குரியதாகிறது. அரசபதவி பரம்பரைச் சொத்தாய் இருந்தது. அரசன் தனது வாரிசை நியமிக்கும் வழக்கமுண்டு. சில சமயங்களில் பிரபுக்களும் மக்களும் அரசனைத் தேர்ந்தெடுப்பது காணப்படுகிறது. 'பிரகிருதிகள்' (Prakrtis) அல்லது வங்காள அரசியல் உறுப்பினர்களால் கோபாலன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும், அஸ்ஸாம் மக்கள் பிரம்மபாலனைத் தேர்ந்தெடுத்ததும் தேர்வு முறைக்கு உகந்த மேற்கோள்களாகும். இதைப் போல, தென்னிந்தியாவிலும் 'மூலப் பிரகிருதிகளால்' (Mula Prakritis) நந்திவர்மன் பல்லவ மல்லன் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதைக் கூறலாம். குழப்பமிக்க காலங்களில் மன்னனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு, பிராமணர் அல்லது பிரபுக்கள் கொண்ட அவைக்கு அளிக்கப்படும். தானேசுவரத்தில், 'பந்தி' (Bhanti) என்பவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட பிரபுக்களின் குழாம், ஹர்ஷனுக்கு அரசை அளித்தது. காஷ்மீர் நாட்டு 'யசஸ்கரன்', பிராமணர் கூடிய அவையொன்றினால்தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். அரசவைப் பிரமுகர்கள் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்து, குஜராத்தின் தலைவன் குமாரபாலனைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். வாரிசுக்குரியவனை ஆட்சியிலிருப்பவர் அமர்த்தும் போதும், பிரபுக்களையும் மற்ற அரசவமிசத்தினரையும் சபையோர்கள் (Sabhyas) கலந்தாலோசிப்பது வழக்கம். இவ் வழக்கம் மிகத் தேவையென்பதும் உணரப்பட்டது. பெண் அரசெய்துவதில் தடையேதும் இருக்கவில்லை. இந்திய நாடெங்கும் இப் பழக்கமிருந்து வந்ததாகக் கூற இயலாதெனினும், காஷ்மீர், ஒரிஸ்ஸா, தெலுங்குப் பிரதேசங்களில் இவ் வழக்கமிருந்தது என அறியலாம்.

நம் கவனத்திலிருந்து வரும் காலத்தில், அரசபதவியின் தெய்விகத்தன்மை நாடெங்கும் ஏற்பட்டது. அலகாபாது தூண் கல்வெட்டு, சமுத்திரகுப்தனை, நான்கு திசைகளுக்கும் அதிபர்களான குபேரன், வருணன், இந்திரன், யமன் ஆகியோருக்குச் சமானமானவன் எனக் குறிப்பதோடு, படைப்பிற்கும் அழிவிற்கும் காரண பூதனுன அறிவிற்கெட்டாத பரம்பொருள் என்றும், புவிமீது வாழும் கடவுளின் அவதாரமென்றும், இவ்வுலக வழக்கையொட்டி மானிடப் பிறவி எடுத்தவனைப்போல நடந்து வருகிறுன் என்றும் சித்திரிக்கிறது. அக்காலத்து இலக்கியம், மன்னனை நீதியின் அவதாரமென்றும், உலக ரட்சகனுன மஹாவிஷ்ணுவின் பேராள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இந்திய நாட்டுப் பகுதிகள் சிலவற்றில், மஹாவிஷ்ணுவை 'ஸ்ரீபிருதிவிவல்லபன்' (Sri Prithvi Vallabha) அல்லது அதிருஷ்டதேவதைக்கும் புவியன்னைக்கும் நேசமானவன் எனக் கூறுவதுண்டு. மன்னன் தெய்விகமானவன் என்ற கருத்திற்கு எதிர்ப்புகளும் தெரிவிக்கப்படுவதுண்டு. அரசனின் தெய்விகத்தன்மை என்னும் கருத்துப் பொய்ம்மை என, 'பாணர்' (Bana) என்னும் கவிஞர் அறிவிக்கிருர். 'மனித இயற்கைகளையுடையவராய் இருந்தாலும்' தங்களைத் தெய்வப்பிறவியென்றும் மனிதரைவிட உயர்ந்தவரென்றும் கருதிக் கடவுளருக்கே உரித்தான ஆடம்பரத்துடன் செயற்படுபவர்கள், மனித குலத்தின் வெறுப்புக்காளாகின்ருர்கள். இத்தகைய மாயவாழ்க்கையில் தங்களை ஈடுபடுத்தும் துணைவர்களை அவர்கள் மிகவும் விரும்புவார்கள். 'தெய்வப்பிறவி' என்னும் மாய எண்ணங்கொள்வதால், அதன் விளைவான தீய எண்ணங்களால் அவர்கள் வீழ்த்தப்படுகின்ருர்கள். மக்களுக்கு மன்னர் மிகவும் கடன்பட்டவர். அக்கடனை நல்லாட்சியின் மூலமாகவே தீர்க்க இயலும் என்னும் தொன்மையான கருத்து வழக்கிலிருந்தது. கடனையும் கடமைகளையும் சரிவரச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நிரம்பிய உள்ளறிவு பெற்றவனும், மனிதகுல நன்மையில் அக்கறையுள்ளவனும் நல்லரசனுவான். பாஹியான், யுவாங்-சுவாங் போன்ற சீன யாத்திரிகர்களும், சுலைமான் என்ற அராபிய வணிகரும், மார்க்கோ போலோ என்ற வெனிஸ் நகர யாத்திரிகரும், இரண்டாம் சந்திரகுப்தன், ஹர்ஷன், முதலாம் போஜன், உருத்திரம்மாள் (உருத்திராம்பா) ஆகியோர், மேற்குறித்த குறிக்கோளை நடைமுறையில் கடைப்பிடித்து நன்முறையில் ஆண்டுவந்தனர் என்பதற்கு நற்சான்று பகர்வர்.

இக்காலத்து மன்னர், நெஞ்சுறுதி படைத்த போர் வீரராயும், கொடிய மிருகங்களுடன் போரிடுவது போன்ற பயங்கர விளையாட்டுகளில் விருப்பமுடையவராயும் இருந்தனர். ஆயினும், இவர்களை முரட்டுப் படை வீரர்களாகவோ அல்லது

போர் வெறியர்களாகவோ கொள்வது தவருகும். இக் காலத்துச் சிறப்புவாய்ந்த மன்னரின் அரிய குணங்களுள், கல்வி கேள்வி களில் அவர்கள் கொண்டிருந்த விருப்பமும், நுண்கலையில் அவர்களுக்கிருந்த பேரார்வமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பல கலை களில் வல்லமையுள்ள வடவிந்திய சமுத்திரகுப்தனும், 'விநோத விருப்ப'முடைய (விசித்திர-சித்தன்) தென்னிந்திய மகேந்திர வர்மனும், இத் துறைகளில் வழிகாட்டிகளாய் அமைந்தார்கள். திறமைமிக்க அவர்தம் சந்ததியார்களுள் பலர், அவர்தம் வழிகளைக் கடைப்பிடித்தனர்.

அரியணையில் அமர்ந்த ஆட்சியாளருள் பலர், புகழ் பெற்ற கவிஞராயும் கல்விமான்களாயும் விளங்கினர். கன்னோசியின் அரசன் ஹர்ஷன், காஞ்சி மகேந்திரவர்மன், மால்யகேட முதலாம் அமோகவர்ஷன், தாராநாட்டுப் போஜன், கல்யாண நாட்டு மூன்றும் சோமேஸ்வரன், ஆஜ்மீர் மன்னனுன நான்காம் விக்கிரகராஜன், வங்காளத்து பல்லால சேனன், வடகொங்கண நாட்டு அபரார்க்கன் என்னும் அரச நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். அவர்கள் விட்டுச்சென்றிருக்கும் நூல்களை இன்றும் மக்கள் படித்து வருகின்ருர்கள். அவர்களுள், முற் காலத்தவர் நாடக நூலாசிரியராவர்; பிற்காலத்தவர், பல துறைகளில் ஆர்வமுடையவராகக் காணப்படுகின்றனர். பெரும் பாலாரான ஆட்சியாளரைப் பல்கலை வல்லுநர்கள் எனக் கூறுவது பொருந்தும். காலத்தால் பிந்திய மன்னருள் சிலர், சோதிட சாத்திரத்திலும், நீதி சாத்திரத்திலும் மிக்க ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர்.

'அரசாங்க யந்திரத்தின் முக்கிய விசைகளை' மன்னர் நேர்முகமாகக் கையாண்டு வந்தனர்; நாட்டின் சட்டங்களைக் கடைப்பிடித்ததோடு, மக்களையும் எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றி வந்தனர். நீதி வழங்குவதோடு, படையினரைப் போருக்கு அழைத்துச் செல்வதும், நாட்டிற்குகந்த கொள்கைகளைத் தீர் மானிப்பதும், அவர்தம் கடமைகளேயாம். ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தகுந்த உதவியின்றி ஏற்பதும் இயலாததாயிற்று. தனிச் சக்கர மொன்று இயங்குவது இயலாது. எனவே, மன்னருக்கு அமைச் சர்களின் உதவி தேவையாயிற்று. குப்தராட்சியின் முற்பகுதி யில், இச் செயலாளருள், 'மந்திரின்' (Mandri—அந்தரங்க ஆலோசனையாளர்), 'சந்திவிக்ரஹிகன்' (Sandhivigrahika-போர், சமாதானம் ஆகியவற்றிற்குப் பொறுப்புள்ள அமைச் சன்), அக்ஷபடலாதிக்கிருதன் (Akshabatladhikrita-பத்திரங் களைப் பாதுகாக்கும் அமைச்சன்) இருந்தனர். இராணுவ

நிருவாகத்திற்கென முக்கிய அலுவலர் சிலரிருந்தனர். இவர்களுள் 'மகாபலாதிக்கிருதனும்' (Mahabaladhikrita) 'மகா தண்டநாயகனும்' (Mahadandanayaka) முக்கியமானவர். என்றாலும், சிவில், இராணுவ அதிகாரிகளுள் அதிக வேற்றுமை யில்லை. 'மந்திரின்' மகாபலாதிக் கிருதராகவோ அல்லது ஒருவரே 'அமாத்திய'ராகவும் (Amatya), 'மகாதண்டநாயக'ராகவுமோ பணியாற்ற இயலும். அமைச்சர் (சசிவ) பதவி பரம்பரையானது. 'குமார அமாத்தியர்' (Kumara Amatya) என்னும் பெயர்கொண்ட ஒருவகை அலுவலரிருந்தனர். அவர்கள், போர், சமாதானம் ஆகியவற்றிற்குப் பொறுப்புள்ள அமைச்சர்களாயும், படைத்தலைவர்களாயும், ஆலோசகர்களாயும், குறுநில ஆட்சியாளர்களாயும், மாவட்ட அதிகாரிகளாயும் பணியாற்றி வந்தார்கள். சிலர், மன்னனிடம் நேர்முகமாகவும், மற்றும் பலர், இளவல்கள் அல்லது மாகாணத் தலைவர்களின் கீழும் பணி புரிந்து வந்தனர். 'குமார அமாத்தியர்' என்னும் தொடரிலுள்ள 'குமார' என்னும் சொல், 'இளைய, பீன, சிக்க, அல்லது இம்மாதி' எனத் தென்னிந்திய மொழிகளில் வழங்கி வரும் சொற்களைப் போலுள்ளது. பொதுவில் கூறுமிடத்து இவனைப் 'பயிற்சியாளன்' (Cadet) எனக் கொள்ளலாம். தென்கோடியில் சோழராட்சியில் 'ஓலை நாயகம்' (Olainayagam) என்ற பெயருடைய முக்கிய அலுவலன் ஒருவன் இருந்தான். அரசனின் கட்டளைகள் இவனால் ஆமோதிக்கப்பட்டுச் செயலாற்றப் பட்டன. சின்னாள்களுக்குப் பின் சில துறைகளில் அரசாங்க இயந்திரத்தை விரிவுபடுத்தும் நிலை ஏற்பட்டது. குறிப்பாக வெளிநாட்டு விவகார அலுவலகத்தில், சில முக்கியப் பகுதிகளின் விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்கு, 'சந்திவிக்ரஹிகர்' (Sandhivigrahikas) சிலர் அமர்த்தப்பட்டனர். தக்காண மன்னர் சிலருடைய ஏடுகளில், 'கர்ணடக சந்திவிக்ரஹிகன்' (Karnataka Sandhivigrahika) என்ற அலுவலனைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மற்றும் சில பதிவேடுகளில், 'மகாபிரதானன்' (Mahapradhana) என்னும் அலுவலனைப்பற்றிய குறிப்புகளும், மனுவின் 'சர்வாத்த சிந்தகன்' (Sarvartha Chintaka) மகாராட்டிரர் காலத்து 'முக்கிய பிரதானன்' (Mukhya Pradhana) ஆகியோரைப் போன்ற 'சர்வாதிகாரின்' (Sarvadhikarin) என்னும் மற்றுமோர் அலுவலனைப்பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன. அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை அறுதியிட்டுக் கூறப்படவில்லை எனினும், மனுநீதி நூலுக்கிணங்க, எழுவர் அல்லது எண்மர் அமைச்சராய் சில நேரங்களில் இருந்திருக்கக்கூடும். மௌரியக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் 'பரிஷ' (Parisha)

என்ற அவையைப்போல் 'மந்திரி பரிஷத்' என்னும் மத்திய அவை இருந்ததாகத் தெளிவாக அறியக்கூடவில்லை. அத்தகையதொரு நிறுவனம் இருந்திருந்தால், கல்வெட்டுகளில் முக்கியமானதோர் இடம் பெற்றிருக்கவேண்டும். சமுத்திரகுப்தனை அரசிற்கு உரியவனாக அறிவிப்பதற்கெனக் கூட்டப்பட்ட அவை (Sabhyas-சபை), அலகாபாது தூண் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு சித்திரிக்கப்படும் அவையினர், தர்பாரிலுள்ள (Durbar) பிரதானிகளாகவும், மத்திய ஆலோசனைக் குழுவின் அங்கத்தினராகவும் இருக்கலாம். இந்து மன்னர்களின் பல அரசுகளிலும் முக்கியப் பங்கு கொள்ளும் அலுவலன், 'ராஜ-குரு' (Rajaguru) என்பான். புரோகிதன் அல்லது அரசகுரு, பிராமண காலத்து அரசவைகளின் முக்கிய அலுவலனாகக் காணப்படுபவன், புத்த சமயத்தைத் தீவிரமாகப் பின்பற்றும் மன்னர்களின் பதிவேடுகளில் காணப்படுவதில்லை.

மன்னனாலோ, அல்லது மத்திய அரசின் உயரிய அலுவலன் ஒருவனாலோ, அல்லது மாகாணங்களிலோ நீதி வழங்கப்பட்டது. மாவட்ட நீதிபதிக்கு, நீதி வழங்குவதில் துணையாக வணிக, தொழிலாளர் கூட்டப் பேராள்களான அப்பகுதிவாழ் தனவணிகரும் (சேத்ஸ்-Seths) 'காயஸ்தரும்' (Kayasthas) இருந்தனர். கிராமங்களில், 'கிராம அவை' அல்லது 'குழுவினரின்' உதவியுடன், அரசாங்க அலுவலர் நீதி வழங்கி வந்தனர். சில வழக்குகளில், பேரவை மட்டிலும் விசாரணை நடத்தி நீதி வழங்குவதுண்டு. தன்னாட்சி பெற்ற நிறுவனங்களில், அவைகளுக்கெனத் தனி மன்றங்கள் இருந்ததை இலக்கியம் வாயிலாக அறிகிறோம். சான்று, ஆய்வாளர் குழுவினரின் உதவியுடன் நியாயம் வழங்கும் முறை வழக்கிலிருந்ததாகவும், குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவில் இது அமுலில் இருந்ததாகவும் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். நீதி வழங்கும் முறையில் கடுஞ் சோதனைகளைக் கையாளும் முறையும் வழக்கிலிருந்து வந்தது.

அக் காலத்து இந்திய இராணுவத்தில், யானைப்படை, காலாட்படை, குதிரைப்படை ஆகிய பிரிவுகளிருந்தன. இரதங்களின் உபயோகம் நாளடைவில் குறைந்தது. மன்னர் சிலர்—குறிப்பாக இராஜபுதனப் பாலைவனப் பகுதிகளையாண்டு வந்தோர்—ஒட்டகப் படையையும் வைத்திருந்தனர். சில கடலோரப் பகுதிகளில் கப்பற்படையும் இருந்தது. இப் படையின் உதவிகொண்டு இந்துமகாசமுத்திரத்தில் சிதறிக்கிடந்த சில தீவுகளையும் கடலோரம் அமைந்த சில நாடுகளையும் கைப்பற்றினர். பல மாகாணங்களில் குறிப்பாகத் தெற்குப் பகுதிகளில்—உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரைகள் இல்லையென்றும், இவற்றை அரேபியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வேண்டியதாயிற்று என்றும் கூறப்படுகிறது. தென்னிந்தியச் சீதோஷ்ண நிலையில்

இக் குதிரைகள் உயிரோடிருந்தது மிகக் கடினமென, மார்க்கோ போலோ குறிப்பிடுகிறார். இந்தியக் குதிரை பராமரிப்போரின் திறமையின்மையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். படை வீரரைக் குறிப்பிட்ட சாதியிலிருந்து மட்டிலும் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. அக் காலத்துத் தலைசிறந்த படை வீரருள் சிலர் பிராமண வகுப்பினர். கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில், வடக்கு வங்காளத்தின் தலை சிறந்த தலைவர், கைவர்த்த (Kaivarta) இனத்தவர், தலப்படைகளும், நிலமானியப் படைகளும் அக் கால இராணுவப்பகுதிகளாய்க் காணப்படுகின்றன.

நிலவருமானத்தில் ஒரு பகுதியான 'பாகம்' (Bhaga) அல்லது அரசன் பங்கும் (ஆறில் ஒரு பகுதி), நாட்டுப்புற மக்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட சில வரிகளும், துறைமுகங்கள், ஓடக்கரைகள், பாதுகாப்புள்ள தலங்கள் ஆகிய இடங்களிலிருந்து கிடைத்த சுங்கமும் அரசாங்க வருவாயில் பெரும்பகுதியை அளித்தன. அரசனது உபயோகத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்ட சுரங்கம் மற்றும் நிலத்திலிருந்தும் சிற்றரசர் செலுத்திவந்த திறைப்பணத்திலிருந்தும் உபரி வருமானம் கிடைத்தது. வரிகளைப் பொருளாக வசூல் செய்வது வழக்கமெனினும், பணமாகச் செலுத்துவதும் அனுமதிக்கப்பட்டது. 'கட்டாயச் சேவையும்' (விஷ்டி) பழக்கத்திலிருந்தது. திபெத்தின் எல்லைப்புறங்களில் 'கார்வி' (Corvee) போன்ற 'பொட்டவிஷ்டி' (Bhotta-Vishti) அல்லது நிலத்தில் வேலைவாங்கும் நூதனமான பழக்கமிருந்தது. தேவையான நெருக்கடி நேரங்களில் அதிக வரி வசூலிப்பதும் உண்டு. இதற்குக் கோவில்களும் விதி விலக்கன்று. கொள்ளைக் கூட்டத்தினரின் தொல்லைகளிலிருந்து மக்களைக் காப்பதற்கென மத்திய அரசினரால் விதிக்கப்படும் தனி வரிகளை இதற்கு மேற்கோளாகக் கூறலாம். இடைக்காலக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் 'மல்லகர'மும் (Mallakara) 'துருஷ்க-தண்டமும்' (Turushkadanda) இவ் வகையைச் சேர்ந்தவையெனக் கொள்ளலாம். தல அதிகாரிகளால் உபரி வரிகள் விதிக்கப்படுவதுமுண்டு.

அரசு நடத்துவதற்கு வசதியாக, நாடுகளும், பேரரசுகளும், புக்தி, தேசம், இராட்டிரம், மண்டலம் எனப் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. வடவிந்தியப் 'பகுதிகளில்' 'புக்தி'யென்பது சாதாரணமாக வழக்கிலிருந்தது. இச் சொல்லிற்கு, உபாரிகன் என்னும் அலுவலனது ஆட்சியிலுள்ள மாகாணம் அல்லது ஆட்சிப்பகுதி எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. 'புக்தி', 'விஷயங்களாகவும்' (Vishayas) 'மண்டலங்களாகவும்' பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. 'விஷயாபதி' (Vishayapathi) என்னும் பதவிக்கு ('விஷயம்' அல்லது மாவட்டம் என்ற ஆட்சிப் பகுதியின் தலைவர்) 'குமாரமாத்தியன்' அல்லது 'அயுக்தன்' என்ற அரசாங்க அலுவலனையோ, அல்லது 'மகாராஜன்' என்ற சிற்றரசனையோ நியமிப்பது வழக்கம். ஆட்சி செலுத்துவதில், விஷயாபதிக்குத்

என்பதற்குச் சந்தேகமற்ற சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இந்திய அரசியொருத்தி தன் சகோதரனது துணையுடன் அரசு நடத்தினுள் எனச் சீன நூலாசிரியர் குறிப்பர். பெண்டிர், சில மாகாணங்களில்-குறிப்பாக கன்னடப் பகுதிகளில்-மாகாணக் கவர்னராகவும், கிராமத் தலைவியராகவும் பணியாற்றி வந்தனர். பெண்டிரைப் பூட்டிவைக்கும் வழக்கம் இப் பகுதிகளில் இல்லையென்பது தெரியவரும். தக்காணத்திலுள்ள அரசகுலப் பெண்டிர், இசையிலும் நாட்டியத்திலும் வல்லவராய் இருந்ததோடு, பொது அரங்குகளிலும் தமது திறமையை வெளிப்படுத்தி, மக்களை மகிழ்வித்தனர். வடவிந்தியாவில், இராஜ்யஸ்ரீ என்னும் இளவரசி, தன் சகோதர மன்னன் பின் அமர்ந்து, மகாயான பௌத்தக் கொள்கைகளைப்பற்றிய சீன நாட்டு நீதி சாத்திர வல்லுநரின் விளக்கங்களைக் கேட்டுவந்தாள் என்பது கூறப்படுகிறது. இத்தகைய செய்திகளிலிருந்து, சில குடும்பங்களில் பெண்டிரைப் பூட்டிவைக்கும் வழக்கமில்லை என்பதோடு, உயர்குலப் பெண்டிர் நற்கல்வியிலும் நற்பண்புகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதும் தெரியவரும், 'சுயம்வரம்' அல்லது மணாளனைத் தானே தேர்ந்துகொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது. எனினும், சில குறைபாடுகளும் இருந்தன. ஆடவர், பெண்டிர் பலரை மணந்துகொள்ளும் வழக்கமும் இருந்து வந்ததெனினும், ஆடவரைப் போலப் பெண்டிருக்கு அவ்வுரிமையில்லை. கணவரின் சிதையில் கைம்பெண்களையும் சேர்த்து எரிக்கும் வழக்கம், அரசகுலத்தினரிடையில் பொது வழக்காய் வளர்ந்து வந்தது.

நாட்டின் நிலையும் மக்களின் பொது நிலையும்

இஸ்லாமிய, சீன யாத்திரிகர் விட்டுச்சென்றிருக்கும் குறிப்புகளிலிருந்து, குப்தர் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்காலத்திலுமிருந்த நாட்டு நிலையையும், மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் குறித்த பல சுவையான செய்திகள் கிடைக்கின்றன, அந்நியர் குறிப்புகளிலிருந்து கிடைக்கும் செய்திகளை உறுதிப்படுத்தும் சமகாலக் கல்வெட்டுச் செய்திகளுமுண்டு. சற்றேறக்குறைய, கங்கைச் சமவெளியின் மேற்பகுதி எனக் கருதக்கூடிய 'மத்திய தேசத்தை'க் குறித்து இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் காலத்தில் இந் நாட்டிற்கு விஜயம் செய்த 'பாஹியான்' என்னும் சீன யாத்திரிகரின் கருத்துகளடங்கிய ஏடுகளில் உள்ள செய்தி வருமாறு:—

'மக்கள் எண்ணிக்கை அதிகம். இவர் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை நடத்தினர். வீடுகளைப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டிய தேவையையோ, அன்றி மாஜிஸ்டிரேட்டுகளையோ, அல்லது அவர்தம் சட்டங்களையோ பின்பற்றவேண்டிய தேவையுமில்லை. சிரச்சேதம் அல்லது சித்திரவதைபோன்ற கடுமையான தண்டனைகளின்றி மன்னர் ஆண்டுவந்தனர்.

வெவ்வேறு வகுப்பினரும், பிரயாணிகளுக்கென இருக்கைகள், படுக்கைகள், உணவு, பானங்கள் ஆகியவைகளைக்கொண்ட அறச்சாலைகளைக் கட்டுவித்தனர். குறிப்பாகத் தென்பீகாரிலுள்ள நகரங்கள், செல்வச் செழிப்பிற்குப் பெயர் பெற்றிருந்ததோடு, நேர்மையையும், வாரி வழங்கும் தன்மையையும் கொண்ட மக்களையும் உடையனவாயுமிருந்தன. அப் பகுதியில் வாழ்ந்த முதியோரும், பிரபுக்களும் அறச்சாலைகளையும் நிறுவினார்கள். ஏழைகளும், திக்கற்றவர்களும், நோயாளிகளும் அந் நிலையங்களுக்குச் சென்று உதவி மிகப்பெற்றனர்கள். மருத்துவர் நோய்களைப் பரிசோதித்தனர். பாடலிபுத்திர நகரத்தில் அழகிய பெருவிஹாரங்கள் இரண்டு இருந்தன. பல திக்கிலுமுள்ள மாணவரும் அறிவு தேடுவோரும், இங்கு விரைந்து வந்து, உலகோருக்குத் தாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளை உணர்வதற்கு முயன்றனர்.

இரு நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் யுவான்-சுவாங் இந்நாட்டிற்கு விஜயம் செய்தபோது, முன்னொரு காலத்தில் செழிப்புற்றிருந்த நாட்டின் பெரும்பகுதி—குறிப்பாக, 'ஸ்வாத்' (Swat) பள்ளத்தாக்கும் கிழக்கிந்தியப் பகுதியும்—பாழடைந்து காணப்பட்டன. அவற்றை அழகுபடுத்திய மாளிகைகள் இடிந்து அழிவுற்றிருந்தன. இவ்வாறு பல பகுதிகள் பொலிவிழந்து நின்றபோதிலும், பொதுவில் நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவிற்று. வரிச்சுமையும் கொடுங்கோன்மையும் நாட்டிலில்லை. கட்டாயச் சேவையும் நாட்டில் வழக்கிலிருந்ததெனலாம். வேலைக்குத் தகுந்த கூலி கொடுக்கும் பழக்கமே நிறைந்திருந்ததெனலாம். அடிமைகளை வேலை வாங்கும் பழக்கம் இக் காலத்தின் இறுதி வரை இருந்ததெனலாம். ஆற்றின் மூலமும் சாலைகளின் மூலமும் நடைபெற்ற போக்குவரவில், குப்தர் காலத்தைக்காட்டிலும் பாதுகாப்புச் சற்றுக் குறைவாய் இருந்ததெனலாம். கிரிமினல்-சட்டம் சற்றுக் கடுமையாய் இருந்தது. அறச்சாலைகளுக்கும் கல்வி நிலையங்களுக்கும் நன்கொடைகள் தாராளமாய் வழங்கப்பட்டன. பாடலிபுத்திர நகரம் அழிந்ததால், அங்கிருந்த புகழ் வாய்ந்த கல்வி நிலையங்களும் நசித்துப்போயின. எனினும், நாளந்தாவில், மாபெருங் கல்விப் பீடமொன்று உயிர்த்தெழுந்தது. அங்குப் புலமையும் திறமையும் வாய்ந்த ஆயிரக்கணக்கான சகோதரரிருந்தனர். இந்தியநாடு முழுவதற்கும், அவர்கள் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கினார்கள். தங்கள் ஐயப்பாடுகளை நீக்கிக்கொள்வதற்கென அந்நிய நாட்டு மாணவர்கள், இக் கல்வி நிலையத்தைத் தேடிவந்து புகழ்பெற்று விளங்கினார்கள். மேற்கித்தியாவிலுள்ள 'வல்லபி' (Valabi), மற்றொரு சிறந்த பண்பாட்டுக் கருவூலமாய் விளங்கியது. நாளந்தா, வல்லபி ஆகிய இரண்டிடங்களிலுமுள்ள நிலையங்களையும், சீன நாட்டிலுள்ள தலைசிறந்த கல்வி நிலையங்களுடன் ஐ-ட்சிங் (I-tsing) ஒப்பிடுவர். புகழ்வாய்ந்த, திறமை பெற்ற புலவர் பலர் கூடி, அறிவிற்கு

எட்டியும் எட்டாமலுமிருக்கும் அரிய கோட்பாடுகளை நுணுகி ஆராய்ந்தனர். அவர்தம் சீரிய கருத்துகளைச் சான்றோர் மெச்சியதால், அவர்களது அறிவுத் திறன், நெடுந்தூரம் பரவி யது என நாம் அறிகிறோம்.

பிற்காலங்களில், மற்றும் பல கல்வி நிலையங்கள் தோன்றின. உத்தண்டபுரம் (பீகார்), விக்கிரமசீலக் கல்வி நிறுவனங்களைப் பாலர் (Pala) குல மன்னர்களுள் முதலிருவர் ஏற்படுத்தினர் எனக் கூறப்படுகிறது. நற்கலைகள் பலவற்றிலும் வல்லவரான மாளவ மன்னர் போஜர் (Bhoja), தாரா (Dhara) என்னுமிடத் தில் வடமொழிக் கல்லூரியொன்றை ஏற்படுத்தினர் என்பது தெரியவரும். தக்காணத்திலுள்ள தேவகிரியின் யாதவகுல மன்னனான சிங்கணனின் (Singhana) ஆட்சியில் பாஸ்கராசாரி யாரின் பெயரனொருவன், வானசாத்திரக் கல்லூரியொன்றை நிறுவினன். தென்கோடியில் பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சியிலும், பாகூரிலும் (Bahur) பல கல்வி நிலையங்களுக்கு ஆதரவளித்தார் கள். பாகூரென்பது, பாண்டிச்சேரிக்கருகில் இருந்திருக்கக் கூடும். அங்கு நிறுவப்பட்ட கல்லூரியில் வேதங்கள், உப வேதங்கள் (Vedangas), மீமாம்சை (Mimamsa), நியாயம், புரா ணங்கள், தரும சாத்திரங்கள் (கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டு) ஆகிய வற்றைப் படித்துத் தேர்வதற்கான வாய்ப்புகளிருந்தன.

இந் நாட்டு மக்களின் உடை, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய வற்றைக் குறித்த சுவையான சில செய்திகளை யுவான்-சுவாங் வெளியிடுகிறார். இந்தியரது உள்ளணியும், வெளி அங்கியும் தைக்கப்படுவதில்லை. தூய வெள்ளை ஆடை அணிவதில் இவர்களுக்கு விருப்பம் அதிகம். இடுப்பைச் சுற்றி அக்குள் வரையிலும் ஒரு துணியை வரிந்து கட்டி வலத்தோளை மூடாது விடுவது வழக்கம். பெண்டிர் இரு தோள்களையும் மூடி இறுக்க மில்லாமல் தரையில் புரளும் ஆடைகளை அணிந்தனர். உச்சந் தலையிலுள்ள உரோமத்தை மட்டும் முடியிட்டு, மிகுதியுள்ள உரோமத்தைத் தொங்கவிடுவது வழக்கம். பூமாலைகளைத் தலையில் சூடிக்கொள்வதும், அட்டிகைகளை உடம்பிலணிவதும் வழக்கம். இந்திய வடக்கெல்லையிலுள்ள குளிர்ப்பிரதேசங் களில் வாழ்ந்த மக்கள், உடம்புடன் ஒட்டிய ஜாக்கெட்டுகளையும் (Jackets), தாத்தாரிகளைப் (Tartars)போல அணிவது வழக்கம்.

மக்களின் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும்போது, இந்தியர் ஆத்தி ரம் மிகுந்த சலன மனத்தையுடையவரெனினும், சீலமிக்கவர் என யாத்திரிகர் குறித்துள்ளார். நியாயமற்ற வழிகளில் அவர்

கள் எதையும் பெற்றுக்கொள்வதில்லை. நியாய வரம்பை மீறியும், தங்களை வருத்திக்கொள்வதுமுண்டு. அவர் தம் வாக்கைத் தவறாது நிறைவேற்றுவர். பிறரை அவர் வஞ்சிப்பதில்லை.

நாட்டில் சுரங்கங்களும், தாவரங்கள் செழித்து வளர்வதற்கேற்ற நிலங்களும் மிகுதி. வெங்காயம், ஈருள்ளி (garlic) ஆகியவற்றின் உபயோகம் மிகக்குறைவு. இவற்றை உண்பவர்களை ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்வதுமுண்டு. பால், நெய், சர்க்கரை, கற்கண்டு, அப்பம், கடுகெண்ணெயில் பொரித்த தானியம் ஆகிய பொருள்களை உண்டுவந்தனர். மீன், மாமிசம், மானிறைச்சி ஆகியவைகளை விசேட காலங்களில் புசிப்பதுண்டு. எருமை மாட்டிறைச்சியையும் மற்றும் சில பிராணிகளின் இறைச்சியையும் இவர்கள் புசிப்பதில்லை. வீட்டு உபயோகத்திற்கான பாண்டங்கள் மண்ணாலானவை. சில பித்தளைப் பாத்திரங்களும் உபயோகத்திலிருந்தன. நோயாளிகள் பித்தளைக் கரண்டிகளை (Spoon) உபயோகித்தார்கள் என்பதும் கூறப்படுகிறது. தங்கமும் வெள்ளியும் அதிகமாகக் கிடைத்தன. நாணயங்கள் செய்வதற்கு இவை பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. தங்க வெள்ளி நாணயங்களைத் தவிர, சோழிகளும், சிறு முத்துகளும் நாணயப் பரிவர்த்தனைக் கருவிகளாய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டன. துறைமுகங்களிலிருந்து கிடைத்த விலையுயர்ந்த பலவகைப் பொருள்கள் வாணிக நோக்குடன் பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்டன.

சோழப் பேரரசு காலத்தில், சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நிலையைச் சில தென்னிந்தியப் பதிவேடுகள் சித்திரிக்கின்றன. உயர் குடும்பங்களின் மாத வருமானம் ஆள் ஒன்றுக்கு ரூபாய் பதினாறு என்பதும், சாதாரணக் குடும்பத்தின் வருமானம் ஆள் ஒன்றுக்கு ரூபாய் எட்டு என்பதும் ஊகிக்கப்படுகின்றன.

சமயம்

குப்தராட்சியைப் பிராமண சமய மறுமலர்ச்சிக் காலமெனக் கருதுவது மரபு. பிராமண சமயம், மன்னர்களின் பேராதரவு பெற்றிருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. பல காலம் வழக்கொழிந்து மறைந்திருந்த சில சடங்குகளைத் தாம் உயிர்ப்பித்ததாக மன்னர் சிலர் பெருமை கொள்ளுகின்றனர். இக்கூற்றை முற்றிலும் நம்ப வேண்டுவதில்லை. நுண்ணறிவு படைத்த ஆய்வாளர் ஒருவர் கூறுவது போல, குப்தப் பேரரசு காலத்தை 'மறுமலர்ச்சிக் காலம்' என்று கொளவதைவிட மலர்ச்சியின் இறுதிக்காலம் எனக் கூறுவது மிகவும் பொருந்தும். கங்கைவெளியில் பிராமண

குப்தர்கள் கால இறுதியில் இருந்த சமயப் பிரிவுகளின் பட்டியல் ஒன்று, பாணரின் 'ஹர்ஷ சரித்திரத்தில்' காணப்படும். 'திகம்பரர்' (நிருவாண-சமணர்), 'சுவேதாம்பரர்' (வெள்ளை ஆடை அணிபவர்) ஆகிய சமணர்களையும், பாகவத, பாஞ்சராத்திர வைணவர்களையும், சௌகதர் அல்லது பௌத்தர்களையும், மாஷ்காரிகள் (Mashkarins) அல்லது ஆஜீவகரையும், சாக்கியம், உலகாயதம், வைசேஷிகம், வேதாந்தம், நியாயம் போன்ற பல தத்துவங்களைக் கடைப்பிடிப்போரையும் சமண இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

குப்தர் காலத்தில் அசங்கர் (Asanga), வசுபந்து, குமாரஜீவர், திக்நாகர் (Dignaga) என்போர் புத்த சமயத் தத்துவங்களில் வல்லுநராய் விளங்கினர். தொடர்ந்த நூற்றாண்டுகளில் புத்த சமயம் வலுவிழந்து வந்தது. வடமேற்கிலும் கிழக்கிலும் ஹூணரின் படையெடுப்பினால் பல பௌத்த விஹாரங்கள் அழிந்தன. புத்தரைக் கடவுளாக்கி, வைணவத் தெய்வங்களின் பட்டியலில் நாராயண—விஷ்ணுவின் அவதாரமென அவரையும் சேர்த்துக்கொண்டதால், சாதாரண புத்த சமயிகளுக்கும் மற்ற பிராமண சமயத்தினருக்கும் வேற்றுமை காண்பது அரிதாயிற்று. புத்த, சைவ, வைணவ அரச குலத்தினரிடையில் கலப்பு மணம் கொள்ளும் வழக்கமிருந்தது. இதனால், சீர்திருத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவரை, ஆதி சமயத்தினர் தம்முள் அடக்கி வந்தமையைத் தெளிவாக அறியலாம். பிராமண மன்னர்களின் அவையில் பெரும்பதவி வகித்து வந்ததைப் போல, புத்த மன்னரின் அவையிலும் பிராமணப் பிரதானிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். பௌத்த சமயத் தந்திரப் பிரிவின் (Tantricism) வளர்ச்சிக்குப்பின் வஜ்ராயண வகைப் பௌத்தத்திற்கும் (Vajrayana type of Buddhism) சைவம், சத்தி உபாசகம் (Saktism) போன்ற சமயப் பிரிவுகளுக்கும், வேற்றுமை காண்பரிதாயிற்று. சீர்திருத்தத்தில் ஆர்வம் கொண்ட புனிதக்கவிஞர் பலர் தோன்றி, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியோரது புகழ்பாடி, மகாயான புறச்சமயக் கூற்றுகளுக்குத் தகுந்த மறுமொழிகள் கூறி, ஆதி இந்து சமயத்திற்குச் சாதகமாக மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பினர். ஒரு காலததில், இந்துஸ்தானம் முழுவதும் நிரம்பியிருந்த புத்த சமய நிறுவனங்களின் இறுதிச் சின்னங்களைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், அதைத் தொடர்ந்த நூற்றாண்டுகளிலும் இந்நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்த அந்நியர் அழித்ததால், புத்த சமயம், பிறந்த நாட்டிலிருந்து விடுதலை பெற்று மறைந்ததெனலாம்.

சமணத்திற்கு வங்காளத்திலும், ஐக்கிய மாகாணங்களிலும், தென்னிந்தியாவின் கன்னடப்பகுதிகளிலும், பல காலம் மதிப்பிருந்து வந்ததெனலாம். ஏழாம் நூற்றுண்டிலும் வங்காளத்தில் இச் சமயம் தழைத்தோங்கியது என யுவான்-சுவாங்கு கூறுவர். எனினும், மேற்கிந்தியாவிலேயே இது மிகவும் வலுப்பெற்று விளங்கியது. வெள்ளேயுடை அணிந்த சமணரின் சமயவிதிகள், கி.பி. ஐந்தாம் அல்லது ஆரும் நூற்றுண்டுகளில் 'வல்லபி' என்னுமிடத்தில் கூடிய அவையொன்றில் நடந்த விவாதங்களின் விளேவாக எழுதி வைக்கப்பட்டன. மால்யகேத இராஷ்டிரகூடர் ஆட்சியிலும், வாதாபிச் சாளுக்கியர் ஆட்சியிலும், திகம்பர சமணம் சிறப்பெய்தியது. 'விநயாதித்தியன்' (கி. பி. 680–696) என்னும் சாளுக்கிய மன்னனுக்குத் திகம்பரரின் சமயகுரு ஒருவர், ஆன்மிக ஆலோசகராய் இருந்தார். இராஷ்டிரகூடர்களில் சிறப்பு வாய்ந்த 'அமோகவர்ஷன்' (கி.பி. 815–877) சமணத்தை ஆதரித்தான். 'அன்கில்வார' (Anhilvara) குமாரபால சாளுக்கியன் (1143 1172) கல்யாண நாட்டு பிஜ்ஜல-கால சூரியன் (Bijjala-Kalachurya, 1156-1167) ஆகியோரும், சமணத்திற்கு வணக்கம் செலுத்தினர். பின்னர்க் கூறப்பட்ட குமாரபால சாளுக்கியன், சமண சமய ஆசாரியர் ஹேமசந்திரரை மிகவும் ஆதரித்து வந்தான். ஆபு (Abu), கிர்னர் (Girnar), சத்ருஞ்சயம் (Satrunjaya) முதலிய பல இடங்களில் காணப்படும் அற்புத ஆலயங்கள் சிலவற்றைக் குஜராத்தின் அமைச்சர்களான விமலன், வஸ்துபாலன், தேஜபாலன் என்பவர்கள் கட்டியுள்ளார்கள்.

சமணம் பௌத்தம் ஆகிய இரு சமயங்களும், நாளடைவில் மக்களிடமுள்ள ஆதரவை இழக்கத் தொடங்கின. அவை மிக்க ஆதரவு பெற்றிருந்த பகுதிகள் யாவற்றிலும் சனுதன இந்து சமயம் ஆதரவு பெற்று வளரத்தொடங்கியது. 'மத்திய தேசத்தில்' புஷ்யமித்திர சுங்கன் காலத்திலிருந்து பிராமண சமயம் சிறப்புற்று விளங்கத் தொடங்கியது. குப்தர் ஆட்சி தொடங்கிய காலத்திலிருந்து எவ்வித இடையூறுமின்றிப் பேரரசர்களின் ஆதரவு அச் சமயத்திற்குக் கிடைத்து வந்தது. புத்த சமயத்தில் மிகவும் பற்றுள்ள ஹர்ஷனேயும், மகேசுவரன் அல்லது சிவபத்தன் என அரசாங்கப்பதிவேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. மத்திய-இந்திய மன்னர் பலர், பிராமண நீதி நூல்களுக்கிணங்கச் சமூகத்தை அமைப்பதற்கு முற்பட்டனர். எல்லேப்புற மாகாணங்கள் சிலவற்றில் மாறுபட்ட கருத்துடைய சமயங்கள் சில காலத்திற்கு நீடித்தன. பாலர் குல மன்னரும், ஒரிஸ்ஸா நாட்டுக் 'காராரும்' (Karas), மைசூரின் மேலேக் கங்கரும், புறச்சமயங்களுக்கு ஆதரவளித்தனர். வங்காளத்தில் சேனரும், ஒரிஸ்ஸாவில் கீழைக்கங்கரும், தெற்கு முனேயில் ஹொய்சலரும், பிற்காலத் தமிழ் மன்னர்களும் அளித்த பேராதரவால், வேத புராண சமயங்கள் இறுதியில் வெற்றியுடன் விளங்கின. தக்காணத்தில் ஆரும் விக்கிரமாதித்தன் காலம் வரையிலுல் பௌத்தம் நிலேத்

திருந்தது என்பதற்குரிய சான்றுகள் உண்டு. சமணத்தின் கௌரவம் 'பிஜ்ஜால' மன்னன் காலம் வரையிலும் குன்ருதிருந் தது. இராமானுஜரின் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ' சமயக் கோட்பாட்டின் எழுச்சியும், பசவரின் (Basava) 'இலிங்காயதம்' அல்லது 'வீர சைவக்' கோட்பாட்டின் எழுச்சியும், விஷ்ணு, சிவத்தொண்டர் களின் பெருமதிப்பு பெறுவதற்குப் பெரிதும் உதவின. இவ் விரு தேவதூதர்களுக்கும் முன்னோடிகள் பலரிருந்தனர்.

சிவ வழிபாடு

குப்தராட்சியின் முற்பகுதிகளில், உயரிய அனுவலர்கள் சிவ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். பாசுபதர் அல்லது சைவ ஆசாரியர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள், குப்தர் காலத்துப் பதிவேடு களிலும் அதற்குப் பிற்கால ஏடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. இச் செய்திகளைக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிவதோடு, வராகமிஹி ரர், பாணர், மஹேந்திரவர்ம பல்லவன், யுவான்-சுவாங் ஆகி யோரின் இலக்கியங்களிலிருந்தும் அறியலாம். கி. பி. ஆரும் ஏழாம் நூற்ருண்டுகளில் வைணவத்திற்குப் பதிலாகச் சைவ சமயம் வடவிந்தியாவில் அரசியலங்கீகாரம் பெற்ற சமயமாய் விளங்கிற்று. மிஹிரகுலன், யசோதர்மன், சசாங்கன், ஹர்ஷன் போன்ற இந் நாட்டு மன்னரும் சைவ சமயத் தொண்டராயி னர். இக்காலத்துப் பாசுபத ஆசாரியர்களுள் தலைசிறந்து விளங்கிய 'உத்தியோதகரர்' வாத்ஸ்யாயனரின் நியாய சூத்திர விளக்கத்திற்கு உரை எழுதினர். எட்டாவது நூற்ருண்டில் மலை யாளக் கரையிலுள்ள கேரள நாட்டில் பிறந்த ஆசான் ஒருவர், கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்களுக்குச் சிவபத்தி ஏற்பட வழி வகுத்தனர். சைவ சமயப்பிரிவு எதையும் இவர் குறிப்பாகப் பின்பற்றியவரல்லர். குப்தராட்சிக்குப் பின் இந் நாட்டில் தோன்றிய தலைசிறந்த இந்து ஞானியருள் ஒருவர், பிரசித்தி பெற்ற சங்கராசாரியராவர். சங்கரர், காலடியிலுள்ள அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். தீவிர வேதாந்தியான அவர் 'ஒருமை' (அத்வைதம்) என்னும் கொள்கையைப் பரப்புவதில் முனைந் தார். பாதராணரின் பிரம்மசூத்திரங்கள், பகவத்கீதை, உபநிட தங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள கருத்துகளினடிப்படையில், சங்கர ரின் கொள்கைகள் உருப்பெற்றன. அவர் சிறந்த அறிஞரா யிருந்ததோடு ஆற்றலும் மிகுந்தவர். அவரது நிருவாகத் திறமைக்கு அழியாப்புகழ் பெற்று விளங்கும் மைசூரிலுள்ள சிருங் கேரி மடம், கத்தியவாரிலுள்ள துவாரகை, ஒரிஸ்ஸாவிலுள்ள பூரி, இமாலயப் பனிச்சிகரங்களிலுள்ள பத்திரிநாத் ஆகிய இடங்களிலுள்ள மடாலயங்கள் சான்று பகர்கின்றன. இளமை யில் மரணமடைந்த அவர்தம் அரிய போதனைகளை, இந்திய

நாடெங்குமுள்ள கோடிக்கணக்கான மக்கள் நினைவில் கொண் டுள்ளார்கள். சைவ நெறிகளையும், சித்தாந்தத்தையும் மக்

சிவன் அல்லது மகாதேவன் (ஜாவா)

களுக்கு எடுத்துரைத்த மகான்களுள் பலர் இந்தியாவின் வடக் கெல்லையிலுள்ள காஷ்மீர மாகாணத்தில் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டு

அல்லது அதைத் தொடர்ந்த நூற்ருண்டுகளில் தோன்றினர். காஷ்மீரச் சைவ நெறியாளரைப்போல, தமிழ், கன்னட நாடுகளில் நாயன்மார்களும் (Nayanars), வீர சைவர்களும் தோன்றினுர்கள். திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரமூர்த்தி, மாணிக்கவாசகர் என்பவர்கள் தமிழ்நாட்டுச் சைவ ஞானிகளாவார்கள். கன்னடப் பகுதியில் சைவ சமயத்திற்குப் 'பசவர்' அருந்தொண்டாற்றிஞர். இவரைப்பற்றி நாம் முன்னர்க் குறித்துள்ளோம். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த கல்யாண நாட்டுக் காலசூர்யகுல பிஜ்ஜலன் என்னும் சமண மன்னனுக்கு அமைச்சராய்ப் 'பசவர்' பணியாற்றிஞர். கர்நாடகப் பிரதேச வீரசைவர், சமூகச் சீர்திருத்தத்தில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். பெண்டிரின் விடுதலைக்கும், பழமைக்கு அடிமைப்படும் வழக்கத்தைத் தவிர்க்கவும் பசவரின் சீடர்கள் மிகவும் முயன்ருர்கள்.

வைணவ இயக்கம்

விஷ்ணுவை வழிபடும் முறையைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆசாரியர்கள், குப்தராட்சியின் முற்பகுதியிலுள்ள கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிருர்கள். குப்தப் பேரரசர்களும், விஷ்ணுவை வழிபடும் வழக்கமுள்ளவர்கள். 'பாகவதர்', 'பாஞ்சராத்திரர்' என்னும் இரு வைணவப் பிரிவுகளை 'பாணர்' குறிப்பிடுவர். பாகவதர் என்பவர் வாசுதேவனை வழிபடுவோர் என்றும், 'பாஞ்சராத்திரர்' நாராயணனை வழிபடுவோர் என்றும் பாணர் கூறுகிருர். இராஜ்யஸ்ரீயைத் (ஹர்ஷனின் சகோதரி) தேடி விந்தியக் கானகங்களில் அலையும் காட்சியைச் சித்திரிக்கும் போது, அவர் நூலில் இக் குறிப்புகளைக் காணலாம். வாதாபி சாளுக்கிய குல ஆதி மன்னருள் சிலர், பாகவத சமயத்தைத் தழுவினர்; பாதாமியிலுள்ள கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சித்திரங்கள், கி. பி. ஆரும் நூற்ருண்டில் வைணவத்திற்குத்தக்காணத்திலிருந்த நன்மதிப்பை விளக்குகின்றன. தென்னிந்தியா-குறிப்பாகத் தமிழகம்-விஷ்ணுபத்தர்களின் உறைவிடமாய் இருந்ததெனப் பாகவத புராணம் குறிக்கும். தமிழ் வைணவ ஞானியருள் ஆழ்வார்கள் முதன்மையானவர்கள். இவர்களுள் மிக்க பிரசித்தி பெற்றவர்கள், கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டு அல்லது எட்டாம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும். வைணவத்தில் பத்தி மார்க்கத்தை ஆழ்வார்கள் போதித்தார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றிய ஆசாரியர்களுள் பலர், ஞானமார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். நாதமுனி, யமுஞசாரியர், இராமானுஜர் என்பவர்கள் இவ் வாசாரியர்களுள் முதன்மையானவர்கள். இராமானுஜர், சென்னைக்

கருகிலுள்ள கிராமமொன்றிலுள்ள அந்தண மரபிலுதித்தவர்; காஞ்சிபுரத்திலும் ஸ்ரீரங்கத்திலும் தம் கருத்துகளைப் பரப்பி வந்தார். சோழ மன்னனது வெறுப்பிற்கு ஆளாகியதால், மைசூர் இராச்சியத்தின் ஹொய்சலர் அவையில் அடைக்கலம் தேடிச் சென்றார்; கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மரணமடைந்தார். இவர் சங்கரரின் 'அத்வைத'க் கொள்கைக்குப் போட்டியாக, பத்திமார்க்கமே முத்தியடைவதற்குச் சிறந்த சாதனம் எனக் கூறினார். இவர்தம் கருத்துகளைக்கொண்ட சமயக்கோட்பாடு 'விசிஷ்டாத்துவைதம்' அல்லது வரம்பிற்குட்பட்ட ஒருமைக் கொள்கை எனப் பெயர் பெறும். இராமானுஜரின் சீடர்களுக்கு 'ஸ்ரீ வைணவர்கள்' (Sri Vaishnavas) என்பது பெயர். இடைக்காலத்தில் தோன்றிய இந்திய நாட்டின் தலைசிறந்த சீர்திருத்தவாதிகள் இவர்தம் போதனைகளினால் ஊக்கம் பெற்றார்கள்.

இராமானுஜருக்குச் சிறிது காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய 'மத்துவாசாரியர்' வேதாந்தத்தின் ஒரு பிரிவான 'துவைத'க் கோட்பாட்டை அருளிச் சென்றார்.

வேதச் சடங்குகள்

பல காலமாக வழக்கொழிந்து மறைந்திருந்த வேதகாலச் சடங்குகளுக்குச் சில பகுதிகளிலேனும் மீண்டும் உயிர் கொடுப்பதற்குச் சமுத்திரகுப்தன் முயன்றுவந்தான். இம் முயற்சிக்குப் பேராதரவு காட்டி, ஸவரஸ்வாமியின் பூர்வ மீமாம்ஸை, பிரபாகரன், குமரில்லன் ஆகியோரின் 'கர்ம மீமாம்ஸை' என்பவை எழுந்தன. மகாயானத்தில் ஸவரனுக்கிருக்கும் அறிவை நோக்கும்போது, குஷானிய-சாதவாகன காலத்து நாகார்ஜுனனுக்குப்பின் போந்தவனாகவே இவனைக் கருத இயலும். பிரபாகரன், ஸவரனுக்குப்பின் போந்தவன் எனினும், சங்கரருக்குச் சற்று மூத்த குமரில்லனுக்கு முந்தியவன் என அறியலாம். மீமாம்ஸகர், 'கர்ம மார்க்கம்' அல்லது வேதச் சடங்குகளைச் செய்து முடிப்பதே விடுதலைக்கு வழி என்பதை மிகவும் தீவிரமாகப் போதித்து வந்தபோதிலும், சைவ வைணவ நாயன்மார்களும் ஆசாரியர்களும், இதர தெய்வங்களை வழிபட்டு வந்த மற்றப்பத்தர்களும், கடைப்பிடித்த பத்தி மார்க்கத்தைப்போல, மக்களிடம் மிகுந்த மதிப்புப்பெற்றிருக்கவில்லை. ஆதிச்சாளுக்கிய குப்தமன்னர் காலங்களுக்குப் பின் அசுவமேத வேள்விகளை மேற்கொண்ட மன்னர் குறைவு என்பது தெளிவு.

பெயரும்; அவள் வாழ்ந்தகாலமும் தெளிவாக அறியப்படவில்லை. ஆடவர்களுள் 'பவபூதி' என்பவரின் பெயர் பிரசித்தி பெற்று விளங்குகிறது. அவரும் வாக்பதி ராஜனும், கன்னோசி நாட்டு யசோவர்மனின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தனர். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கன்னோசி அவையில், 'ராஜசேகரர்' வாழ்ந்து வந்தார்.

குப்தர் காலத்திற்குப் பின் எழுந்த வீரகாவியமும், நாடக இலக்கியமும், 'பாரவி', 'பவபூதி' என்பவர்களின் நூல்களைப் போலச் சிறப்புற்றிருக்கவில்லை. என்றாலும், பிற்காலத்தில், மாகன் ஸ்ரீ ஹர்ஷன், பட்டநாராயணர், க்ஷேமேஸ்வரர், கிருஷ்ணமிசிரர் என்னும் நூலாசிரியர்கள் நற்கவிதையும் சுவைமிக்க நாடகங்களும் ஆக்கித்தந்தார்கள். பர்த்துருஹரி மறைந்த நெடுங்காலத்திற்குப் பின், இசைக்காவியம் சிறந்து விளங்கத் தொடங்கியது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஜய தேவரால் இயற்றப்பட்ட 'கீத கோவிந்தம்' வடமொழி இசை நூல்களுள் தேனினும் இனிய தீஞ்சுவை தருவதாகும். கல்வி, இலக்கியத்துறையில் போற்றுதற்குரிய பல நூல்கள் இயற்றப் பட்டன. 'தண்டின்' இயற்றியுள்ள காதல் வசன நூல்களும் 'பஞ்சதந்திரம்' போன்ற நீதிக்கதைகளின் பிற்கால வெளியீடு களும், சண்டிதேவரின் நீதிநூல்களும், காமந்தகர், சோமதேவர் ஆகியோர் இயற்றியுள்ள அரசியல் ஆராய்ச்சி நூல்களும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை. குப்தருக்கும் பிற்காலத்தில் வரலாற்று இலக்கியங்கள் பல எழுந்தன. இத்தகைய நூல்களைக் குப்தர் காலத்திற்குமுன் காண இயலாது. பாணரின் 'ஹர்ஷ சரிதமும்' சந்தியாகரரின் 'இராமசரிதமும்' கல்ஹணரின் 'இராஜ தரங்கிணியும்' வரலாற்று இலக்கியங்களில்முதன்மையானவை. சங்கரர், இராமானுஜர் போன்ற இக்காலத்துத்தத்துவஞானிகள் கனிஷ்கன், சாதவாகனன் காலத்துப் பேரறிஞர்களுடன் ஒப்பிடக்கூடியவர்களாகவே உள்ளார்கள். வானசாத்திரத்தில் சிறந்து விளங்கும் 'பாஸ்கரர்' யாதவராட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். நம் கவனத்திலிருந்துவரும் இக் கால இறுதியில் தாரா நாட்டு போஜர், கல்யாண நாட்டு மூன்றும் சோமேஸ்வரர், காஷ்மீரத்து க்ஷேமேந்திரர் ஆகிய பல்கலை வல்லுநர் வாழ்ந்து வந்தனர். காவியம், பிரசங்கம், அரசியல், தத்துவம், வான சாத்திரம், கட்டடக்கலை, மருத்துவம், இரசவாதம், இசை, ஓவியம் ஆகிய பல துறைகளில் இம் மன்னர் பேரார்வம் கொண்டிருந்தனர்.

15. எல்லை விஸ்தரிப்பும், பண்பாடு பரவுதலும்

பண்டைக்கால முதல் இந்திய மக்கள் வெளிநாடுகளுடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தார்கள். தெளிவற்ற வரலாற்றுக்கு முந்திய காலங்களிலும், புதிய, கற்கால மனிதர், தூரக் கிழக்குப் பகுதியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். தரை மார்க்கமாகவும், கடல் மார்க்கமாகவும் திரளாக வெளியேறி, இந்தோ-சீனுவிலும், இந்திய ஆர்ச்சி பிலாகோவிலும் அவர்கள் குடியேறியிருந்தார்கள் என நம்புவதற்கும் இடமுண்டு. பிற்காலத்தில், இந்து சமவெளியில் தலைசிறந்த நாகரிகம் ஓங்கி வளர்ந்தபோது, மேற்கு ஆசியாவுடனும் மத்திய ஆசியாவுடனும் இந்தியா தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பதில் ஐயமேதுமில்லை. இந்திய நாகரிகத்தை உருவாக்கிய இரு முக்கிய மக்களினங்களுள் ஆரியரும், ஒருகால் திராவிடருங்கூட வெளிநாட்டிலிருந்து இங்குக் குடியேறியவர்களே. இதனால், இந்திய நாட்டில் அவர்கள் குடியேறுவதற்கு முன்பு எந்தெந்த நாடுகளில் வசித்தார்களோ, அந்தந்த நாடுகளுடன் சிறிது காலமாவது தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே, இந்தியா பிற நாடுகளுடன் தொடர்பின்றிக் கிணற்றுத்தவளையாய் என்றுமே வாழ்ந்ததில்லை என உறுதியாகக் கூறலாம்.

வரலாற்று அறிவிற்கு எட்டிய காலம் முதல், இந்திய நாட்டைச் சுற்றிலுமுள்ள கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு ஆகிய திசைகளிலுள்ள உலகநாடுகளுடன, இந்தியா தொடர்பு கொண்டிருந்தது. மேற்கில், பாபிலோனியா, எகிப்து, சிரியா ஆகிய நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பிருந்தது. தொன்மையான காலச் செய்திகளைப் பொறுத்த வரையிலும் மறைமுகச் சான்றுகளே நமக்குக் கிட்டுகின்றன. உதாரணமாக, வெளிநாடுகளில் கண்டெடுக்கப்படும் இந்தியப் பொருள்கள் அலலது அப்பொருள்களுக்கு வழங்கிவரும் இந்தியப் பெயர்கள் ஆகியவைகளே நமக்கிருக்கும் ஆதாரங்களாகின்றன. மௌரியர் காலம் முதல் தக்க சான்றுகள் கிட்டுகின்றன. இவ் வாணிகத் தொடர்பைப்பற்றிய விரிவான செய்தி கி. பி. முதல் நூற்றுண்டிலேயே நமக்குக் கிடைக்கிறது. இந் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில், எகிப்து நாட்டில்

வாழ்ந்துவந்த கிரேக்க மாலுமி, செங்கடல், அரபிக்கடல் வழியாக இந்திய நாட்டிற்கு ஒரு பிரயாணத்தை மேற்கொண்டு, தன் அனுபவங்களைப் 'பெரிப்புளூஸ் ஆப் தி எரித்ரேயன் ஸீ' (Periplus of the Erythraen sea) என்னும் நூலில் குறித்தான். இந்தியாவுக்கும் மேலைநாடுகளுக்குமிடையில் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பிருந்ததென்பதை இந் நூலிலிருந்து அறியலாம். பார்பரைக், பாரிகாசா முசிரிஸ், நெல்சிந்தா, பகாரா, கொற்கை, புகார் எனப் பல முக்கியத் துறைமுகங்கள் கடற்கரையிலிருந்தன. இந்தியாவில் தயாரான கப்பல்கள், மேலை நாட்டினரால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட பவழம், விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள், வாசனைத்திரவியங்கள், தைலங்கள், பருத்தி, மஸ்லின் துணிகள் முதலிய வியாபாரப் பொருள்களை ஏந்தி இத் துறைமுகங்களிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றன.

உள்நாட்டு நகரங்களிலிருந்து துறைமுகங்களுக்குப் பொருள்களை எடுத்துச் செல்வதற்கு ஏற்ற சாலைகள் பல இருந்தன. வாணிகத்திற்கென இந்தியர் சிலர் அரபிக்கடலிலுள்ள தீவுகளில் தங்கினர் என்பதும் 'சௌகாத்திரா' (Socotro) என்னும் தீவில் இந்திய வணிகர் குடியேறியிருந்தனர் என்பதும் அந் நூலிலிருந்து அறியலாகும்.

பெரிப்புளூஸ் நூலில் கிடைக்கும் செய்திகளோடு பிற்கால நூலாசிரியர்களின் குறிப்புகளும் கிடைக்கின்றன. மேற்கோளாக, பிளினி, 'போகப் பொருள்களை வாங்குவதற்கென ரோமாபுரி ஆண்டுதோறும் இந்திய நாட்டிற்கு ஒரு மில்லியன் செஸ்டர்களை அனுப்புகிறது,' என வருந்துகிறான். இந்திய நாட்டில் கண்டெடுக்கப்படும் ஏராளமான ரோமானிய நாணயங்கள், பிளினியின் கூற்றை மெய்ப்பிக்கின்றன. இந் நாணயங்கள் இந்தியப் பொருள்களைப் பெறுவதற்காக ரோமானியரால் அளிக்கப்பட்டு, வணிகர்களால் இந் நாட்டிற்கு எடுத்து வரப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

ரோமானிய அரசவைகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட இந்தியத் தூதுகோஷ்டிகள் இச் செய்தியை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கி. மு. 26இல், அல்லது அதற்குச் சற்று முன் பின்னாக, பாண்டிய அரசன், அகஸ்டஸின் அவைக்குத் தூது கோஷ்டி ஒன்றை அனுப்பினான்; பிற்காலங்களில் ரோமானிய அரசவைகளுக்கு ஏழு தூது கோஷ்டிகள் அனுப்பப்பட்டன என்பதும் அறிகிறோம். ரோம் முதலிய மேலைநாடுகளுடன் நடைபெற்ற வாணிகம், அலெக்ஸாந்திரியா என்னும் முக்கியத் துறைமுகம்

வழியாக நடைபெற்றது. செங்கடற்கரை வரையிலும் கடல் மார்க்கமாக எடுத்துச்செல்லப்பட்ட வாணிகப் பொருள்கள், அலெக்ஸாந்திரியாவிலிருந்து தரைமார்க்கமாகவோ, அல்லது நைல் நதியின் வாய்க்காலின் மூலம் சிறு படகுகளிலோ எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இந்தியாவிலிருந்து மத்தியதரைக் கடற்கரைக்குத் தரைமார்க்கமொன்றும் இருந்தது. பாரசீகம் வழியாகச் சென்ற இத் தரைமார்க்கம், காஸ்பியன் கடறகரை ஓரமாகச் சென்று சிரியாவையும், ஆசியா மைனரையும் அடைந்தது. மகா அலெக்ஸாந்தரின் படையெடுப்பிற்குப்பின் இத் தரை மார்க்கம் சிறப்புற்று விளங்கியது. கிறிஸ்து சகாத்தத்தின் முதல் நூற்ருண்டுகளில் பால்மிரா (Paulmyra-சிரியா நாடு) முக்கிய வாணிகத் தலமாய் விளங்கியது.

கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் அராபியரின் ஆதிக்கம் வலுவடைந்தபோது கடல், தரை மார்க்கங்கள் அவர்தம் வசமாயின. அக் காலத்திலிருந்து அராபியர் இந்தியாவுடன் தொடர்ந்து வாணிகம் நடத்தினர். இவ் வாணிகத் தொடர்பைப்பற்றிய சுவையான குறிப்புகள் அராபிய வணிகரின் ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன.

வாணிகவியலையும் வாணிகத்தையும், பண்பாடும் நாகரிகமும் தொடருமென்பது யாவரும் நன்கறிந்ததே. இந்திய சமயக் கருத்துகள் மேலை நாடுகளுக்குப் பரவியதைக் காண்கிருேம். அசோகர் மேற்றி ஆசியா, வடக்கு ஆப்பிரிக்கா, தென்கிழக்கு ஐரோப்பா ஆகிய இடங்களுக்குப் புத்த சமயத் தூதுவரை அனுப்பியதோடு அந் நாடுகளில் சமயக்கருத்துகள் நன்கு வரவேற்கப்பட்டன என்றும் அறிவிக்கிருர். அசோகர் கூற்றின் உண்மையைச் சோதிக்கவல்ல தனிப்பட்ட சான்றுகள் இல்லை. அசோகருக்குப் பின்னும் அலெக்ஸாந்திரிய மக்கள் புத்த சமயக் கருத்துகளில் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. புத்த பிராமண சமயங்கள், இஸ்லாமிய கருத்துகள் தோன்றுவதற்கு முன், மேற்கு ஆசியாவிலுள்ள பல நாடுகளில் பரவியிருந்தன. இந்தியத் தத்துவங்களையும் இலக்கியங்களையும் மேலை நாட்டினர் அறிந்திருந்தனர் என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. மேலைநாட்டுப் பண்பாடும் இந்திய நாட்டில் நுழைந்தது என்பதிலும் ஐயமில்லை. கிரேக்க, ரோமானிய வானசாத்திர அறிவும், இந்தியக்கலை, நாணயம் வெளியிடுதல் ஆகிய துறைகளில் கிரேக்க ஆதிக்கமும் விவாதத்திற்கிடமுள்ள செய்திகள். இந்தியப் பண்பாட்டை அராபியர் நன்கு நுகர்ந்து, வாணிகப் பொருளோடு மேலைநாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர். இந்திய மருத்துவ அறிவும், கணிதத் துறையில் வியப்பூட்டும் இந்தி

யத் தசாமிச முறையும், அராபியர் மூலம் உலகிற்கே உரிய பொதுச் சொத்துகளாயின. மத்திய ஆசியாவில் பண்பாட்டு ஆதிக்கம் வாணிகத் தொடர்பைவிட மிகுந்திருந்தது என்னலாம். அங்குத் தூதுவர்களின் பிரசாரத்தாலும், குஷானரின் அரசியல் ஆதிக்கத்தாலும், காஸ்பியன் கடலுக்கும் சீனச்சுவருக்கும் இடையிலுள்ள பரந்த நிலப்பகுதிகளில் குடியேறியிருந்த நாடோடி மக்களின் பொதுச் சமயமாகப் புத்த சமயம் சிறப்புற்று விளங்கியது. இக் காலத்தில் கோட்டான் (Kottan) என வழங்கப்படும் பகுதியைச் சுற்றிலும் இந்தியர் பலர் குடியேறியிருந்தனர். இப் பகுதியின் இயற்கை வளம் இப்போது முற்றிலும் மாறியிருப்பதால், ஒரு காலத்தில் இங்கு இந்தியக் குடியேற்ற நாடுகள் பல இருந்தன என்பதை நம்மால் எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாது. இப் பகுதி முழுவதும் சிதறிக் கிடந்த இந்தியக் குடியேற்ற நாடுகள் தக்ளமகான் (Taklamakan) பாலைவன மணலிற் புதைந்து கிடக்கின்றன. சர் ஆரல் ஸ்டெயின் என்பவரால் கடுமையான இந் நிலப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட புதை பொருளாராய்ச்சியின் விளைவாகப் பல புத்த விஹாரங்களும், ஸ்தூபிகளும், பிராமண புத்தசமயக் கடவுளரின் சிலைகளும், இந்திய மொழியிலும் வரிவடிவிலும் எழுதப்பட்ட பல பதிவேடுகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இப் பாலைவனத்தில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்ட ஸர் ஆரல் ஸ்டெயின், பஞ்சாபு மாகாணத்தின் தொன்மையான நகரமொன்றில் தாம் வசிக்கும் உணர்ச்சியைப் பெற்றதாகக் கூறியுள்ளார். தொலைதூரத்திலுள்ள இந் நகரங்கள் இந்திய மயமாய் இருந்தன என்பதை எண்ணும் போதும் வியப்பு மேலிடுகிறது. இதற்கு நெடுங்காலத்திற்குப்பின் கி. மு. ஏழாம் நூற்றுண்டில் யுவான்-சுவாங் மத்திய ஆசியா வழியாக இந்திய நாட்டிற்கு வந்து திரும்பியபோது பரந்த நிலப்பகுதியில் பௌத்தமும் இந்தியக் கலாசாரமும் ஏற்றம் மிகுந்து வலுப்பெற்றிருந்ததைக் கண்டார். பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த சிறந்த மங்கோலியத் தலைவன் செங்கிஸ்கான் புத்த சமயப் பிரிவொன்றைக் கடைப்பிடித்தான் என்பது நம்பப்படுகிறது.

மத்திய ஆசியாவிலிருந்து புத்த சமயம் சீனத்திற்குப் பரவியது. இன்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அந் நாட்டில் அச் சமயத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்கின்றுர்கள். முற்காலச் சீனப் பண்பாட்டின்மீது பௌத்தமும் இந்தியக் கலாசாரமும் கொண்டிருந்த ஆதிக்கத்தைச் சித்திரிப்பது மிகக்கடினம். புதியதொரு சமய மாற்றத்தை ஏற்ற அந் நாட்டில் இயற்கையான ஆர்வம மிகுந்தது. இந்திய புத்த சமயத்தினரின் சமயக்

கருத்துகளையும், சடங்கு முறைகளையும் நேரில் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டும் பௌத்தச் சிலைகளையும் இலக்கியங்களையும் சேகரிக்கும் பொருட்டும் சீனத் துறவியர் பலர் தரை மார்க்கமாகவும் கடல் மார்க்கமாகவும் பயங்கரமான பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு, சாரிசாரியாய் இந்திய நாட்டை நோக்கி விரைந்தனர். நூருயிரக்கணக்கான பௌத்த இலக்கியங்கள் இந்திய நாட்டினின்றும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுச் சீனமொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. சீனர் வடமொழியையும் பாலி மொழியையும் கற்றதோடு, இந்தியப் புலவர்களையும் சீன நாட்டிற்கு அழைத்து, பௌத்தப் புனித நூல்களின் மொழி பெயர்ப்பென்னும் கடுமையான வேலையில் தங்களுக்குத் துணையாக ஈடுபடுத்தினர்கள். நூற்றுக்கணக்கான இந்தியப் புலவர்கள் சீனுவில் தங்கி, இப் புனிதத் திருப்பணிக்குத் தங்கள் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்தார்கள். சீனத்தில் பௌத்த இலக்கியங்களின் மொழி பெயர்ப்புகள் சில கிடைக்கின்றன. அவ் விலக்கியங்களின் மூலப் புத்தகங்கள் இந்திய நாட்டிலும் கிடைப்பதில்லை என்பது வியப்புக்குரிய செய்தி! சீனத்துடன் ஏற்பட்ட இச் சமயத் தொடர்போடு அரசியல், வணிகவியல் தொடர்புகளும் கடல் மார்க்கமாக நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே ஏற்பட்டிருந்தன.

சீனத்திலிருந்து கொரியாவிற்கும், கொரியாவிலிருந்து ஜப்பானுக்கும் பௌத்தம் பரவியது. இவ் விரு நாடுகளிலும் சென்ற ஆயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளாக மககளின் வாழ்க்கையைச் செப்பனிட்டுப் பௌத்தம் இன்றும் இருந்து வருகிறது.

திபெத்து இவ் வடக்கு நாடுகளுக்கும், இந்தியாவிற்கும் இடையில் சிறு நாடாய் இருந்து வருகிறது. இன்றிருப்பதுபோலப் பிரிவுபட்டுத் தனித்ததொரு பகுதியாய் திபெத்து இருந்ததில்லை. சீனத்திலிருந்து நேப்பாளத்திற்குச் செல்லும் பெருவழியொன்று திபெத்து மூலமாகச் சென்றது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டில் அது வலிமை பெற்ற நாடாய் விளங்கியது. அப்போது 'சிராங்ஸான்-காம்போ' (Srong Tsan Gampo) என்னும் சிறந்த அந் நாட்டு மன்னனொருவன் (கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டு) பௌத்தத்தைத் திபெத்தில் புகுத்தினுன். சீனத்திலிருந்தும் நேப்பாளத்திலிருந்தும் இளவரசிகளை அவன் மணந்திருந்தான். அவ் விளவரசிகள் அவனைப் புதிய சமயத்திற்கு மாற்றியிருக்கக்கூடும். புதிய சமயக் கருத்துகளோடு இந்திய வரி வடிவங்களையும் அவன் புகுத்தினுன். இவ் வரி வடிவங்கள் கோட்டான் (Khottan) பகுதியில் வழக்கிலிருந்தன. திபெத்தில் புதிய நாகரிகமும் பண்பாடும் தோன்றி வளர்வதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது. சீன நாட்டினரைப்

போலத் திபெத்தியப் பௌத்தர்களும் பேரளவில் இந்தியா விற்கு விஜயம் செய்து, மிகவும் அருகிலேயே இந்தியா இருந்த மையால், புத்த சமயத்தின் பிறப்பிடமான இந்தியாவோடு நெருங்கிய தொடர்பேற்படுத்திக் கொண்டார்கள். வங்காளத்துப் பாலர் குலமன்னரும், திபெத்தில் புத்தசமயச் சீர்திருத்தத்திற்கு உதவியதால், இவ் விரு நாடுகளுக்குமிடையே நெருங்கிய உறவு ஏற்பட்டது. நாளந்தா விக்கிரமசீலா, ஆகிய கல்விக்கூடங்களில் திபெத்தியத் துறவிகள் கல்வி கற்றூர்கள். இந்திய பௌத்த பிட்சுகளும் திபெத்திற்கு விஜயம் செய்தார்கள். கிழக்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்த அதிச, தீபங்கரர் (Atisa Dipankara) என்னும் புத்த பிட்சு, நயபாலன் (Nayapala) ஆட்சியில்—கி. பி. பதினோராம் நூற்றுண்டில்—திபெத்திற்கு விஜயம் செய்தார். இன்றும் அவரது நினைவு திபெத்தில் பசுமையாய் உள்ளது. நூற்றுக் கணக்கான புனிதப் புத்த சமய நூல்கள் திபெத்திய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. அவற்றுள்ளிரண்டு—தஞ்சூர் (Tanjur), கஞ்சூர் (Kanjur) என்பன—இன்றும் வழக்கிலிருக் கின்றன.

கடல் கடந்து பிரயாணம் செய்யும் முயற்சி தூரக்கிழக்கில் அதிகமாய்ப் பலனளித்தது. வங்காளக் குடாக்கடலைக் கடந்து இந்தோ-சீனுவும், மலேய ஆர்ச்சிபிலாகோவும் அமைந்திருந்தன. அங்கு நிரம்பியிருந்த ஆதிவாசிகளிடம் உலக வாசனைத் திரவிய வாணிகம் ஏகபோக உரிமையாய் இருந்து வந்தது. வளமிக்க அப் பகுதிகளின் தாதுப் பொருள்கள் நிரம்பியிருந்தது. இந்தியரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இந்தியாவின் கீழ்க்கரையில் கங்கையிலிருந்து குமரிமுனை வரை பல துறைமுகங்கள் இருந்தன. பெரிப்புளூஸ் என்னும் நூலில் இத் துறைமுகங்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந் நூலின் ஆசிரியர் தூரக் கிழக்கு நாடுகளைக் 'கிரைஸி' (Chryes) அல்லது 'பொன்னுடு' எனக் குறிக்கிருர். வங்காளத்திலிருந்து இந் நாட்டிற்குக் கரையோரப் பிரயாணங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதை அவர் திட்டமாகக் கூருவிடினும் அதற்குரிய குறிப்புகளை அறிவிக்கிருர். கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் மலேயாத் தீபகற்பம், சுமத்திரா, ஜாவாத் தீவுகள் ஆகியவைகளிலுள்ள முக்கிய வாணிகத் தலங்களைத் தாலமி என்பார் அறிந்திருந்தார். பெயர்கள் வடமொழியில் உள்ளன. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் தூரக்கிழக்கு நாடுகளுடன் இந்தியர் வாணிபத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. பாலூராவிலிருந்து (Palura–கஞ்சாம் மாவட்டத்தில் சிக்காகோவிற்கு அருகில் உள்ளது) மலேயாத் தீபகற்பத்திற்குச் செல்லும் நேர் வழியொன்று இருந்ததாகத் தாலமியின் குறிப்புகளிலிருந்து அறிகிறோம்.

கடல் கடந்து தூர நாடுகளுக்குச் செல்வதன் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படும் பயங்கரமான பிரயாணங்களைப்பற்றிய

சுவையான குறிப்புகளை இந்திய இலக்கியங்களிற் காணலாம். ஜாதகக் கதைகள், கதாசரித் சாகரம் போன்ற நூல்களிலும் சுவர்ண பூமிக்குச் செல்லும் வணிகரின் பிரயாணச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. தூரக் கிழக்கிலுள்ள பல நாடுகளுக்குப் 'பொன்விளையும் பூமி' என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டிருந்தது. பொன்னுலான பூமியை உடைய நாடு எனக் கருதப்பட்ட இந் நாட்டிற்கு விஜயம் செய்த வணிகர், பெரும் பொருள்களுடன் திரும்பினர். மற்றும் பலர், நாவாய்கள் உடைந்ததால் பொருள் களை இழந்து, பல இன்னல்களுக்கும் இலக்காயினர் என்பதும் தெரியவரும். முன்னோர் விட்டுச் சென்ற சொத்துகளை இழந்த க்ஷத்திரிய இளவல்கள், இழந்த சொத்துகளை மீண்டும் அடைவதன் பொருட்டுச் சுவர்ண பூமிக்குச் செல்வதைப் பல இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கின்றன.

க்ஷத்திரிய இளவல்களின் முயற்சியால் தொலைநாடுகளில் இந்திய அரசியல் ஆதிக்கம் நிறுவப்பட்டிருக்கக்கூடும். கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டிலிருந்து இப் பகுதிகளில் இந்தியப் பெயருடைய மன்னர்கள் ஆண்டுவந்ததை அறிகிருேம். அவர் களுடை சமயம், பழக்கவழக்கங்கள், மொழி ஆகிய யாவும் இந்தியருடையனவே. இவைகளை இந்தியக் குடியேற்ற நாடுகள் எனக் கருதுவதில் தவறில்லை. கி. பி. இரண்டாம், ஐந் தாம் நூற்ருண்டுகளின் இடைப்பகுதியில் மலேயாத் தீபகற்பம், கம்போடியா, அன்னும், ஜாவா, பலி, போர்னியோ, சுமத்திராத் தீவுகள் ஆகிய இடங்களில் இந்தியக் குடியேற்ற நாடுகள் தோன்றியிருக்கவேண்டும். இந் நாடுகளின் வரலாறு அங்குள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டுகளிலிருந்தும், சீனர் விட்டுச் சென் றிருக்கும் குறிப்புகளிலிருந்தும் அறியப்படும். பிராமண சமயம்—குறிப்பாகச் சைவம்—இந் நாடுகளில் பரவியிருந்தது; பௌத்தக் கொள்கைகளும் பரவியிருந்தன; அப் பகுதிகளின் ஆதிக் குடிகளின் ஆட்சியாளரின் பண்பாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றத் தொடங்கியதும் ஈரினத்தினர் இடையிலும் கருத்துப் பரிவர்த் தனைகள் தோன்றின. இந்துப் பழக்கவழக்கங்களும், இம் மக்க ளுடன் ஏற்பட்ட கூட்டுறவால் சிறிது மாறுதல் அடைந்தன. என்ருலும், ஓராயிரம் ஆண்டுகள்வரை இந்திய நாகரிகத்தின் சிறப்பியல்புகள் இப் பகுதியிலுள்ள சமுதாயத்தினரால் அதிக மாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

குடியேறிய இந்தியர்கள் ஏற்படுத்திய அரசுகளிற்சில, ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, இந்தியாவில் இந்து ஆட்சி மறைந்த பின்னருங்கூடச் சிறப்புற்று விளங்கின. இந்தோ சீன மா நிலத்தில் சம்பா, காம்போஜம் என்ற சத்திவாய்ந்த இரண்டு அரசுகள் எழுந்தன. இக் கால அன்னும் (Annam) பகுதி முழுவதையும் சம்பா அரசு தன்னுள் அடக்கியிருந்தது.

சம்பாவை ஆண்ட மன்னர்களுள் ஜெயபரமேசுவர வர்மதேவ ஈஸ்வரமூர்த்தி (1050-1060), உருத்திரவர்மன் (1061-1069), ஹரி வர்மன் (1070-1081), மஹாராஜாதிராஜ ஸ்ரீ ஜெய இந்திய வர்மன் (1163–1130), ஜெயஸிம்ஹவர்மன் (1257-1287) ஆகியோர் பெருவீரராய் விளங்கினர். தம் நாட்டை மேற்குப் பகுதியிலிருந்துவந்த காம்போஜர்களது தாக்குதல்களிலிருந்தும், மாபெரு மங்கோலியத் தலைவன் குப்ளேகானின் தாக்குதலிலிருந்தும் பாதுகாத்தனர்; சீன அரசர்களுடன் அரசியல் தொடர்புகொண்டிருந்தனர். 1800 ஆண்டுகள் சிறப்புற அரசு செலுத்தியபின் (கி. பி. 1450–1471) அவர்களது ஆதிக்கம் குறைந்தது. வடபகுதியிலிருந்து அன்னமியர்கள் விடாது படையெடுத்ததால், பதினைரும் நூற்ருண்டில் மங்கோலிய நாடோடிகளால் வலியிழந்த இந்து சாம்ராச்சியம் நொறுக்கப்பட்டது. சம்பாவில் பிரசித்திபெற்ற நகரங்கள் பல இருந்தன. நாடு முழுவதும் அழகான இந்து, புத்தக் கோயில்களும் எழுப்பப்பட்டிருந்தன.

இந்து சாம்ராச்சியமான காம்போஜத்தின் எழுச்சியைப் பற்றிய தெளிவான செய்திகளில்லை. கௌண்டின்யன் என்பவன், நாக இளவரசியான சோமா என்பவளை மணந்து, காம்போஜத்தின் அரசகுலத்தைத் தோற்றுவித்தான் என்பதைப் பழங்காலக் கதையொன்றிலிருந்து அறியலாம். அவன் துரோணரின் மகன் அசுவத்தாமனிடமிருந்து பெற்ற ஈட்டியொன்றை அங்கு நாட்டுவித்தான். இந்திரபிரஸ்த மன்னன், ஆதித்திய வமிசனைக் காம்போஜ நாட்டின் அரசனுக்கினன் என்னும் மற்றுமொரு பரம்பரைச் செய்தி கூறும். எவ்வாறிருப்பினும், காம்போஜத்தின் ஆதி இந்து அரசு கி. பி. முதலாம் அல்லது இரண்டாம் நூற்ருண்டில் தோன்றியிருக்கவேண்டும். கம்போடியாவின் தெற்குப்பகுதியில் அமைந்த இதைச் சீனர் பியூனன் (Funan) எனக் கூறுவர். வலிமை மிகப்பெற்ற இவ்வரசு, பல அடிமை நாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. தெற்கு முனையில் டுவன்சியன் (Tuen Sien) என்னும் மற்றுமோர் அடிமை நாடு இருந்தது. இந் நாட்டைப்பற்றிச் சீன நூலாசிரியர் ஒருவர் பின்வருமாறு குறிப்பார்:

'ஆயிரவருக்கு அதிகமான பிராமணர் இங்கு வசிக்கின்றனர். அவர்களின் கொள்கைகளை மக்கள் ஏற்று நடக்கின்றுர்கள்; தங்கள் பெண்களையும் அவர்களுக்கு மணமுடித்து வைக்கின்றுர்கள். அவர்களுடைய புனித இலக்கியங்களை அல்லும் பகலும் ஓதுகிருர்கள்.'

பியூனன் நாட்டு மன்னர்கள் இந்தியாவிற்கும், சீனுவிற்கும் பல தூதுவர்களை அனுப்பினுர்கள்.

ஒரு காலத்தில் பியூனன் நாட்டின் அடிமை நாடுகளில் ஒன்றாய் இருந்த காம்போஜ தேசம், ஆறாம் நூற்றாண்டில் வலுவடைந்து, முதன்மை பெற்றது. வடகிழக்கில் சிறு பகுதியாய் இருந்த காம்போஜம், மிகப்பெரிய நாடாய் விரிந்தது. அத் தேசத்தின் மன்னர்கள் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகள் மிக்க சிறப்புடன் அரசு செலுத்தினார்கள். இரண்டாம் ஜெயவர்மன், ஏழாம் ஜெயவர்மன், யசோவர்மன், இரண்டாம் சூர்யவர்மன் ஆகியோர் இந் நாட்டுத் தலைசிறந்த மன்னருள் சிலர். கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் கிழக்குத் திக்கிலிருந்து அன்னம் நாட்டினரின் படையெடுப்பும் மேற்கிலிருந்து தாய்களின் (Thais-சயாமை வெற்றி கண்டவர்கள்) படையெடுப்பும் பிரசித்திபெற்ற காம்போஜ நாட்டைச் சிற்றரசாகச் சிதைத்தன. அப் பகுதி இன்றும் பிரெஞ்சுக்காரரின் பாதுகாப்பில் இருந்து வருகிறது.

சம்பாவைக்காட்டிலும், காம்போஜ நாடு மிகச்சிறந்து விளங்கியது. இக் காலக் கம்போடியா நீங்கலாக, கொச்சின் சீனா, லேயோஸ், சையாம், பர்மாவின் பகுதிகள், மலேயாத் தீபகற்பம் ஆகியவைகளும் காம்போஜப் பேரரசு எல்லைக்குள் அடங்கியிருந்தன. வடமொழிக் கல்வெட்டுகள் பல அந் நாட்டு மன்னர்களின் விரிவான வரலாற்றை அறிவிக்கின்றன. ஆங்கோர் வாட்டு (Angkor Vat) 'ஆங்கோர்தாம்' போன்ற நூற்றுக்கணக்கான அற்புதக் கோவில்கள் இன்றும் அம் மன்னராட்சியின் சிறப்புகளையும் செழிப்பையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

'ஆங்கோர் வாட்டு' உலக அதிசயங்களுள் ஒன்று. விஷ்ணுவிற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட இக் கோயில், கூரையிடப்பட்ட கட்டடம் ஒன்றன்மேல் நிற்கிறது. மேல் தளம் ஒவ்வொன்றும், கூரையுடன் கூடிய மேற்றட்டுகளை உடையது. அவை சிற்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்றட்டு ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்குச் செல்வதற்கு வசதியான படிக்கட்டுகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல கோபுரங்களும் (spires) காணப்படுகின்றன. மூன்றாவது, இறுதி மேற்றட்டுகளிலுள்ள நான்கு முனைகளிலும் எழுப்பப்பட்டுள்ள எட்டுக் கோபுரங்களும் 180 அடி உயரமுள்ளவை. மூன்றும் மேற்றட்டைக் கடந்ததும், கோவிலின் மையப்பகுதியை அடையலாம். அதன் உயர்ந்த கோபுரம் (பூமியிலிருந்து 213 அடி உயரத்திலுள்ளது) அப்பகுதி முழுவதும் வியாபிக்கிறது. கட்டடத்தைச் சுற்றிலும் கற்சுவர்கள் அமைந்துள்ளன. கீழ் மேலாக, மூன்றின்கீழ் இரண்டு மைலும், தெற்கு வடக்காக அரை மைல் விஸ்தீரணமும் உள்ள இச் சுவரில், பல மேற்றட்டுகளும் அகன்ற வாயில்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சுவருக்கு வெளியே 700 அடி ஆழமுள்ள அகழி காணப்படும். இருமருங்கிலும் வேலைப்பாடமைந்த சிறு தூண்களையுடைய கைப்பிடிச்சுவர்களோடு கூடிய, 36 அடி அகலமுள்ள கல்லா

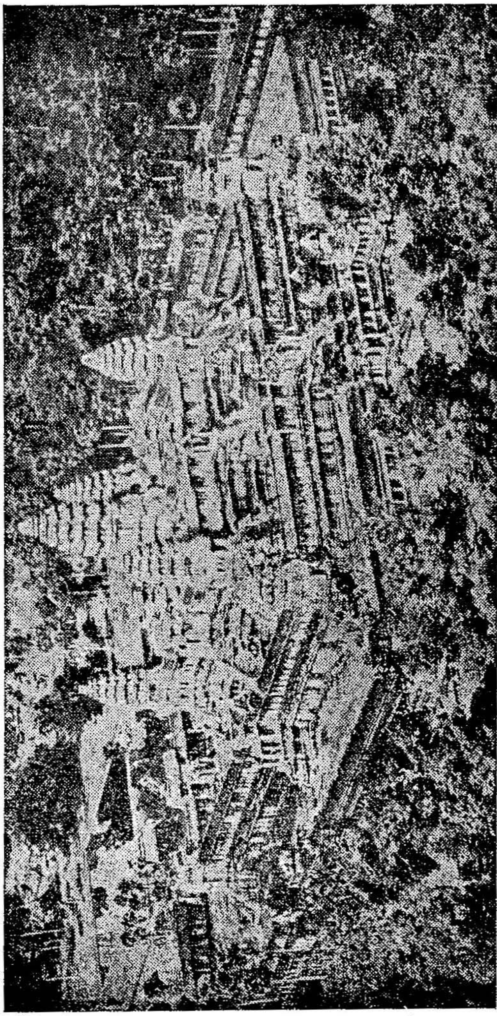
லான நடைபாதையொன்றும், அகழியின் குறுக்கில் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. கற்பாதையைத் தொடர்ந்து வெளிச்சுவரின் தலைவாயிலிலிருந்து முதல் மேற்றட்டின் வாயில்வரையிலும், சுமார் இரண்டு பர்லாங்குத் தூரத்திற்கு அகன்ற சாலையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘ஆங்கோர் தாம்’ (நக்ரதாமா) என்பது ஏழாம் ஜயவர்ம மன்னனால் நிறுவப்பட்ட தலைநகரின் இக்காலப் பெயர். சதுர வடிவுள்ள இந் நகரத்தின் ஒவ்வொரு பக்கமும் இரண்டு மைல் நீளமுள்ளது. நகரத்தைச் சுற்றிலும் உயர்ந்த கற்சுவர்களும், சுவர்களுக்கு வெளியில் 330 அடி அகலமுள்ள அகழி ஒன்றும் காணப்படுகின்றன. நகரின் மையத்தில் அழகுமிக்க ‘பையான்’ (Bayon) கோயில் அமைந்துள்ளது. ‘பிரமிடு’ (Pyramid) வடிவிலுள்ள இக் கோவில் நாற்பது உயர்ந்த கோபுரங்களையுடையதாயும் மூன்றடுக்குகள் கொண்டதாயும் காணப்படுகிறது. கட்டடம் முழுவதும் அடித்தளமாகக் கொண்டிருக்கும் மையக் கோபுரமொன்று 150 அடி உயரமுள்ளது. கோபுரம் ஒவ்வொன்றிலும், நாற்புறங்களிலும் சிவபிரானின் அழகிய சிலை, தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் கோலத்தில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. மதச் சார்பற்ற பெரிய கட்டடங்கள் ‘பையான்’ கோவிலைச் சுற்றிலும் அமைந்திருக்கின்றன.

நகரத்தின் பல வாயில்கள், கோபுரங்களும் காவலாளிகள் தங்குமிடங்களும்கொண்ட மாபெருங்கட்டடங்களாய்விளங்கின. 100 அடி அகலமுள்ள ஐந்து பெருவழிகள் ஒரு மைல் நீளத்திற்கு அமைக்கப்பட்டு, நகரத்தின் மத்தியைச் சென்றடைகின்றன. கரைகளுடன் கூடிய ஏராளமான ஏரிகளும், 1200 அடி நீளமும் 15 அடி உயரமுமுள்ள சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகளமைந்த உப்பரிகைகளும் நகரை அலங்கரித்தன. சுருங்கக் கூறுமளவில் ஒவ்வொன்றும் உன்னத நோக்குடன் அமைக்கப்பட்டு, அக் காலத்தில் உலக முழுவதிலுமுள்ள நகரங்களில், மிகச்சிறந்த ஒன்ருய் அந் நகரம் விளங்கியது.

மலேயாத் தீபகற்பமும், இந்திய ஆர்ச்சிபிலாகோவும் இரு பெரிய இந்து சாம்ராச்சியங்களின் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் கண்டன. கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டில் சைலேந்திர குலத்தினரால் முதற்பேரரசு அமைக்கப்பட்டது. மலேயாத் தீபகற்பமும் சற்றேறக்குறைய ஆர்ச்சிபிலாகோப் பகுதியின் முழுப் பகுதியும், சுமத்திரா, ஜாவா, பலி, போர்னியோ முதலிய தீவுகளும் இப் பேரரசில் அடங்கியிருந்தன. இப் பகுதியுடன்

வாணிகம் செய்து வந்த அராபிய வாணிகர்கள், பேரரசனின் செல்வம், செல்வாக்கு, மகிமை ஆகியவைகளை வானளாவப்

ஆங்கோர் வாட் (கம்போடியா)

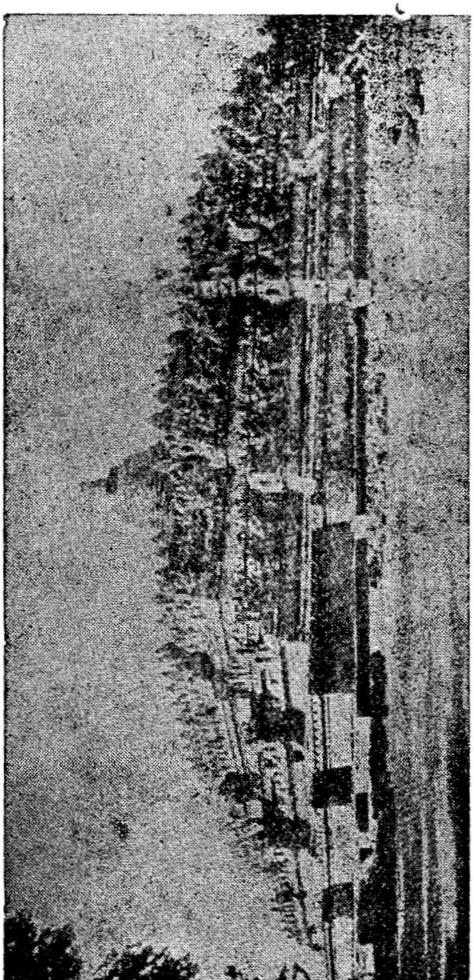
புகழ்ந்து, அரசியலதிகாரம் முழுவதும் பெற்றிருந்த பெரு மன்னனை 'மகாராஜன்' எனப் பெயரிட்டு வழங்குகின்றார்கள். வலிமையுள்ள கடற்படையொன்றை உடைய இவன், 'சம்பா,

காம்போஜம்' ஆகிய நாடுகளின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி கண்டான். ஆயிரம் யோசனை (Parsong) விஸ்தீரணத்திற்கும் மேற்பட்ட பல பெரிய தீவுகளின் பேரரசனாய் இவன் விளங்கினான் என அராபிய நூலாசிரியர் குறிப்பர். இக் குறிப்பேடுகளின் ஆசிரியர் குறிக்கும் கதையொன்றில், மன்னன், ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும், ஏரியொன்றில் தங்கக் கட்டியொன்றை வீசுவது வழக்கமெனக் காணப்படுகிறது. இந்திய, சீன நாட்டு மன்னர்கள், இவ்வரசனுக்குப் பெருமதிப்புச் செலுத்தினார்கள் என்பதும் அராபியச் செய்திகளிலிருந்து அறியலாகும்.

கி. பி. 903இல் எழுதிய இபின் ராஸ்தே (Ibn Rosteh) குறிப்பதாவது, 'இப் பெருமன்னன், மகாராஜன் அல்லது மன்னர் மன்னன் என வழங்கப்படுகிறான். தீவுகளில் வாழ்ந்து வருவதால், இந்தியாவின் தலைசிறந்த மன்னன் என வழங்கப்படும் பேற்றை இவன் பெறவில்லை. இவனைக்காட்டிலும் அதிக வருமானம் உள்ளவனும் பணம் படைத்தவனுமான வேறு மன்னன் இல்லை. இம் மன்னனின் ஒரு நாள் வருமானம் இருநூறு மணங்கு எடையுள்ள தங்கம் என 'இபுன் கோர்டாட்ஸ்பெக்' என்பவர் (கி. பி. 814-848) மதிப்பிடுகிறார்.

மகாயான பௌத்தத்தைக் கடைப்பிடித்த சைலேந்திர மன்னர் குலத்தினர் இந்திய, சீன மன்னர்களுடன் அரசியல் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பாலபுத்திரதேவன் என்னும் மன்னன், வங்காளத்துத் தேவ பாலனுக்கு நாளந்தாவில்தான் (பாலபுத்திரதேவன்) கட்டியுள்ள விஹாரத்திற்கு ஐந்து கிராமங்களை மானியமாக அளிக்குமாறு வேண்டி, தூதுவனொருவனை அனுப்பி வைத்தான். தேவபாலனும் இவ் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினான். மகாயான புத்த சமயத்தின் இருப்பிடமாய் அக்காலத்தில் வங்காளம் விளங்கியதென்றும், அங்கிருந்து சைலேந்திர குல மன்னர் ஊக்கம் பெற்றனர் என்றும் நாம் அறிகிறோம். வங்காளத்திலிருந்து வந்த 'குமாரகோஷர்' (Kumarakosha) என்னும் பௌத்தத் துறவியார், சைலேந்திர மன்னர்களின் குரு அல்லது ஆசாரியராய் விளங்கினார். அவரது கட்டளைக்கிணங்கச் சைலேந்திர மன்னன் தாராவில் (Tara) அழகான கட்டடம் ஒன்றை அமைத்தான். சைலேந்திர மன்னன் குலத்தவர், கட்டடக் கலையில் மிக்க ஆர்வங்கொண்டவர். 'பாராபுதூர்' (Barabudur) என்னுமிடத்திலுள்ள, பிரசித்தி பெற்ற கம்பீரமான 'ஸ்தூபி' இன்றும் சைலேந்திரன் சிறப்பைப் பறைசாற்றி வருகிறது. குன்று ஒன்றன் உச்சியிலமைந்திருக்கும் இப்புனிதக்

கட்டடம், ஒன்றன்மேல் ஒன்றுயமைந்த ஒன்பது அடுக்குகளை யுடையது. ஒவ்வோர் அடுக்கும், அதற்குச் சற்றுக் கீழுள்ள அடுக்கிலிருந்து சற்று உள்ளடங்கி யாவற்றிற்கும் மேல் அமைந் துள்ள அடுக்கில் மையமாக மணிக்கூண்டு போன்றதொரு

பாராபுதூர் (ஜாவா)

ஸ்தூபியையும் உடையதாயிருக்கிறது. அடித்தளமாயமைந் துள்ள அடுக்கின் அதிகபட்ச நீளம் 131 கெஜம். கீழே அமைந்

துள்ள ஐந்து அடுக்குகளும் உட்புறத்தில் சுவர்களால் சூழப் பட்டு, அவைகளைத் தாங்குவதற்கான தூண்களோடு, நான்கு திறந்த காலரிகளாய் அமைந்துள்ளன. மேலுள்ள அடுக்குகளைச் சுற்றிலும் பல ஸ்தூபிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு ஸ்தூபியிலும் துளையிடப்பட்ட சட்டத்தினுள் அமைந்த புத்த உருவச்சிலையும் காணப்படுகிறது. புத்த இலக்கியக் கருத்துகளைச் சித்திரிக்கும் சிற்பங்கள், காலரி முழுவதும் நிரம்பியிருந்தன. தூண்கள் முழுவதிலும், சிறு மாடங்களில் அமர்ந்திருக்கும் பௌத்தரின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இச் சிற்பங்கள் இந்தோ-ஜாவானியக் கலைக்குத் தலைசிறந்த உதாரணங்களாய் விளங்கி வருகின்றன. இக் கோவிலின் பரப்பு 400 சதுர அடி என்பதையும், இதன் அடுக்குகள் யாவும் சிற்பியின் உயர்வையும் வேலைத் திறனையும் வெளிப்படுத்தும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய புத்தச் சிலைகளையுடையவை என்பதையும் எண்ணிப்பார்க்கும்போது, பாராபுதூர்க் கோயிலை உலகின் எட்டாம் அதிசயமாகப் பிறர் எண்ணிப் போற்றுவதில் வியப்பேதுமில்லை. ஜாவா, காம்போஜம் ஆகிய நாடுகளிலுள்ள கலை, இந்திய நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டது. இந்திய மன்னர்கள் அதைப் போற்றி வளர்த்தார்கள். எனினும், 'பாராபுதூர்', 'ஆங்கோர் வாட்டு' ஆகிய கலைக்கூடங்களைப் போலக் கற்பனைச் செறிவிலும் நிருமாணத்திலும் சிறந்த கலைப்பொக்கிஷங்களை இந்திய நாடெங்கும் காண்பது அரிது.

கி. பி. பதினோராம் நூற்றூண்டில், செல்வத்தில் திளைத்த கடல் கடந்த சாம்ராச்சியத்தைச் சோழ மன்னர் கவருவதற்கு முயலும்வரை, சைலேந்திர குல மன்னர் சீரும் சிறப்புமாக அரசு செலுத்தி வந்தனர். முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் வலிமை மிக்க கடற்படையுடன் சைலேந்திரரின் பேரரசின்மீது போர் தொடுத்தான். இம் முயற்சியில் வெற்றிகண்ட அவன், சைலேந்திரப் பேரரசின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றினன். தொலைவிலுள்ள இப்பகுதிகளைக் கட்டியாள்வது கடினமாயிருந்ததால் சோழரது ஆட்சியை ஊக்கத்துடன் எதிர்த்துவந்த சைலேந்திரர் ஒரு நூற்றூண்டிற்குப்பின் சோழர் ஆதிக்கத்திலிருந்து மீட்டனர். எனினும், நாளடைவில் அவரது ஆட்சி நசித்து வந்தது. பதின்மூன்றும் நூற்றூண்டில் ஈழத்திற்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பு, பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு இறுதிக் காரணமாயிற்று.

சைலேந்திரரின் பலவீனமும் இறுதி வீழ்ச்சியும் பேராசை கொண்ட 'ஜாவா' தனது அரசியலாதிக்கத்தை நிலைப்படுத்திக்

கொள்வதற்கு வாய்ப்பளித்தன. கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டிலேயே ஜாவாவில் இந்து சாம்ராச்சியம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. சைலேந்திரர் அதை வென்றனர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டு வரையிலும் 'ஜாவா' சைலேந்திர அரசின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுக்குப்பின் தனது சுதந்திரத்தை மீண்டும் பெற்றது. ஒரு காலத்தில் இத் தீவின் மையப்பகுதி அரசியல் பீடமாய் விளங்கியது. சைலேந்திர அரசின் இருப்பிடமாய் விளங்கிய இப் பகுதியில் பாராபுதூர் உட்படப் பல அற்புத நினைவுச் சின்னங்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்தன. இப்போது ஜாவாவின் கீழ்ப்பகுதி அரசியற் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது. அரசியற்செல்வாக்கின் கேந்திரஸ்தானங்களாய் விளங்கிய 'கெதிரி' (Kediri), 'சிங்கசாரி' (Singasari) என்னும் இடங்களையுடைய ஜாவாவின் கீழ்ப்பகுதி அரசியலில் முக்கிய அமிசம் வகிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றது. கி.பி. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் புதிய அரச குலமொன்று 'விஜயன்' என்னும் அரசனுல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 'திக்த வில்வம்' (கசப்பான வில்வக்கனி) அல்லது ஜாவானிய மொழியில் 'மஜா பஹித்' (Maja Pahit) என வழங்கப்படும் நகரை விஜயன் தலைநகராகக் கொண்டான். 'மஜா பஹித்' அரசு சுற்றிலுமுள்ள தீவுகளை வென்று, கி. பி. 1365 இல் சற்றேறக்குறைய மலேயாத் தீபகற்பம் முழுவதையும், மலேயாத் தீவுக் கூட்டங்களையும் (Archipelago) தன்னுள் அடக்கியிருந்தது. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, வடக்குச் 'செலீபித்' தீவுகள் (Celebes) நீங்கலாக இப்போது டச்சுக்காரர் வசமிருக்கும் தீவுக்கூட்டப் பகுதிகளையும், மலேசியாத் தீபகற்பத்தையும் 'மஜா பஹித்' அரசு ஆண்டு வந்தது.

கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் ஜாவாவிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் புகலிடம் தேடியலைந்த இந்துத்தலைவன் ஒருவன், 'மலாக்கா' அரசை நிறுவினுன். இவ் வரசு மாபேரரசியற் செல்வாக்குப் பெற்று முக்கியமான வாணிகத் தலமாய் விளங்கியது. இதனுல் அண்மையிலுள்ள தொகுதிகளுக்குத் தொல்லைகளும் ஏற்பட்டன. இரண்டாமவனுக அரியணை ஏறிய 'மலாக்கா' நாட்டு மன்னன், இஸ்லாமிய மதத்தைத் தழுவினுன். மலாக்கா அச்சமயத்தின் கேந்திரஸ்தானமாய்விளங்கலாயிற்று. வர்த்தகமும் வாணிகமும் பெருகியதைப் போல, இப் புதிய சமயக்கருத்துகளும் ஜாவாவில் புகுந்து, அந்நாட்டு அரச குலத்தினர் சிலரும் இச் சமயத்தைத் தழுவினர். இப் புதிய சமய ஆதரவாளரின் இடைவிடா முயற்சியால், பதினுறும் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் 'மஜாபஹித்' மன்னன் அரச பதவியை

விட்டுத் துரத்தப்பட்டான். இந்து அரசான 'மஜா பஹித்' அழிந்ததும், தீவு முழுவதும் இஸ்லாமியத்தைத் தழுவ நேர்ந்தது. அரச குடும்பத்தினரும், இந்துக்களுள் பலரும் புகலிடம் தேடி ஆயிரமாண்டுகளுக்கும் அதிகமாக இந்துநாடாய் விளங்கிய 'பலீ' (Bali) என்னும் தீவில் சரண் புகுந்தனர். இன்றும் இந்து சமயம் தழைத்துவரும் இத் தீவு நீங்கலாக மலேயா ஆர்ச்சி-பிலாகோவின் பிற பகுதிகளிலும், பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, இஸ்லாமிய சமயக் கருத்துகளும் பண்பாடும் புகுந்து கொண்டன.

இந்தியக் கலைகளும் இலக்கியமும் ஜாவாவில் தழைத்தோங்கியதைப்போல வேறெந்த நாட்டிலும் தழைத்தோங்கவில்லை. இன்னும் பாழடைந்த நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களையும், கைப்பிரதிகளாகவே வழங்கி வரும் வடமொழி இலக்கியங்களையும் நாம் காணலாம். இராமாயணமும் மகாபாரதமும் இத் தீவுகளில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தன, இன்றும் 'வஜாங்' என்று வழங்கப்படும் நிழற்படங்களுக்கும், மற்றும் அரங்கில் நடிக்கப்படும் நாடகங்களுக்கும், இராமாயண மகாபாரதக் கருத்துகள் பயன்பட்டு வருகின்றன. 'மஜா பஹித்' அரசு வீழ்ந்ததும் ஜாவாவில் கலைகளும் நசித்துப்போயின. இறுதியாகத் தூரக்கிழக்கிலிருந்த குடியேற்ற நாடுகளைப் பரவலாக ஆராய்வது பயன்தரும். சற்றேறக்குறைய ஆயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு இந்துக்கள் தங்கள் நாட்டிலேயே சுதந்திரத்தை இழந்த பிறகும், இந்தோ-சீனுவிலும், இந்திய ஆர்ச்சிபிலாகோவின் பல தீவுகளிலும், சுமத்திராவிலிருந்து நியூகினி வரையிலும் ஆட்சியிலிருந்தனர். இந்திய சமயம், இந்தியப் பண்பாடு, இந்தியச் சட்டம், இந்திய அரசியல் ஆகிய யாவும், இப் பகுதியில் வாழும் ஆதிக்குடிகளின் வாழ்க்கையைப் பெரிதும் வளமாக்கின. இந்திய சமயக் கருத்துகள், கலை, இலக்கியம் ஆகியவை அந் நாட்டு மக்களின் அறவுணர்ச்சியையும், அறிவாற்றலையும் போற்றி வளர்த்தன. சுருங்கக்கூறின், அம் மக்கள் நாகரிகமென்னும் ஏணியில் ஒருபடி ஏறுவதற்கு இந்தியப் பண்பாடு உதவி செய்ததெனலாம். இயல்பாக ஏற்பட்ட இனக்கலவை பேரிந்தியா ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அப்பேரிந்தியாவின் ஆதிகுடிகளுக்கு இந்திய ஆன்மிக உணர்ச்சியைப் பேரளவில் ஊட்டின. இந்து சமயம் தாய்நாட்டில் தழைத்தோங்கியிருந்த காலம் வரையிலும் குடியேற்ற நாடுகளிலும் அது மிகப்பெரிய சத்தியாகவே விளங்கி வந்தது. இந்திய நாட்டில் இந்துக்களின் வீழ்ச்சி தொடங்கியதும் குடியேற்ற நாடுகளிலும் அவர்கள் செல்வாக்குக் குறைந்தது. குடியேற்ற நாடுகளை அமைப்பதில் பெற்றிருந்த

முதலிடத்தையும் இந்தியா இழந்தது. நீரூற்று வற்றியதால் அதை நம்பியிருந்த வாய்க்கால்களும் வறண்டு நாளடைவில் மறைந்தன. கி. பி. 1100 அல்லது 1200இல் இருந்து இந்து சமயத்தின் செல்வாக்குக் குறைந்து அந் நாடுகளிலுள்ள இயற்கைச் சத்திகள் தலையெடுத்ததும், கி. பி. பதினைந்து பதினாறும் நூற்றாண்டுகளில் இஸ்லாமிய சமயம் வேரூன்றியதும், காலப்போக்கில் தோன்றிய விளைவுகள் என நாம் கருதுவது தவறு.

இந்து சமயக் கோட்பாடுகளை அந்நியர் கடைப்பிடித் தொழுகுவது இயலாது; அதன் எல்லைக்குட்பிறந்தவர்களே அதைக்கடைப்பிடிக்கக்கூடும்' என்ற பழக்கமான கருத்துத் தவறென்பதை இக் குடியேற்ற நாட்டு வரலாறு மெய்ப்பிக்கின்றது. அந்நியப் பண்பாட்டையும் தன்னுள் கொண்டு தொன்மையான ஆதிக்குடிகளையும் தனது நாகரிகத்தாலும், பண்பாட்டினாலும் உயர்த்தும் பேராற்றல் இந் நாகரிகத்திற்கு உண்டு என்பதையும் நாம் தெளிவாகக் காணலாம். மேற்கு, கிழக்கு, மத்திய ஆசியாவிலும் சற்றுக்குறைந்த அளவில் இந்திய நாகரிகம் இதே போன்ற பெருஞ்சாதனையை நிறைவேற்றியது என்பதை நாம் நினைவிருத்திக்கொள்ளும்போது, நியாயமான முறையில் வலியுறுத்தப்படவேண்டிய இந்திய நாட்டின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்தவர்களாவோம். இந் நாட்டு எல்லை விரிவடைந்ததும், பண்பாடு பரவியதும் இந்தியன் ஒவ்வொருவனுக்கும் பெருமையளிக்கக்கூடியவை; இந்திய வரலாற்றிலேயே தலைசிறந்த இவை, அதிகமாக வலியுறுத்தப்படாத செய்திகளாம்.

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நம் கவனத்தைக் கவரக்கூடிய பழங்கால நினைவுச் சின்னங்கள் இல்லை.

வரலாற்றுச் செய்திகள் தெளிவுபடுங்காலத்தில், கி. மு. 200 ஆம் ஆண்டில் தோன்றியனவாகக் கருதக்கூடிய நினைவுச் சின்னங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. மௌரியப் பேரரசர் அசோகரது ஆட்சியைச் சேர்ந்த சிறந்த சின்னங்கள் நமக்கு ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. இச் சின்னங்களின் உதவியுடன் இந்தியக் கலையைப்பற்றிய திட்டவட்டமான கருத்துகளை அறியக்கூடும்.

ஒரே கல்லாலான தூண்களே (297ஆம் பக்கம் பார்க்க) அசோகர் காலத்துக் கலைப்பொருள்களுக்குச் சிறந்த சான்றுகளாய் விளங்குகின்றன. இத் தூண்களின் மீது அசோகரின் ஆணைகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு தூணும் ஒரே கல்லாலான ஒரு தண்டையும், அதன் உச்சியில் மற்றொரு கல்லினாலான முகப்பையும் கொண்டதாய் இருக்கிறது. சந்தனக் கல்லினாலான தண்டு பொதுவில் வட்ட வடிவமானது. உயரச் செல்லச்செல்ல சற்றுக்குறுகியும், நன்கு மெருகிடப்பட்டும் உரிய அளவுகளை உடையதாய் அமைந்திருக்கிறது. நன்றாக மெருகிடப்பட்ட முகப்பில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராணிகளின் உருவங்கள், பீடம் ஒன்றன்மேல் அமர்ந்திருப்பன போன்று செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பீடம் உயர்ந்த சிற்ப வேலைப்பாடமைந்தது. உருவத்தின் கீழ்ப்பகுதியில் தலைகீழான தாமரைப்பூ வடிவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இத் தாமரைப் பூவைப் 'பெர்ஸிபாலிஸ் தேசத்து மணி' (Persepolitan bell) எனப் பொருந்தாப் பெயரிட்டு வழங்குவதுமுண்டு. மிகப் பெரிய கற்களை உடைப்பதிலும், குவாரியிலிருந்து (Quarry) நூற்றுக்கணக்கான மைல்கள் அவற்றைக் கடத்துவதிலும்—சில சந்தர்ப்பங்களில் குன்றுகளின் உச்சியில் எடுத்துச் செல்வதிலும்—பொறிவல்லுநருக்கு அதிக வேலை இருந்திருக்க வேண்டும். கற்களுக்குத் தகுந்த உருவம் கொடுப்பதிலும், மெருகு ஏற்றுவதிலும், அக் காலத்துக் கல் தச்சர்களின் அரிய திறன் புலனாகிறது. கற்களில் வடிக்கப்பட்டிருக்கும் சிற்பங்கள் கலையழகு மிகுந்தவையாயும், இயற்கையோடு ஒன்றியவையாயும் காணப்படுகின்றன. சிற்பிகளின் திறனோடு போட்டியிடுவது போன்று காணப்படும் சாரநாத்துக் கற்றூணிலுள்ள முகப்பு, யாவற்றிலும் சிறந்து விளங்குகிறது. சிறு பிராணிகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்ட பீடம் ஒன்றன்மேல், ஒன்றன் முதுகு மற்றொன்றில் ஒட்டியபடி, நான்கு சிங்கங்களின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சிற்பக்கலையின் சிகரமென விளங்கும் சாரநாத்துக் கற்றூண் முகப்பு, அழகிற்கும் கம்பீரத்திற்கும் புகழ் பெற்றது.

உலகிலுள்ள கலா ரசிகர்களின் பாராட்டுதல்களை இது பெற்றிருக்கிறது. காலஞ்சென்ற டாக்டர் V. A. ஸ்மித்து என்பவர், சாரநாத்து முகப்பைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுவர்:

(சாரநாத்து அசோகர் சின்னம்-காசிக்கருகில்)

'பிராணிகளின் உருவங்களைக்கொண்ட இச் சிற்பங்களைப் போன்றவற்றை உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் காண

இயலாது. கம்பீரமும், அங்க அமைப்பு ஒவ்வொன்றிலும் முழுமையும் பெற்ற இவ் வுருவங்களுக்கு ஈடாகப் பண்டைய சிற்பம் எதுவுமே இல்லை.

அசோகரால் நிறுவப்பட்ட பிற கற்றூண்கள் சாரநாத்துக் கற்றூணைவிடத் தரம் குறைந்தவை என்றாலும், அழகு மிக்கவை. மௌரியர் காலத்து ஆபரணங்களும் இவற்றைப்போல உண்மையழகு பொருந்தியவை. பொற்கொல்லனின் திறமையை இவை நன்கு விளக்குகின்றன.

சிற்பக் கலையுடன் ஒப்பிடும்போது மௌரியர் காலத்துக் கட்டடக்கலை தரம் குறைந்ததாகவே காணப்படும். தலைநகரான பாடலிபுத்திரத்திலுள்ள பெருமாளிகைகளைச் சமகாலக் கிரேக்க நூலாசிரியர் குறிப்பர். அகில உலகிலும் இவற்றைப்போலக் கம்பீரமானவையும், அழகு பொருந்தியவையுமான கட்டடங்களைக் காண்பதரிது என்றும் அவர் கருதுவர். எழுநூறு ஆண்டுகளுக்குப்பின் இக்கட்டடங்களைக்கண்ணுற்ற சீனயாத்திரிகரான பாஹியான் என்பவர் வியப்படைந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால், இவ் வழகிய கட்டடங்கள் யாவும் நசித்துப்போயின. அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட புதைபொருள் ஆராய்ச்சியின் பயனாக நூற்றுக்கால் மண்டபம் ஒன்று நமது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

சாரநாத்து ஸ்தூபியைச் சுற்றிலும் அமைக்கப்பட்ட ஒரே கல்லினாலான தடுப்பு வேலியைத் தவிர, குகைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட சைத்திய விஹாரங்கள் பல, பராபர் (Barabar) குன்றுகளிலும், அதைச் சுற்றிலும் பாட்னா மாவட்டத்திலுள்ள பீகார்ப்பகுதியிலும் காணப்படுகின்றன. கரடுமுரடான கற்பாறைகளில், தொல்பொருள்கள் வெட்டியெடுக்கப்பட்டபோதிலும், இக் குகைகளின் சுவர்கள் பளிங்குபோல மெருகிடப்பட்டுள்ளன.

அசோகர் பல ஸ்தூபிகளை நிறுவினார். கருங்கற்களாலாவது செங்கற்களாலாவது கட்டப்பட்ட கூண்டு போன்ற தூணும், அதைத் தாங்கி நிற்கும் வட்ட வடிவமான அடித்தளம் ஒன்றும் கொண்டதே 'ஸ்தூபி' எனப்படுவது. சில ஸ்தூபிகளைச் சுற்றிலும் சாதாரணமான அல்லது சிற்ப வேலைப்பாடமைந்த சுற்று வேலிகள் இடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் இரண்டொரு வாயில்களும் அமைக்கப்பட்டு, அவ் வாயில்களில் அழகிய பல சிற்பங்களும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தியாவிலும், ஆப்கானிஸ்தானத்திலும், 84,000 ஸ்தூபிகளை அசோகர் எழுப்பினார் எனப்

பரம்பரைச் செய்தி கூறும். ஆயினும், இவற்றுள் பெரும் பாலானவை நசித்துப்போயின. பாதுகாக்கப்பட்டும், பெரியன வாக்கப்பட்டுமுள்ள சிலஸ்தூபிகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. பில்சாவிற்கு மிகவும் சமீபத்திலுள்ள போபால் மாகாணத்தில், சாஞ்சி என்னுமிடத்திலுள்ள ஸ்தூபி, யாவற்றிலும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. இப்போதுள்ள ஸ்தூபி, $121\frac{1}{2}$ அடிக் குறுக்களவுடையதாகவும், $77\frac{1}{2}$ அடி உயரமுள்ளதாயும், 11 அடி உயரமுள்ள கனத்த கல்லாலான சுற்று வேலியுடையதாயும் காணப்படுகிறது. அசோகரால் முதலில் எழுப்பப்பட்டபோது, பாதிப் பரிமாணமுள்ளதாகவே இது இருந்ததென ஸர் ஜான் மார்ஷல் கூறுவர். காங்கிரீட்டையும் கல்லையும் சேர்த்துக் குழைத்துப் பலமுறை பூசியதால், இது இப்போதுள்ள பரிமாணத்தை அடைந்துள்ளதென்பது அவர் கருத்து. சுற்று வேலியும் புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. அசோகரால் எழுப்பப்பட்ட ஸ்தூபிகளுக்கும் இதைப்போன்ற கதி ஏற்பட்டுள்ளது.

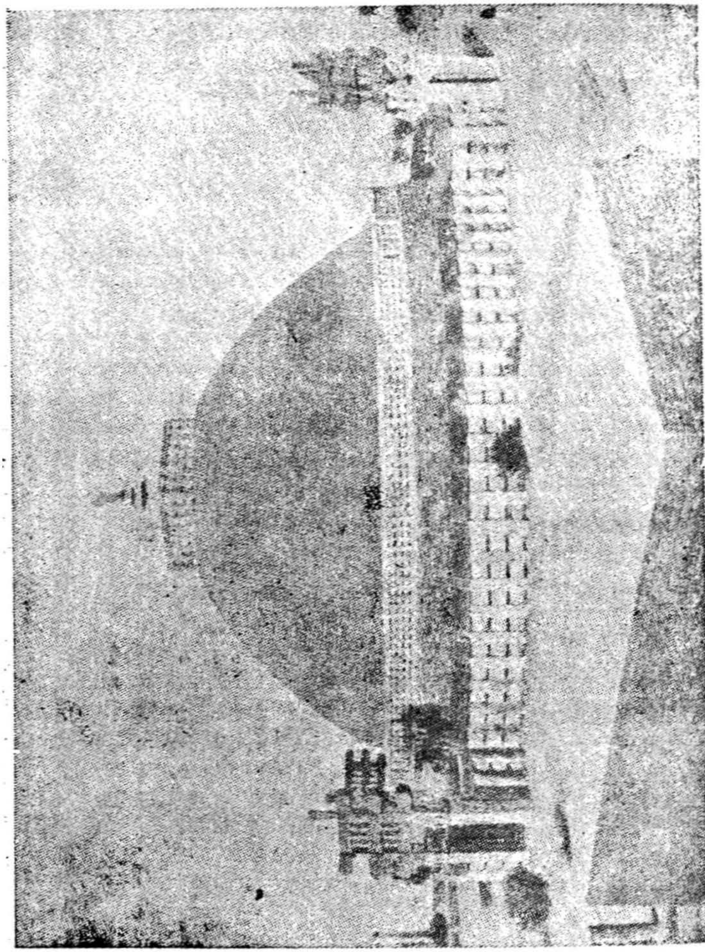
மேலே கூறப்பட்ட செய்திகளிலிருந்து, மௌரியர் கலை இந்தியக்கலை வளர்ச்சி வரலாற்றில் மிகவும் முன்னேற்றமடைந்த ஒரு நிலையாகக் கருதக்கூடியதாயிருக்கிறது. அசோகர் காலத்துக் கலைஞர் திடீரென முளைத்தெழுந்தவர் அல்லர்; நெடுங் காலமாகவே கலையைப் பயின்று முன்னேற்றமடைந்திருக்க வேண்டும். எனினும், கி.மு. 250ஆம் ஆண்டிற்கு முன் உருவாகிய கலைப்பொருள் எதுவும் கிட்டாதிருப்பது, மேற்கூறிய கருத்தை ஏற்பதில் தடையாய் நிற்கிறது.

இந்தியக் கலை வளர்ச்சி வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதில் நமக்குப் பேரிடையூறாய் இப் பிரச்சினை முன் நிற்கிறது. கி.மு. 270, கி. மு. 250 ஆகிய பண்டைக் காலங்களிலேயே அரிய பல கலைப்படைப்புகளை நாம் கண்டபோதிலும், இடைக்காலம் சூனியமாய் இருப்பது, தீராத பிரச்சினையாய் இருந்து வருகிறது.

தேவையான சான்றுகள் கிட்டும்வரை இப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது எளிதன்று. நிச்சயமாய் எதையும் கூற இயலாதெனினும், பல ஊகங்களுக்கு இடமுண்டு.

முதலாவதாகச் சிந்து சமவெளி மக்களிடமுள்ள கலைப் பண்பு !வழிவழியாக மௌரியர் காலம் வரையிலும் தொடர்ந்திருக்கக்கூடும். மரத்தாலும் மற்றும் அழியக்கூடிய பொருள்களாலும் இவை உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருப்பதால், இடைக் காலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பல பொருள்கள் அழிந்திருக்கக்கூடும். கல் முதலிய கட்டியான பொருள்களாலான

கலைப்பொருள்கள் காலப்போக்கில் புதைபொருளாராய்ச்சியாள ரால் கண்டெடுக்கப்படலாம். இந்திய வரி வடிவங்களைப் பொறுத்த பிரச்சினையும் சற்றேறக்குறைய இதைப் போன்றதே. நம் அறிவிற்கு எட்டுகின்ற வரையிலுமுள்ள ஆதி வரி வடிவங்

கள், அசோகரின் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. இவற்றி னின்று பிற வடிவங்கள் எவ்வாறு பிறக்கின்றன என்பதையும், இவ் வரிவடிவங்களின் பிறப்பைக் குறித்த பிற செய்திகளையும் இன்றும் நாம் அறியக்கூடவில்லை. மேற்கு ஆசியாவில் நிலவிய

பல்வகை வரி வடிவங்களிலிருந்து இவை பிறந்திருக்கக்கூடு மென்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்குப் பல முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. மொகஞ்சதாரோவிலும் ஹரப்பாவிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட இலச்சினைகளில் காணப்படும் சித்திர வரி வடிவங்களிலிருந்து, (எழுத்து ஒவ்வொன்றிற்கும், உலகியற் பொருள்களின் வடிவமொன்று தரப்பட்டிருக்கிறது.) அசோ கரின் 'பிராம்மி' (Brahmi) எழுத்துத் தோன்றியிருக்கவேண்டு மென அறிஞர் சிலர் எண்ணி வருகின்றனர். இதைப்போலவே, அசோகர் காலத்துக் கலைப்பண்பும், சிந்து சமவெளியிலிருந்து கிடைத்த பரம்பரைச் சொத்தென எண்ணலாம். இவ்விரு துறைகளிலும் வளர்ச்சியின் பல நிலைகளும், நம் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை.

இரண்டாவதாக, சிந்து சமவெளியில் நிலவிய கலைப்பண்பு கள் நாளடைவில் வழக்கொழிந்து, மௌரியர் கலை முறை புதிதா கத் தோன்றியிருக்கவும் கூடும். மௌரியரின் புதிய கலை முறை எவ்வாறு தோன்றியதென்பதே தெளிவற்ற செய்தியாய் இருந்து வருகிறது. இதைக் குறித்த இரண்டு வகையான கருத்துகளை நாம் அறிவிக்கலாம். சிற்பக்கலைக்கு மரத்தை உபயோகித்த தோடு, மௌரியர் ஆட்சிக்கு முந்திய காலக் கலைஞர் கற்களையும் உபயோகித்திருக்க வேண்டும். இவை ஒருகால் அழிந்து போயிருக்கக்கூடும்; அல்லது, நம் கண்களுக்குப் புலப்படாமலும் இருக்கக்கூடும். மற்றுமொரு கருத்து வருமாறு: முதலாவதாக, மௌரியர் காலத்திலேயே கலைப்படைப்புகளுக்குக் கல்லுபயோ கம் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். மரவுபயோகத்திலிருந்து கல்லுபயோகம் தொடங்குவதில், மௌரியருக்கேற்பட்ட சிரமங் களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகத் தரங்குறைந்த அசோகரின் கற்றூண்கள் விளங்குகின்றன. நன்கமைந்துள்ள பிற அசோகர் தூண்கள், அந்நியநாட்டுக்கலைஞரின் கைவேலையாயும் இருக்கக் கூடும். இதனின்று, அந்நிய நாட்டுக் கலைஞர்களையும் பேரரசர் அமர்த்தியிருந்தார் என்பதும் தெளிவு. இக் கருத்திற்கேற்ப, இந்தியக்கலை, அசோகரது 'ஆட்சிக்கு நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னும் அந்நியரது அரவணைப்பிலேயே வளர்ந்தது. முற்றிலும் இந்தியரால் ஆக்கப்பட்ட கலைப்படைப்புகள், குப்தர் காலத்தி லேயே எழலாயின.

மௌரியராட்சியின் இறுதியிலிருந்து குப்தப்பேரரசு எழுச்சி வரை

மௌரியரது வீழ்ச்சிக்கும், குப்தரது எழுச்சிக்கும் இடையி லுள்ள ஐந்து நூற்றாண்டுக்காலம், இந்தியக்கலை வளர்ச்சியில்

தோற்றம் இங்கில்லை. பல நிலைகளில் அமைக்கப்பட்ட மனித உருவங்கள், மிக நேர்த்தியாய்ச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. சாஞ்சிச் சிலைகளை வடித்த சிற்பிகள் கலையார்வம் மிகுந்தவர்களாய்க் காணப்படுவார்கள்; அழகின் தன்மையை உணர்ந்தவர்களாயும், உருவங்களுக்கேற்ற பரிமாணத்தை அமைப்பதில் வல்லுநர்களாயும், இருமருங்கிலும் ஒரே ரகமான சிற்பங்களை அமைப்பதில் தேர்ந்தவர்களாயும், வேதாந்த கருத்துகள் நிரம்பிய அருஞ் செய்திகளை மிக லாகவமாக மக்களுக்குச் சிற்பங்களின்மூலம் எடுத்தோதும் சீலர்களாயும் காணப்படுகிருர்கள். அன்ருட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும், நம்பிக்கை, நற்காலத்தை எதிர் நோக்கியிருத்தல், குறிக்கோள்கள் ஆகியவற்றையும் அடிப்படையாகக்கொண்ட பல சிற்பங்கள் பார்ஹுத்தைப்போல இங்கும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, இவ் வடிப்படைகள் யாவும் மிக நுண்ணிய வடிவுடையவையாயும் வாழ்வின் உண்மை நோக்கையும் பயன்களையும் குறிப்பிட வல்லவையாயும் விளங்குகின்றன.

சுருங்கக்கூறும் போது, பார்ஹுத், புத்த கயா, சாஞ்சி என்னும் இடங்களில் காணப்படும் வேலிச்சுவர்ச் சிற்பங்களை கி. மு. 150-க்கும் கி. பி. 50-க்கும் இடையிலுள்ள காலத்து இந்தியச் சிற்பக்கலை வளர்ச்சியின் மூன்று முக்கியப் படிகளாகக் கொள்ளலாம். கடினமான இக் கலையில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்ற இந்தியச் சிற்பி, இரசிகத் தன்மையை முழுவதும் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். கருத்துகளையும், எண்ண அலைகளையும், நம்பிக்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் எளிதில் விளக்கவல்ல நல்லதொரு கருவியாய்ச் சிற்பக்கலை விளங்கி வந்தது.

இக் காலத்தில் எழுப்பப்பட்ட சிதைந்த சின்னங்கள் பலவற்றை இன்றும் 'மதுரா' என்னுமிடத்தில் காணலாம். பார்ஹுத், சாஞ்சி என்னும் இடங்களைப்போல, வேலிச்சுவர்களையும், அவற்றில் வேலைப்பாடமைந்த சிற்பங்களையும் நாம் காண இயலாதிருப்பினும், சிற்பங்களைக்கொண்ட சிறு கிராதிகளின் பகுதிகளையும், செதுக்கப்பட்டோ, அல்லது தனியாகவோ நிற்கும் உருவச்சிலைகள் பலவற்றையும் நாம் காண்கிறோம் .இவற்றுடன் சிறு கட்டடங்கள் சிலவற்றையும் நாம் காணலாம். மதுராவில் புள்ளிகளையுடைய சிவப்பு நிறக் கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கால வரன்முறையையொட்டி மதுரா நகரச் சிற்பங்களை இருகூறுகளாகப் பிரிக்கலாம். கரடுமுரடான கல்லினுலான சில, காலத்தால் முந்தியவை. பார்ஹுத் சிற்பக்கலையை ஒட்டிய

வையே என்றாலும், உருவ அமைப்பில் பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைப்பற்றிய தனிக் குறிப்புகள் தேவையில்லை. காலத்தால் சற்றுப்பிந்திய சிற்பங்களில் தனி யான கலைத்திறனைக் காண்கிறோம். புத்தபிரானை நாராகச்

Photo : A. K. Coomaraswamy

குஷான் அரசன், மதுரா

சித்திரித்திருப்பதொரு புதுமை. பார்ஹூத், புத்த கயா, சாஞ்சி என்னும் இடங்களிலுள்ள சிற்பங்களில், புத்தபிரானைச் சக்கர

மாகவோ, அரியாசனமாகவோ, இரு பாதங்களாகவோ உரு வகப்படுத்தி அமைத்திருப்பதன்றி, நரராகச் சித்திரிக்கவில்லை. புத்தரை மானிடராகச் சித்திரிக்கும் பழக்கம் மதுராவிலேயே முதலாவதாகத் தொடங்குகிறது. இதைத் தொடர்ந்து பல நூற்றுண்டுகளுக்குப் புத்தபிரானின் உருவச்சிலை போன்ற பல உருவங்களால், இந்திய நாட்டில் தலைசிறந்து விளங்கும் சமயக் கருத்துகளை மக்களுக்கு எளிதில் எடுத்துரைக்கும் பணியில் இந்தியச் சிற்பிகள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

காந்தாரக் கலை
(The Gandhara School)

உரிய சிறப்பைவிடச் சற்று அதிகமாகவே காந்தாரக் கலையின் புகழ் ஓங்கியிருப்பது தெரியவரும். கலையுலகில் இடம் பெறுவதற்கு உரிமையுள்ள ஒரே வகை இந்தியக் கலையாகக் காந்தாரக் கலையை ஐரோப்பிய நூலாசிரியர் சிலர் கருதி வந்த காலமுண்டு. இந்திய நாட்டிலும் தூரக்கிழக்கிலும் பிற்காலங்களில் எழுந்த பல கலைகளுக்கும் காந்தாரக் கலையை வழிகாட்டியாக இன்றும் கருதுவோரும் உண்டு. காந்தாரச் சிற்பங்களின் சிறப்பிற்குத் தடை சொல்வது இயலாது எனினும், மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துகள், அக் கலையின் சிறப்பைத் தேவைக்கு அதிகமாகவே புகழ்ந்து பேசுகின்றன என்பதும் தெளிவு.

சிதைந்த சிற்பங்கள் பல, தட்சசீலம், ஆப்கானிஸ்தானம், வடமேற்கெல்லை மாகாணம் போன்ற தொன்மை வாய்ந்த நகரங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, பெரும்பாலும் புத்தரின் உருவச்சிலைகளாகவோ அல்லது புத்தரின் வாழ்க்கையையொட்டிய செய்திகளைச் சித்திரிக்கும் சிறு சிற்பங்களாகவோ காணப்படுகின்றன. பிற இந்தியச் சிற்பங்களில் நாம் காணவியலாத தனிச்சிறப்புகள் சில, காந்தாரச் சிற்பங்களுக்குண்டு. உடற்கூறுகளில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி மனிதச்சிலைகளை உருப்படுத்தியிருப்பது காந்தாரக் கலைஞர் கையாண்ட உத்திகளுள் முதலாவதாகக் காணப்படும். மீசையையும் தசைகளையும் செதுக்குவதில் இவர்கள் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருப்பது கவனித்தற்குரியது. சிலைகளுக்கு அகன்ற கோடுகளுடனும் பல மடிப்புகளுடனும் கூடிய ஆடை அணிகளை உடலோடு ஒட்டி அமைத்திருப்பது இக் கலைக்கே உரிய இரண்டாவது சிறப்பு.

காந்தாரக் கலையின் இத் தனிச்சிறப்புகள் கிரேக்கர் மரபையொட்டியவை; அல்லது நுணுக்கமாகக் கூறப்புகுந்தால்,

ஆசியா மைனர், உரோமப் பேரரசு ஆகிய இடங்களில் தழைத்தோங்கிய கிரேக்கக் கலை மரபையொட்டியவை எனக் குறிப்பிடலாம். எனவே, காந்தாரக்கலையை இந்திய-கிரேக்கப் பண்பாடு அல்லது கிரேக்க உரோமானியப் பண்பாடு எனக் கருதுவதுண்டு. வடமேற்கு இந்தியாவிலும், பாக்டிரியாவிலும் வசித்த கிரேக்க அரசர்கள் இந்திய நாட்டில் இக் கலைப் பண்பு தொடங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்தார்கள். கிரேக்கரின் கலை நுணுக்கங்களை இந்தியர் கையாண்டபோதிலும், இக் கலையின் உண்மை அடிப்படை இந்திய நாட்டையே சார்ந்தது. புத்த சமயத்தினரின் குறிக்கோள்களுக்கும் சமயக் கோட்பாடுகளுக்கும் விளக்கம் தருவதற்கென்றே இக் கலை பயன்படுத்தப்பட்டது. காந்தாரக்கலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த சிற்பங்களில், கிரேக்க இலக்கியக் கருத்துக்களோ கலைக்கெனக் கிரேக்கர் கொண்டிருந்த குறிக்கோளோ இல்லை என்றே கூறலாம். காந்தாரச் சிற்பிக்கு இந்திய உள்ளமும், கிரேக்கரின் கைத்திறனும்அமைந்திருந்தன.

போதிசத்துவர்—இலாகூர் பொருட்காட்சிச்சாலை

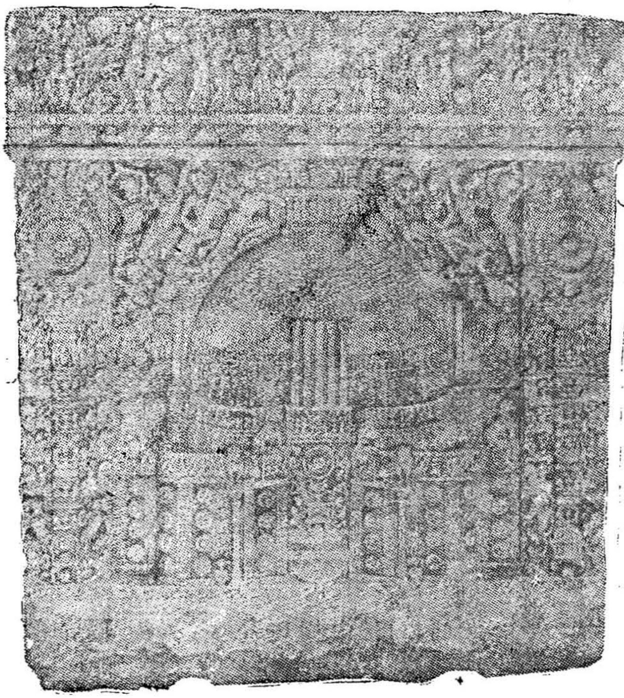
புத்தபிரானின் சிலையை உருப்படுத்தி நமக்களித்த பெருமை, காந்தாரக்கலைஞரையே சாரும். கிரேக்கக் கடவுளான அப்போலோவைச் சிருஷ்டித்தது போன்ற முயற்சியில் இதுவும் ஒன்று. புத்தர், போதி சத்துவர் ஆகியோரின் உருவச்சிலைகளும், புத்தரின் வாழ்க்கையையொட்டிய பல காட்சிகளைச் சிற்பங்கள் வாயிலாக எடுத்துரைத்து ஒருவகைக் கருங்கல்லில் செதுக்கியிருப்பதும் இக் கலைஞரின் அரும் பணிகளாய் விளங்கி வருகின்றன. மதுரா முதலிய சில இடங்

களில் வடிக்கப்பட்ட புத்தர் சிலைகள், காந்தாரக் கலையைப் பின்பற்றி எழுந்தவை எனக் கருதப்பட்டு வந்தன. இப்போது அக்கருத்து ஏற்கப்படுவதில்லை. மதுராவில் வடிக்கப்பட்ட சிலைகள் தனிரகத்தைச் சார்ந்தவை என இப்போது கருதப்படுகிறது. காந்தாரக் கலைப்பண்புடைய புத்த சிற்பங்களுக்கும், இந்திய மரபையொட்டிய பிற புத்தர் சிலைகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேற்றுமைகள் அதிகம். உடற்கூறுகளைத் தத்ரூபமாகச் சித்திரிப்பதிலும், உடலின் அழகை வெளிப்படுத்துவதிலும் காந்தாரக் கலைஞர் மிக்க கவனம் செலுத்தினர். சீரிய உருவங்களமைப்பதிலும், உருவச்சிலைகளுக்கு பத்தியுடன் கூடிய கம்பீரமான தோற்றமளிப்பதிலும் இந் நாட்டுக் கலைஞர் கவனம் செலுத்தி வந்தனர். காந்தாரக்கலை, உலகவியலையொட்டிய உண்மையுடன் கூடியதாயும், பிற இந்தியக்கலை உயரிய நோக்கமுடையவையாயும் காணப்படுகின்றன. மேலை நாட்டுக் கலைப்பண்பிற்கும், இந்தியக் கலைப்பண்பிற்கும் உள்ள அடிப்படை வேற்றுமை இதுவேயாகும். பார்ஹுத், சாஞ்சி என்னும் இடங்களிலுள்ள கலைகளைப் போலக் காந்தாரக் கலைப் பொக்கிஷங்களும், பண்டைக்கால இந்திய நாட்டின் வாழ்க்கை முறைகளையும் குறிக்கோள்களையும் பளிங்குபோலப் பிரதிபலிக்கின்றன.

மதுராவில் காணப்படும் கலைப்பண்பு, காந்தாரக் கலைப்பண்பு ஆகிய இரண்டும் சித்திய மன்னர்களால் போற்றி வளர்க்கப்பட்டவை. குஷான மன்னர்களின் உருவச்சிலைகள் இக் காலத்துக் கலைப்படைப்புகளில் மிகச் சிறந்தவையாயும் புதுமையாயும் காணப்படுகின்றன. குஷானியர் காலத்துக் கலை—குறிப்பாகக் காந்தாரக் கலைமுறை—சீன துருக்கிஸ்தானம் வழியாகத் தூரக் கிழக்குக்குச்சென்று, சீன ஜப்பானியக் கலைமுறைகளின்மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்தியது.

மேலே நாம் குறிப்பிட்ட அருமையான சிற்பக் கலைக்கூடங்களுடன் நாகார்ஜுன கொண்டா, ஜக்கய்யபேட்டை, அமராவதி, கிருஷ்ணுநதிப் பள்ளத்தாக்கின் கீழ்ப்பகுதி ஆகிய இடங்களில் அழகான ஸ்தூபிகள் பல எழுப்பப்பட்டுள்ளன. அமராவதி ஸ்தூபியைச் சுற்றிலுமுள்ள வேலி, சலவைக்கல்லால் அமைந்ததோடு, அதன் உச்சியிலுள்ள மணிக்கூண்டும் சலவைக் கல்லாலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முழுமையாய் இருந்த காலத்தில் இது மிக்க பொலிவுடன் விளங்கியிருக்க வேண்டும். துரதிருஷ்டவசமாக ஸ்தூபி சிதைந்து, சில பகுதிகள் இலண்டனிலுள்ள பிரிட்டிஷ் கண்காட்சிச்சாலைக்கும், மற்றும் சில சென்னை அரசாங்கக் கண்காட்சிச்சாலைக்கும் அனுப்பம்

பட்டுள்ளன. ஸ்தூபிகளில் உள்ள சிற்பங்கள் யாவும் ஒரே வகையைச் சேர்ந்தவை. அமைப்பில் இவை வடவிந்தியச் சிற்பங்களைப் போலன்றி, சில மாறுபாடுகளுடன் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கலைப்படைப்பில் அமராவதி வகையைச் சார்ந்தவை எனக் குறிப்பதுமுண்டு. அமராவதிச் சிலைகள் ஒல்லியாயும் மந்தகாசம் புரிபவையாயும் காணப்படுகின்றன. பலவிதத் தோற்றங்களில் இவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இட நெருக்கடி அதிகமாகவும் சித்திரக் காட்சிகள் ஒரே அடைவாகவும் இருப்பதால், பொதுவில் இவை கவர்ச்சி குன்றியே காணப்படுகின்றன. தனித்தனியே உருவங்கள் நன்கு அமைந்திருக்கின்றன. கலைப்பண்பு மிக உயர்ந்து காணப்படுகிறது

இந்தியா அலுவலகம், இலண்டன்

பலகை மூடி, அமராவதி ஸ்தூபி

என்பதில் ஐயமில்லை. தாவரங்களும் பூ வகைகளும், குறிப்பாகத் தாமரைப்பூக்கள் மிக அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. புத்தரின் உருவமும் சிற்சில இடங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

எனினும், புனிதரான புத்தபிரானை அடையாளக் குறியிட்டு விளக்கும் பழக்கமே பெரிதும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இக் கலைமுறையை, பார்ஹுத், சாஞ்சி, புத்தகயா ஆகிய இடங்களில் கையாளப்பட்டிருக்கும் முறைகளுக்கும், மதுரா, காந்தாரக் கலைமுறைகளுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையாகக் கருதலாம்.

இந்தியத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளரின் பெருமுயற்சியால், நாகார்ஜுன கொண்டாவில், அக் காலத்துக் கலைச் சின்னங்கள் சில அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு ஸ்தூபியும், இரு பள்ளிகளும், ஒரு மடாலயமும் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்களுள் அடங்குகின்றன. ஸ்தூபிக்கருகில், சுண்ணும்புக் கற்களினுலான பலகைகளில் புத்தரின் வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் பல பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பக்கம் 311-ல் காணும் நாகார்ஜுன கொண்டாவிலுள்ள சித்திரத்தில், தேவதைகள் கையில் பிடித்திருக்கும் துணியொன்றில் புத்தரின் ஏழு காலடிகளையும், பிறப்பையும், புனிதரைத் தேவதைகள் வரவேற்கும் காட்சியையும் காணலாம்.

நம் கவனத்தில் இருந்துவரும் காலத்தில் ஏராளமான சிற்பங்கள் இருந்ததைப்போலக் கட்டடங்கள் இல்லை. அழகிய சில கோயில்களும் புத்த விஹாரங்களும் இருந்தன. புருஷபுரத்தில் (பெஷாவர்) கனிஷ்கன் எழுப்பிய புகழ்பெற்ற கோபுரம், ஆசிய நாட்டு அதிசயங்களுள் ஒன்ருய் விளங்கியது. இவை யாவும் சுவடு ஏதுமின்றி அழிந்துவிட்டன. நாம் மேலே குறித்த ஸ்தூபிகள் நீங்கலாகக் கலைப்பொருள்களாகக் கவனத்திற்குரிய ஒருசில கட்டடங்களே காணப்படுகின்றன. இவை இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் காணப்படும் கற்பாறைகளில் குடைந்தெடுக்கப்பட்ட குகைகளாய் விளங்குகின்றன. அசோகர் காலத்துக் குகைகள், சாதாரண அறைகளாய்க் காணப்படுகின்றன. நாம் ஆராயும் காலத்துக் குகை அறைகள் பல தூண்களையுடையவையாயும், சிற்பங்கள் நிறைந்தவையாயும் காணப்படுகின்றன. சில குகைகள் முனிவர் வசிப்பதற்கேற்ற விஹாரங்களாய் விளங்கின. அலங்காரமற்றவைகளாய் விளங்கும் இவை, மையத்தில் பரந்த அறையொன்றையும், மருங்குகளில் வேறு சிறிய அறைகளையும் கொண்டுள்ளன. சில கட்டடங்கள், சைத்தியங்கள் அல்லது பிரார்த்தனைக் கூடங்களாய் விளங்கின. 'சைத்தியம்' ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் அழகான கலைக் கூடமாய் இருந்தது. ஒவ்வொரு சைத்தியமும் நீண்ட சதுர வடிவுடைய அறையொன்றையும், எதிர்ப்புறத்தில் அரை வட்ட வடிவமான வாயிலையும் கொண்டிருந்தது. இரு வரிசைகளாய்

அமைந்த தூண்கள், மையத்தில் ஒரு கூடமாகவும், இரு மருங்கிலும் இரு அறைகளாகவும் சைத்தியத்தைப் பிரித்தன. அரை வட்ட வடிவமான வாயிலுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் 'தகோபா' (Dagoba) என்னும் ஸ்தூபியொன்று அமைந்திருந்தது. முன் புறச்சுவரில் அழகிய பல சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. மூன்று சிறு வாயில்கள் மத்தியக் கூடத்திலிருந்து பக்க அறைகளுக்குச் செல்வதற்கென அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தலை வாயிலுக்கு உயரத்தில் அமைக்கப்பட்ட குதிரைலாட வடிவமுள்ள சன்னல் வழியாக உட்புகுந்த சூரிய ஒளி, மறுகோடியிலமைந்திருந்த தகோபாவைப் பிரகாசமாக்கியது. ஒளிமிக்க 'தகோபாவின்' முன், மங்கிய ஒளி வீசிய கூடத்தில் பக்தர் கூடிப் பிரார்த்தனை செலுத்திய காட்சி தெய்விகமாயும், கவர்ச்சிமிக்கதாயும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

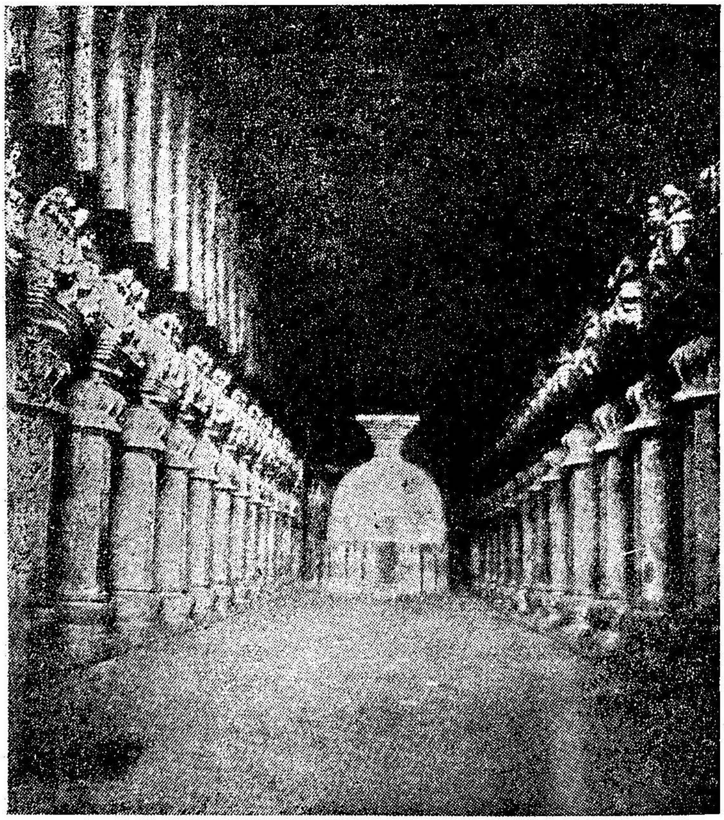

புத்தபிரான் பிறப்பைச் சித்திரிக்கும்
பலகை—நாகார்ஜுன கொண்டா

நாசிக், பஜா, பெட்சா, கார்லே முதலிய பம்பாய் மாகாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் இத்தகைய சைத்தியங்கள் பல இருந்தன. கார்லே குகைக்கூடம் யாவற்றிலும் சிறந்ததெனக் கருதப்படுகிறது. இக் கூடத்தின் முன்சுவரில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பல சிற்பங்களும், உட்புறத்திலுள்ள வரிசையான

தூண்களும், கட்டடத்தின் இசைந்த அளவோடுகூடிய பல பகுதிகளும், இச் சைத்தியத்தின் சிறப்பிற்குரிய காரணங்களாய் விளங்குகின்றன.

குகைகளின் உட்புறங்களில் உள்ள தூண்களோடு, பெஸ்நகர் தூணைப்போன்ற தனித்த தூண்கள் பல காணப்படுகின்றன. ஹிலியோடோரசு (Heliodoros) என்னும் கிரேக்க ஸ்தானிகன் ஒருவன், பெஸ்நகர் 'கருடஸ்தம்பத்தை' விஷ்ணுவிற்குக் காணிக்கையாக நிறுவினன். தனித்த தூண்கள் பெரும்பாலும் ஒரே கல்லாலானவை. அசோகருடைய கற்றூண்களில்

சைத்தியக் குகை, கார்லே

நாம் காணும் மெருகும், அளவான அமைப்பும், அழகிய முகப்புகளும் இக் கற்றூண்களில் காணப்படுவதில்லை. இதை எண்ணும்

போது, கலைத்திறனைக் குறைவாகவே மதிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. சிற்பக்கலையிலும், ஸ்தூபிகள் எழுப்புவதிலும், குகைக் கோயில்களை அமைப்பதிலும் நல்ல முன்னேற்றம் தென்படுகிறது. அசோகரின் தூண்களில் காணப்படும் மிருகங்களின் ஈடற்ற அழகிய உருவங்களைப் போலப் பிற்காலத்தில் நாம் காண்பது மிக அரிது. ஆயினும், இதற்கு நஷ்ட ஈடாக அருமையான மனித உருவச்சிலைகளும், புத்தபிரானின் அற்புதமான உருவச்சிலைகளும் வடிக்கப்பட்டிருந்தன.

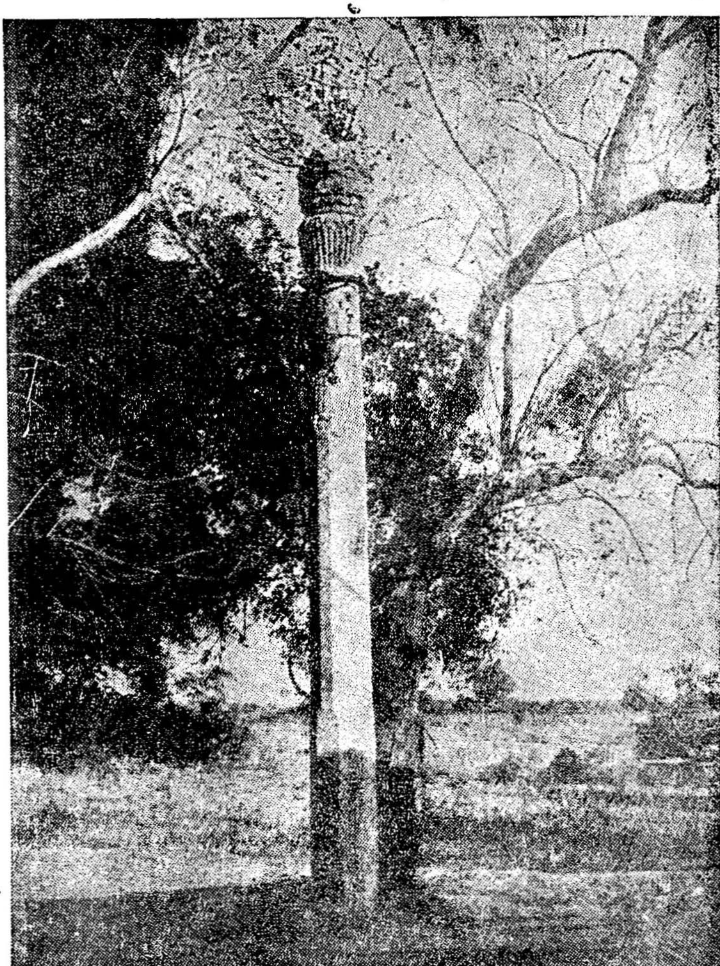
குப்தர் காலம் (கி. பி. 320—600)[1]

இந்தியச் சிற்பக்கலையின் தூய சரிதை குப்தர் காலத்திலிருந்து தொடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். பல நூற்றாண்டுகளாய் வளர்ந்த கலை உத்திகள் முழுமை பெற்று, திட்டமாகக் கலை முறைகள் உருப்பெற்றன. நுல்லியமான அமைப்புகளோடு கலையழகுக் கோட்பாடுகளும் வளர்ந்தன. கண்ணாமூச்சி விளையாட்டுகளும் பரிசோதனைகளும் நின்றுவிட்டன எனலாம். கலையின் உன்னதக் குறிக்கோள்களில் நிறைந்த ஞானமும், கலை முறைகளில் நல்ல திறனும் உறுதி அடைந்ததோடு, இரசிகத் தன்மையுடனும் கலையழகுடனும் சமைக்கப்பட்ட பல கலைப்பொக்கிஷங்கள் உருப்பெற்றன. இவ் வுயரிய கலைப் படைப்புகள் பிற்காலக் கலைஞருக்கு ஆர்வத்தையும், அதே சமயத்தில் ஏக்கத்தையும் அளிப்பனவாயிருந்தன. குப்தர் காலத்துச் சிற்பங்கள் இந்திய நாட்டிற்கு மட்டுமன்றி, தூரக் கிழக்கு நாடுகளுக்கும் வழிகாட்டிகளாய் விளங்கின. மலேயாத் தீபகற்பம், சுமத்திரா, ஜாவா, அன்னாம், கம்போடியா, செளிபூஸ் ஆகிய இடங்களில் உள்ள சிற்பங்களிலும் குப்தர் கலைப் பண்பாட்டின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது.

பிராமண, புத்த சமயக் கடவுளரின் உருவச்சிலைகளைக் குப்தர் காலத்துக் கலைஞர் படைத்தனர். இதுவே அவர்கள் புரிந்த சீரிய கலைத்தொண்டாகும். புத்தரின் உருவச்சிலைகள் பல, காசிக்கருகில் உள்ள சாரநாத் என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுளொன்று, இந்திய நாட்டிலேயே தலைசிறந்ததாக மதிக்கப்படுகிறது. மதுராவிலும் மற்றும் சில இடங்களிலும், புத்தரின் கல் உருவச் சிலைகளும்

1. கி.பி. 495-க்குமேல் குப்தரின் அரசியலாதிக்கம் நீடித்திருக்கவில்லையெனினும், அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட கலைமுறைகள் கி. பி. 600 அல்லது அதற்குப் பின்னும் நீடித்திருந்தன. எனவே, 'குப்தர் காலம்' என்னும் தலைப்பில், கலையைப் பொறுத்தவரையிலும் காலவரையறையைச் சற்று நீட்டிக்கலாம்.

தாமிரச் சிலைகளும் கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன. 'தியோகார்க் கோயிலிலுள்ள' (Deogarh temple, ஜான்ஸி மாவட்டம்) சில பலகைகளிலும், மற்றும் சில இடங்களிலும் சிவன், விஷ்ணு

கருட ஸ்தம்பம்—பெஸ் நகர்

முதலிய பல பிராமணக் கடவுளரின் உருவங்கள் செதுக்கப் பட்டுள்ளன. இவை யாவும் இந்தியக் கலைப்படைப்புகளில் மிகச்சிறந்தவை எனக் கருதப்படுகின்றன. கலையழகிற்கும், கவர்ச்சிக்கும், கம்பீரத்திற்கும், அழகான தோற்றத்திற்கும், ஒளி

மிக்க ஆன்மிகத் தோற்றத்திற்கும் இவை மிகவும் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றன. பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, சாந்தியோடு கூடிய திருமுகமும், நுண்ணறிவோடு சமைக்கப்பட்ட பொருத்தமான அளவோடு கூடிய அங்கங்களும் கலையழகும் குப்தர் காலத்துக் கலைப்பண்பாடுகளாய் விளங்குகின்றன. விறுவிறுப்பும், கலாரசனையோடு கூடிய தோற்றமும் குப்தர் காலத்துக் கலைஞரின் தனிப்பெருந்திறனாய் விளங்கின. கலைமுறைகளில் அறிவிற்கு அதிகமான இடமிருந்தபோதிலும், உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும் நல்ல வாய்ப்பிருந்தது. பலவித அலங்கார வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய குப்தர் கலைத்திறன், பிற்காலக் கலைஞருக்குத் தகுந்த வழிகாட்டியாய் விளங்கியதில் வியப்பில்லை. பிற்காலக் கலைப்படைப்புகளில் குப்தரின் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தது.

உலோக வார்ப்புக்கலை, சிகரத்தையே எட்டியது எனத் துணிந்து கூறலாம். எண்பதடி உயரமுள்ள தாமிரத்தாலான புத்தரின் உருவச்சிலையொன்றை நாளந்தாவில் கண்டதாக யுவான் - சுவாங் கூறுகிறார். 'சுல்தான் கஞ்சில்' கண்டெடுக்கப்பட்ட $7\frac{1}{2}$ அடி உயரமுள்ள வெண்கலப் புத்தர் சிலை, அரியதொரு சிற்பமாய் விளங்குகிறது. டில்லியில் குதுப்மினாருக்கு அருகிலுள்ள இரும்புத்தூண், குப்தராட்சியின் முற்பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட உன்னதக் கலைப்பொருள் எனலாம். உலையிலிட்டுக் காய்ச்சி அடிக்கப்பட்ட இரும்பினால் இத்தகையதொரு தூணை, ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு முன்பு ஐரோப்பாவின் தலைசிறந்த கொல்லப்பட்டறையிலும் உருவாக்குவது இயலாததொரு பணி எனத் துணிந்து கூறலாம்.

சித்திரக்கலையும் இக் காலத்தில் மகோன்னத நிலையடைந்தது எனக் கூறலாம். அஜந்தாக் குகையின் சுவர்களிலும் கூரையிலும் காணப்படும் அற்புத வண்ணச் சித்திரங்களை உலக மக்கள் யாவரும் கண்டு வியப்புறுகின்றார்கள். மொத்த எண்ணிக்கையான இருபத்தொன்பது குகைகளுள் பதினாறில் அற்புதமான சித்திரங்கள் கி. பி. 1879ஆம் ஆண்டு வரையிலும் நிலைத்திருந்தன. இவற்றுள் பெரும்பாலன சிதைக்கப்பட்டன என்பதை எண்ணும்போது வருத்தம் உண்டாவது இயற்கை; மற்றுமுள்ள சித்திரங்களுட் சில, கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே உருப்பெற்றனவென்றாலும், பெரும்பாலன குப்தர் காலத்திலேயே எழுந்தன. கற்பனைச்செறிவும் கண்கவர் வண்ணங்களும் ஓவியத்திறனும் மிக்க இச் சித்திரங்களின் சிறப்பை நாம் கற்பனை செய்துகொள்ளும் வாய்ப்பையே பெற்றிருக்கிறோம். வகைவகையாயும் வனப்புமிக்கவையாயும் புதுமை

நிரம்பியவையாயுமுள்ள 'அலங்காரச் சித்திரங்களோடு' கலைஞன் தன் கைத்திறன் முழுவதையும் காட்டியமைத்திருக்கும் புனிதப் பொருள்களும் சின்னங்களும் புத்தர் சிலைகளும் அவர்தம் வாழ்க்கைச் சித்திரங்களும் (ஜாதகக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சம்பவங்களுட்பட) மிக நேர்த்தியாய்க் காணப்படுகின்றன. 'மரணப்படுக்கையிலுள்ள இளவரசி', 'தாயும் சேயும்' ஆகிய சித்திரங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான

(கல்கத்தா நகர் இந்தியக் கண்காட்சிச்சாலையினரின் இசைவு பெற்றது)
நரநாராயணர்—தியோகார் கோயில்

மக்களின் ஏகமனதான பாராட்டுதல்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உருப்பெற்றவையும், சிலோன் நாட்டில் சிகிரியா என்னுமிடத்தில் வண்ண ஓவியங்

களும் அஜந்தாக் குகைச் சித்திரங்களைப் போலவே அமைந்துள்ளன. அவை நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு இன்றும் புதுப் பொலிவுடன் விளங்குகின்றன. 'பாக்' (Bagh) என்னுமிடத்திலுள்ள குகைகளிலும் உயர்ந்த வண்ணச் சித்திரங்கள் தீட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

நம் கைக்குக் கிட்டியுள்ள ஆதாரங்களிலிருந்து, சிற்பக் கலையுடன் ஒப்பிடும்போது, குப்தர் காலத்துக் கட்டடக் கலை மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே இருந்ததெனலாம். சாஞ்சியிலுள்ள கற்கோயிலும், தியோகாரிலுள்ள கற்கோயிலைப்போல மிகச்சிறியது என்றாலும், நேர்த்தியானதாய் விளங்குகிறது. 'பித்தார்காயன்' (Bitargaon) என்ற இடத்திலுள்ள செங்கல்லால் ஆன இடிந்த கோயில் பெரிதாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். 'நாச்ஞ-கே-தலாய்' (Nachna-ke-Talai) என்ற இடத்திலும், மற்றும் சில இடங்களிலும், பெருங்கற்கோயில்கள் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதற்கான சின்னங்கள் தென்படுகின்றன. திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட இக் கோயில்களில் சதுர வடிவமான கூடமொன்றும், கர்ப்பக் கிருகமும் வராந்தாவும் முக்கிய உறுப்புகளாய் அமைந்துள்ளன. சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய பலகைகள் கோயிலை அழகுபடுத்துகின்றன. கட்டட அமைப்பிற்கிணங்கியே சிற்ப வேலைப்பாடும் அமைந்திருப்பதன்றித் தேவைக் கதிகமான சிற்பங்கள் அங்கில்லை. உன்னதமான மிகப்பெரிய கோயில்கள் பல, குப்தர் காலத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். அவை யாவும் காலப்போக்கில் அழிந்திருக்கக்கூடும். பிற்காலங்களில் காணப்படும் வேலைப்பாடமைந்த வானளாவிய கோபுரங்கள் (சிகரங்கள்) இக் கோயில்களில் இல்லை. பித்தார்காயன் கோயிலில் கோபுரம் அமைக்கும் வழக்கம் தொடங்கியதெனலாம். சிற்பங்கள் சில, கோபுரத்துடன் கூடிய கோயிலின் உருவங்களைச் சித்திரிப்பவையாய்க் காணப்படுகின்றன.

குப்தர் காலத்துத் தலைசிறந்த மன்னர் சிலர் வெளியிட்ட தங்க நாணயங்களில், அக்காலத்துக் கலையார்வம் மிளிர்வதைக் காணலாம். செல்வமும் செல்வாக்கும் மிக்க அம் மன்னர்கள், ஏராளமான நாணயங்களை வெளியிட்டார்கள். நாணய வெளியீட்டில், அந்நியரின் செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றதென ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருதிவருகின்றனர். எனினும், நாணயங்களின்மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள உருவங்கள் யாவும் இந்தியரின் தனிப்பெருந் திறனேயன்றிப் பிறிதில்லை என ஐயமின்றிக் கூறலாம். தங்கள் கருத்துகளைத் தடையேதுமின்றி வெளியிட்டுப் பன்னெடுங்காலமாக இந் நாட்டில் வளர்ந்துவரும் கலை முறை

களையும், அந்நியரின் உறவால் கிடைத்த அனுபவங்களையும் ஒன்றுகூட்டி, அற்புதச் சித்திரங்கள் பலவற்றைக் கலைஞர் பொறித்தனர். நன்கு திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந் நாணயங்கள், இந்தியக் கலைப்பொருள்களில் தலைசிறந்தவை எனக் கருதப்படுகின்றன.

இடைக்காலம் (கி. பி. 600—1200)

குப்தர் ஆட்சியைத் தொடர்ந்து. சுமார் 600 ஆண்டுகளுக்கு இந்தியக் கலை வளர்ச்சியில், கட்டடக் கலைக்கு அதிக கௌரவம் கிடைத்ததெனலாம். பலவகையான கட்டடங்கள் எழுப்பப் பட்டு வந்ததோடு, இந் நாடெங்கும் நாம் இன்றும் கண்டு வரும் மிகச்சிறந்த கோயில்களும் கட்டப்பட்டன.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, இக் காலத்துக் கட்டடங்கள் இந்தோ-ஆரியன் அல்லது வடவிந்திய வகை, திராவிடம் அல்லது தென்னிந்திய வகை என்னும் இரு வகையைச் சேர்ந் தவை. இவ்விரு வகைகளுக்குமிடையேயுள்ள வேற்றுமை, 'சிகரத்தின்' உருவத்தைப் பொறுத்ததே. 'சிகரம்' என்பது, உயரமாகக் கர்ப்பக் கிருகத்தின்மேல் அமைக்கப்படும். அதன் நிழலிலேயே மூர்த்தியின் உருவம் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும். வடவிந்தியச் 'சிகரம்' (320ஆம் பக்கத்திலுள்ள படத்தைப் பார்க்க) உயரமாய் எழுப்பப்பட்ட கூனுருளை வடிவமுடையது. இது மையத்தில் அதிகக் குறுக்களவு உள்ளதாயும், உச்சியில் குறுகியும் காணப்படும் மேல் முனை கூராய் அமைந்திருக்கும். தென்னிந்தியச் 'சிகரம்' (324ஆம் பக்கம் பார்க்க) பிரமிடு போன்ற தோற்றமுடையது. அடுக்கடுக்காய் உள்ள தட்டுகள் மேலே செல்லச்செல்ல அகலக் குறைவுடையனவாய்க் காணப் படும். ஒவ்வொரு மேல் தட்டும் சற்று உள்ளடங்கியே அமைந் திருக்கும்; உச்சியில் சிறியதொரு வட்டவடிவமான கல்லைச் சிகரமாகப் பெற்றிருக்கும். இருவகைச் சிகரங்களிலும் அலங்கார மான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் காணப்படும்.

இவ் விருவகைக் கட்டடங்களுக்கும் இடையிலுள்ள மற்று மொரு வேற்றுமை பின் வருமாறு: தென்னிந்தியக் கோயில் களில் ஏராளமான தூண்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண லாம். வடவிந்தியாவில் தூண்களைக்கொண்ட கட்டடங்கள் மிகச்சொற்பமாகவே காணப்படும்.

வடவிந்தியா

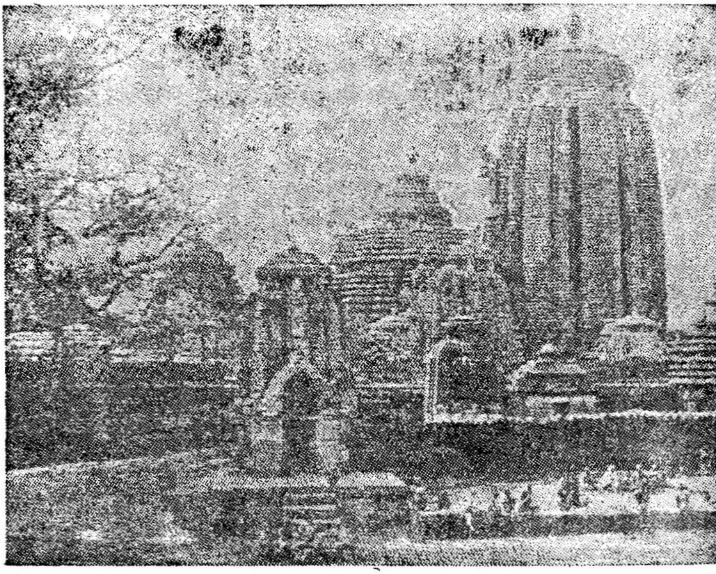
கூனுருளை வடிவம் தாங்கிய சிகரங்களையுடைய கோயில்கள் வடவிந்தியாவில் ஏராளமாய்க் காணப்படுகின்றன. ஒரிஸ்ஸாவி

ஒள்ள புவனேசுவரத்திலும், மத்திய இந்தியாவைச் சார்ந்த சத்ரபூர் மாகாணத்திலுள்ள காஜுராகோ (Khajuraho) என்னு மிடத்திலும் ஏராளமான கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. இக் கோயில்கள் பலவும் கீழிருந்து மேல் வரையில் சிற்பங்கள் நிறைந்து கம்பீரமான தோற்றத்துடன் காட்சியளிக்கின்றன. அடிப்படையான கோட்பாடுகளைக் கையாண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தும், சிற்ப வேலைப்பாடுகளைச் சற்று மாற்றுவதாலும் பொதுத் தோற்றத்தில் சில மாறுபாடுகளைச் செய்வதாலும் எல்லையற்ற அழகு பெற்று விளங்கும் சிகரங்கள் பலவகையாய்க் காட்சியளிக்கின்றன. காஜுராகோ கோயிலில், பிரதான சிகரத்தோடு சிறு சிகரங்களும் எழுப்பப்பட்டு, நாளடைவில் இவற்றைத் தனித்தனியே எழுப்பும் வழக்கமும் ஏற்பட்டது. இவை பெரும்பாலும் அழகூட்டுவதற்கென்றே அமைக்கப்பட்டன. பிற கோயில்களிலும், மையமான சிகரத்துடன் அலங்காரத்திற்கென எழுப்பப்பட்டிருக்கும் பல சிறிய சிகரங்களையும் நாம் காணலாம்.

இக் கோயில்களுள் ஒன்றை மட்டிலும் குறித்து விளக்குவது மிகக் கடினம். புவனேசுவரத்திலுள்ள 'லிங்கராஜா', 'ராஜா ராணி' கோயில்களும், சந்தேல (Chandella) குலத்து மன்னர் காஜுரா கோவில் எழுப்பிய பல கோயில்களும், இக் காலத்து முற்பகுதியிலும் பிற்பகுதியிலும் எழுந்த தலைசிறந்த கோயில்களுக்கு மேற்கோள்களாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பூரி ஜகந்நாதரின் கோயில் புகழ் மிக்கதெனினும் அழகில் குறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. இராஜபுதனத்திலும் அருமையான பல கோயில்கள் காணப்படுகின்றன.

பொது வகையான கோயில்கள் நீங்கலாக, ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும், தனி வகையான கோயில்களும் எழுப்பப்பட்டன. காஷ்மீரத்திலும் இராஜபுதனத்திலும் இக் கலையார்வம் மிருந்திருந்தது. மார்த்தாண்டர் கோயில் முந்திய வகைக்குச் சிறந்த மேற்கோள். 'ஆபு' மேட்டிலுள்ள 'திலாவரா'க் கோயில்கள் இரண்டும் பிந்திய வகைக்குரிய மேற்கோள்களாய் விளங்குகின்றன. சிறிய அளவுடைய இக் கோயில்களுக்குச் சிகரங்கள் அமைக்கப்படவில்லை. கர்ப்ப கிருகத்தின் மேலமைந்திருக்கும் மணிக்கூண்டும், முன்புறத்திலமைந்திருக்கும் மண்டபத்திலுள்ள தூண்களும் வருணிக்க இயலாத பொலிவுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கடினமான கல்லை, ஓலை போன்ற தாளை வெட்டுவது போன்று கையாண்டிருப்பது மிக விந்தையாய் விளங்கும். அங்கு காணப்படும் அலங்கார வேலைப்பாடுகள், மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவையாயும், இந்தியக் கலைக்கருவூலத்தின் விலை

மதிப்பற்ற மாணிக்கங்களாயும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள் ஒன்று, கி. பி. 1032ஆம் ஆண்டில், 'விமலா ஷா' (Vimala Sha) என்னும் அமைச்சர் அல்லது கவர்னராலும், மற்றொன்று, கி. பி. 1231-ல் 'தேஜபாலன்' (Tejahpala) என்பவனாலும் எழுப்பப் பட்டன.

E.N.A.

லிங்கராசா கோயில்—புவனேசுவரம்

தென்னிந்தியா

பல்லவர் ஆட்சிக் காலந்தொட்டு, தென்னிந்தியத் தீபகற்பத்தின் கலை வரலாறு தொடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். கட்டடக் கலையும் சிற்பக்கலையும் பல்லவரால் போற்றி வளர்க்கப் பட்டன. பல்லவ மன்னர் எழுப்பிய கலைக்கோயில்களில், திராவிடக் கலைப்பண்பை நாம் காண்கிறோம். 'காஞ்சி' அல்லது 'காஞ்சிபுரம்' எனப் பெயர் கொண்ட தலைநகரிலுள்ள கோயில் களுடன், 'ஏழு பகோடாக்கள்' (Pagodas) அல்லது 'மாமல்லபுர ரதங்கள்' என வழங்கப்படும் குகை வெட்டுக் கோயில்களும் திராவிடக் கலை மரபையொட்டியவையாய் விளங்குகின்றன. இக் கலை முறையைப் 'பல்லவர்-பாணி' அல்லது 'பல்லவர் முறை' என வழங்குவதும் பொருந்தும். பின் கூறப்பட்ட

இரதங்கள் ஒரே கல்லில் குடைந்தெடுக்கப்பட்ட சிறு கோயில்களாய் விளங்குகின்றன. கடற்கரையோரத்தில் அமைந்துள்ள இவை, பல்லவரால் எழுப்பப்பட்ட மாமல்லபுரம் அல்லது மகாபலிபுரத்திற்கு அழகூட்டி வருகின்றன. மாபெரும் பல்லவ

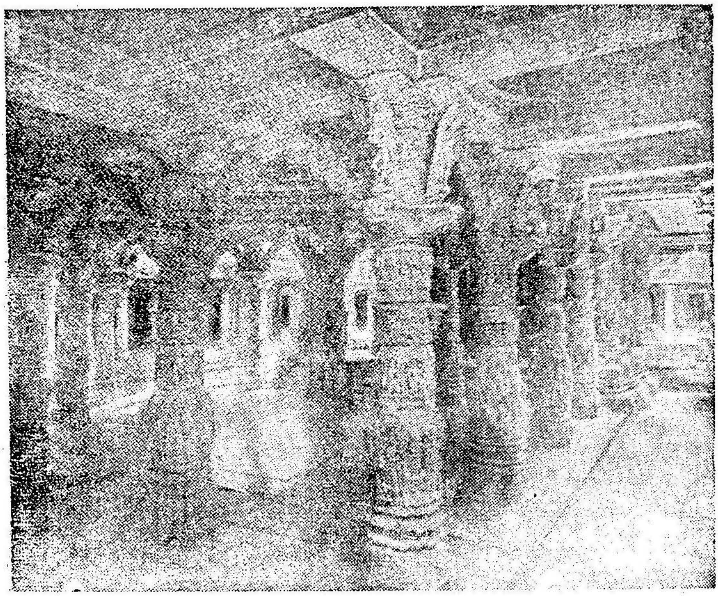

படப்பிடிப்பு—ஜான்சனும் ஹாப்மனும்

மகாதேவர் : கோயில்—காஜுராகோ

மல்லன் நரசிம்மவர்மனால் (கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு) மாமல்லபுரம் எழுப்பப்பட்டது. இப்போது அந் நகருக்கு, அங்குள்ள ஒரே கல்லினாலான சிற்பங்களே பெருமையளிக்கின்றன. கற்சுவர்களில் குடைந்தெடுக்கப்பட்ட அழகிய சிற்பங்கள் நகரை

அலங்கரிக்கின்றன. கோயில்கள் அல்லது 'பகோடாக்கள்' என வழங்கப்படும் இவை, பஞ்சபாண்டவர் பெயர்களையும், அவர்தம் மனைவியான திரௌபதியின் பெயரையும் தாங்கி நிற்கின்றன. இவை முறையே, தர்மராஜ ரதம், பீம ரதம், திரௌபதி ரதம் முதலிய பெயர்களால் வழங்கி வருகின்றன. கற்பாறைகளில் குடைந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள இக் கோயில்களுக்குச் சாதாரணக்

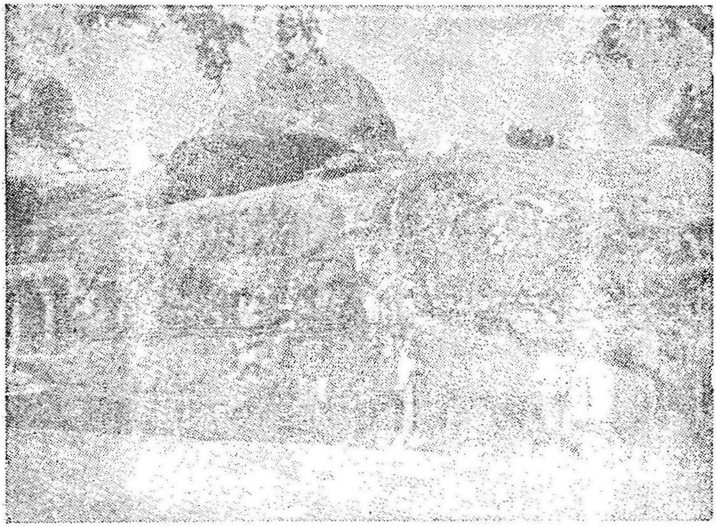

தேஜபாலன் கோயில்—ஆபு மலை

கோயில்களின் இலட்சணங்கள் யாவும் பொருந்தியிருப்பதோடு இவை பல்லவர் கலைத்திறனைப் பறைசாற்றும் அரிய சான்று களாயும் விளங்கி வருகின்றன. சிற்பங்களின் கலைத்தொகுதி யொன்று மிகவும் சிறப்புப்பெற்று விளங்குகிறது. இச் சிற்பம் சித்திரிக்கும் காட்சியை அருச்சுனன் 'தவம்' எனப் பெயரிட்டு வழங்குவது மரபு. அருச்சுனனுக்கும், இச் சித்திரத்திற்குமுள்ள தொடர்பு சந்தேகத்திற்கிடமானது. பல்லவர் காலத்தில் பல குகைக் கோயில்களும் கட்டப்பட்டன என்பது தெரியவரும்.

பல்லவர் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் சமைக்கப்பட்ட கலைப் பொருள்களும் உயர்ந்த ரகத்தைச் சார்ந்தவையாய் இருக் கின்றன என்பது கவனித்தற்குரிய செய்தியாகும். ஆட்சித்

தொடக்கத்தில் சமைக்கப்பட்ட கலைப்பொருள்கள் இப்போது நம் கைகளுக்கெட்டவில்லையெனினும், அவை இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம். காஞ்சியிலும், மாமல்லபுரத்திலும் கலைக்கோயில்களைச் சமைத்த கலைஞருக்கும், மாமல்லபுரத்தில் கல்லைக் குடைந்து அவற்றிற்கு உயிரூட்டிய சிற்பிகளுக்கும் நல்ல பயிற்சி இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் ஐயமெதுவுமில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாய் வளர்ந்த கலைப்பண்புகளையும் அனுபவங்களையும் அவர்கள் நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். மௌரியர் காலக் கலைஞர் நம்மை வியப்பிலாழ்த்துவது போலவே, குப்தர் காலத்துக் கலைஞரும் நமக்குத் திகைப்பூட்டுகின்றனர். தகுந்த

உரிமை : கிளீனும் பெயரும்

கல்வெட்டுச் சிற்பக்கலை—மாமல்லபுரம்

பயிற்சியின்றித் திடீரென அவர்கள் சிறப்படைந்திருக்க இயலாது என்பதை மேலே குறித்துள்ளோம். அந்நிய நாட்டுக் கலைஞரை இறக்குமதி செய்து அவரது உதவியுடன் சிற்பங்கள் செய்து முடிக்கப்பட்டன எனும் கருத்தை நாம் ஏற்பதற்கில்லை. தொடக்கத்தில் மரம் போன்ற கடினமற்ற பொருள்களில் சிற்ப வேலை பயின்று, அனுபவமடைந்து தாங்கள் பெற்ற திறனைக் கல்லில் அவர்கள் வடித்தார்கள் எனக் கொள்வது பொருத்தமான கருத்தாய் விளங்குகிறது. மரம் போன்ற அழியும் பொருள்களை அவர்கள் உபயோகித்திருந்தால், அவை சின்னாள்

களில் அழிந்திருக்கக்கூடும்; அல்லது நம் கண்களுக்குப் புலப் படாது ஒளிந்திருக்கும். அவற்றை ஆராய்ச்சியாளர் பின்னொரு காலத்தில் கண்டெடுக்கவும் கூடும்.

தென்னிந்தியத் தீபகற்பத்திற்கு வழிகாட்டியாய்ப் பல்லவர் கலைப்பண்பு அமைந்ததோடு, தூரக்கிழக்கு நாடுகளிலும் இக்

E.N.A.

தஞ்சைக்கோயில்

கலை முறையின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது. ஜாவா, கம்போடியா, அன்னம் முதலிய இடங்களில் உள்ள கோயில் சிகரங்கள், திராவிட பாணியில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அவற்றுக்கும், தென்னிந்தியக் கோபுரங்களுக்கும் சிறு

வேற்றுமைகள் சில காணப்படுகின்றன. தென்னிந்தியக் கோயில்களில் நாம் சாதாரணமாகக் காணும் தூண்களைத் தூரக் கிழக்கு நாடுகளில் காண்பது அருமையாய் இருக்கிறது.

பல்லவரையடுத்துத் தென்னிந்தியாவில் அரசெய்திய சோழர், கட்டடக் கலையில் கை தேர்ந்தவராய் விளங்கினர். திராவிடக்கலை முறையை வளர்த்து, அதற்கு உன்னதமான இடத்தையும் அவர்கள் தேடித் தந்தார்கள். பேரரசன் இராஜ ராஜனால் கட்டப்பட்ட தஞ்சைப் பிரகதீசுவரர் ஆலயம், இக் கலை முறையைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்ட தலைசிறந்த கலைப் பொக்கிஷமாய் விளங்குகிறது. பதின்மூன்று அடுக்குகளைக் கொண்ட மாபெருஞ்சிகரம், 190 அடி உயரமுள்ளது. சிகரத்தின் உச்சியில் மணிக்கூண்டு வடிவமுள்ள ஒற்றைக்கல் ஒன்றும் பொருத்தப்பட்டிருக்கிறது. இப் பெரிய கல்லை, இதற்கென அமைக்கப்பட்ட நான்கு மைல் நீளமுள்ள சாய்ந்த தளத்தின் உதவியோடு 90 அடி உயரத்திற்குக் கொண்டுசென்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது. இப் பெரிய கோபுரத்தின் அடித்தளத்தி லிருந்து உச்சி வரையிலும், அழகிய சிற்பங்களும் சித்திர வார்ப்புகளும் காணப்படுகின்றன, முற்றமொன்றின் மையத்தி லமைந்திருக்கும் இக் கோபுரத்தைச் சுற்றிலும் பல சிறிய கோயில்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், கர்ப்பகிருகத் தின் மேலமைந்துள்ள கம்பீரமான கோபுரம், அப் பகுதி முழு வதற்கும் சிகரமாய் அமைந்து விளங்குகிறது. அவ் வட்டாரத் திற்கே இது தனிச்சிறப்பு அளித்து வருகிறது என்றும் கூறலாம்.

திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள கங்கை கொண்ட சோழபுரத் தில் மற்றுமொரு சிறந்த ஆலயமிருந்தது. இராஜேந்திர சோழன் என்னும் மன்னனின் தலைநகராய்க் கங்கை கொண்ட சோழ புரம் விளங்கியது. மாபெரு மாளிகையொன்றும், பதினைந்து மைல் நீளமுள்ள கற்கரைகளமைந்த செயற்கைக் குளமொன் றும் அந் நகரைப் பொலிவுறச் செய்தன. இவை யாவும் இப்போது அழிந்து அலங்கோலமாய்க் காட்சியளிக்கின்றன.

சோழர் கலைப்பொருள்கள் யாவும் கம்பீரமான தோற்ற முள்ளவை. பெரிய அளவுடைய இவற்றில் நுணுக்கமான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் பல உண்டு. இவற்றை அமைத்த கலைஞரின் பொறுமையும் கைத்திறனும் நம் பாராட்டுகளுக்குரியவை. பெர்கூசன் (Fergusson) கூறுவதைப் போல, சோழக் கலைஞரின் கற்பனைத் திறன் அரக்கத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும், கைத் திறன் நகாசு வேலையில் சிறந்த பொற்கொல்லரின் வேலையைப் போன்றும் விளங்கின!

சோழர் கலை முறையில் புதியதோர் மாறுதலேற்பட்டு வந்தது. இதன் செல்வாக்குப் பெற்றுப் பிற்காலத் திராவிடக் கலைப்பண்பு பெரிய மாறுதல்களுக்குட்பட்டது, கோயில் என்ற கட்டட வகைக்கு மாபெருந் தலைவாயில்களான 'கோபுரங்களை' அமைத்தது, இவர்தம் பெருமைக்குரிய செய்தி. நாளடைவில் கோபுரங்கள் பெருகின. மிகப்பெரிய அளவில் நிருமாணிக்கப் பட்டு, ஒன்றன்மேல் ஒன்ருகப் பல அடுக்குகளையுடையனவாய் இக் கோபுரங்கள் உருவெடுத்தன. மிக உயரமாயும், கலையழகு நிரம்பியவையாயுமிருந்த இக் கோபுரங்கள் இறுதியில் கோயில் களின் மிக முக்கிய உறுப்புகளென எண்ணப்படலாயின. மூர்த்தியைக்கொண்ட ஆடம்பரமற்ற கோயிலைக்காட்டிலும், கோபுரங்களின் புகழ் வளர்ந்தது. உதாரணமாக, கும்பகோணம் கோயிலிலுள்ள கோபுரம் மிகப்பெரியது. கோயில் ஆடம்பரமற்ற தொரு சிறிய கட்டடமாய் விளங்குகிறது. எனவே, முழுமை யாக நோக்கும்போது இரண்டிற்குமுள்ள பொருத்தம் சற்றுத் திருப்திக்குறைவாகவே தென்படுகிறது. கலை ரசனை மிகுந்த அறிஞர் இதைச் சற்றுக் குறைவாக மதிப்பிடவும் இடமேற்படு கிறது.

இதே போன்று அமைந்த பெரிய கோயில்கள் பல தென் னிந்தியாவிலுண்டு. கோபுரத்துடன் கற்றூண் மண்டபங்களும், நீண்ட பிரகாரங்களும் பிற்காலத்தில் எழுந்த கோயில்களில் காணப்படுகின்றன. மதுரை, ஸ்ரீரங்கம், இராமேசுவரம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள பெருங்கோயில்களைக் கண்டு, யாவரும் வியப் பெய்துகின்றனர். அக் கோயில்களின் மதிற்சுவர்களும் நீண்ட பிரகாரங்களும் பிரமிக்கத்தக்க கட்டடங்களும், ஆயிரக்கால் மண்டபங்களும், மூடப்பட்ட தூண் வரிசைகளின் அமைப்பால் ஏற்பட்ட இடைவெளிகளும், காண்போர் யாவரையும் பரவசப் படுத்துகின்றன. இக் கோயில்களில் பெரும்பாலானவை பிற் காலங்களிலேயே கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

தக்காணத்தின் மேற்பகுதி

இரு தனிவகையான கட்டடக் கலைகளைத் தோற்றுவித்த வடவிந்திய, தென்னிந்தியப் பகுதிகளின் இடையில் தக்காணப் பீடபூமியில், இரு வகைகளுமே வழக்கிலிருந்தன. இப் பகுதியில் ஆட்சி செய்த சாளுக்கியர், இராஷ்டிரகூடர் ஆகிய இரு குலத் தினரும் கட்டடக் கலையில் ஆர்வம் மிக்கவராய் இருந்தனர். பிராமணக் கடவுளருக்கென எழுப்பப்பட்ட பல குகைக்கோயில் களைச் சாளுக்கியரின் தலைநகரான பாதாமியில் நாம் காண் கிறோம். இக் கோயில்களில் அருமையான உருவச்சிலைகளும்

அற்புதச் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. இக் குகைக் கோயில்கள் நீங்கலாகச் சாதாரணமாகக் கட்டப்பட்ட மற்றும் பல கோயில்களையும் பாதாமியிலும், இதர இடங்களிலும் நாம் காண இயலும். இவை யாவும் பல்லவர் முறையையோ, அல்லது திராவிடர் முறையையோ கடைப்பிடித்து எழுப்பப்பட்டுள்ளன. இதே பாணியை இராஷ்டிரகூடரும் கையாண்டனர் என்பது தெரிய வருகிறது. எல்லோராவிலுள்ள உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கைலாச நாதர் கோயில், திராவிடக்கலை அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட சீரிய கலைப்படைப்பாய் விளங்கி வருகிறது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில்—முதலாம் கிருஷ்ணன் காலத்தில்—இது கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். மாமல்லபுரத்து ரதங்களை உருவாக்குவதில் கையாளப்பட்ட பல உத்திகளும் இங்கு மீண்டும் உயர்ந்த அளவில் பயன்படுத்தப் பட்டன. சிறு குன்றின் பகுதியொன்றைத் தேர்ந்து, மலைத் தொடரிலிருந்து அதை வேறுபடுத்தினர். மாமல்லபுரத்து ரதம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பெருங்கல்லிலிருந்து குடைந்தெடுக் கப்பட்டதே போல, இப் பெரிய குன்றிலிருந்து மாபெருங் கோயிலொன்று குடைந்தெடுக்கப்பட்டது. திறந்த வெளியில் கம்பீரமாய் அமைக்கப்பட்ட இக்கோயில் இப்போது எளிய தோற்றமுடையதாகவே தென்படுகிறது. ஆனால், இப்போது எஞ்சியிருப்பது, ஒரு காலத்தில் குன்றின் பகுதியாய் விளங்கிய தென்பதும், கோயிலைச் சுற்றியமைந்திருந்த மூன்று பெரிய கற்களுள் ஒன்றென்பதும் தெளிவு.

கோயிலுக்குத் திராவிடக் கலை முறையை அடிப்படையாய்க் கொண்ட சிற்ப வேலைப்பாடுகளமைந்த சிகரமொன்று அமைக் கப்பட்டிருக்கிறது. குன்றுகளைச் சுற்றிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட புதை பொருளாராய்ச்சியின் விளைவாகச் சில குகைகள் கண் டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. விசாலமான அறைகளைக்கொண்ட இக் குகைகளில் பல தூண்கள் உண்டு. தூண்களில், பிராமணத் தெய்வங்களின் பல உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லோ ராவிலுள்ள கைலாச நாதர் கோயில், கலையுலகில் ஈடும் எடுப்பு மற்றதோர் உன்னதப் படைப்பு. கலை நுட்பத்தையும், கலைஞனது உழைப்பையும் மதிப்பிடும்போது, உலக வரலாற் றிலேயே இதைப்போல் பிறிதொன்றைக் காண இயலாதெனக் கூறலாம்.

தலைசிறந்த இக் கோயிலுக்குச் சமீபத்திலுள்ள எல்லோராக் குன்றில் குகைக்கோயில்கள் பலவற்றையும் காணலாம். கார்லே, நாசிக்கு என்னும் இடங்களில் நாம் கண்ணுற்ற

ளரின் பல உருவச்சிலைகளையும் நாம் காணலாம். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதன் சூழ்நிலைக்கேற்ற முறைகள் கையாளப்பட்டு வந்தன. உள்நாட்டுத் தலைவர் பலர் (உ-ம்: பாலர், சேனர், சாந்தலர், காலசூரிகள்) ஆகியவர்கள் கலையார்வத்தை உரமிட்டு ஊட்டி வளர்த்தனர். இவ்வாறு எழுந்த பல பாணிகளை ஆராய்வதும் விளக்குவதும் மிகக்கடினம். இடைக்காலச் சிற்பங்களை ஆராயும்போது சமயக் கருத்துகளின் செல்வாக்கு மிகுதியையே நாம் காண்கிறோம். கலைரசனைக்குச் சற்றுத் தாழ்ந்த இடமே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இக் காலக் கலைக்கண்ணோடு நோக்கும்போது, சில சிற்பங்கள் விகாரமாயும் தோற்றமளிக்கக்கூடும். ஆழ்ந்து நோக்கினாலன்றி, அவற்றில் பொதிந்து கிடக்கும் சமயக் கருத்துகளை நாம் உணர இயலாது. நடராஜ சிவ தத்துவம், இடைக்காலக் கலைஞர்—குறிப்பாகத் தென்னாட்டவர்—நமக்கு விடுத்துச்சென்றிருக்கும் விலையில்லாச் சொத்து. வடவிந்தியச்சிலைகள் சில பிராமண, புத்த சமயக் கடவுளரின் உருவந்தாங்கி அழகுடன் விளங்குகின்றன. ஆனால், அவற்றில் கலைஞனது சுய சிந்தனைக்கு இடமேயில்லை. தாந்திரிகக் கருத்துகளுக்குப் (Tantrik ideas) பிற்காலத்தில் நல்ல செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருந்ததென்பது தெரிய வருகிறது. என்றாலும் இக்காலக் கலைரசனைக்குப் பொருந்தாதவைகளாகவே அவை தென்படுகின்றன.

பண்டைய இந்தியாவில், கலை, சமயத்தின் கைப்பாவையாய் விளங்கி வந்திருக்கிறது. பொதுவில் வழக்கிலிருந்த சமயக் கருத்துகளையும் நம்பிக்கைகளையும் விளக்குவதற்குக் கலை பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆன்மிகக் கருத்துகளையும், பாவங்களையும் கலைப்பொருள்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. எனவே, இந்தியர் கலையை உணர்ந்து பாராட்டுவதற்கு, இந் நாட்டுச் சமயக் கருத்துகளையும், வரலாற்றையும் நன்கு கற்றுணர்வது மிக அவசியமாகும். முந்திய சகாத்தங்களிலுள்ள கலைப்படைப்புகளில் புலன்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டும் உலகாயதமே மிக்க செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியிருக்கிறது. சமயக்கருத்துகளும், கலையார்வத்துடன் குழைந்து சுவையூட்டுகின்ற வகையில் அமைந்திருந்தன. நாளடைவில், கலைஞரின் கலையார்வம் குறைந்து வருவதும் தெளிவாகத் தெரியவரும். சமயவாதிகளின் கைகளில் சிக்குண்டு அவர்கள் எண்ணம் போலக் கலைப்பொருள்களை ஆக்கித்தருவதிலேயே பிற்காலக் கலைஞரின் கவனம் சென்றது எனலாம்.

இடைக்காலச் சித்திரக் கலை

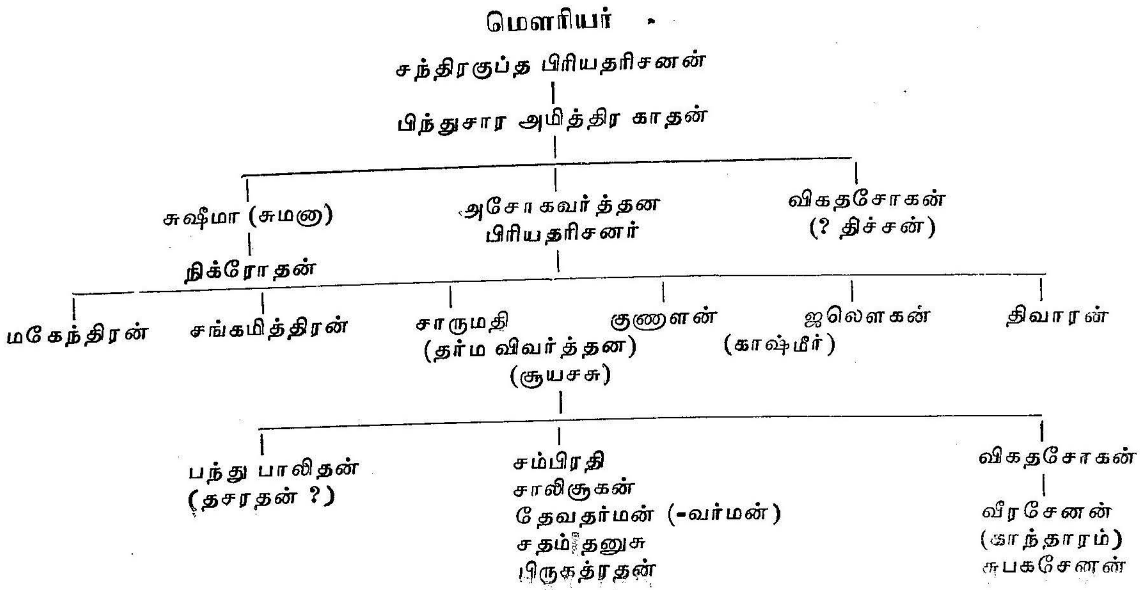
கைலாசநாதர் கோயில் கூரையிலும், அக்கோயிலைச் சுற்றியுள்ள குகைகளிலும் காணப்படும் சித்திரங்கள் அஜந்தா, பாக் (Bagh) ஆகிய இடங்களில் உள்ள சித்திரங்களைப் போலன்றிப் புது வகையாய்த் தென்படுகின்றன. புதுக்கோட்டை(சென்னை) சித்தன்ன வாசலிலுள்ள குகைக்கோயிலும், சில அற்புதச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை பல்லவ அரசன் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் தீட்டப்பட்டவை என அறிகிறோம். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழ சித்திரங்கள் பல காணப்படுகின்றன. பிற்காலச் சித்திரங்கள், கிழக்கிந்தியாவிலும், குஜராத்திலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட பனை ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதப்பட்டவை. ஆனால், அவை தரத்தில் மிகக்குறைந்தவையாய்க் காணப்படுகின்றன.

முடிவு

ஆதி இந்தியரின் சீரிய கலைப்பண்பையும் உயர்ந்த கருத்துகளையும் நன்கு உணர்ந்துகொள்வதற்கு மேலே நாம் முயன்றது போன்று, இந்தியக் கலை வரலாற்றைத் தொடர்ச்சியாக ஆராய்தல் வேண்டும். மனித எண்ணங்களைப் பிழையின்றிச் சித்திரிப்பது, உண்மையான கலையெனக் கருதப்படும். தேசீயக் கலை, மக்களின் உள்ளத்தை மதிப்பிட உதவும் உயர்ந்த அளவுகோலாகும். உலக வரலாற்றில் நல்லிடம் பெற்றிருந்த நாட்டு மக்கள், மகோன்னதமான கலைப்படைப்புகளை விடுத்துச் சென்றுள்ளார்கள். அவர்தம் பண்பாட்டை அறிந்துகொள்வதற்குக் கலைப் பொருள்கள் நன்கு பயன்படுகின்றன. கலைப்படைப்புகளின் உயர்தரமும் தன்மையும் நாட்டுமக்களின் சீரிய ஒழுக்கமுறைகளுக்குச் சான்று பகர்வனவாய் விளங்குகின்றன. கலை அடிப்படையில் மதிப்பிடும்போது, முற்கால நாகரிகங்களில் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு மிக உயர்ந்ததோர் இடமுண்டு என்பது தெளிவு. இந்தியரின் கவுரவம், கலைப்பண்பு ஆகியவற்றோடு கலைத்திறனும் சலியா உழைப்பும், இக் கலைப்பொருள்கள் வாயிலாக வெளியிடப்படுகின்றன. முழு நோக்காக மதிப்பிடும்போது, இந்திய மன்னர்கள் வசமிருந்த ஆட்பலமும், எல்லையற்ற செல்வமும் தெளிவாக விளங்கும்; அவற்றுடன், அவ்வப்போது எழுந்த சமயக் கோட்பாடுகளில் மன்னனும் மக்களும் கொண்டிருந்த எல்லையற்ற ஆர்வமும் நன்கு விளங்கும். புற அழகிலும் உலகியல் வாழ்விலும் நேரத்தை வீணாக்காமல், ஆன்மிகச் சிந்தனையிலும் ஒழுக்க முறைகளிலும் இந்தியர் அதிகக் கவனம் செலுத்தி வந்த

னர் என்பதும் நன்கு விளங்கும். போகமும் மோகமும் நிறைந்த உலகியல் வாழ்வில் உழலும் போதும், சாந்தி நிறைந்த மோட்ச சாம்ராச்சியத்தின் நினைவு, இந்தியர் மனத்தை விட்டு என்றுமே நீங்கியதில்லை. ஆன்மிகச் சிந்தனையிலும், புத்த சமயத்தின் தூய கோட்பாடுகளிலிருந்து தாந்திரிகரின் உலகாயதக் கொள்கை வரையிலுமுள்ள பல்வேறு கருத்துகளும் நிலைகளும் கலைமூலம் விளக்கம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தியக் கலையைப்பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி இச் சிறு நூலின் நோக்கத்திற்கப்பாற்பட்டது. என்றாலும், பண்டைய இந்தியரின் சீரிய வாழ்க்கையை அவை உணர்த்தும் வகையையும், கலைப் பொக்கிஷங்கள் தரும் விளக்கங்களையும், இந்திய வரலாற்றைக் கற்க முற்படும் மாணவர்கள் மனத்திலிறுத்திக்கொள்ள வேண்டுவது இன்றியமையாததெனக் கூறலாம்.

பகுதி–I வமிசாவளி அட்டவணை

முற்காலக் குப்தர்கள்

குப்தன்
|
கடோத்கஜன்
|
முதலாம் சந்திரகுப்தன் = குமாரதேவி (லிச்சாவி)
|
சமுத்திரகுப்தன் (பராக்கிரமாங்கன் ; ஸ்ரீ விக்கிரமன் ?)
|
இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் (விக்கிரமாதித்தன்)
(தேவகுப்தன்)
|
- கோவிந்தகுப்தன் (திர்குத்)
- குமாரகுப்தன்—1 (மகேந்திராதித்தியன்)
    - ஸ்கந்தகுப்தன் (விக்கிரமாதித்தியன்)
    - புருகுப்தன் (ஸ்ரீ விக்கிரமன்)
        - நரசிம்மகுப்தன் (பாலாதித்தியன்)
            - இரண்டாம் குமாரகுப்தன் (கிரமாதித்தியன்)
                - விஷ்ணு குப்தன்
        - புதகுப்தன்
    - கடோத்கஜகுப்தன் (?) (டுமெய்ன்)
- பிரபாவதி (வாகாடகரின் அரசி)

புஷ்ய பூதி வமிசம்

நரவர்த்தனன் (தானேசுவரம்)
|
முதலாம் ராஜ்யவர்த்தனன்
|
ஆதித்திய வர்த்தனன்
|
பிரபாகர வர்த்தனன்
|
- இரண்டாம் ராஜ்யவர்த்தனன்
- ஹர்ஷவர்த்தனன் (சிலாதித்தியன்) தானேசுவரமும் கன்ஞேசியும்
  |
  பெண்வாரிசு = இரண்டாம் துருவசேனன் (துருவபட்ட பாலாதித்தியன்) (வல்லபி)
  |
  நான்காம் தரசேனன் (வல்லபி)
- ராஜ்யஸ்ரீ (மௌகாரிகளின் அரசி)

பிரதிஹாரப் பேரரசர்கள்

பெயரில்லா முன்னோன்

(இரகு குலத்தைச் சார்ந்த இலக்குமணனின் வழித்தோன்றல் எனக் கருதப்படுவோன்)

முதலாம் நாகபட்டன் — பெயர் அறியக்கூடவில்லை

காகுத்தன் — தேவராஜன் (தேவசத்தி)

வத்ஸராஜன்

இரண்டாம் நாகபட்டன் (மரு, கன்னோசி முதலியன)

இராமபத்திரன் (இராமதேவன்)

முதலாம் போஜன் (மிஹிரன்), (கன்னோசி) பிரபாசன், ஆதி-வராகன்

யுவராஜ நாகபட்டன் — முதலாம் மகேந்திரபாலன் (மகேந்திரயுத நிர்ப்பயராஜ, பாகன்)

முதலாம் மகிபாலன் (க்ஷிதிபாலன்?) — இரண்டாம் போஜன் — விநயகபாலன் (ஹர்ஷன்)

தேவபாலன் (?) — விஜயபாலன் (?) — இரண்டாம் மகேந்திர பாலன்

இரண்டாம் மகிபாலன் (?) இராச்சிய பாலன் (?) (கன்னோசியும், பாரியும்)

திரிலோசனபாலன் (?) (பரி)

யசபாலன் (?)

வங்காளப் பாலரும் காஹதவாலரும்

- தயித விஷ்ணு
  - ஸ்ரீ வப்யதன்
    - முதலாம் கோபாலன்
      - தர்மபாலன்
        - திரிபுவனபாலன்
        - தேபாலன்
          - இராஜ்யபாலன்
      - வாக்பாலன்
        - ஜயபாலன்
          - முதலாம் விக்கிரக பாலன் (சூரபாலன்-I)
            - நாராயண பாலன்
              - இராஜ்ய பாலன்
                - இரண்டாம் கோபாலன்
                  - இரண்டாம் விக்கிரகபாலன்

முற்காலச் சாளுக்கியர்

ஜயசிம்மன்-1

இரணராகவன்

1. புலகேசி- கி.பி. 543-44

2. கீர்த்தி வர்மன்-1 கி.பி. 566-c 597

3. மங்களேசன் c. கி.பி. 597-608

4. புலகேசி-II கி.பி. 609-642

குப்ஜ விஷ்ணு வர்த்தனன் 'விஷம-சித்தி' வெங்கி, பிஸ்தபுரக் கீழைச்சாளுக்கிய குலத்தைத் தோற்றுவித்தவன்

ஜயசிம்மன் 'தராஸ்ரயன்'

நாகவர்த்தனன் (நாசிக்குக் கிளை)

சந்திராதித்தியன்

ஆதித்தியவர்மன்

5. விக்கிரமாதித்தியன்-I 'இரணரசிகன்' கி.பி. 655-680

ஜயசிம்மன் ('இலாட' குலம்)

6. வினயாதித்தியன் கி.பி. 680-696

7. விஜயாதித்தியன் கி.பி. 696-733

8. விக்கிரமாதித்தியன்-II கி.பி. 733-746

9. கீர்த்தி வர்மன்-II (கி.பி. 746-757).

பீமன்-I

கீழைச் சாளுக்கிய வம்சம்

1. குப்ஜ விஷ்ணுவர்த்தனன்-I
ஆதிசாளுக்கியன் இரண்டாம் புலகேசியின் சகோதரன்

2 ஜயசிம்மன்-I

3. இந்திர-பட்டாரகன்
4. விஷ்ணு வர்த்தனன்-II
5. மங்கி-யுவராஜன்

6. ஜெயசிம்மன்-II

8. விஷ்ணுவர்த்தனன்-III
9. விஜயாதித்தியன்-I
10. விஷ்ணு வர்த்தன்-IV

7. கோக்கிள்ளி

11. விஜயாதித்தியன்-II, நரேந்திர-மிருகராஜன்
12. கலி-விஷ்ணு வர்த்தனன்-V

நிருப-ருத்திரன்

13. குணக-விஜயாதித்தியன்-III

விக்கிரமாதித்தியன்-I
(யுவ-ராஜன்)
14. சாளுக்கிய பீமன்-I
(துரோஹார்ஜுனன்)
முடிசூட்டு விழா, கி.பி. 892

யுத்தமல்லன்-I
18. தாரபன், தாடபன், அல்லது தாலன்-I
21. யுத்தமல்லன்-II

15. விஜயாதித்தியன்-IV

19. விக்கிரமாதித்தியன்-II

16. அம்மன்-I விஷ்ணுவர்த்-
தனன்-VI 'இராஜமகேந்திரன்'

22. சாளுக்கிய
பீமன்-III

23. பாதபன்

தாலன்-II
'விஷ்ணுவர்த்தனன்'

17. பேடா
விஜயாதித்தியன்-V

20. பீமன்-II

24. தாணுர்ணவன்

23. அம்மன்-II
விஜயாதித்தியன்-VI
'இராஜமகேந்திரன்'
கி. பி. 945 – 970

25. சத்தி வர்மன்

26. விமலாதித்தியன்
(முதலாம் இராஜராஜ சோழன் மகள்
குந்தவையை மணந்தவன்)
கி. பி. 1011-1022

27. இராஜராஜ நரேந்திரன்-I
(முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் மகள் அம்மங்கா
தேவியை மணந்தவன்) 1022-1063
28. இராஜேந்திரன்-III

விஜயாதித்தியன்-VII
வேங்கி நாட்டு வைசிராய்

(கீழைச் சாளுக்கியச் சோழப் பேரரசுகளை இணைத்து முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் என்னும் பெயரோடு ஆண்டுவந்தான். 1070-1122. இரண்டாம் இராஜேந்திரதேவ சோழன் மகள் மதுராந்தகியை மணந்தான்.)

இராஷ்டிரகூட வம்சம்

தந்தி வர்மன்-II
|
இந்திரன்-I
|
கோவிந்தன்-I
|
கர்ககன் அல்லது கக்கன்-I

- இந்திரன்-II (சாளுக்கிய இளவரசியை மணந்தான்.)
  - தந்தி துர்க்கன் (தந்தி வர்மன்-II) 'வைரமேகன்' ('கட்காவலோகன்' கி. பி. 754
- கிருஷ்ணன்-I 'அகாலவர்ஷன்' 'சுபதுங்கன்' கி. பி. 768—772 (எல்லோராவிலுள்ள கைலாசக் குகைக்கோயிலை எழுப்பியவன்.)
  - கோவிந்தன்-II
  - துருவன்
    - கம்பன் 'ஸ்தம்பன்', இரணவலோகன்
    - கோவிந்தன்-III 793-814
      - நிருபதுங்கன் அமோகவர்ஷன்-I அல்லது 'சர்வன்' 814-877
    - இந்திரன் ('இலாட' குலம்)
- நன்னன் சங்கரகணன் 793

கிருஷ்ணன்-II
876-913
(காலசூரி அல்லது சேதி மன்னன் மகள்
கொக்கல்லாவை மணந்தாள்.)

பெண் : சங்கா
(பல்லவ மன்னன் மூன்றும்
நந்திவர்மனை மணந்தாள்.)

(ஜகத்துங்கன், காலசூரி இளவரசி
இலட்சுமியை மணந்தான்.)

இந்திரன்-III. 915-927
விஜாம்பா என்னும் காலசூரி
இளவரசியை மணந்தான்.

வட்டிகன் அல்லது அமோகவர்ஷன்-III
C. 934-939 குந்தவையை மணந்தான்.

அமோகவர்ஷன்-II.
(ஓராண்டு ஆட்சிக்குப் பின்
சகோதரனால் நீக்கப்பட்டான்)

கோவிந்தன்-IV
சாகசாங்கன்
918 - 934

பெண் : ரேவகை
மேலைக்கங்க மன்னன் இரண்டாம்
புதுகனை மணந்தாள்.

கிருஷ்ணன்-III
939-968
ஒரே மகன்
இந்திரன்-IV
(982-ல் மரணமடைந்தான்)

கொட்டிகன்
963-972

நிருபமன்
கக்கலன் அல்லது
கர்க்கன்-II அல்லது
அமோகவர்ஷன்-IV
972-973

கல்யாண நாட்டுச் சாளுக்கிய வம்சம்

விஜயாதித்தியன் (696-733)

|

பீமன்-I

|

கீர்த்தி வர்மன்-III

|

தைலப்பா அல்லது தைலன்-I

|

விக்கிரமாதித்தன்-III

|

பீமன்-II

|

அய்யனன்-I

|

விக்கிரமாதித்தியன்-IV

சேதி மன்னன் இலக்ஷ்மணனின் மகள் பொந்தா தேவியை மணந்தான்.

|

1. தைலப்பன் அல்லது தைலன்-II 'ஆகவமல்லன்'

இராஷ்டிரகூட மன்னன் மகள் ஜாகவ்வியை மணந்தான். கி. பி. 973-997

|

- 2. சத்தியாசிரயன், இரிவபேதங்கன் கி.பி. 997-1008
- தசவர்மன் அல்லது யசோவர்மன்
  - 3. விக்கிரமாதித்தியன்-V கி.பி. 1008-1014
  - 4. அய்யனன்-II 1014-1015
  - 5. ஜயசிம்மன்-II 'ஜகதேக மல்லன்' கி.பி. 1015-1042

6. சோமேசுவரன்-I
'ஆகவமல்லன்'
கி.பி. 1042-1068

பெண் : ஹன்மா அல்லது
ஆவல்லாதேவி-சேனு
தேசத்து யாதவத் தலைவன்
மூன்றும் பில்லமனை மணந்தாள்.

7. சோமேசுவரன்-II
'புவனைக மல்லன்'
1068-1076

8. விக்கிரமாதித்தியன்-V
'திரிபுவன மல்லன்'
1076-1127

ஜயசிம்மன்

விஷ்ணுவர்த்தன்
விஜயாதித்தியன்

ஜயகர்ணன்
'திரைலோக்கிய மல்லன்'

9. சோமேசுவரன்-III
'பூலோக மல்லன்'
1127-1138

பெண்; மைலால தேவி
கோவாக்கடம்பருள் இரண்டாம்
ஜயகேசியை மணந்தாள்

10. பெர்மன், ஜகதேகமல்லன்-II
1138. 1151

11. தைலப்பன்-III
நுர்மதிதைலன், 'திரைலோக்கிய மல்லன்'
1151-1156-1163-இல் மரணமடைந்தான்.

12. சோமேசுவரன்-IV
'திரிபுவன மல்லன்'
1184-1208

பல்லவ மன்னர்

சிம்ம வர்மன் – IV

விஷ்ணு கோபன் – III

சிம்ம வர்மன் – V

சிம்ம விஷ்ணு

மகேந்திரவர்மன் —I

நரசிம்மவர்மன் – I

C. 642-668

மகேந்திரவர்மன் —II

பரமேசுவரவர்மன் —I
C. 674

நரசிம்மவர்மன் – II

பீம வர்மன்

புத்த வர்மன்

ஆதித்தியவர்மன்

கோவிந்தவர்மன்

ஹிரண்யவர்மன்

நந்திவர்மன் — II

எட்டாம் நூற்றுண்டில் 65 ஆண்டு
ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும்.

தந்திவர்மன்

பரமேசுவரவர்மன் – II மகேந்திரவர்மன் — III
இராட்டிரகூடன்
மூன்ருங்கோவிந்தனுல்
முரியடிக்கப்பட்டான் (793-814)

நந்திவர்மன் — III (கம்பா ?)
இராஷ்டிரகூடன்
அமோகவர்ஷன் — I மகள்
சங்காவை மணந்தான்

நிருபதுங்கன்
அபராஜிதன்
கி. பி. 9-ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில்
சோழமன்னன் முதலாம் ஆதித்தியனுல்
முரியடிக்கப்பட்டான்.

சோழ மன்னர்

விஜயபாலன்
தஞ்சையைக் கைப்பற்றினன்
C. 846—871

- ஆதித்தியன்-I
  871—907
  - பராந்தகன்-I
    கி.பி. 907—53
    - இராஜாதித்தியன்-I
      947-949
    - கண்டராதித்தியன்
      949-957
      - மதுராந்தக உத்தமன்
        969-985
    - அரிஞ்சயன்
      956-957
      - பராந்தகன்-II
        சுந்தர சோழன்
        955-973
        - ஆதித்தியன்-II
          அல்லது
          'கரிகாலன்-II
          956-969
        - இராஜராஜன்-I
          'மும்முடிச் சோழன்'
          'நுர்மதிச் சோழன்'
          'அருண்மொழித்தேவன்'
          985-1016

இராஜேந்திரன்-1
'பண்டித சோழன்'
'முடிகொண்ட சோழன்'
கங்கைகொண்ட சோழன்
நிகரிலி சோழன், 1012-1044

மகள் குந்தவை
கீழைச் சாளுக்கியன் விமலா
தித்தியனை மணந்தாள்

மகள் அம்மங்காதேவி
கீழைச்சாளுக்கியன்
முதலாம் இராஜராஜனை
மணந்தாள்.

இராஜாதிராஜன்-I
'ஜயம் கொண்ட சோழன்'
யுவராஜன், 1018-1044
மன்னன், 1044-1054

இராஜேந்திரதேவன்-II
1052-1064

வீரராஜேந்திரன்
1063-1069

இராஜமகேந்திரன்
1060-1063

மகள் மதுராந்தகி
கீழைச் சாளுக்கியன்-II
இராஜேந்திரனை
'குலோத்துங்கன்-I' மணந்தாள்.

இராஜேந்திரன்-III
குலோத்துங்க சோழன்-I
1070-1122

அதி இராஜேந்திரன்
1067-1070

மகள்-கல்யாண
நாட்டு ஆரும் விக்கிர
மாதித்தியனை மணந்தாள்.

இராஜராஜன்
வேங்கி நாட்டு
வைசிராய்

மும்முடிச் சோழன்
வேங்கிநாட்டு வைசிராய்

வீரசோழன்
வேங்கி நாட்டு
வைசிராய்

விக்கிரமசோழன்
1118-1135

குலோத்துங்க சோழன்-II
1133—1150

இராஜராஜன்—II (1146—1173)

ஒன்றுவிட்ட சோதரர்
இராஜாதி ராஜன்—II
1163—1179

வழித்தோன்றல்கள் :
குலோத்துங்கன்—III
1178—1218
இராஜராஜன்—III
1216—1246
இராஜேந்திரன்—IV
1246—1279

முற்பகுதியின் நூலடைவு

அதிகாரம்—1

Ancient Geography of India : Cunningham (கன்னிங்காம்)
Bhuankosa section of the Puranas (புராணத் தொகுதிகளில் புவனகோசப் பகுதி)
Cambridge History of India : Vol. I
Census of India, 1231 : Vol. I. (1931 ஆம் ஆண்டு இந்திய மக்கள் கணக்கெடுப்பு. புள்ளி விவரம்)
Fundamental Unity of India : R. K. Mookerji (ஆர். கே. மூக்கர்ஜி)
History of Greece : George Grote (ஜார்ஜ் குரோட்டு)
Imperial Gazetteer of India: the Indian Empire, Vol. I. XXVI (இந்திய அரசின் வெளியீடு)
Studies in Indian Antiquities Raichaudhuri (ராய் சௌதுரி)

அதிகாரம் 2

Imperial Gazetteer of India, the Indian Empire, Vol. I-II. (இந்திய அரசின் வெளியீடு)
Indus Civilisation : Ernest Macay (எர்னெஸ்ட் மாக்கே)
Indus Valley Civilisation : S. R. Kohli (எஸ். ஆர். கோலி)
Mohenjo-Daro and the Indus Civilisation : Sir John Marshall. (சர். ஜான் மார்ஷல்)
Oxford History of India : V. Smith (V. ஸ்மித்து)
Pragaitihasika Mohenjo-Daro (in Bengali) Calcutta University : K. Goswami (கே. கோஸ்சுவாமி)
Prehistoric India : Stuart Piggot (ஸ்டூவர்ட்டு பிக்காட்)
Script of Harappa and Mohenjo-Daro : C. R. Hunter (ஜி. ஆர். ஹண்டர்)

அதிகாரம் 3

Ancient India : R. C. Majumdar (ஆர். ஸி. மஜூம்தார்)
Buried Empires : Patrick Carleton (பாட்ரிக் கார்லிடன்)

History of Greece : J. R. Bury (ஜே. பி. பியூரி)
History of Herodotus : Translated by George Rawlinson (ஜார்ஜ் ராலின்ஸன் மொழி பெயர்த்தது)
Illustrated London News, February 22, 1936, p. 328
Invasion of India by Alexander the Great : M'Crindle (மெக்கிரிண்டில்)
Jaina Sutras : Jacobi (யாக்கபி)
Jataka : Fausboll (பவுஸ்போல்)
Mahavamsa : Geiger (கெய்ஜர்)
Nirayavaliya Sutta : Warren (வாரன்)
Old Persian Inscriptions of the Achaemenian Emperors Sukumar Sena (சுகுமார் சென்)
Parisishtaparvan : Hemachandra (ஹேமசந்திரர்)
Political History of Ancient India : Raychaudhuri (ராய் சௌதுரி)
Uvasaga Dasao : Hoyernle (ஹோயர்நல்)
Vinaya Texts : Rhys Davids and Oldenberg (ரிஸ் டேவிட்ஸ், ஓல்டன்பெர்கு)

அதிகாரம் 6

Agrarian System of Ancient India : Ghosal (கோசல்)
Ancient India as described in classical Literature—M'Crindle (மெக்கிரிண்டில்)
Ashtadhyayi Sutrapatha : Panini (பாணினி)
Asvalayana Grihya Sutra
Bodhayana Dharmasutra
Buddha : Oldenberg (ஓல்டன் பெர்கு)
Buddhist India : Rhys Davids (ரிஸ் டேவிட்ஸ்)
Buddhist Suttas
Buddhistic Studies : B. C. Law (பி. ஸி. லா)
Cambridge History of India : Vol. I. Chapters VI, VII, VIII, IX, X, XI, XV.I
Corporate Life in Ancient India : R. C. Majumdar (ஆர். சி. மஜூம்தார்)
Dialogues of the Buddha
Early History of the Vaishnava Sect : Raychoudhuri (ராய் சௌதுரி)
Epic Mythology : Hopkins (ஹாப்கின்ஸ்)
Gautama Dharmasastra
Gobhila Grihya Sutra

Great Epic of India : Hopkins (ஹாப்கின்ஸ்)
Heart of Jainism : Sinclair Stevenson (சின் கிளேர் ஸ்டீவன்சன்)
Hindu Law and Custom : Jolly (ஜாலி)
Hindu Polity : Jayaswal (ஜயஸ் வால்)
Hinduism and Buddhism, 3 Vols : Sir Charles, Eliot (சர் சார்லஸ் எலியட்டு)
History of Indian Literature : Winternitz (வின்டர்நிட்ஸ்)
History of Pali Literature : B. C. Law (பி. சி. லா.)
Indian Antiquities : Barnet (பார்னெட்டு)
Indo-Aryan Races : Chanda (சண்டா)
Jaina Sutras : (ஜைன சூத்திரம்)
Jatakas : (ஜாதகக் கதைகள்)
Life of Buddha : E. J. Thomas (இ. ஜே. தாமஸ்)
Local Government in Ancient India : R. K. Mookerji (ஆர். கே. மூக்கர்ஜி)
Mahabharata
Mahabhashya : Patanjali (பதஞ்சலி)
Manual of Indian Buddhism : Kern (கெர்ன்)
Oxford History of India : V. Smith (வி. ஸ்மித்து)
Political History of Ancient India : Raychoudhury (ராய் சௌதுரி)
Ramayana : இராமாயணம்
Social Organisation in North-East India : Fick (பிக்)
Social and Military Position of the Ruling Caste in Ancient India : Hopkins (ஹாப்கின்ஸ்)
Studies in Indian Antiquities : Raychaudhuri (ராய் சௌதுரி)
Theism in Medieval India : Carpenter (கார்பென்டர்)
Vaishnavism, Saivism and Minor Religious Systems : Sir R. G. Bhandarkar (ஸர். ஆர். ஜி. பண்டார்கர்)
Vasish : the Dharmasutra
Vinaya Texts

அதிகாரம் 7

The Age of Imperial Unity : Edited by R. C. Majumdar (ஆர். சி. மஜும்தார்)
Age of the Nandas and Mauryas : Edited by K. A. N. Sastri (ஸ்ரீ கா. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி பதிப்பு)
Ancient India as described by Megasthenes and Arrian : M'Crindle (மெக்கிரிண்டில்)
Asoka : R. K. Mookerji (ஆர். கே. மூக்கர்ஜி)

Asoka : V. Smith (வி. ஸ்மித்து)
Asoka Edicts in New Light : B. M. Barua (பி. எம். பருவா)
Asoka Inscriptions : B. M. Barua (பி. எம். பருவா)
Asokavadana (அசோகாவதானம்)
Bhavishyanukirtan section of the Puranas h
Buddhist India : Rhys Davids (ரிஸ் டேவிட்ஸ்)
Cambridge History of India Vol. I, Chapters XVIII, XX
Carmichael Lectures, 1923 (கார்மைக்கேல் பிரசங்கங்கள்)
Chandragupta Maurya and His Times R. K. Mookerji (ஆர். கே. முக்கர்ஜி)
A Comprehensive History of India, Vol. II : Edited by K. A. N. Sastri (கே. எ. என். சாஸ்திரி பதிப்பு)
Early History of India : V. Smith (வி. ஸ்மித்து)
Epitome of the Historiae Philip-Picae of Pompeius Trogus : Justin (ஜஸ்டின்)
Inscriptions of Asoka : Hultzch (ஹல்ட்ச்)
Mahavamsa (மஹாவம்சம்)
Mudra Rakshasa : Visakhadatta (முத்ரா ராக்ஷசம், விசாக தத்தர்)
Parisishtaparvan : Hemachandra (ஹேமசந்திரர்)
Political History of Ancient India : Raychaudhuri (ராய் சௌதுரி)
Rajatarangini (ராஜதரங்கிணி)

அதிகாரம் 8

Ancient History of the Deccan :
Jouveau Dubreuil (ஜோவோ துப்ரெய்ல்)
Beginnings of South Indian History : S. Krishnaswami Iyengar. (S. கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார்)
Cambridge History of India, Vol. I, Chapters XVII, XXI, XXII, XXIII, XXIV.
Catalogue of Indian Coins (Ancient India) : Allan (ஆலன்)
Catalogue of Indian Coins (Andhras, Western Kshatra pas, etc): Rapson (ராப்ஸன்)
Catalogue of the Coins in the Indian Museum : Smith (ஸ்மித்து)
Coins of the Greek and Scythic Kings of Bactria and India: Gardner (கார்ட்னர்)
Dynastics of Kali Age : Pargiter (பார்கைட்டர்)
Early History of the Deccan : Sir. R. G. Bhandarkar (ஸர். ஆர். ஜி. பண்டார்கர்)

Early History of India : V. Smith (வி. ஸ்மித்து)
Greeks in Bactria and India : Tarn (டார்ன்)
Guide to Sanchi : Marshall (மார்ஷல்)
Guide to Taxila : Marshall (மார்ஷல்)
Indo-Greek Coins : White head (வைட் ஹெட்)
The Indo-Greeks : A. K. Narain (ஏ. கே. நாரெயின்)
Karoshthi Inscriptions : Sten Konow (ஸ்டென் கோநௌ)
Notes on the Indo-Scythians : Sylvain Levi (சில்வெயின் லெவி)
Political History of Ancient India : Raychaudhuri (ராய் சௌதுரி)
Sakasthana : F. W. Thomas (எப். டபிள்யூ. தாமஸ்)
Scythian Period : Johanna Engelberta Van Lohuizen de Leeuw (ஜொகன்னு எஞ்சல் பர்த்தா வான் லோகுய்சன் டி லீ)
Tamils : Eighteen Hundred years Ago : V. Kanakasabhai Pillai (வி. கனகசபைப் பிள்ளை)
Udayagiri Khandagiri Cave Inscriptions : Barua (பருவா)

அதிகாரம் 9

Ancient India (M'Crindle's Translation) Ptolemy (தாலமி)
Ancient India as described in Classical Literature : M'Crindle (மெக்ரிண்டில்)
Ancient India as described by Megasthenes and Arrian : M'Crindle (மெக்ரிண்டில்)
Arthasastra : Kautilya (கௌடில்யனின் அர்த்த சாத்திரம்)
Asoka (அசோகன்) : Smith (ஸ்மித்து)
Cambridge History of India, Vol. I
Catalogue of Indian Coins (Andhras, Western Kshatrapas, etc); Rapson (ராப்ஸன்)
Champa : R. C. Majumdar (ஆர். சி. மஜூம்தார்)
Early History of Bengal—Monahan (மொனுஹன்)
Hindu Political Theories : Ghosal (கோசல்)
History of Dharmasastra : Kane (கானே)
History of Indian Literature : Winternitz (வின்டர்நிட்ஸ்)
History of Sanskrit Literature : Keith (கெய்த்)
India and Java : Bijanraj Chatterjee (பிஜன்ராஜ் சாட்டர்ஜி)
Indian Cultural Influence in Cambodia : Bijanraj Chatterjee
Indo Greek Coins : White head (வைட் ஹெட்)
Inscriptions of Asoka : Hultzsch (ஹல்ட்சு)
Mahabhashya : Patanjali (பதஞ்சலி)
Manava Dharmasastra (மானவ தர்மசாத்திரம்)

Dynastic History of Northern India : H. C. Ray (ரே)
Early History of Bengal : Girindramohan Sarkar (கிரீந்திர மோகன் சர்க்கார்)
Early History of Kamrup : R. L. Barua (பருவா)
Historical Inscriptions of Southern India : Sewell and Aiyangar (சியூவெல்லும், ஐயங்காரும்)
History of Assam, Gait
History of India as told by her own Historians, Vol. I, II : Elliot (எலியட்டு)
History of Kanauj : R. S. Tripathi (திரிபதி)
History of Orissa : R. D. Banerji (பானர்ஜி)
History of Paramaras : D. C. Ganguli (கங்குலி)
History of Sanskrit Literature : Keith (கெய்த்)
Hymns of the Alvars: Hooper (ஹூப்பர்)
Hymns of the Tamil Saivite Saints: Kingsbury and Phillips (கிங்ஸ்பரியும் பிலிப்ஸூம்)
India (Sachau) : al-Beruni (ஆல்-பிரூனி)
Inscriptions of Bengal : R. G. Majumdar (மஜூம்தார்)
Kamarupasasanavali : Padmanath Bhattacharya (பத்மநாத் பட்டாச்சார்யா)
Lakshmana Sena Era : Raychaudhuri (ராய் சௌதுரி)
Life and Times of Sultan Mahmud of Ghaznai : Nazim (நசீம்)
List of Inscriptions of Northern India : Kielhorn (கீல்ஹார்ன்)
List of the Inscriptions of Southern India : Kielhorn,
Navasahasankacharita : Padma gupta (பத்மகுப்தன்)
Nepal: Percival Landon (பெர்சிவல் லாண்டன்)
Origin and Early History of Saivism in South India : C. V. Narayana Iyer (நாராயண ஐயர்)
Origin and Growth of Caste in India : Dutt (தத்)
Outline of the Religious Literature of India : Farquhar (பார்க்யூஹார்)
Palas of Bengal : R. D. Banerji (பானர்ஜி)
Pandyan Kingdom: Nilakanta Sastri (நீலகண்ட சாஸ்திரி)
Pavanadutam: Dhoyi (தோயி)
Rajatarangini: Kalhana (கல்ஹணர்)
Rajputana Gazetteer (ராஜபுதன அரசின் வெளியீடு)
Ramacharita: Sandhyakara Nandi (சந்தியாகர நந்தி)
Sri Sankarachary: C. N. Krishnaswami Iyer (சி. என். கிருஷ்ண சுவாமி ஐயர்)

The Struggle for Empire: Edited by R. C. Majumdar (மஜும்தார்)

Studies in Tamil Literature and History: Dikshitar (தீக்ஷிதர்)

Theism in Medieval India: Carpenter (கார்பென்டர்)

Travels: Marco polo (மார்க்கோ போலோ)

Unavimas-Samhitha: Edited by Panchanan Tarkaratna: (பஞ்சானன் தர்க்கரத்னம் பதிப்பு)

Vaishnavism, Saivism, and Minor Religious Systems: Sir R. G. Bhandarkar (பண்டார்கார்)

Vaishnavite Reformers of India: T. Rajagopalachariar (டி. இராஜகோபாலாசாரியார்)

Vikramankadevacharita: Bilhana (பில்ஹணர்)

The Wonder that was India: A. L. Basham (பஷாம்)

அதிகாரம் 15

Ancient Indian Colonies in the Far East: R. C. Majumdar (மஜும்தார்)

Vol. I: Champa (சம்பா)

Vol. II: Suvarnadvipa (சுவர்ணத்துவீபா)

Ancient Indian Colonisation in South East-Asia: R. C. Majumdar (மஜும்தார்)

Hindu Colonies in the Far East: R. C. Majumdar (மஜும்தார்)

Hinduism and Buddhism, Vol. II: Eliot (எலியட்டு)

India and Central Asia: P. C. Bagchi (பாக்ஷி)

India and the Western World: H. G. Rawlinson (ராலின்சன்)

Indian Cultural Influence in Cambodia: B. R. Chatterji (சாட்டர்ஜி)

Indian Influences on the Literature of Java and Bali: H. Sarkars (சர்க்கார்)

அதிகாரம் 16

Beginnings of Buddhist Art: A. Foucher (பௌச்சர்)

Cambridge History of India, Vol. I

History of Fine Art in India and Ceylon: V. A. Smith (ஸ்மித்து)

History of Indian and Indonesian Art: A. K. Coomaraswamy

History of Indian and Eastern Architecture (Edited by J. Burgess and R. P. Spiers): J. Fergusson (பெர்குசன்)

Indian Architecture: Percy Brown (பெர்சி பிரௌன்)

Indian Sculpture: Stella Kramrisch (ஸ்டெல்லா கிராம்ரிச்)

A Survey of Indian Sculpture: S. K. Saraswati (சரஸ்வதி)

கலைச்சொற்கள்

A

Age, Epic	—	வீரகாவிய காலம்
Age, Vedic	—	வேத காலம்
Age of Brahmanas	—	பிராமணங்கள் காலம்
Age, Copper	—	தாமிரக் காலம்
Age, Iron	—	இரும்புக் காலம்
Ancient Historical Monuments and records	—	பழைய வரலாற்றுச் சின்னங்களும் பதிவுகளும்
Ancient grant	—	தொன்மைக் கொடை
Anthropology	—	மானிட இயல் நூல்
Anthropo Geography	—	நிலநூலும், மானிட இயலும்
Archives	—	ஆவணக்களரி, ஆயப்பதிவேடுகள்
Archaeologist	—	தொல்பொருட்கலைஞர்
Archaeology	—	தொல்பொருளாராயச்சி

B

Barter	—	பண்டமாற்று
Bay	—	விரிகுடா
Basti	—	சமணக்கோயில்
Bakthi cult	—	பத்தி இயக்கம், பத்தி வழிபாட்டு முறை
Bibilography	—	நூலடைவு
Bull-Cult	—	நந்தி வழிபாடு
Bhuddhas Eight fold path	—	புத்தரின் அட்டசீல நெறி
Buffer State	—	இடைநாடு

C

Capital punishment	—	தூக்குத்தண்டனை
Caste System	—	சாதி முறை
Calligraphy	—	கையெழுத்துக் கலை

Census — குடிமதிப்பு, குடிக்கணக்கு
Chronology — கால வரன்முறை
Cess — மேல் வரி
Copper Age — செம்புக் காலம்
Coup d' etat — திடீர்ப் புரட்சி
Coup-de-grace — இறுதித் தாக்குதல்
Coup-de-main — திடீர்த் தாக்குதல்
Copper plate — செப்பேடு
Corps — படைப்பிரிவு
Coins-token — ஒப்பு நாணயங்கள்
Culture — பண்பாடு

D

Data — விவரங்கள்
Durbar — கொலு, தர்பார்
Decipher — விளக்கு
Dyarchy — இரட்டையாட்சி
District — மாவட்டம்
Dynastic marriage — (அரசர்) குலத்திருமணம்
Dynasty — அரசமரபு, குலம், வமிசம்

E

Earthernware — மட்பாண்டம்
Emigrants — பிற நாட்டில் குடியேறுவோர்
Emigration — வெளியேறுவோர்
Empire — பேரரசு
Epic — வீரகாதை, காவியம்
Epigraphy — கல்வெட்டுத்துறை
Episode — கிளைக்கதை
Epitaph — கல்லறைச்சொற்றொடர்
Era — அப்தம்
Etymology — சொல்லிலக்கணம்
Expansion — விரிவாக்கம்
Extortion — அச்சுறுத்திப் பறித்தல்
Extra-territorial — நாட்டு எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட

F

Fable — நீதிக்கதை
Field-measurement — நில அளவை

Fiscal — வரியைப் பற்றிய
Flood-gates — வெள்ள மடை
Fratricide — உடன்பிறப்புக் கொலை
Fresco — சுவர்ச்சித்திரம், ஓவியம்
Frontispiece — முகப்புத்தாள்

G

Gallery, Art — கலைக்கூடம்
Geneology — குடிவழி, குலமரபு
Ghats — மலைத்தொடர்கள்
Grant-in-aid — உதவிக் கொடைகள்
Greater India — கடல் கடந்த இந்தியா

H

Half-brother — ஒன்றுவிட்ட உடன்பிறப்பாளன்
Harem — உவளகம், அந்தப்புரம்
Heritage — மரபுரிமை, தாயம்
Historian — வரலாற்று ஆசிரியன்
Historical geography — வரலாற்று நிலவியல்
Historicity — வரலாற்று உண்மை
Historiography — வரலாறு எழுதும் கலை
Homage — வணக்கம்
Hymn — துதிப்பாடல், பாசுரம்

I

Iconoclast — திருவுரு உடைப்பான்
Iconography — விக்கிரகக் கலை
Idol worship — உருவ வழிபாடு
Imperialism — பேரரசுக் கோட்பாடு
Inscription — வெட்டெழுத்து
Iron Age — இரும்புக்காலம்

J

Jaghir — ஜாகீர்
Janizary — மெய்காப்பாளர்

K

Khutba — இஸ்லாமியப் பொது வழிபாடு
Kingdom — அரசு

L

Land revenue assignment — நிலவருவாய் உரிமைப்பாடு
Legenn (Coin) — நாணயச் சொற்றொடர்
Local institutions — தல தாபனங்கள்

M

Maritime spirit — கடலோடும் ஊக்கம்
Material culture — உலகவழிப் பண்பாடு
Mausoleum — மசோலியம், மசூதி
Megalithic — பெரும்பாறைகளாலான
Monolithic — ஒரே கல்லாலான
Mouth of the river — முகத்துவாரம்
Mythology — புராணவியல்

N

Nationalism — நாட்டுணர்ச்சி
Native chiefs — நாட்டுச் சிற்றரசர்கள்
Navy — கப்பற்படை
Neo-lithic — புதுக்கற்கால
Nomads — நாடோடிகள்

O

Obsolete — வழக்கொழிந்த
Overlordship — ஆதிபத்தியம்
Overseas Empire — கடல் கடந்த பேரரசு

P

Paleolithic age — பழங்கற்காலம்
Panchayat — பஞ்சாயத்து
Pastoral people — ஆடுமாடு மேய்ப்போர்
Penal Law — தண்டனைச் சட்டம்
Pictograph — ஓவிய எழுத்து
Poll-tak — தலை வரி
Pre-dravidians — திராவிடருக்கு முன்பிருந்தோர்
Pre-historic — வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட
Punch marked coins — அடையாளத் துளையிடப்பட்ட காசுகள்
Puisne (Judge) — சாதாரண நீதிபதி

Q

Quasi governmental — ஆட்சி முறை போன்ற

R

Ryotwari — நேர்க்குடிவாரம்

S

Sabotage — அழிவு வேலை
Sallekhana — சல்லேகனம்
Secular State — மதச்சார்பற்ற அரசு
Sovereignsty — இறைமை, முழு அதிகாரம்
State bounty — அரசியற்கொடை
Stone-Age — கற்காலம்
Stupas — தூபிகள்
Sub-Continent — துணைக்கண்டம்

T

Tenure — பதவிக்காலம்
Terra cotta — சுட்ட மண்
Theocracy — சமய ஆட்சி
Theocratic — சமயச் சார்புடைய
Tribute — திறை

U

Urban — நகர்ப்புற, நகர் சார்ந்த

V

Village Communities — சிற்றூர்த் தொகுதிகள், ஊர்ச் சமயங்கள்

Z

Zamindar — ஜமீந்தார், பெருநிலக்கிழார்
Zamindaris — ஜமீன் நிலங்கள்

பொருட்குறிப்பு அகராதி

இ

கா

சா

தா

தி

து

பா

பி

க்ஷே

ஸ்

ஸ

ஜ

ஜா

ஜி

ஜீ

ஜு

ஜெ

ஸ்ரீ

ஷ